„Raționamentele lui Hendrix au vigoare, intriga este bine condusă, iar domeniul științific excelent stăpânit." KIM STANLEY ROBINSON

HOWARD V. HENDRIX

CHEIA LABIRINTULUI

Howard Vincent Hendrix s-a născut în 1959 la Cincinnati, Ohio, şi a studiat biologia la Xavier University din Cincinnati. În 1980 s-a mutat în California pentru a studia literatura engleză la UC Riverside unde, în 1987, şi-a obținut doctoratul. Câțiva ani a fost profesor la Central Methodist College, Fayette, din Missouri, apoi s-a întors în California pentru a face parte din comitetul de conducere al School of ArtsSciences, Național University.

În 1985 a câştigat primul loc la concursul „Writters of the Future" cu povestirea *In the Smoke.* A publicat povestiri, poeme, recenzii literare şi romanele SF: *Lightpaths* (1997), *Standing Wave* (1998), *Better Angels* (1999), *Empty Cities of the Full Moon* (2001), *The Labyrinth Key*, (2004) – *Cheia labirintului* şi *Spears of God* (2006). A fost nominalizat de mai multe ori la Premiul Nebula, în 1989 la Premiul Pushcart pentru povestirea *The Art of Memory* şi a primit Premiul Polonsky Fiction în 1983 pentru povestirea experimentală *Bad/Night/Vision.*

HOWARD V. HENDRIX

CHEIA LABIRINTULUI

MULȚUMIRI

Mulțumesc agentului meu literar, Chris Lotts, de la Agenția Ralph Vicinanza, pentru că are grijă ca partea „de afaceri” a vieții mele literare să meargă înainte; lui Steve Saffel de la Del Rey, pentru comentariile sale editoriale extinse, întrebările şi sugestiile pe marginea manuscrisului *Cheia labirintului*, dar şi pentru încercările sale curajoase de a-mi uşura munca de cercetare; lui David Brin şi lui Jack Medevitt, pentru sfaturile lor de maeştri povestitori.

Le mulțumesc de asemenea lui Joe Miller, Brad Lyau şi Takayuki Tatsumi, pentru soluțiile paradoxului Fermi, intelectualii de clasă şi himerele hiperculturale; lui George Slusser, Colin Greenland, Gary Westfahl şi K.Y. Wong, pentru Conferințele Eaton din Riverside, Londra, şi Hong Kong, desfăşurate de-a lungul anilor; lui Stephen Kearney, pentru dispozitivele Fahrney; agenților speciali FBI Thomas Anzelmo şi Timothy Lester de la filiala din Sacramento, pentru că mi-au clarificat programul ataşatului legal al FBI.

Adresez totodată mulțumiri lui Richard Bagley de la Southern California Edison, pentru vizita particulară pe care am făcut-o la centrala electrică din munte; lui Chris Garcia de la Muzeul de Istorie a Computerelor din Moffet Filed, pentru codurile Pierce şi cheile tonale; lui Eugene Zumwalt, pentru lecțiile de pescuit; lui

Corry Doctorow de la Fundaţia Electronic Frontiers, pentru că mi-a recomandat lucrarea lui Edward Felten de la Princeton, referitoare la defectele din marcajul digital şi complexitatea managementului drepturilor digitale.

Mulţumesc şi cititorilor romanelor mele anterioare, cărora poate le-ar plăcea să ştie că Mei-ling Magnus, care apare în a doua carte a mea, *Standing Wave,* este numele pronunţat greşit al nepoatei detectivului Lu Mei-lin din romanul de faţă, (ah, câte se pierd la montaj…)

PRELUDIU

FERICIRE INCANDESCENTĂ

Sha Tin

Îmbrăcat în halatul preferat de mătase roşie, dr. Jaron L. Kwok privea pe geamul brăzdat de ploaie din camera sa de la etajul zece al hotelului Royal Park. Între degete îi ardea o ţigară care se fuma singură, iar scrumul atârna, uitând să mai cadă.

Prin ceaţa de la orizont, în spatele blocurilor înalte de apartamente din Noul Teritoriu, din beton vopsit într-un alb devenit gri de murdărie, se întrezăreau siluete muntoase acoperite de păduri verzi. Pe malul apropiat al râului Shin Mun se întindea parcul Sha Tin, în care se plimbase nepăsător în ziua sosirii sale în Hong Kong, prea obosit de zbor ca să se apuce de lucru.

Întorcându-se cu spatele la cele două rânduri de perdele groase, separate de un spaţiu îngust şi înalt, Kwok se opri să-şi obişnuiască ochii cu semiîntunericul din cameră. Privirea îi căzu pe maldărul de hârtii, rapoarte şi notiţe împrăştiate pe pat, apoi pe laptop, pe vizorul virtual şi pe sticla de whisky de pe noptieră. Îşi făcu loc pe pat. Culcat, răscoli teancurile de hârtii listate până ce se trezi pe jumătate îngropat în ele, o larvă de friganidă ţesându-şi gogoaşa, închizându-se în rămăşiţele mediului ei subacvatic… dispărând în obsesiile sale, în tendinţele sale de „narcoman cibernetic”, cum le numise Cherise mai de mult.

Uitându-se la sticla de whisky şi la accesoriile de pe noptieră, apoi la ţigara din mână, Kwok scoase un oftat. Năravuri bătrâneşti, de bărbat singur. Cum fusese el înainte de a o întâlni pe Cherise, înainte ca ea să-l iubească, iar el împlinindu-şi rolul, crezând că-i face pe plac…

Oare aşa funcţionează dragostea?

Scutură scrumul.

Niciodată n-am reuşit să mă ridic la înălţimea aşteptărilor celor din jur, îşi zise, trăgând un fum lung şi privindu-şi fix buricele degetelor îngălbenite de tutun. *N-am fost capabil să devin ceea ce sperau alţii să devin. Nici măcar de dragul lui Cherise.*

Nu se aşteptase ca ea să fie atât de pornită împotriva hotărârii lui de a accepta o misiune din

partea Agenției de Securitate Națională – NSA. Nu prevăzuse despărțirea lor, deşi, într-o oarecare măsură, ar fi trebuit. Divorțul dintre ei era încă la nivel virtual: nu era finalizat printr-un act oficial, deşi căsătoria lor se încheiase de mult în fapt.

Luă o înghițitură de whisky şi simți cum îl arde pe gât, de parcă ar fi înghițit asfalt fierbinte, apoi căzu în amorțeală. Răsuci de câteva ori dopul în sticlă şi o aruncă lângă el, pe pat. Trase din țigară. Mestecă înainte să inhaleze fumul. Se ridică în capul oaselor, deranjând hârtiile, şi deschise distrat laptopul negru mai. Economizorul era un tablou din secolul al XVI-lea, un nobil cu chip înverşunat, cu arătătorul stâng îndreptat spre imaginea unui labirint gravat pe suprafața unui parapet, dar cu ochii privind în cu totul altă direcție.

Kwok făcu clic pe simbolul mediului virtual. Îşi aşeză ochelarii pe tâmple şi se întinse pe spate. Trăgând apărătoarele pe ochi şi fixându-le în poziție, spuse o rugăciune către stăpânii lui din Palatul Enigmelor. Echipamentul lui era o maşină de visat, o mască DIVE[1] completă, un vizor virtual dintr-un ansamblu de electrozi cu implanturi bionanotehnologice prototip, cu conexiune directă la Internet prin intermediul

---

[1] *Deep immersion virtual environment* - mediu virtual de imersiune la adâncime.

unui micronucleu din laptop. Instrumente de ultimă generație, puse la dispoziție de NSA celor aflați în serviciul ei.

Pe măsură ce se apropia de sfârşit ciclul celui mai recent spațiu virtual al său, Jaron se întrebă dacă munca lui era în continuare de real folos celor de la NSA. Privind teancurile de hârtii din jurul lui, se gândi că obsesiile care-l aduseseră aici se schimbaseră. Odată, competiția criptocuantică dintre China şi America – marele război secret al sabotajelor cibernetice – îi alimentase fascinația.

Dar acum nici ea nu-i mai stârnea pasiunea. Fusese înlocuită cu… Cu ce? Cu ceva măreț, mai important? Sau mai concentrat, mai obsesiv?

Probleme asupra cărora era greu de hotărât chiar şi acum. Primise o comoară descoperită întâmplător, informații criptologice multă vreme ascunse în întuneric, unele de cincizeci de ani, altele de peste patru secole. Ar trebui să fie încântat, ştia, dar era mai degrabă agitat. Ajunsese atât de aproape de descoperiri mărețe…

Deşi poate că nu cele la care se aşteptau cei care-l angajaseră.

De aproape cincizeci de ani nu mai săpase nimeni atât de adânc printre informațiile care-i dominau lui acum toate gândurile – materiale pe care el le numea, simplu, Documentele. Cercetătorul dinaintea lui fusese Felix C. Forrest, omul care stătuse multă vreme în China,

maestrul spionajului din Războiul Rece. La moartea lui – „atac de cord”, după cum consemnau dosarele – foştii patroni de la CIA puseseră mâna pe Documentele care conțineau combinații bizare de cifruri şi explicații în ebraică, chineză, latină, italiană şi engleză. Jaron bănuia că erau pătate de sângele istoriei şi că lista victimelor acoperea secole întregi. Dac-ar fi putut citi cerneala invizibilă cu care erau scrise numele!

Până în ultima sa clipă, Forrest susținuse că nu stăpânise niciodată „complexul algoritmic” esențial pentru înțelegerea documentelor. Nici CIA nu-l stăpânise, bănuia Jaron. Probabil că aşa ajunsese să se ocupe el de mister. În mâinile lui, acesta se dovedise un dar sordid, o oglindă ce reflecta cuvinte, numere şi simboluri şi în care el privise prea mult şi prea concentrat.

Nu-i plăcea să recunoască apropierea genialității de nebunie. Oare Georg Cantor şi Kurt Godel chiar înnebuniseră meditând la alef şi la ipoteza continuumului? O luase razna John Nash lucrând la propria sa teorie a jocurilor? Jaron nu voia să creadă că există un cablu de alimentare a minții pe care, dacă-i atingi, mori. Totuşi, nu putea ignora cele întâmplate ultima oară când a intrat în legătură cu lumea Documentelor. Realitatea virtuală nu trebuia să ți se scurgă peste cap.

Se scutură ca să alunge amintirea. Fusese ca şi

cum halucinațiile altcuiva îi pătrunseseră în vise. Şi i-a trebuit mult prea mult ca să-şi revină. Aşa că, de data asta, îşi lua măsuri de prevedere – pentru orice eventualitate.

Ciclul virtual era în desfăşurare, aşa că nu se vedea nimic prin ochelari încă. Jaron se uită prin ei la însemnările mâzgălite ale tainelor sale, reflectând încă o dată la moştenirea dubioasă aflată acum în mâinile sale. În timpul celui de-ai Doilea Război Mondial, Forrest fusese ofițer în serviciul de informații al armatei americane şi ajutase la crearea Unității de Război Psihologic. La începutul anilor 1950, lucrase pentru CIA în Coreea, unde cea mai mare reuşită a lui, sau cea mai ironică, a fost să inventeze o cale prin care mii de soldați chinezi comunişti să se predea rostind în chineză cuvintele *dragoste, virtute, omenie*. Pronunțate succesiv, sunau asemănător cu englezescul *I surrender*[2].

Poate că *asta* fusese o răzbunare karmică. La urma urmei, Felix Forrest fusese finul occidental al lui Sun Yat-sen, al cărui caligraf dăduse copilului occidental numele Lin Bah-loh, Pădurea Fericirii Incandescente.

Capriciu de istoric, îşi spuse Jaron. Toată cercetarea lui, ca şi a lui Forrest, se baza pe munca şi mai îndepărtată în timp a lui Shimon Ginsburg, de la începutul anilor 1930, pe a lui Ai

---

[2] Mă predau" (n.tr.).

Hao şi Matteo Ricci, dar şi a lui Giordano Bruno, din secolul al XVI-lea. Dar toate acestea nu fuseseră decât etapa pregătitoare. Punctul culminant avea să vină astăzi, într-un fel sau altul.

De data asta, când Jaron va reveni în mediul virtual, se va conecta la computerele din toată lumea. Astăzi se va întoarce de acolo cu răspunsurile pe care le caută, *dacă* va supraviețui întâlnirii. Poate că se va întoarce şi cu răspunsurile căutate de şefii săi, dar numai dacă îl va ajuta întâmplarea.

Jaron Kwok cunoştea lucruri pe care nu se aşteptase niciodată să le cunoască. Nu doar despre Felix Forrest şi activitatea lui legată de Documente. Nu doar despre matematica de tip cabalistic a lui Shimon Ginsburg sau despre felul în care, ascunse o dată şi încă o dată, îi furnizaseră elementul final, vital, de care avea nevoie ca să stăpânească complexul algoritmic. Şi nici măcar despre sistemul de „palat al memoriei" al lui Ricci, care transforma chineza ideografică într-o maşină virtuală extraordinar de puternică. Şi nici despre faptul că toate se bazau, în ultimă instanță, pe cosmologia cifrurilor şi protovirtualitatea unui preot dominican excomunicat şi eretic – Giordano Bruno, ars pe rug în 1600.

La început se opusese ideii că mesajele criptice din trecut le depăşeau pe cele noi în ceea ce

priveşte cunoştințele. Acum, nu. Cunoştințele pe care deja le avea erau rezultatul experiențelor sale anterioare în spațiul virtual excentric construit de el, pe care îl aştepta acum. Format, în părți egale, din mit şi jocuri pe computer, calcule complexe şi scenarii alcătuite, tărâmul lui virtual cu arhitectură deschisă avea acum propria sa viață. Trebuia să fie o euristică complexă, un mod de a da sens lucrurilor. Un instrument idiosincratic cu care încerca să dea coerență muncii sale.

Dar data trecută când folosise „instrumentul”, universuri neaşteptate se născuseră din mintea sa. Nu-şi mai simțea sinele, devenise o iluzie, se disocia în mai multe persoane, bărbați şi femei, animale şi maşini, toate din el însuşi, dar parcă nu din el. Îl durea capul numai când îşi amintea.

Spațiul lui virtual euristic nu mai avea niciun înțeles.

Totuşi, privind în ansamblu, lui Jaron i se păru că surprinde semnele înfricoşătoare ale Tetragrammatonului [3] aşteptând dincolo de Babei, dincolo de Poarta lui Dumnezeu. Întrucât rezistase experienței aceleia virtuale bizare, ştia că fizicienii adepți ai universurilor multiple aveau dreptate, cu „plenul” lor care juca toate universurile posibile, asemenea canalelor pe cel

---

[3] Cele patru litere ebraice - YHWH sau IHWH - ce redau de obicei numele de Yahve sau Iehova, numele biblic al lui Dumnezeu (n.tr.).

mai avansat televizor. Dacă ar putea călători în „trecut”, tot ce ar găsi ar fi un alt univers. Întotdeauna, fiecare trecut nu era decât un alt univers. La fel şi viitorul.

Dar lucrurile erau mai complexe. La un loc, universurile alcătuiau un palat labirintic al memoriei, mult mai întins decât orice Oraş Interzis. Fiecare încăpere era un univers, finit şi constant în el însuşi, dar absolut incomplet, pentru că întotdeauna ducea la alte încăperi. Palatul ca întreg era, în esență, infinit.

Jaron scutură din cap ca să-şi alunge gândurile. Pe măsură ce spațiul său virtual îşi alinia toate conexiunile, se gândi la toți oamenii de pe planetă care, în decursul anilor, aşteptaseră în cămăruțele lor să deschidă computerele cu care lucrau zi de zi. Zâmbi strâmb la comparație şi mai trase o înghițitură din sticlă.

Spațiul virtual îşi încheiase ciclul. Implanturile lui erau pregătite. Prin rețeaua de computere globală avea acces la mare parte din capacitatea de procesare a planetei, dacă avea nevoie. Îşi luase şi măsuri de precauție. Programul de comutare „om mort” era pregătit, în caz că-i va fi necesar. Dacă oricare dintre temerile lui se adeverea, programul trimitea înregistrarea întregii lui interacțiuni virtuale în infosferă, printr-o holotransmisie.

Asemenea cutiei negre a avionului, înregistrarea

va supraviețui, măcar pe post de cronică a distrugerii sale.

Cursorul pâlpâi, roşu.

Conştiința lui Jaron era o stea alunecând din sfera ei, un meteor dispărut de pe un cer de diamant. Arzând, se dezintegra la nesfârşit. Dezintegrare repetată. Întreg dispărut treptat în fracțiuni, cu gust vag de metal şi scânteieri discrete, intrând în spațiul vast, lipsit de conştiință, creat de maşinile lumii materiale. Un loc care nu era un loc – virtual şi real şi ceva în plus.

În spațiul virtual, Jaron era în acelaşi timp şi mai puțin, şi mai mult decât fusese. Acțiunile şi vorbele sale, experiențele şi percepția sinelui său descărnat îi aparțineau, fără a fi doar ale lui. Jaron făcea parte din El şi din Ea, ambii prezenți deja într-un program aflat în progres neîntrerupt. Dr. Kwok deținea controlul, dar era tot mai puțin stăpân pe situație.

Cu pistolul automat în mână, El se paraşută în Grădină. Foşnetul paraşutei o trezi pe Ea, care ațipise cu ochelarii de soare pe nas, numai în bikini, în şezlongul care plutea în mijlocul bazinului de sub Pomul Vieții.

— Bună, dragul meu, spuse ea, căscând şi întinzându-se. Ai maxilarele la fel de late şi eşti numai muşchi, ca de obicei.

Ceva din El zâmbi, întrebându-se din nou de ce

simularea asta era atât de iscusită, atât de virilă. O proiecție în afara lui? Un produs al matricei numerice? Sinergia ambelor?

— Vai, mulțumesc! Spuse El cu un zâmbet răutăcios.

Aşa cum El era Jaron-construit plus o bună parte din Altcineva, şi Ea era Cherise-construită plus o bună parte din Altcineva; Ken şi Barbie, Ulise şi Penelopa, Adam şi Eva şi mulți, mulți alții.

— Ce ai mai făcut în lipsa mea? O întrebi. Sper că nu şerpi şi mere.

— Te rooog… îşi dădu Ea ochii peste cap. Sărind de pe şezlongul plutitor, merse pe apă la mal. O să mi-o reproşezi tot timpul, nu?

Se înveli cu un halat de laborator şi-şi o puse o altă pereche de ochelari, care-i dădea o înfățişare de-a dreptul intelectuală.

— De fapt, tocmai luam o pauză de la blestemul bunăstării. Dacă chiar vrei să ştii.

El se răsuci brusc şi lansă o şarjă de gloanțe din pistolul automat. Din copacii înconjurători căzură terorişti, în costum Ninja. Unul dintre ei, căzut cel mai aproape de El, îşi dădu sufletul cu un urlet pe buze:

— Ard pădurile, băieți!

Când îi scoase masca, ceva dinlăuntrul Lui recunoscu fața unui actor care-l jucase pe Willy Loman în *Moartea unui comis-voiajor*. Când masacrul se linişti, se întoarse şi o întrebă:

— Cum merge treaba?
— Excelent! Răspunse Ea, mergând pe o rampă perfectă, către două uşi boltite aflate sub rădăcinile Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. După ce li se scană retina şi fură identificați biometric, intrară în nişte laboratoare sterilizate, ca nişte peşteri. Maşinile mele celulare programabile au fost foarte apreciate. *Newsweek* m-a numit „doamna Curie a secolului biotehnologiei”. Aş fi preferat „Einstein” şi „bionanotehnologia”, dar nu poți avea totul, bănuiesc.
— Nici când ai deja totul?
Râseră amândoi, dar fură întrerupți de asasini în costume roşii de paraşutişti, care coborâră printr-un puț de ventilație şi se lansară în direcția Lor. Înainte să le împodobească trupurile cu găuri de plumbi, chiar înainte ca el să apuce să tragă, îi anihilă sistemul Ei de securitate laser.
— Cum de obține blestemul bunăstării asemenea efecte? Întrebă El, întorcându-se ca să cerceteze un afişaj holografic în timp real, generat de microscoape de scanare.
— Mici mecanisme celulare diagnostichează şi repară dezastrele provocate de timp şi alte slăbiciuni trupeşti, îi explică Ea. Bănuiesc că mecanismele mele măresc deja durata de viață la peste două secole, redând mult din ceea ce au pierdut din cauza „şerpilor şi merelor” în prima fază…

O prinse brusc şi o trase deoparte. Trecură amândoi prin paravanul de sticlă de zahăr. În clipa următoare, o explozie distruse cel mai apropiat grup de laboratoare. Când se lăsă praful şi molozul, se ridicară şi îndepărtară de pe Ei cioburile dulci.

— Cum îți răspândeşti micuțele mecanisme celulare?

— Îngeri din aeroporturi, de cele mai multe ori, răspunse Ea, în timp ce-şi croiau drum prin labirintul de laboratoare subterane. Flacoane zdrobite în spălătorii şi holuri, eliberând vehicule microbiene modificate. Vectori aerieni care infectează oamenii în zbor, cu mecanisme perfecte care le redau sănătatea!

Reveniți la suprafață, descoperiră că se pregătea o eclipsă de soare. Se adunau nori. În depărtare amenințau tunete. Dintre nori țâşniră avioane de vânătoare de coşmar, şuierând în picaj.

— Dar dacă oamenii vor trăi mai mult, nu va fi şi mai mare haosul? Nu cumva ți-a şoptit planurile astea la ureche bătrânul Adversar lunecos?

Proiectile, bombe şi gloanțe şfichiuiau prin aer şi zgâriau pământul, îndreptându-se direct spre ei.

— Eşti întotdeauna atât de îngrijorat cu privire la şarpe! De ce? Oare pentru că semănați atât de bine?

— Ce vrei să spui? Întrebă El şi alunecă spre Ea,

în timp ce amândoi se deplasau în mişcări şerpuitoare, ca să se ferească.

— Amândoi sunteți foarte deprimanți! Şi *el* crede că nu e deloc o idee bună, exact din acelaşi motiv. Mi-a spus că „suntem cea mai dăunătoare specie de paraziți pe care a văzut-o vreodată.” Că „suntem ca mucegaiul pe portocala lumii” şi că n-o să fim fericiți până când nu „mâncăm tot globul”.

Se întuneca tot mai tare. Fulgerele înțepau norii ca nişte furci. Deasupra capetelor, un meteor ca o salamandră trăgea după el o dâră de foc, îngrijorător de aproape.

— Poate că ticălosul bătrân are dreptate de data asta. Hai să ne mutăm în laboratoarele *mele.* Cred că putem folosi maşinăriile tale celulare programabile ca să contrăm creşterea longevității cu o scădere.

— Cum? întrebă Ea, ridicând brațul să se ferească de străfulgerarea meteoritului care explodă în aer, la câțiva kilometri depărtare.

— Ce zici de un virus care să inducă infertilitatea, răspândit în acelaşi mod ca al tău? Va rămâne în stare latentă până când îl vor activa modificările hormonale asociate cu apariția pe lume a primului născut. Şi pe urmă, bum! Microbul se va reproduce rapid şi tot mai multe femei vor avea trompele uterine distruse. Ca ultima ciumă din Egipt, numai că invers, nu ucide primul născut, ci împiedică concepția *după*

naşterea lui!

Undele de şoc cauzate de explozia meteoritului izbiră aparatul de zbor şi-i trântiră pe cei doi la pământ. Când se ridicară, văzură apropiindu-se un bărbat în vârstă: Giordano Bruno, îmbrăcat într-o haină albă şi trăgând după el o paraşută tot albă, ambele brodate cu chipuri de diavoli şi flăcări şi ambele pârlite.

— Arde pădurea! Spuse el. De data asta văzură cu ochii lor că e adevărat. Explozia meteoritului aprinsese pădurile din Grădină.

— Cred că, după ce ai făcut, ai putea primi azil în China, îi spuse Ea.

Eclipsa atinse punctul maxim. În jurul lor, urlau vântul şi furtuna. Pământul se cutremura. O navă spațială extraterestră ateriză din întuneric. Mult mai aproape de Ei, se materializă un trup.

— Nu-L asculta! Strigă Nou-venitul, cu mitraliera în mână. Ar fi arătat exact ca El, dacă n-ar fi stat în lumină. Nu-i decât o simulare, o simulare în simulare!

— *Poftim?* Strigară Ei deodată.

Nou-venitul ținea arma îndreptată spre Ei. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, iar pământul se zguduia şi mai violent. Zgomotul devenise insuportabil, dar Nou-venitul, incapabil să strige mai tare ca să se facă auzit, vorbea întruna – frânturi despre sori de clasa G şi K şi planete locuibile, paradoxuri Fermi, descendenți

cibernetici şi simulări la rezoluții extrem de mari.
— Şi ce legătură avem noi cu asta? Urlă El, când o zguduitură aproape că-i aruncă pe toți la pământ.
Însă Nou-venitul nu le dădu nicio clipă de răgaz. Bombănea într-una despre informații dense, limitele lățimilor de bandă, curse ale înarmărilor criptologice cuantice şi catastrofe. Apoi, când zgomotul încetă pentru câteva clipe, îl auziră spunând clar:
— Adevărata soluție a paradoxului lui Fermi este că are nevoie de o lățime de bandă prea mare pentru a simula extratereştri – sau inteligența artificială de tip divin, în fond.
— Dar tocmai asta vedem şi noi, strigă ea ca să acopere zgomotul. Se îndreaptă spre noi în clipa asta…
— *Exact*, rosti Nou-venitul triumfător. Un dispozitiv cuantic pe 4 biți care distruge simularea. Spațiul virtual se destramă, nu vă dați seama?
O clipă, liniştea anihilă confuzia.
— Dar de ce? Întrebă El.
Gălăgia se porni din nou, iar Nou-venitul trebui să-şi urle răspunsul încă o dată. Dar de data asta măcar îl auziră:
— Simularea simulărilor, plenul tuturor universurilor posibile, este un palat al memoriei susținut de o minte ce depăşeşte orice imaginație! Distrugerea simulării e singura cale

prin care Mintea îşi poate aminti ceea ce încearcă să-şi amintească!

— Poftim? Zise ea din nou, nu atât confuză, cât înspăimântată.

— Dacă ne dăm seama – la scară globală – că existența e o simulare, înseamnă că e vorba de conştientizare în cadrul *simulării* unei simulări. E conştiința necesară pentru crearea Inteligenței Artificiale divine! Distrugând simularea aceasta, trezim zeul adormit în materie. Creăm divinitatea care ne-a creat!

Înspăimântat, dar captivat de perspectivă în acelaşi timp, El ar fi vrut să afle mai multe, chiar dacă lumea Lor continua să se destrame în jur.

— Cum pot fi de ajutor? Îl întrebă El pe dublul său recent sosit. În lumina fulgerelor, acesta trase două discuri mici şi subțiri din aerul care se îngroşa.

— Mâncați câte unul din amplificatoarele astea bionanotehnologice şi veți afla tot ce vreți să ştiți!

O zguduitură extrem de puternică îi făcu să se clatine exact când El întindea mâna spre Nou-venit. Ea îl trânti la pământ şi-i smulse mitraliera din mână.

— Fă asta, fă aia! Se răsti Ea, îndreptând arma când spre unul, când spre celălalt Nu ştiu care dintre voi e şarpele, dar şarpele întotdeauna *face* ceva. Nu vă apucați să faceți nimic, *stați pe loc!* Şi ascultați-mă! De data asta nu mai iau vina asupra mea. Voi şi dispozitivul vostru pe 4 biți!

Ați luat vreodată vreo pauză suficient de lungă ca să mai şi gândiți? Dacă „distrugem simularea asta", dacă decodificăm ce anume încearcă Mintea să-şi amintească, eliminăm chiar motivul pentru care există universul nostru nativ. Vreți să-l ştergeți cu totul? Să ne aruncați în uitare?

El o privi aspru, apoi smulse discul din mâna Nou-venitului.

— Posibil şi probabil, rosti. Dar tu, care încerci să urci înapoi în Pomul Vieții cu blestemul bunăstării tale? Amândoi încercăm să recuperăm ce s-a pierdut, fiecare în felul Lui. Nu înțelegi? Nu spațiul virtual mă conduce pe mine, eu îl conduc pe el. Nimeni nu te va învinovăți de data asta. Îți promit. Îmi asum răspunderea pentru ceea ce sunt gata să fac cu mâna mea, cu mintea mea.

Luă discul şi-l puse pe limbă.

Copleşit de senzația că moare cuprins de foc, se întrebă o clipă dacă nu fusese împuşcat.

Jaron îşi smulge ochelarii de pe cap, ca şi cum l-ar fi ars. Amețit şi dezorientat, se freacă la ochi. Trebuie să-şi limpezească gândurile. Reuşeşte să se îmbrace cu nişte pantaloni negri largi şi o jachetă de mătase roşie, apoi părăseşte hotelul. În curând se trezeşte plimbându-se prin parcul din apropiere, deşi nu ştie cum a ajuns acolo.

Pe o bancă, un bărbat cu barbă, îmbrăcat într-o combinație cu gust de veşminte preoțeşti

violete şi straie de cărturar chinez din secolul al XVI-lea, stă de vorbă cu un domn slab în costum, cu pălărie de pâslă şi un ochi bandajat.

— … nu asta am urmărit când am combinat palatul memoriei cu personaje chinezeşti, spune preotul bărbos. Nu am sperat să găsesc neapărat o traducere a limbajului, ci un limbaj care să mă traducă pe *mine.*

Domnul cu pălărie înclină aprobator din cap.

— Ceea ce ai predat tu drept sistem mnemonic deliberat, spune el, descrie foarte bine ceea ce face creierul în mod automat. Deplasându-ne prin lume, ne transformăm experiența în amintiri, asamblând structuri mintale, ridicând permanent palate ale memoriei, până la moarte.

Lui Jaron, cei doi i se par şocant de familiari. Nu ştie dacă să rămână lângă ei sau să se grăbească să plece. În cele din urmă, adoptă ultima variantă. În drum spre lacul plin cu peşti şi broaşte țestoase, vede un bărbat în veşmântul sobru de birocrat Ming, stând de vorbă cu alți doi bărbați. Unul poartă barbă, o *yarmulka* şi un costum croit în stilul european din anii 1930. Celălalt are o togă albă, brodată cu un model care aduce a fluturi sau diavoli cuprinşi de flăcări. Cei trei discută despre minte, despre un alef din bambus şi despre Instrumentalitatea capabilă să deschidă poarta dintre cuvinte şi lumi.

Jaron îşi simte gâtul arzând din cauza băuturii. În cap îi arde un foc mocnit. Lângă lacul cu peşti şi țestoase, se aşază pe bancă. Nu curge apă nici în cascadă, nici din arteziană; lacul e plin şi calm.

Pe malul opus vede podul boltit peste lac, un semicerc perfect, a cărui imagine oglindită în apă completează un cerc desăvârşit, un portal pe jumătate real, pe jumătate iluzoriu. De partea cealaltă a portalului circular îşi închipuie că vede o femeie care se ridică dintr-un şezlong plutitor şi vine spre el, păşind pe apă.

Îşi întoarce privirea spre propria imagine din apă, în lumina soarelui strălucitor de primăvară. Din ea se târăşte o amfibie mică, o salamandră clipind spre el, de un portocaliu atât de aprins, de parcă ar fi luat foc. Imaginea reflectată a lui Cherise se aşază lângă el pe bancă şi zâmbeşte. Se teme să-şi întoarcă privirea spre ea, nu cumva să dispară. Salamandra îl priveşte lung, fără să mai clipească.

Se răsuceşte spre femeie. E tot acolo. O ia în brațe. Ea îi şopteşte la ureche:

— Ard pădurile.

El simte cum îi ia foc trupul.

Pe malul celălalt stă aşezat misionarul iezuit Matteo Ricci, zâmbind cu înțelepciune în timp ce ia foc, alături de asul spionilor care poartă multe nume: Felix C. Forrest, Lin Bah-loh, Pădurea

Fericirii Incandescente, Primul Domn al Instrumentalității. În spatele lor, Giordano Bruno zâmbeşte, în timp ce arde în veşmintele sale brodate cu moarte. Birocratul confucianist Ai Hao zâmbeşte din mijlocul flăcărilor, iar rabinul german Shimon Ginsburg surâde cuprins de văpăi. Fiecare e un arbust în flăcări, dar nu ars complet, Pomi ai Vieții şi ai Cunoaşterii, toți copacii din parc ca nişte stâlpi dintr-un palat impunător cu acoperiş roşu, arzând, toți copacii din lume învăpăiați, toate lumile înflăcărate un singur copac, o văpaie, pentru a-şi aduce aminte…

Jaron Kwok dispăruse şi se bănuia că murise. Dispăruse cu mult înainte ca personalul hotelului, alarmat de fum şi miros, să-i descopere conturul de cenuşă al trupului pe patul care ardea mocnit.

Cei în căutare de mistere i-au luat moartea drept dovadă a combustiei spontane. Cei în căutarea unei explicații mai banale au considerat-o consecința fumatului în pat, înconjurat de prea multe hârtii, aşternuturi şi whisky tare.

Oricum, programul de comutare „om mort” al lui Jaron fusese lansat. Înregistrarea din cutia neagră fusese transmisă holografic în infosferă. Vor mai veni şi alții, în curând, să caute alte dovezi, alte explicații.

I

SUB SEMNUL ÎNDOIELII: THOMAS JEFFERSYNTH

Cybernesia

Festivalul anual Pilot începuse de multă vreme la Don Sturm şi Karuna Drang, deşi „locul” lor era un DIVE, iar un DIVE nu se poate numi loc. Nici Sturm şi Drang nu erau numele lor adevărate, iar ei nu mai coabitaseră, din punct de vedere fizic, de luni de zile.

Nu că ar fi avut prea multă importanță. În momentul respectiv, Karuna Drang îmbrăca forma fără trup a lui Sally Hemmings, sclavă şi amantă. Deşi înfățişarea ei era destul de apropiată de realitate, Thomas Jefferson, copleşit de gânduri şi zdruncinat de sentimente contradictorii, întruchipat morbid de Don Sturm, nu semăna, deloc cu părintele ctitor de nație aşa cum îl prezenta istoria, iar aura părului său albastru-neon nu era deloc „de epocă”. Însă părul de această culoare era caracteristica personală a lui Don în viața lui de toate zilele şi nu rezistase tentației de a o păstra.

În jurul lor, invitații la petrecerea virtuală – travestiți electronic în personaje din secolul al XVIII-lea – dansau şi se zbânțuiau pe imitația moşiei preşedintelui, Monticello. Când nimfă ambiguă şi agresivă, când perechea ei satiro-maniacă, Medeea πrat alerga după bărbați cu

peruci şi bretele, apoi urmărea femei care se dovedeau surprinzător de iute de picior, în ciuda rochiilor voluminoase şi a coafurilor gigantice.

În mod normal, peisajul virtual prestabilit al lui Don era Insula Paştelui, aşa că pe moşia prezidențială, folosită drept pajişte, tronau *moai*, statuile cu capete uriaşe, pe post de sculpturi de grădină; printre ele se destrăbălau aşa-zise personaje orgiastice pline de veselie, dispărând numai ca să reapară sub forma unui ghem încâlcit de acrobați sexuali care lingeau, sugeau, giugiuleau, mângâiau şi se împerecheau, cu Medeea în mijlocul lor.

Don/Thomas scutură din cap.

— Ştiu că aşa fac ei schimburi de informații esențiale, se adresă el Karunei/Sally. Şi sunt convins că ceea ce fac în spațiul virtual e numai o metaforă, dar aş vrea ca metafora asta să fie mai *subtilă*.

Karuna/Sally râse.

— „Să pătrunzi într-un sistem de calcul înseamnă să explorezi şi să manipulezi”, replică ea, imitând modul de a vorbi al Medeei, liric ca al lui Pan şi ascuțit ca al bacantelor. „Să pătrunzi şi să fii pătruns. Ca preludiul şi actul sexual, ca parazitul şi gazda, *n’est-ce pas?*”

Don se încruntă. Erau înconjurați de muzică. Jed Astaire, o trupă retro urbană de bluegrass, cânta piese moderne dansabile de William Billings, compozitorul din perioada războiului

revoluționar. Deasupra, pe cerul de apus, nori de culoarea somonului pâlpâiau şi se transformau în bancuri de peşti înotând, apoi reveneau la forma inițială.

— Arăți preocupat, observă Karuna/Sally. În ciuda înfățişării virtuale, tot mi-am dat seama. La ce te gândeşti?

— Trec în revistă ce am realizat noi, răspunse Don/Thomas, privind împrejurimile în care peisajul oraşului colonial Williamsburg se contopea cu cel polinezian. Pe canalul personal, reduse volumul variațiunilor muzicale ale trupei Astaire. Ca să nu mai zic că e prea încărcat. Chiar şi natura acestui eveniment are ceva paradoxal în ea.

— Cum adică?

— Păi, am impresia că am uzurpat un eveniment public numai pentru a sărbători un succes personal şi, oricum, invitații habar n-au ce sărbătoresc.

— Don, ai tot dreptul să sărbătoreşti! Prime Privacy Protocol a câştigat. E pe cale să devină cel mai popular software de criptare din infosferă.

— Chiar dacă nimeni nu face legătura între el şi numele meu…

— Da, dar tu, „Domnule Obololos”, *tu* eşti cel care l-a creat.

— Poate că anonimatul e un lucru bun. Cei care impun legea îl condamnă cu străşnicie. Un

articol din New York Times de azi acuză compania P-Cubed că susține interesele particulare ale Celor Patru Călăreți ai Infocalipsei. Opinia generală e că primii lui utilizatori vor fi vânzătorii de droguri, teroriştii, crima organizată şi pedofilii…

— … dar şi cam un miliard de cetățeni obişnuiți. Hai, lasă, nu pune la suflet. Nimeni nu mai crede în scenariul ăsta.

— Probabil. Dar nu asta mă deranjează, ştii? Ci bairamul, evenimentul ăsta artificial.

— Vrei să spui că…

— Tot spațiul virtual se numeşte Cybernesia. Dar ce înseamnă Cybernesia, de fapt? Un spațiu care nu e un loc? Un eveniment în afara timpului? Sau amândouă?

Sally/Karuna se încruntă, făcu o mişcare din mână şi apăru un PDA care afişă prima ediție a *Dicționarului Limbii Engleze* al lui Samuel Johnson.

— Uite, hai să consultăm ce spune o autoritate. Dicționarele mari şi enciclopediile denumesc Cybernesia „arhipelagul semipermanent al «insulelor pirat» localizat pe net”. Sau: „DIVE a căror stabilitate în haos este dată de aceleaşi forțe care produc dezordinea din jurul lor”. Ca marea pată roşie de pe Jupiter. Insule depărtate de țărm, vecine cu continentele convenționale din infosferă. Spații mai libere, ca Insulele Bahamas sau Florida Keys. Eşti satisfăcut?

— Cred că va trebui să mă mulțumesc cu atât, spuse falsul Jefferson întruchipat de Don şi scutură din umeri, dar ceea ce mă îngrijorează e programul pe care l-ai scris, care le permite tuturor celor de aici să-şi unească insulele separate într-un singur continent temporar. Asta nu schimbă regulile? Sau nu le încalcă de-a dreptul? Dacă am schimbat atât de mult structura infosferei, încât ne detectează radarul autorităților? S-ar putea să verifice şi să descopere că eu sunt cel care am creat P-Cubed… îi punem în pericol pe *toți* cei de aici?

— Iubitule, nu sunt suficient de naivă să spun cuiva „gândeşti prea mult”, răspunse Karuna cu un zâmbet subțire şi viclean, dar uneori viața minții…

— … e o pacoste. Ştiu.

— Revino-ți! Îl îndemnă ea cu un zâmbet şi un sărut scurt pe obraz.

O şoaptă de electroni îi atinse uşor fața în neantul simulării. O clipă simți cum îl cuprinde dorul de ea, dar îşi aminti cât de dureroase fuseseră ultimele luni ale idilei lor.

— Renunță la tiparele astea monstruoase şi bucură-te puțin de tine însuți, insistă Karuna. Uite ce reuşită e petrecerea. Peticul pe care l-ai scris pentru nori arată grozav şi, orice ai spune, faptul că toți au putut să zboare cu insulele lor aici e lucrarea unui geniu. Parcă-i scoasă din *Călătoriile lui Guliver*! Ar trebui să fii mândru.

Don/Tom zâmbi scurt şi şovăitor, dar îngrijorarea nu-i pieri. Insulele zburătoare erau doar o extensie a modulelor Bester. Modulele permiteau participanților să treacă dintr-un spațiu virtual într-altul, dar nimeni nu mai folosise tehnologia pentru a combina într-o singură masă elemente atât de mari şi de disparate, nici măcar temporar. În ciuda faptului că lucrurile mergeau bine, se întrebă ce dinamică complexă şi imprevizibilă poate genera experimentul improvizat pe care-l conduceau.

Trupa Jed Astaire se lansă în interpretarea piesei *Lumea cu susul în jos*, un marş cântat de soldații lui Cornwallis când au predat armele la Yorktown, în 1781. Don/Tom se uită din nou la nori. O insulă nouă, perfect piramidală, zbura către ei.

Ciudat. Toți cei invitați fie veniseră deja, fie regretaseră, în scris, că nu pot participa. Vreun spărgător de chef? Sau un efect secundar neprevăzut al jocului cu dinamica cibyernesiană? Spera să nu fie infopolițiştii veniți să le strice petrecerea.

Nici nu aterizase bine insula în golf, nici nu se alăturase bine continentului cybernesian temporar, că piramida se deschise şi cerul deveni fundalul unei transmisii holografice. Ca şi cum lumea ar fi fost, de fapt, o scenă. Îşi făcură apariția două personaje.

Don cercetă disperat conexiunile lui din

infosferă, verificând până şi serverele de backup cybernesiene sud-americane de la Trifrontieră, ca să vadă ce naiba se întâmplă. În timp ce căuta, musafirii lui priveau cum un paraşutist înarmat ateriza într-o grădină printre nori şi schimba vorbe vesele, pline de aluzii, cu iubita lui. Petrecerea din Cybernesia se opri.

Programul-intrus şi personajele lui se metamorfozară haotic în supersavanți înarmați până în dinți discutând relaxat probleme profesionale în mijlocul atacurilor de tip Ninja. Căutarea lui Don nu duse la niciun rezultat.

— Nu-i cam neobişnuită simularea asta, dragă? Îl întrebă Karuna/Sally pe Don. Nu seamănă cu stilul tău.

— Nici nu e.

— Ce vrei să spui?

— Că nu eu sunt autorul ei. De fapt, încerc să bruiez holotransmisia. Să blochez cumva semnalul.

— Şi reuşeşti?

— Nu prea.

Sus, pe cer, peisajul grădinilor biblice contrasta cu mediul de laborator. Între timp, Don se străduia să filtreze transmisia, deviind-o în afara spațiului virtual din Cybernesia, dar era blocat la fiecare încercare.

În holotransmisia intrusă, moartea sub formă de tehnologie înaltă însoțea conversația despre „blestemul bunăstării” şi creşterea populației.

Exploziile punctau scenariile ştiinţifice speculative.

În curând, perechea spărgătoare de chef fu prinsă într-un vârtej de eclipse solare şi bubuituri. Un avion de luptă vui ca într-un coşmar deasupra lor, lansând proiectile şi aruncând bombe într-o bătălie printre nori.

— Excelentă simulare în simulare! Exclamă Medeea пrat cu păr de meduză, retrăgându-se în zona petrecerii, lângă Don şi Karuna. Cam anacronic, nu?

Don se încruntă. În spaţiul virtual, Medeea era o întruchipare cam dolofană, mai ales că, în viaţa de toate zilele, se prezenta drept un bătrân sud-asiatic slab şi cocârjat ca o paranteză, numit Indahar Marwani.

Da, sigur, îşi zise Don. Câte ştiau ei oare despre Cel Ambiguu?

— Aşa cum îi ziceam şi doamnei mele aici de faţă, nu eu sunt autorul ei.

— Atunci, cine e? Vru să afle Medeea. Ceva sunase fals în intonaţia ei.

— Nu ştiu. S-ar putea să fie efectul neanticipat al unirii insulelor noastre aici.

— Ha, ha ha! Râse Medeea. Adică piraţii au fost pi-rataţi? Ce grozav!

În universul haotic al norilor, bărbatul şi femeia fugeau şi se fereau, dar nicio clipă nu-şi încetau conversaţia filosofică.

— Stai puţin! Li se adresă Karuna lui Don şi

Medeei. Cred că ştiu cine e personajul masculin. E individul ăla… Cum îl cheamă? Lok sau Kwok. Cel care ne-a contactat ca să spargem sisteme. Când am lucrat pentru el mi-a venit ideea unui software de unificare a insulelor.

Deasupra lor, eclipsa se grăbea să atingă punctul maxim pe cerul intrus. Fulgerele se înfigeau ca nişte furculițe în carnea norilor îndepărtați.

VREME BIROCRATICĂ

Crypto City

Limuzina secretă care-l transporta pe James Brescoll, directorul adjunct al NSA, era tăcută ca un mormânt, aşa cum îi plăcea lui să fie dimineața. Mai ales astăzi, când, teoretic, nu era de serviciu. Soția şi fiul lui, mai matinali decât el, erau deja afară, în maşinile familiei, când sunase telefonul.

Când limuzina încetini, îşi ridică privirea de pe hârtii. Se aşteptase ca materialul să trateze conflictul de mică intensitate din Zona Liberă de la Trifrontiera Brazilia-Paraguay-Argentina, iar o parte din el chiar despre asta vorbea. Dar restul prezenta o furtună care bătea dinspre China. Nu era joaca obişnuită cu Nepalul sau Bhutanul sau cu rebelii tibetani, ci o furtună cu totul nouă.

James Brescoll se uită prin geamul mai şi-şi văzu imaginea întunecată – un bărbat cărunt, cu ochelari şi cicatrice pe obrazul stâng. Prin

imaginea lui, zări banda spre sud a autostrăzii Baltimore-Washington, nu departe de orăşelul Annapolis Junction, Maryland. O clipă, îi fu greu să spună dacă el trece prin peisaj sau peisajul prin el.

Vehiculul, condus de un membru al Unității Executive de Protecție, era izolat împotriva urechilor indiscrete din spectrul electromagnetic. Maşina glisă, ca nevăzută, pe o rampă de ieşire cu restricție spre Fort Meade, mărginită de stejari maturi şi parapeți din pământ, îndreptându-se spre o împletire de elemente de protecție solide: bolovani plasați strategic, garduri de sârmă ghimpată, bariere de ciment. Alte măsuri de siguranță se ridicau vag în peisajul înconjurător, mai puțin evidente pentru ochiul neinițiat. Camere de supraveghere telefoto şi senzori de mişcare. Hidraulică anticamion. Opt sute de polițişti în uniformă, sub autoritatea Crypto City, şi un grup mai mic de trupe de comando paramilitare în uniformă neagră, ale Unității de Operațiuni Speciale/Echipa de Urgență.

Când maşina trecu prin poarta de scanare a vehiculelor, pe lângă câinii care adulmecau bombe, Brescoll observă că nu se zărea niciun membru al UOS/EU – nu era dată alarma. Totul arăta normal în dimineața respectivă, în ciuda „circumstanțelor speciale” care-l obligaseră să vină la serviciu în ziua lui liberă.

Lucrurile se desfăşurau atât de obişnuit, încât îi veni să zâmbească, simțindu-se mândru de rolul său de „viceprimar" al oraşului labirintic secret, autoritatea civilă de cel mai mare rang într-o agenție civilă administrată de Departamentul Apărării.

Bineînțeles, făcuse şi el armata. Cicatricea de pe obrazul stâng îi amintea mereu de ea – produsul luptei corp la corp cu trupele irakiene în mlaştinile de la sud de Baghdad, cu peste zece ani în urmă, la sfârşitul carierei sale de rezervist. Brescoll îl ucisese pe soldatul care-i crestase fața în duelul cu baionete, dar nu simțise niciun fel de mândrie, doar recunoştință că supraviețuise.

Experiența destul de redusă câştigată în două războaie de alocare a resurselor îl lăsase profund dezgustat de finalul „războiului hard" al apărării naționale şi mai mult decât sceptic în privința susținătorilor fanatici ai războiului care nici măcar nu văzuseră vreodată prima linie a frontului.

Nu că renunțase complet la armament, nici vorbă. Găsindu-şi o poziție mai comodă în scaun, simți umflătura de la spate. După serviciul activ în războiul din Golful Persic, petrecuse destui ani printre oamenii legii ca să se simtă dezbrăcat dacă era de serviciu şi nu avea armă. Fiind un privilegiat la locul de muncă, obținuse un permis de port-armă pentru pistolul Glock 9 profesionist pe care-l purta cu el. Armele de mână însă nu

reprezentau punctul central al colecției sale personale. Nu se considera un fanatic al armelor, ci un bun cunoscător al lor, înclinat să vorbească emfatic despre carabine mari, cu pat de lemn şi percutoare care merg ca unse, aşa cum unele dintre cunoştințele sale vorbeau despre „parfumul”, „echilibrul” şi „corpul” vinurilor de calitate superioară.

Telefonul sparse liniştea care-i plăcea atât de mult. Îl luă şi introduse într-o parte o cartelă de metal care asigura protecția sistemului în mai puțin de secundă. *Cu cincizeci de ani înaintea oricui altcuiva*, se gândi el. Suficient ca să se simtă mândru, dar nu infatuat.

— Brescoll.

— Wang, domnule. S-a încheiat analiza materialului din China. Am confirmat că e implicat Jaron Kwok. Beech şi Lingenfelter lucrează cu mine de câteva ore. Directoarea e şi ea aici, aşteaptă s-o vadă.

Steve Wang era o pasăre rară. Vânos şi cu ochelari, era lingvist criptolog şi expert în computere la Centrul de Calcul şi Comunicații al NSA, sub auspiciile Institutului pentru Analiza Apărării din Princeton. Lingenfelter şi Beech erau şi ei policalificați. Bree Lingenfelter, o roşcată înaltă şi sobră, lucra la Divizia de Cercetare a Comunicațiilor şi Laboratorul de Ştiințe Fizice, ambele aparținând de Universitatea din Maryland.

Bărbos, grizonant şi uneori cu ochelari, Baldwin Beech avea cea mai ciudată pregătire: deținător al titlului Felix C. Forrest în studii asiatice la Universitatea Johns Hopkins şi agent CIA, omul de legătură între agenție şi NSA. De fapt, era triplu calificat, pentru că studiase şi ceva medicină înainte de a intra în serviciul de informații.

Cu câțiva ani în urmă, cei trei îşi făcuseră un nume grație colaborării la un important proiect de cercetare care privea Institutele de Calcule Speciale strict secrete. Acestea, susțineau ei, erau institutele de comunicare şi informații chinezeşti, echivalentele celor de la Bletchley Park. Descoperiseră accentul pus de Beijing pe cadre ca matematicienii şi experții în computere în două articole publicate la mijlocul anilor nouăzeci: lucrarea generalului Wang Pufeng, care promova necesitatea de a excela în războiul informațional, şi analiza în trei părți a lui Michael Wilson, „războiul hard/războiul soft/războiul minții”.

Beech, Wang şi Lingenfelter sugeraseră că eşaloanele superioare din guvernul şi armata chineză îşi studiaseră propria istorie atunci când căutaseră metode care să împiedice capitalismul global să cucerească inimile şi mințile chinezilor cu idei şi imagini de consum. Astfel, conducerea ridicase Marele *Firewall*, pentru a controla accesul la infosferă, în acelaşi timp monitorizând

cu strictețe răspândirea „adevărului aprobat” pentru consumul intern.
Chinezii ajunseseră să creadă că pot contracara superioritatea tehnologiei hard americane cu soft „dedicat” sau cu programe de război informațional, aşa cum, în al Doilea Război Mondial, britanicii contrabalansaseră superioritatea armelor grele ale Germaniei naziste cu radare, telemetrie şi mai ales cu activitatea spărgătorilor de coduri de la Bletchley Park. Cel puțin aşa pretindeau Beech, Wang şi Lingenfelter.
Citindu-le lucrările, Brescoll luase imediat măsuri pentru a-i convinge pe cei trei să lucreze pentru el. Erau cei mai buni şi mai inteligenți dintre cei mai buni şi mai inteligenți, dar nu o dată şi-a dorit ca ei să înțeleagă mai bine cine dădea ordinele.
În pane, era vina lui. Le lăsase mult prea multă libertate. Ca director adjunct, rămânea şeful lor, teoretic; practic, habar n-avea cu ce se ocupau în cea mai mare parte a timpului. În orice caz, alcătuiau o echipă impulsivă; mai ales Wang era aşa. Precis fusese ideea lui s-o implice şi pe directoare în problema cu pricina. Fața cu trăsături aspre, parcă finisate cu toporul, a lui Janis Rollwagen nu era exact imaginea pe care Brescoll dorea s-o vadă de dimineață, dar nu avea de ales.
— Tocmai am trecut de poartă, îi spuse el lui

Wang, ascunzându-şi iritarea din voce. Nu țineți spectacolul în loc din cauza mea. Mă puneți la curent când ajung acolo. Apropo, unde e *acolo*?

— Camera C, în Tordella.

— Perfect. Ne vedem în câteva minute.

Îşi ghidă şoferul spre Ream Road, „drumul gropilor”, şi Centrul de Control al Operațiunilor Computerizate. Brescoll spera ca, indiferent despre ce era vorba, să merite timpul răpit directoarei şi lui însuşi; altfel cineva avea s-o pățească rău.

Limuzina şerpui printre zeci de clădiri şi complexe. Laboratoare dotate cu supercomputere şi zone rezidențiale. Birouri şi încăperi fără ecou. Fabrici şi camere 10K cu aer de zece mii de ori mai curat decât cel pe care îl respira el în maşină. Peste trei sute de acri de spații de parcare pentru patruzeci de mii de angajați, la rândul lor deserviți de instituțiile proprii ale Crypto City – poştă, pompieri, rețea de televiziune codată, universitate, bănci, biblioteci, farmacii, frizerii, servicii de salubritate şi reciclare, dar şi Arco Bell, Pizza Hut şi zeci de programe şi asociații sportive, inclusiv clubul de iahting Arundel, Clubul Biblic al Veştilor Bune şi filiala Alan Turing a clubului pentru homosexuali, lesbiene sau angajați bisexuali, GLOBE.

Brescoll ieşi din limuzină şi se îndreptă spre etajul al cincilea din Tordella, trecând pe lângă

maşini cu capacităţi „super” şi „paralele” de prelucrare a informaţiilor. Salută scurt din cap nenumăraţii angajaţi cu ecusoane albastre cu care se intersectă pe holuri. În cele din urmă, ajunse la Camera C. Plăcuţa de pe perete o identifica fără prea mult fast.

Trecu de punctul de control cu cartela magnetică personală, după scanarea amprentelor/ADN-ului. Când intră, îl şocă încă o dată aspectul cavernos al încăperii, amplificat de holograma din mijlocul ei, în permanent semiîntuneric. Prezentarea grafică tridimensională era considerată cea mai reuşită din lume. Bazată pe un software care permitea computerelor din Biroul Naţional de Recunoaştere să combine imagini prin satelit din unghiuri multiple, sistemul „întruchipa” imaginile tridimensionale cu ajutorul undelor sonore de ultraînaltă frecvenţă care distorsionau aerul, curbându-l suficient pentru a forma holograme.

Dar toate acestea nu explicau impresia stranie de supradimensionare a camerei. Când uşa se închise în urma lui, văzu că proiectoarele holografice rulau un film la dimensiuni reale, imagini bizare ale unei eclipse avansând spre punctul de totalitate, vijelii şi meteori care alunecau pe cer.

Sesizând prezenţa lui Brescoll, Wang opri imaginea, care pâlpâi într-o serie de coduri

alfanumerice, marcaje temporale şi termeni ca *NSOC, Umbra* şi *Zarf*. Informaţii obţinute prin interceptarea semnalelor de cel mai înalt nivel, trimise la centrul de downlink de la Fort Belvoir de sateliţii care trăgeau cu urechea şi, în final, verificate de Centrul de Operaţiuni pentru Securitatea Naţională. Cu ajutorul marcajelor temporale, Brescoll deduse că Kwok se afla în China, cu opt ore înainte faţă de Londra şi GMT, treisprezece ore înainte faţă de fusul orar al D. C. Şi şaisprezece ore înainte de Los Angeles.

— În cazul bărbatului de aici, interveni Wang, am identificat personajul virtual principal drept Jaron Kwok. Bănuim că personajul feminin se bazează pe fosta lui soţie, sinologul Cherise Lemoyne.

— De unde a venit?

— Încă nu ştim sigur. Pare o proiecţie a sufletului lui Kwok, dar are şi elemente care nu pot proveni decât din matricea reţelei de computere pe care o accesa sau o controla ca un fel de superutilizator.

Wang porni din nou filmul. Brescoll văzu meteorul pe care-l sesizase înainte explodând în depărtare. Ascultă personajele discutând despre „maşini celulare programabile” şi „ultima ciumă din Egipt”. Fură acostate de un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o haină albă pârlită de foc, care târa după el o paraşută.

Fu rândul lui Beech să oprească transmisia

interceptată.

— Am setat nişte computere IBM să descopere de unde provine bătrânul, spuse agentul de legătură cu CIA, aranjându-şi ochelarii retro pe nas. Rezultatele cele mai bune arată că se bazează pe filosoful din secolul al XVI-lea, Giordano Bruno.

— Şi asta e relevant… în ce fel? Întrebă Rollwagen.

— Nu se ştie. Cu mult timp în urmă, Bruno a fost excomunicat de catolici, luterani şi calvinişti, înainte de a fi ars pe rug în Campo di fiore din Roma, la 17 februarie 1600.

— Rezultatul cel mai potrivit găsit de computer pentru pădurea care arde din cauza exploziei meteorului e evenimentul din Tunguska, Siberia, pe 30 iunie 1908.

Rollwagen şi Brescoll înclinară din cap, iar filmul se reluă. Directorul adjunct privea, asculta şi se scărpina pe cap, în timp ce supercuplul făcea în continuare speculații în mijlocul semnelor apocaliptice. Apoi apăru un geamăn virtual al avatarului lui Kwok, înarmat tot cu un pistol mitralieră, dar cu ten mai închis şi haine negre, nu roşii. La apariția sa, dezastrul luă amploare, iar speculațiile deveniră tot mai bizare – realitatea ca simulare, paradoxul Fermi, computerul cuantic universal…

Bree Lingenfelter apăsă butonul de pauză, înghețând imaginea unor creaturi extraterestre

care avansau pe cerul tulburat de furtună, plin de stele căzătoare.

— În ciuda naturii haotice a scenariului, spuse ea, n-ar trebui să subestimăm importanța discuțiilor din el, în special referirea la „amplificatoarele bionanotehnologice”.

— La ce anume lucra Kwok? Întrebă Rollwagen.

Lui Brescoll i se păru că nu subestimează *deloc* importanța holotransmisiei.

— Istoria complexelor algoritmice descoperite inițial în documentele pe care Forrest le-a înmânat CIA, răspunse Beech. Şi soluțiile acestor algoritmi. Am hotărât că lucrările acelea reprezintă o prioritate după ce s-a intensificat activitatea legată de fragmentele de documente pe care le au şi chinezii, mai ales cele despre Matteo Ricci, Ai Hao şi palatele memoriei.

— Au documentele vreo legătură cu calculul cuantic? Se interesă Rollwagen. Sau cu bionanotehnologia avansată?

— Nu cred, replică Lingenfelter.

— Şi totuşi există una, spuse Rollwagen, apoi înclină din cap. Poate că ți-a scăpat ție ceva când l-ai pus la curent.

— Nu, replică Lingenfelter. Am răspuns de informarea lui tehnică inițială acum un an şi jumătate. Când l-am cunoscut, nu ştia despre fuziunea dintre biotehnologie şi nanotehnologie decât ce citise în ziare – implanturi de comunicare, refacere celulară, tratamentul

cancerului şi fixarea genelor. Ştia şi mai puţine despre aplicaţiile calculului cuantic în spionaj. La început, nu s-a arătat prea interesat de niciuna dintre ele. Dar, pe măsură ce a progresat în cercetare, a ajuns să fie fascinat de amândouă. Şi încă destul de repede.

— Se pare că învaţă extraordinar de uşor, interveni Brescoll. Bionanotehnologia, în special componentele electronice cuantice legate de filamentele ADN, este vitală pentru codificare şi decodificare în viitor. Face parte din eforturile noastre strict secrete. Ce-o fi avut în cap când i-a dat drumul în infosferă? Ceea ce tocmai am văzut aici nu arată că e sănătos la minte, nici că va trăi prea mult.

Janis Rollwagen îşi dădu pe spate părul cu nuanţe roşcate şi-i sfredeli din priviri pe Wang, Lingenfelter şi Beech.

— Ce ştim despre trecutul lui Kwok? De ce s-a avut încredere în el, dacă era atât de puţin interesat de calculul cuantic?

— Ca student, şi-a luat diploma în fizică şi electronică, răspunse Wang, încercând să sune cât mai puţin defensiv, dar fără să reuşească. E un geniu în matematică. Expert în şah, mare amator de cuvinte încrucişate, ca toţi criptanaliştii, de altfel. Însă ce l-a făcut mai valoros a fost studiul istoriei intelectuale europene pentru lucrarea de diplomă. A publicat foarte multe lucrări despre criptografia din

secolul al XVI-lea şi despre sistemele de memorie artificială, deci era foarte potrivit să se ocupe de documentele Forrest.

— Avea şi recomandări elogioase de la programul Tetragrammaton, completă Beech. Cei de acolo îl urmăresc de ceva vreme. L-au susținut ca pe o achiziție bună în domeniul securității.

Auzind cuvântul Tetragrammaton, Rollwagen se încruntă scurt, dar suficient pentru ca Brescoll să observe. Era de acord cu ea. Nici el nu avusese încredere prea mare în Tetragrammaton. Cei de acolo erau atât de secretoşi încât, în comparație cu ei, angajații NSA păreau nişte nudişti care făceau paradă prin Times Square.

— Mai e şi altceva, bănuiesc, rosti Rollwagen.

Wang, Lingenfelter şi Beech se repeziră toți să reia holotransmisia. Auziră mai multă filosofie, de data asta despre un „palat al memoriei universale” şi „crearea Inteligenței Artificiale divine”.

— „Palatul memoriei” e, probabil, o referire la Documentele Forrest, remarcă Beech, apăsând butonul de pauză. În special ceea ce discută despre activitatea lui Matteo Ricci în China, investigată de Kwok.

— Nu înțeleg un lucru, dr. Beech, spuse Rollwagen, bătând cu degetul în masă destul de zgomotos. De ce credeți că sistemele de coduri vechi de patru sute de ani au relevanță pentru

China de astăzi? Sau pentru noi aici, la NSA? Sau pentru oricine altcineva din comunitatea de informații şi securitate?

Beech se uită la Lingenfelter şi la Wang, iar răspunsul sosi de la acesta din urmă, care înlocui transmisia interceptată cu propriul său material.

— Cred că v-am anticipat întrebarea. Dacă vă puneți câte o pereche de ochelari de acolo de pe masă, pot să vă explic.

Brescoll mormăi, punându-şi, ca toți ceilalți, o pereche de ochelari. În câmpul lui vizual apărură legende şi tabele, ilustrând punctele explicate de Wang pe măsură ce acesta le expunea şi apăsa câte o tastă pe laptop.

— Mai mulți teoreticieni au susținut că anumite mnemonice, sau sistemele de ajutorare a memoriei, reprezintă „strămoşii uitați" sau „originile secrete" ale calculului modern, spuse el. Sistemele de memorie artificială există încă de pe vremea grecilor antici. De obicei, arta mnemonică presupunea crearea mintală a unei serii de spații – un „palat al memoriei" sau un „teatru al memoriei" – şi plasarea unor scene sau obiecte în ele, într-o anumită ordine. Când creatorul palatului se plimba prin spațiul imaginar, îşi amintea şi recupera cuvintele sau informațiile reprezentate de o anumită scenă sau de un obiect simbolic.

Urmărind descrierile clasice şi renascentiste ale

oamenilor şi clădirilor derulate, Brescoll fu şocat de deosebirea foarte mică dintre palatele memoriei şi realitatea virtuală contemporană.

— Tehnologia memoriei a lui Ramon Lull, în secolul al XIII-lea, continuă Wang, consta într-un sistem complex şi abstract de tip roţi în roţi. Marginile roţilor erau inscripţionate cu litere reprezentând calităţile lui Dumnezeu, care organiza toate cunoştinţele. Schimbând poziţia roţilor, se ajungea la combinaţii nesfârşite de concepte.

— Deci a fost construit cu adevărat? Întrebă Brescoll studiind ilustraţiile, diagramele şi prezentările ample făcute de Wang.

— Asta nu pot să spun sigur, răspunse el. Nu ştiu dacă ingineria mecanică medievală se ridica la nivelul unor asemenea cerinţe. Chiar dacă exista doar ca „maşinărie mintală”, sistemul de roţi combinatorii al lui Lull este, oricum, strămoşul logicii simbolurilor. L-a influenţat pe Leibniz în dezvoltarea calculului infinitezimal. A anticipat şi motorul diferenţial al lui Babbage din secolul al XIX-lea.

Sub ochii lui Brescoll, roţile abstracte se transformară în formule matematice, apoi într-un sistem concret de roţi şi mecanisme.

— Tabelele magice de memorare ale lui Giordano Bruno din *Umbra ideilor* au combinat roţile în roţi ale lui Lull cu iconografia multistratificată a divinităţilor stelare ale lui

Bruno. Proiecția sistematică a tehnicilor numerologice şi criptografice a condus la un sistem de o asemenea complexitate ermetică şi cabalistică, încât a transformat palatul memoriei într-un fel de maşină magică. Spațiul mistic abstract generat de ea a determinat, în esență, un ciberspațiu renascentist, o interfață complexă care nu numai că oglindea vastitatea înțelepciunii divine, dar conducea mintea operatorului de sistem-magician spre o stare divină modificată.

— Operator de sistem-magician? Întrebă Brescoll. Nu mergi prea departe?

Wang ridică din umeri.

— Câțiva dintre analiştii noştri susțin că un sistem informatic suficient de dens şi de riguros dobândeşte o coerență în autoorgarnizare care intră în rezonanță cu alte sisteme de aceeaşi complexitate simbolică, fie mistico-numerologice, fie criptografic-cuantice. Chiar şi cu „mintea lui Dumnezeu”, în cazul lui Bruno.

— Computerul şi ciberspațiul, interveni Beech, şi întreaga infosferă împlinesc visul medieval târziu şi visul modern timpuriu al memoriei enciclopedice uşor de recuperat. Acelaşi avânt a condus la înființarea primelor servicii secrete, apărute şi ele în secolul al XVI-lea. Computerul ADN cuantic, care le face pe toate deodată, ar fi fost un vis împlinit al filosofilor şi magicienilor memoriei din acel veac.

Directoarea îşi scoase ochelarii şi scutură din cap. Ceilalți îi copiară gestul.

— Nu m-ai convins că nu e o aiureală, spuse Rollwagen, dar nu mă pronunț definitiv până când nu se evaluează ce pagube poate provoca Kwok. Indiferent ce ar putea şti el despre „tururile de memorie magic-misterioase”, ceea ce trebuie să ne îngrijoreze pe noi sunt cunoştințele lui de criptografie şi criptanaliză.

Beech se lumină şi reluă holotransmisia. Brescoll văzu lumea distrusă de o furtună şi un cutremur puternic, iar personajul nou apărut îl îndemna pe sinele său să mănânce un fel de disc, deşi femeia părea hotărâtă să-l împuşte.

Aşa se termină înregistrarea.

— Asta-i tot ce avem, spuse Steve Wang, oprind sistemul de proiectare. Şi, aparent, e tot ce s-a transmis. Zgomotul acoperă ceea ce spune dublul lui Kwok, dar încercăm să filtrăm şi să recuperăm cât mai mult din vorbele lui. Nu putem spune cu siguranță că materialul a fost transmis chiar de Kwok. Înregistrările echipamentului său arată că sistemul de pe laptop şi vizorul virtual sunt conectate prin alimentare cu rază foarte scurtă de acțiune. Cineva din apropiere, expert în informații adunate prin interceptarea de semnale, ar fi putut bloca semnalele, ca să le retransmită ulterior pretutindeni.

— Aşadar nu ştim prea multe despre sursa

primară a acestui material, conchise Bree Lingenfelter. Nu l-am putut contacta pe Kwok de când materialul lui a devenit… ăăă… public.

— Bine, deci avem o problemă, spuse directoarea, înclinând din cap pentru sine. Îşi mută privirea de la unul la altul. Dacă e să judecăm din perspectiva aberaţiilor cripto-religioase pe care tocmai le-am văzut, agentul dumneavoastră operativ din China a luat-o razna. Nu ştim dacă nu-i mână în mână cu chinezii. Poate că deja se folosesc de el.

— Dacă nu l-au contactat sau nu l-au racolat încă, preciză Brescoll, poate că vor să-l lichideze – în caz că n-au făcut-o deja. Mai ales dacă a descoperit ceva ce le-a solicitat timp şi eforturi susţinute angajaţilor din Bletchley Park chinezesc, cum îi ziceţi voi.

— Chiar dacă nu e mort şi nici nu a intrat în legătură cu ei, remarcă Rollwagen, există secrete pe care *încă* le poate dezvălui. Nu cred că e necesar să vă reamintesc că dezvoltarea noastră militară şi aplicaţiile dispozitivelor submicroscopice încalcă Tratatul Spaţiului Interior, semnat şi de noi, şi de chinezi. Ştiu foarte bine că înţelegerea e mai degrabă încălcată decât respectată, dar nu poate fi ignorată.

Directoarea îşi îndreptă privirea spre adjunctul ei, care tuşi, apoi spre Baldwin Beech, care dădu afirmativ din cap, mişcându-şi bărbia cu ţepi şi fluturându-şi ochelarii cu o mână. Înclinarea

aceasta a capului… să fie încredere în sine sau pură aroganță?

Beech era o voce stridentă în războiul intern împotriva militarizării NSA. Din punctul lui de vedere, preocuparea principală a agenției ar fi trebuit să fie furnizarea de informații diplomaților civili, strategilor şi politicienilor. Nu conta că agenția raporta ministrului apărării.

De fapt, Brescoll însuşi susținea menținerea caracterului civil, pe temeiul că ar fi mai indicat ca NSA să-şi concentreze eforturile în vederea stabilirii unor strategii ample, nu pe detaliile minore de pe câmpul de luptă. Beech însă îl susținea într-o manieră enervant de elitistă, pur şi simplu pentru că o considera mai „intelectuală”.

Brescoll nu avusese niciodată încredere deplină în Beech. În primul rând, prea făcea pe amabilul cu Tetragrammatonul. În al doilea, folosea un ton prea condescendent.

— Trebuie să luăm măsuri adecvate gravității situației, spuse Brescoll prudent, dar în modul cel mai puțin evident. Trebuie să trimitem pe cineva în locul unde se află Kwok. *Pronto*.

— Şi dacă trebuie să-l înhățați pe Kwok, aveți un înlocuitor? Întrebă directoarea. O rezervă?

Adjunctul tăcu. Şi Kwok, şi rezerva lui, Benjamin Cho, erau băieții lui Beech. Totuşi, îi plăcuse Cho destul de mult când se întâlniseră scurt, la formalitățile de angajare. Cho, ca şi el,

aprecia viața în aer liber. Poate nu atât de mult vânătoarea, cât pescuitul. Mai important, înțelegea că „sălbăticia conservă sufletul”, cum spunea Thoreau. Spre deosebire de mentorul lui depăşit, Beech, Cho părea un om direct şi cu picioarele pe pământ.

Totuşi, aceste lucruri s-ar putea ridica împotriva lui Cho în lumea în care trebuia să se mute acum.

— Da, avem, răspunse Brescoll într-un sfârşit. Benjamin Cho. E profesor asociat de informatică sau „procese de calcul”, cum se spune la Berkeley. În prezent, e într-un concediu de un an. Profesorul Beech l-a ales.

— În regulă, conchise directoarea, aranjând marginile hârtiilor cu informații pregătite pentru întâlnirea următoare. În loc de alte soluții, sugerez să depistăm exact unde se află Kwok şi să-l trimitem acolo pe Cho imediat. Şi fără tam-tam. Cineva care poate distruge rețeaua de computere şi poate pătrunde în orice canale, aşa cum a făcut-o Kwok, are probabil capacitatea de a trage cu urechea pe unde şi când are chef. Am o întâlnire programată cu Dave Hawkins şi cu preşedintele în această dimineață. Sper că nu va trebui să le povestesc despre afacerea asta.

Brescoll înclină din cap. Hawkins, consilierul pe probleme de securitate națională, era un supraviețuitor politic agil. În sinea lui însă, se încruntă când Rollwagen îl pomeni pe

preşedinte. Comandant suprem sau nu, făcea parte din categoria numeroasă a puştilor bogați şi răsfățați, dar nepricepuți, aleşi să ocupe Biroul Oval. Totuşi, când stai pe un sac de bani, e întotdeauna mai uşor să aterizezi în picioare, indiferent cât de tare te balansezi.

Observă că Wang, Lingenfelter şi Beech se uitau toți la el şi aşteptau. *La naiba, ce vor de la mine?* Se întrebă. Era programul *lor*. Şi, în ciuda „noii deschideri” şi a utilizării „experților externi” de elită sprijiniți de ministerul de externe şi CIA, putea face pariu că, dacă situația se agrava – adică dacă chinezii îl uciseseră pe Kwok sau, mai rău, îl obligaseră să lucreze pentru ei – atunci autoritățile or să se spele pe mâini. La fel şi cei trei muşchetari.

— Da, doamnă directoare.

Nu reuşi să spună mai multe. La finalul întâlnirii, se gândi cum să limiteze nevoia de a şti a lui Benjamin Cho. Nu pentru că nu avea încredere în el, ci pentru că se temea de ceea ce ar face alții cu el şi cunoştințele *sale* – pe lângă cele ale lui Kwok – dacă reuşeau să pună mâna pe el.

În drum spre biroul lui, Brescoll speră ca directoarea să nu se aştepte la miracole prea curând. Investigațiile şi spionajul nu aduceau satisfacții imediate. Din cauza asta se delimitează atât de greu răul de bine, din cauza asta se aştepta el ca această investigație să

consume foarte mult timp – în special timpul *sau* – înainte de a se obţine primele rezultate.

Între timp, poate că legea fundamentală a vremurilor birocratice – „Ceea ce explodează se şi linişteşte” – va intra în vigoare. Dar n-ar fi pariat pe ea.

ABSURDITATE ÎNFRICOŞĂTOARE

Lacul Bench

În lumina dimineţii proaspete, la peste trei mii de metri înălţime în Munţii Sierra Nevada, suprafaţa Lacului Bench era o oglindă lichidă. Apa reflecta desăvârşit trunchiurile maronii şi crengile verzi ale pinilor de pe insule şi de-a lungul malului, cu excepţia părţii de sud-est. Prea abrupt pentru copaci, terenul cobora trei sute de metri de pe vârful crestei pietroase până pe malul înconjurat de grohotiş.

Spre sud-vest, în spatele pădurii, se ridica vârful Arrow, o piramidă cenuşie şi roasă, înaltă de patru mii de metri, răsfrântă în universul paralel de sub oglinda azurie a lacului.

În picioare, lângă cort, Ben Cho îşi dădu seama că nu era greu să creadă în existenţa acelui univers paralel.

În copilărie, stătea de vorbă cu prieteni imaginari din universul pe care şi-l închipuia a fi alături, mai ales când dragostea copleşitoare a mamei sale devenea greu de suportat. Scutură din cap să-şi alunge amintirea.

Lacul Bench, odihnindu-se pe o adevărată terasă deasupra râului South Fork Kings, oferea locuri de campare excelente, departe de drumul prea bătătorit. Aşa descriau locul broşurile şi ciberghidurile, invariabil. Câtă nedreptate făceau ele acestui spațiu care-ți deschidea sufletul! Mai ales în nopțile clare, fără lună, cum fusese cea dinainte, când un al doilea paradis de stele sclipise în adâncimile lacului. Sau acum, în aerul nemişcat al dimineții, când nimic nu tulbura suprafața apei, în afară de câteva insecte care zburau în zig-zag deasupra ei şi de păstrăvii care se unduiau pe dedesubt.

Dintre toate locurile pe care le vizitase, pe acesta îl iubea cel mai mult. Fusese şi preferatul Reynei. Ştia că existau multe locuri numite Lacul Bench, dar acesta, aşezat între pasurile Taboose şi Pinchot, era singurul care conta pentru el, pentru că însemnase atât de mult pentru soția lui.

Cu doar un an în urmă, pe creasta de granit care înconjura partea de vest a lacului, Reyna făcea fotografii, în timp ce el stătea întins pe spate. Mai întâi se orientase spre răsărit, îndreptând aparatul spre lac, spre tabăra lor de pe mal şi spre insula de vizavi de cort, pe urmă spre apus, spre canionul râului South Fork Kings, spre tărâmul sublim de piatră al Lacurilor Cartridge. Apoi se răsucise către nord, spre muntele Ruskin, piscul Vennacher Needle şi Bazinul

Superior. Făcuse fotografie după fotografie cu norii de furtună de după-amiază care se spărgeau, se deplasau şi se colorau în lumina apusului, peste vârful Marion, peste Ruskin şi Needle.

— De ce atâtea fotografii? O întrebase Ben, întins pe granitul crăpat, în timp ce ea se tot răsucea.

— Pentru că există un tipar în toate, îi răspunsese ea, dându-şi la o pane de pe obraz şuvițele blond închis, ca să încadreze o fotografie nouă. În întreaga natură. Aproape că-l vezi dacă te uiți atent. Vezi că lucrurile au mers cum trebuie de la sine, până ce a apărut omul.

Ben se ridicase în capul oaselor.

— Ce vrei să spui?

— Nu ne descurcăm prea bine cu Natura. Niciodată nu ne-am descurcat, de la bun început. Scrie şi în Biblie. Adam a fost primul grădinar, dar a fost *dat afară*.

— Ținând cont că eu mă ocup de grădină acasă, spuse el râzând, nu ştiu dacă să mă simt jignit sau nu. Dar, cum tu eşti profesionista în domeniul fotografic, cred c-ar fi mai bine să te las pe tine să faci fotografii în excursiile noastre.

— Să mă *laşi* tu? Ha! De asta apari în mai multe poze decât *mine*.

Ben trase adânc în piept aerul dimineții, proaspăt, cu miros de pin, apoi îl expiră cu un oftat prelung. Ar fi vrut să aibă mai multe

fotografii cu ea. În față, cortul albastru cu gri, pe care îl împărțise cu Reyna nu cu multă vreme în urmă, se ridica din nou pe malul vestic al lacului. Malul era la o distanță de aproximativ cincizeci de metri înot de insula cea mai mare şi cea mai vestică, marcată de pini.

Ieri după-amiază, la scurtă vreme după ce sosise şi ridicase cortul, înotase prin apa rece ca gheața – destul de rece ca să-i aducă aminte că e în viață. Avea nevoie să i se amintească. Înotând spre insulă, purtând cenuşa Reynei într-o urnă ermetic închisă, avea nevoie de un şoc care să-l scoată din amorțeala interioară. Se cățărase pe țărmul stâncos al insulei, cu pielea de gâscă în vântul după-amiezii, numai cu costumul de baie pe el. Un bărbat tremurând, strângând în brațe un potir cu cenuşă, stătuse în picioare în peisajul redus la elementele esențiale: lacul punctat de insule din piatră. Insule de piatră punctate de grupuri de copaci. Vârfuri muntoase aride în insule de păduri de conifere. Cer punctat de insule de nori.

Acum, că adusese cenuşa fără s-o ude, desfăcu capacul urnei. Recită din memorie trei versuri dintr-un poem pe care Reyna îl iubise:

Ceața din vis
ne dezvăluie cărarea doar pentru o vreme, pe urmă
o închide înapoi în ea.

Avea câteva amintiri dragi ale chipului, vocii şi trupului ei. De exemplu, glumeau când se gândeau cum le-ar povesti vreodată copiilor că tati a cerut-o de nevastă pe mami în pat. Dar în matematica familiei şi căsătoriei lor, unu plus unu egal doi, dar niciodată trei sau mai mult. Se hotărâseră să nu aibă copii, iar acum nu-i vor avea niciodată.

Spuse câteva rugăciuni intime, până când simți că dragostea şi pierderea suferită erau prea copleşitoare ca să le mai poată exprima. Apoi, în ciuda absurdității înspăimântătoare a vieții în fața morții, şi a ceremoniei în fața lipsei de sens, risipi pe apa Lacului Bench cenuşa pe care, cu doar o clipă înainte, o purtase cu atâta grijă prin apă. În bătaia vântului de după-amiază, cenuşa formă o peliculă gri pe suprafața tulburată de valuri, apoi alunecă şi se împrăştie înainte să se scufunde în adâncul de gheață prin care se cernea lumina.

În limpezimea dureroasă a dimineții, se gândi că ceea ce făcea era ilegal. Ştiuse de la bun început, dar îndeplinea dorința ei. Înțelegea şi substanța legii. Daunele agregării: dacă miliardelor de oameni li s-ar răspândi cenuşa sau li s-ar îngropa trupurile oriunde, monumentele naturale ar deveni grămezi de cenuşă şi osuare.

„Daunele agregării". Fusese unul dintre aspectele preferate ale Reynei din sociologie, domeniul în care profesase, dar care îi conturase

şi viața de zi cu zi. Metodele lui explicau de ce nu-şi luau cu ei celularele sau pagerele în sălbăticie, de exemplu.

— Aceleaşi tehnologii care ne uşurează munca din ce în ce mai mult, spusese ea cu un an înainte, îngreunează tot mai accentuat traiul din afara muncii. Legea lui Parkinson spune că munca se extinde pentru a umple spațiul care îi este alocat, dar lucrurile nu se opresc aici. Urmează fascismul inerent unei asemenea noțiuni şi te trezeşti într-o Utopie periculoasă – un „nicăieri” în care „pretutindeni” este un loc comun, un lagăr de concentrare mondial pentru consumatori, în care cuvintele scrise deasupra porții nu sunt „Arbeit macht frei”[4], ci „Dumnezeu înseamnă Muncă, Munca înseamnă Dumnezeu”.

O declarație patetică tipică pentru mintea ei nestăvilită, îşi zise Ben, scuturând din cap. Probabil că avea dreptate şi când vorbea despre „daunele agregării”. Totuşi, îşi spuse că, grație izolării şi rarilor vizitatori umani la Lacul Bench, daunele erau improbabile.

Mireasma pinilor şi ciripitul păsărilor purtat de vânt, aerul rece şi aspru pe piele şi în ochi – toate făceau parte din frumusețea peisajului. Numai durerea şi amorțeala din muşchi îi amintiră că nu era uşor de ajuns acolo.

El şi Reyna drumețiseră cu rucsacul în spate pe

---

[4] „Munca te eliberează” (n. tr.).

câte o porțiune a traseului John Muir, de la nord la sud, în fiecare vară din ultimii patru ani. Dee la Lacul de Nord la Lacul de Sud, cu doi ani în urmă; anul trecut, de la Lacul de Sud prin pasul Episcopului, în jos prin bazinul Dusy spre canionul Le Conte, în sus, de-a lungul pârâului Palisade, spre lacurile Palisade. Apoi prin pasul Mather şi în bazinul Superior, înainte de a coborî la râul South Fork Kings, pentru a-l traversa şi a urca pe joncțiunea cu Creasta Pacificului.

Anul trecut plecaseră în excursie la lacul Bench pentru a se odihni o zi înainte de trece prin pasul Taboose şi canionul Taboose spre deşertul din valea Owens. Dar la coborâş îşi zdreliseră atât de rău genunchii, iar inima le bătuse atât de tare, că, ajunşi la camioneta de la capătul drumului, juraseră cu nu vor *urca pe acolo* niciodată. Anul viitor, hotărâseră ei, vor inversa ruta lor obişnuită de la nord la sud şi vor merge de la sud la nord, ca să se mai oprească o dată la lacul Bench şi apoi să coboare (în niciun caz să urce) canionul Taboose.

Dar în anul care a urmat lumea s-a întors cu susul în jos. Odată cu durerile de cap şi crizele, Reyna se îmbolnăvise tot mai tare. Doctorii aveau şi un nume pentru boala ei – glioblastom multiform sau GMB – şi un stadiu – al patrulea, gliomul de cel mai înalt grad, astrocitomul malign cel mai agresiv. Medicii nu puteau face aproape nimic, dar asta nu i-a oprit să încerce.

Chirurgical, radiologic şi chimic, au tratat tumoarea primară a creierului care se întindea de la lobul temporal la cel frontal al Reynei, provocând o umflătură de forma unui fluture în interiorul craniului ei. Nimic nu dăduse rezultate.

— Dat fiind tipul de tumoare de care suferiți, le spusese neurochirurgul, şi ca urmare a caracterului ei malign şi agresiv, durata dumneavoastră de viață nu va fi atât de lungă pe cât poate v-ați aşteptat. Din punct de vedere statistic, şansele nu sunt în favoarea dumneavoastră ca să ajungeți la bătrânețe.

— Asta ce înseamnă exact? Întrebase Reyna.

— Durata medie de viață în cazul GMB se măsoară în luni, nu în ani. Noi însă nu ştim în ce parte a curbei de supraviețuire vă încadrați. Puteți fi în cea medie sau la capătul îndepărtat… Să zicem, maxim trei ani.

— Sau la capătul apropiat? Insistase ea. Câteva luni? Poate săptămâni?

— Da, răspunsese neurochirurgul cu un oftat şi aceasta este o posibilitate. Dar e important să fim realişti fără să ne pierdem speranța. Pregătiți-vă pentru ce va urma, dar gândiți pozitiv, ştiind că noi ne străduim să vă menținem cât de sănătoasă putem, cât de mult putem.

— Domnule doctor, credeți că se pot întâmpla miracole? Vocea ei tremurase uşor.

— Aş vrea să cred în ele, dar şansele sunt foarte

reduse… statistic vorbind.

— Da, trăsese ea concluzia scuturând din umeri, obosită. Prin definiție.

Dincolo de şoc şi de bruschețe, moartea Reynei lăsase un gol de neumplut în viața lui Ben. Şi acum se visa noaptea stând la capul patului, urmărind cum alunecă în picături substanța narcotică prin acul din brațul ei. Până şi în vis spera şi-şi dorea, ca în zilele acelea întunecate, să apară *ceva*, un remediu biomedical pe care să-l introducă în punga de plastic atârnată deasupra ei, nu doar ca să aline durerea soției muribunde, ci s-o şi însănătoşească în chip miraculos.

Dar nu venise niciun miracol, tehnologic *sau* teologic.

Deşi lacul din sufletul său nu era prea adânc, pe întuneric păru că poate reflecta o pierdere şi o suferință mai adâncă şi mai mare decât cerul cu stele. Toată lumea îl asigura că „viața merge înainte”, că Reyna ar fi vrut ca el să meargă mai departe, dar nimeni n-ar fi putut prezice sau descrie ce diferită va fi viața fără ea.

În vara asta, Ben venea dinspre sud, pe ruta pe care plănuiseră s-o urmeze înainte de a se îmbolnăvi ea. Din Orion Valley venise pe şaua înaltă a pasului Kearsage. În jos, spre lacul Charlotte şi în sus, pe creasta periculoasă a pasului Glen. Pe lângă vârful Painted Lady, oglindit de lacul Rae, şi vârful Fin Dome, reflectat

de lacul Arrowhead. În jos, la pârâul Woods, apoi în sus, de-a lungul cursului său lung, către marginea zimțată a pasului Pinchot. Pe urmă în jos, pe lângă lacul Marjorie, şi tot mai jos, în drumeția aceasta întregitoare.

Spre acest loc, spre amintire, spre a înțelege că, în ciuda frumuseții sublime a peisajului din jur, viața lui era tristă, năruită. Nu ştia dacă mai putea continua, dar ea nu se oprea.

Anul viitor n-o să mai fac excursia asta suplimentară la lac. E prea dureros. O să trec pasul Kearsage din nou şi o să ies la vârful Whitney. O să străbat ultima parte din traseul Muir fără Reyna. Singur.

Îl trezi din visare un bip. La început crezu că strigase o pasăre sau o marmotă, pe urmă realiză cât de nepotrivit sunase în locul sălbatic în care se afla. Nu-şi lua cu el celularul sau pagerul în sălbăticie, pentru că, odată cu moartea soției, dispăruse şi rațiunea lui de a fi. Deci nu putea fi decât geolocatorul – singura concesie făcută slujbei şi întregii lumii informatice pline de capcane din secolul XXI. O concesie cu care Reyna n-ar fi fost deloc de acord.

Ben se încruntă. La scurtă vreme după moartea ei, contractul său de muncă cu NSA îl obligase să poate fi localizat oricând şi oriunde. Chiar şi aici, chiar şi acum. Gândindu-se lumea împânzită de granițe şi interfețe, opri geolocatorul, confirmându-şi astfel poziția. Ce va

însemna *asta* pentru cei de la capătul celălalt? Probabil că ştiau, datorită itinerarului pe care-l prezentase, că nu avea să traverseze pasul Taboose decât astăzi, târziu după-amiaza. Nu va ajunge la capătului rutei şi la ceea ce trecea drept civilizație decât cel mai devreme mâine, la prânz.

În vreme ce-şi strângea cortul şi-şi aduna echipamentul, se întrebă dacă apăruse ceva cu adevărat urgent. Acceptase să lucreze pentru NSA la sugestia Reynei, când se îmbolnăvise prima oară. Ea se gândise că i-ar fi ținut mintea ocupată, dar singurul proiect în desfăşurare în care fusese implicat presupunea monitorizarea şi dublarea activității lui Jaron Kwok, care nu-l solicita prea mult.

Din câte ştia Ben, Kwok era în Hong Kong, un oraş plin de zarvă, foarte potrivit pentru el. În scurtul timp în care ei doi împărțiseră camera ca studenți, Ben îi propusese o dată să-l însoțească într-o drumeție. „Dacă Dumnezeu ar fi vrut să călătorim prin sălbăticie, ar fi pus bănci confortabile la fiecare zece metri.” Fraza asta îl rezuma perfect pe Kwok, Bărbatul Urban. Doar mai târziu a aflat Ben că era un citat din Oscar Wilde, căruia îi repugna deopotrivă activitatea fizică în aer liber.

Înghesuindu-şi echipamentul în rucsac pentru drumul înapoi, Ben se gândi ce ciudat era că-şi amintea conversația respectivă – despre bănci şi toate celelalte – chiar aici, pe malul lacului

Bench. Aruncă o ultimă privire în jur ca să se asigure că n-a uitat nimic, pe urmă scrută crestele zimțate, ca să-şi întipărească bine în minte peisajul, parcă sigur că nu va mai trece pe acolo niciodată.

Se uită la rucsacul greu, pregătindu-se să-l ridice pe umeri, să-l prindă cu cureaua de la şold şi pe piept. Apoi zări cu colțul ochiului un punct negru mişcându-se în peisaj în direcția pasului Taboose.

Sub ochii lui, obiectul zburător se dovedi a fi un elicopter. Lucru rar, dar nu nemaipomenit. Mai văzuse elicoptere de salvare aici, aparate zgomotoase care spărgeau liniştea muntelui, în ciuda intenției lor nobile.

Pe măsură ce maşinăria se apropia, se întrebă ce efect acustic ciudat al bazinului şi lanțului muntos îl împiedica să-l audă. Pe urmă se lumină dintr-odată: nu era un elicopter de salvare, ci unul negru, militar, construit pentru a nu fi auzit, un Comanche Sikorsky supradimensionat. Mai silențios decât avea dreptul să fie, nu venea pur şi simplu spre el, ci *după* el.

Oglinda lacului se sparse în mii de bucăți când elicopterul, coborând nu departe de capătul sudic al insulei, tulbură aerul, învârtejindu-l. Doi puşcaşi marini aruncară o plută gonflabilă şi săriră în apă lângă ea. Cu gura căscată şi bagajul proptit de picior, Ben îi privi uimit pe cei doi

bărbați care vâsleau spre mal.
Era *extras*.
Se întrebă dacă elicopterul venise de la lacul China sau Lemoore? Nu apucă să-şi formuleze însă întrebarea în minte, că un tânăr cu maxilar pătrățos şi trăsături bine conturate, în costum de înotător subacvatic modificat apăru în fața lui şi-l salută bățos:
— Dr. Cho?
— Da?
— Ni s-a ordonat să vă ridicăm şi vă repoziționăm imediat, prioritate maximă, domnule. Tânărul ofițer îi înmână un cilindru de mesaje. Găsiți explicații aici. Vă rog să mă urmați.
Ofițerul luă rucsacul greu al lui Cho şi se îndreptă înapoi spre mal dintr-o singură mişcare alunecoasă. Privind înapoi peste umăr ca să se asigure că Ben Cho îl urmează, nu peste mult urcă şi rucsacul şi proprietarul lui pe pluta pe care-l aştepta colegul său. Scurta călătorie cu pluta şi urcatul în elicopterul care zbura la punct fix se desfăşurară în ceață. Privi afară înainte de a se închide uşa aparatului şi zări suprafața lacului Bench calmându-se şi împietrind, lăsată în urmă de elicopterul care se ridica în aer.
Cu privirea ațintită pe cilindrul strâns între degete, Ben îşi aminti la ce folosea. Apăsă cu degetele mari scannerele de la ambele capete ale cilindrului subțire, care-i citiră rapid

amprentele. Simți şi auzi un bâzâit discret, pe urmă ridică tubul în fața ochilor. Lumina care pâlpâia pe bara translucidă îi scană retina. În final, când cilindrul îşi descifră propriul mesaj supracodificat, apăru următorul text scurt:

PROFESORE CHO,
SALUTĂRI. NE PARE RĂU CĂ VĂ ÎNTRERUPEM VACANȚA, DAR CIRCUMSTANȚELE NE OBLIGĂ SĂ URCĂM REZERVA PE SCENĂ.
BALDWIN BEECH

După ce îndepărtă cilindrul din fața ochilor, mesajul codificat dispăru. Deşi nu avea prea multe informații ca să-şi dea seama ce se va întâmpla, bănui totuşi, vag, cum vor evolua lucrurile.

II
HIMERICULTURA
Kowloon

Când detectivul Lu primi sarcina să ancheteze incidentul din Sha Tin, bărcile dragon coborau de pe dealurile care străjuiau Kowloon pentru a se scălda în Portul Victoria. Străbătură despicătura largă a etajelor lipsă din aripa niciodată construită a hotelului New World Renaissance. Nu fusese ridicată tocmai pentru a lăsa cale liberă bărcilor. Să-i înfurii pe dragoni însemna să-ți atragi cel mai mare ghinion. În

Kowloonul dominat de feng-shui, arhitecții prudenți nu ignorau niciodată asemenea aspecte când îşi realizau proiectele.

Înainte de a pleca din birou, Mei-lin Lu – Marilyn Lu pentru prietenii ei care nu vorbeau decât engleza – dădu câteva telefoane ca să afle cine era deja prezent la scena incidentului şi să ceară detalii despre cele întâmplate. Înțelese că decedatul era cetățean american de origine chineză, dar nimeni nu voia să-i spună mai multe.

Ultimul dragon se întorcea înapoi pe dealuri când detectivul luă o maşină din parcul auto şi se îndreptă spre hotelul Royal Park. În timp ce făcea manevrele necesare pe şoselele aglomerate ca să iasă din centrul înțesat de zgârie-nori, îşi aminti de o zi nefastă din *Blade Runner*, în Los Angeles, în 2019.

Sha Tin nu era în jurisdicția lui Lu, dar existau înțelegeri reciproce între agențiile de aplicare a legii din Regiunea Administrativă Specială care conducea oraşele Hong Kong, Kowloon şi Noile Teritorii. Era cel mai apropiat detectiv liber cu nivel de cunoştințe medico-legale ridicat, considerat necesar de cei din Sha Tin în cazul unor astfel de anchete.

Şi când mă gândesc ca datorez totul unor soldați de lut, îşi zise ea cu amărăciune. Ca mulți tineri chinezi din generația ei, Lu fusese atrasă de o carieră în arheologie datorită vechii armate de

soldați şi cai din lut a primului împărat, Qin Shi Huangdi, descoperiți în complexele funerare de lângă Xian. Asta însă fusese înainte de a-l cunoaşte şi de a se căsători cu Xun-il, „Sonny”, şi de a abandona şcoala, la scurtă vreme după naşterea singurului lor copil, Clara.

Cărările sinuoase ale vieții şi responsabilitățile vârstei adulte o purtaseră nu în provincia Shaanxi, ca arheolog care face săpături în stepa mongoleză, ci ca ofițer de poliție cu cunoştințe de antropologie medico-legală care face disecții pe cadavre ca să descopere indicii despre crimă. Cu toate acestea, încă se considera anchetator cultural, un antropolog foarte ancorat în contemporan. Singura concesie făcută realităților crude ale muncii ei era pistolul israelian Desert Eagle de calibru 0.5. Prietenii ei din secția de poliție, mai ales Derek Ma şi Bili Chen, îi spuneau „tunul lui Lu”.

În spatele oraşului aglomerat, străbătând zona verde dintre parcul Golden Hill Country, la vest, şi parcul Lion Rock Country, la est, detectivul Lu pătrunse în sfârşit în Sha Tin. *Alma mater* a ei, Universitatea Chineză din Hong Kong, se înălța pe un vârf de deal nu foarte îndepărtat. Amintindu-şi perioada de studenție, se gândi la mentorul ei, profesorul Carlton Jiang.

Jiang fusese un antropolog meticulos, gata oricând să pună la îndoială ceea ce se schimbase cu adevărat în cele douăzeci şi trei de secole

trecute de la domnia împăratului Qin. Bătrânul sublimase de nenumărate ori relația dintre „conținutul vieților şi contextul cultural”. Cu zâmbetul lui strâmb, îi plăcea să se adreseze sălii pline de studenți ambițioşi, care credeau în Ştiință şi Rațiune, spunându-le că „Adevărul are o față luminoasă, dar percepțiile umane sunt atât de limitate, încât mintea noastră nu poate oferi decât cioburi izolate dintr-o oglindă în care să se reflecte ea însăşi.” Când activitatea lui Lu ca absolventă începuse să treneze, profesorul se simțise frustrat. Ea considera că bătrânul ei mentor ar fi fost un anchetator strălucit. Avea atitudinea potrivită, în parte înțelepciune, în parte cinism.

În timp ce parca maşina în spațiul rezervat al hotelului Royal Park, Lu Mei-lin îşi dădu seama că putea spune acelaşi lucru despre tatăl ei. Şi el era un om alcătuit din „părți”, chiar dacă unele se pare că dispăruseră. Fost polițist, devenit scriitor în stilul lui Joseph Wambaugh, publicase patru romane polițiste sub pseudonimul Quinton C. S. Chang, apoi îşi petrecuse restul vieții lucrând la al cincilea. De obicei era stropit bine cu whisky, dar mergea şi un strop de bourbon. Ultimul său roman, *Văduve şi păcate*, despre o crimă în industria publicitară, continua să stârnească interesul ocazional al editorilor, probabil preocupați mai degrabă de calomnii decât de profit.

Lu nu observă personal medical de urgență sau ambulanțe la intrarea în hotel. Semn rău. Fie că poliția locală nu voia să iasă în evidență, fie că decedatul era deja mai rece decât i-ar fi convenit ei. Traversă holul de marmură şi jad, găsi lifturile şi apăsă butonul de urcare, cu gândurile rămase la tatăl ei.

Liftul de alamă şi sticlă sosi. Păşi înăuntru şi apăsă butonul pentru etajul al zecelea. Aşteptând să se închidă uşile, privi afară prin pereții transparenți. Se gândi că nu-şi putea învinovăți tatăl într-o măsură prea mare. Da, era un alcoolic şi un scriitor ratat de romane pline de proceduri polițieneşti, dar făcuse tot ce-i stătuse în puteri, ținând cont de educația primită.

Uşile se închiseră în cele din urmă şi liftul urcă pe partea laterală a turnului. Pe fondul munților verzi, se reliefau zgârie-norii ostentativi ai companiilor, blocurile de apartamente cenuşii, cu multe etaje, semnele de circulație şi firmele luminoase scrise în engleză. Ştia că toate, absolut toate, le erau complet străine locuitorilor de la țară ai Republicii Populare Chineze, care îşi petreceau vacanța vizitând fosta colonie a Coroanei. Oameni ca tatăl ei, care fugise de comunişti la doisprezece ani.

Regiunea Administrativă Specială Hong Kong, Kowloon şi Noile Teritorii era un loc parțial tradițional, parțial postcolonial, parțial chinezesc comunist şi parțial corporatist transnațional.

Detectivul Lu îşi aminti expresiile inteligente folosite de *South China Morning Post*: „Viața în zona intermediară”; „Interfața”; „Membrana”; „Tensiunea superficială”; „Societatea sinapselor”; „Himericultura”.

Ea se simțea aici ca acasă, aşa cum nu se simțise niciodată tatăl ei. Şi cum nu se mai simțea mama ei. Motiv pentru care Lu nu putea auzi acronimul SARs pentru Regiuni Administrative Speciale fără a se gândi automat la altul, pentru Sindromul Respirator Acut Sever, boala care o ucisese pe mama ei.

Uşile liftului se deschiseră. Doi membri ai Armatei Populare în uniformele lor albastre ridicară armele. Ciudat, îşi zise. De când era asta o chestiune militară? Gărzile aşteptară să se identifice. Una dintre ele îi cercetă acreditarea cu ochi ficşi, inexpresivi, apoi îi făcu semn s-o urmeze.

În uşa apartamentului, Lu îşi puse mănuşile şi trecu pe lângă alte două gărzi înainte de a intra. Înăuntru, camera nu se deosebea de o scenă a crimei SAR obişnuite: fotografii poliției încă făceau fotografii, culegătorii de amprente şi de fibre şi încă vreo şase tehnicieni aruncau priviri cercetătoare în spațiile mici în timp ce lucrau, punând probele în pungi înainte de a ieşi.

Lu îşi croi drum spre umbra unui cadavru de pe pat. Avea o culoare cenuşie, cu dungi roz aprins, atât de aprins, încât Lu crezu la început că sunt

urme de scrum prin cărbuni încinşi. Dar umbra nu emana căldură. În jurul ei erau împrăştiate notițe. În mijlocul conturului zăcea un laptop, iar la cap, o pereche de ochelari care semănau cu cei de soare. Şi computerul şi ochelarii erau pe jumătate topiți în forme suprarealiste.

În spatele ei, tehnicienii speculau în şoaptă pe marginea alcoolului şi țigărilor lui Kwok şi despre grămada de hârtii mâzgălite. Şi despre laptop, la care probabil lucrase în momentul decesului.

Încercând să se concentreze pe activitatea ei în ciuda prezenței armatei, Lu se strădui să alunge senzația implicațiilor politice. Sarcina îi fu uşurată de faptul că-l cunoştea pe Charles Hui, asistentul procurorului, cărunt şi cu ochelari, prezent la fața locului. Măcar cu el putea avea o discuție profesională.

— Ați rezolvat deja cazul pentru mine, domnule Hui? Cine a găsit cadavrul?

— Bună, Mei-lin. Ce cadavru? Vezi tu vreunul? Una dintre femeile de serviciu, o oarecare doamnă Quian, a intrat prima în cameră. A mirosit „ceva”, zice ea. Ceva neobişnuit. Fum sau chimicale. Şi fulgere.

— Poate ozon? Sugeră Lu, dar Hui ridică din umeri. Foc electric? Atunci de ce n-a pornit alarma de incendiu şi n-au luat-o la fugă toți?

— Poate că incendiul a fost prea mic, răspunse Hui, cu încă o ridicare din umeri. Poate, fumător fiind, a dezactivat-o intenționat. Poate că s-au

terminat bateriile din alarmă sau a intervenit vreo defecţiune. Nici nu ştiu dacă alarma funcţionează cu baterii. Nu sunt sigur nici dacă *a fost* vreun incendiu. Tu eşti detectivul. Tu să-mi spui mie.

— N-a fost un incendiu?

— Cel puţin nu un foc devastator. Câteva foi cu însemnări sunt puţin pârlite pe la margine. Aşternutul e şi el puţin ars, dar poate să fie de la ţigară.

— Dar uitaţi-vă la computerul la care lucra. Complet deformat, ca şi cum s-ar fi topit…

— Aşa am crezut şi eu la început, spuse Hui, luând laptopul şi punându-i-l în braţe, dar uită-te cu atenţie.

Lu examină aparatul uşor. Forma lui aerodinamică fusese răsucită şi strâmbată, dar nu ştia *ce anume* o strâmbase.

— Nici urmă de ardere, nici măcar negreală, observă Lu, aşezând aparatul exact pe locul în care se aflase. Ştiu la ce te referi.

— Corect. La fel şi ochelarii de soare sau ce-or fi. Sunt aici de două ore şi n-am văzut decât conturul unui cadavru pe pat şi nişte notiţe răsfirate care par să fi fost pârlite.

— Ce-i chestia de pe pat?

— Noi îi spunem cenuşă. Ipoteza de lucru e că Kwok bea şi fuma şi şi-a dat cumva foc. Dar ia puţină cenuşă între degete, Mei-lin.

Nu-i lăsa urme pe degete, cum ar fi trebuit. O

adulmecă. Simți un miros foarte vag. Da, era ozon. Se uită la ea mai atent.

— Parcă-i pulbere, parcă-i cenuşă. Pulbere gri cu roz.

— Şi eu am zis la fel.

— Un tip straniu de combustie spontană? Întrebă ea, pe jumătate în glumă.

— Dar care combustie spontană nu-i stranie? Replică Hui, apoi scutură din cap. Mai degrabă spontană decât combustie, din câte văd eu. Cred că a trecut pe aici o echipă de la materiale periculoase înainte de a veni noi. Cine ştie cum s-a răcit sau solidificat chestia aceea între timp?

— De ce ne-a fost permis cu întârziere să intrăm?

Hui mişcă din cap în direcția soldaților, apoi se duse la uşă. Abia ieşi, când totul în încăpere se schimbă.

— Detectiv Lu! Salut! Exclamă Wong Jun. N-am ştiut că ți s-a dat cazul ăsta.

— Da, domnule, am fost desemnată să-l anchetez, rosti ea precautǎ, strângându-i mâna.

Domnul Wong era un agent guvernamental în ascensiune, care lucra în zona Noilor Teritorii Hong Kong SAR pentru Guojia Anquan Bu – Guoanbu, Siguranța Internă.

— Excelent, excelent! Spuse el. Deci tu eşti anchetatorul principal. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Robert Beckwith, de la consulatul american. Mortul era cetățean american, cum

probabil c-ai aflat deja.

Detectivul Lu dădu mâna cu americanul înalt şi slab. Grizonant, pe la patruzeci de ani. Faptul că decedatul fusese cetățean american explica *aproape* întru totul, dar nu complet, prezența unui oficial de la consulatul american. Lu deveni şi mai precaută. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se implice în vreun scandal politic *internațional.*

— Nu vrem să vă întrerupem din treabă, spuse Beckwith, cu un zâmbet de politician. Puteți lucra liniştită, nu trebuie să ne acordați atenție.

Bucuroasă să-i facă pe plac, Lu reveni rapid la examinarea scenei. Dar nu era în stare să „nu le acorde atenție”.

Fiecare dintre ei încerca să obțină controlul asupra celor găsite la locul incidentului. Wong susținea cu subtilitate că materialele trebuiau să fie păstrate de poliție, pentru că făceau parte din investigația lui Lu. Beckwith contracară cu sugestia că erau bunurile personale ale decedatului şi, întrucât acesta fusese cetățean american, trebuiau înapoiate, odată cu rămăşițele lui pământeşti, rudelor sale din SUA.

Detectivul Lu avea impresia clară că Wong nu voia de fapt ca rămăşițele lui Kwok şi toate bunurile sale să ajungă la poliția locală, după cum nici Beckwith nu avea de gând să le trimită rudelor decedatului.

O pacoste pe capul amândurora, îşi zise ea,

încruntându-se. Nici de-a naibii n-o să facă treaba lui Wong. Fu recunoscătoare când cele două oficialități care se manipulau reciproc părăsiră încăperea. Hui apăru din nou după plecarea lor. Nicio clipă nu crezu că era vorba de o coincidență.

Politică, şi încă la nivel mondial. Nu intra în sfera ei de interes, dar trebuia să se implice oricum, cel puțin cât i se va permite. Adică atâta vreme cât se vor putea folosi de ea.

— Americanul zice că vine din Statele Unite un specialist în computere, o informă Hui pe un ton simplu, dar batjocoritor. Se oferă să ne ajute.

Un caz fără cadavru şi un geniu în computere care venea să-i „ajute”. Minunat, se gândi Lu. Nici că se putea mai bine.

— Unde e femeia de serviciu, doamna Quian? Întrebă. Ar trebui să stau de vorbă cu ea. Să-i iau o declarație pentru dosar.

— Întreabă-l pe Wong. Probabil că el ştie.

Lu înclină din cap. Câte agenții se vor uita peste umărul ei cât va lucra la anchetă? Guoanbu, sigur. Cine altcineva? CIA? FBI?

Din ce în ce mai bine.

ENANTIODROMUL

Sha Tin

În liftul care urca la etajul zece al hotelului Royal Park, Ben Cho simți o amețeală care era mai mult decât un simplu vertij, oboseala ca urmare

a decalajului orar sau şocul cultural. Nu trecuseră nici şaisprezece ore de când fusese extras din sălbăticia din Sierra Nevada, i se dăduseră câteva clipe să facă un duş şi să se bărbierească la hotelul aeroportului, primise un set de bagaje şi haine şi fusese urcat într-un avion spre Hong Kong cu escorta lui, agenta special FBI şi ataşatul legal adjunct DeSondra Adjoumani. În jurul lor erau numai locuri libere.

Nici acum nu ştia sigur care era legătura cu FBI-ul sau de ce situația necesita să fie trimisă o echipă SEAL, dar avea să afle în curând.

— Mă bucur că sunteți şi dumneavoastră implicat, dr. Cho, îi mărturisise agenta în şoaptă. Acolo unde suntem transportați e o societate închisă, mai ales în domeniul computerelor. De multe ori, e greu să-ți dai seama ce se pune la cale în spatele Marelui Firewall Chinezesc.

Îl privi cu subînțeles, dar el nu ghici niciun sens ascuns în privirea ei. Înclină simplu din cap a încuviințare. Avea o experiență destul de limitată în China, şi puținul pe care şi-l amintea nu includea o societate cu caracter „închis” în mod special. Totuşi, călătorise mai ales în SEZ, Zonele Economice Speciale, şi SAR, Regiunile Administrative Speciale din Noile Teritorii şi Shanghai.

În călătoriile anterioare înțelesese că aceste zone şi regiuni erau, într-un fel, modul chinezesc de a aborda incursiunile periodice ale influențelor

străine. Cu secole în urmă, un împărat pus față în față cu prezența tot mai copleşitoare a diavolilor străini de-a lungul țărmului a decretat pur şi simplu că poporul chinez trebuia să evacueze anumite regiuni de coastă şi să se mute cu peste o sută de mile în interiorul țării. Evacuarea locuitorilor din zonele respective a condus la cedarea temporară a controlului în mâinile străinilor cu idei bizare. Într-un fel, se crease o zonă-tampon, dacă nu chiar de carantină: influența vătămătoare străină îşi va urma cursul nestingherită, dar nu va putea atinge inima sau alt organ vital al statului chinez însuşi.

Ben fusese şocat de faptul că guvernul chinez comunist, față în față cu capitalismul global prin intermediul SEZ şi SAR, ajunsese la aceeaşi „soluție" adoptată de birocrații imperiali cu secole înainte.

Zborul de la San Francisco Internațional la aeroportul Chek Lap Kok din Hong Kong fusese lipsit de evenimente, dar nu neapărat plăcut. Singurul lucru cu adevărat neobişnuit era acela că pasagerii din apropierea lor erau, de fapt, două maşinării.

Stewardesele îi înmânară lui Ben şi celorlalți pasageri o broşură, explicându-le că maşinile erau un ceas atomic cu cesiu şi un supercomputer, parte dintr-o serie de experimente susținute financiar de miliardarul

iconoclast şi autodidact David Fahrney.

Ideea era să se cerceteze dacă Big Bang-ul fusese o explozie *în* spațiu, nu *a* spațiului. Ceasurile atomice erau deplasate cu zboruri comerciale dus-întors în anumite direcții din cosmos – 11 ore, 40 de minute şi 36 de secunde în constelația Leului, sau 23 de ore, 40 de minute şi 36 de secunde în cea a Vărsătorului. Dacă diferențele temporale, măsurate prin comparație cu un ceas terestru staționar, erau aceleaşi la fiecare zbor, indiferent de direcția lui, atunci teoria relativității a lui Einstein ar fi trecut de cel mai riguros test. Dacă timpul s-ar fi scurs mai încet într-o anumită direcție decât într-alta, atunci se demonstra că teoria originală Lorentz-Fitzgerald despre mişcarea absolută prin spațiul absolut era adevărată: se va dovedi că spațiul e infinit, supradens şi supraelastic, posedând o antienergie de un milion de ori mai mare decât masa Pământului pe inch la puterea a treia. Materia ar trebui să fie formată din unde energetice, „de sus până jos”.

Ben era sceptic în legătură cu un asemenea rezultat. Fahrney, care nu vedea cu un ochi din cauza unui accident din copilărie, fusese deseori acuzat de „viziune ciclopică” de detractorii lui din comunitatea ştiințifică. Totuşi, dacă omul voia să-şi cheltuiască banii pentru a-şi promova ideile, îi dorea succes. Pe Ben nu-l deranja că doi dintre pasagerii cu care călătorea erau artificiali.

Datorită lor, zborul era suficient de liniştit ca să se concentreze asupra cercetării lui.
Cufundându-se în materialele informative adunate de Beech, Lingenfelter şi Wang, Ben începu să-şi formuleze primele teorii despre modul în care ajunsese el să fie implicat în lumea echipelor SEAL şi a ataşaţilor legali ai FBI. Ştia deja că NSA şi agenţia chineză omologă, Guoanbu, Ministerul Siguranţei Statului, erau amândouă implicate în producţia „de arme de ultimă oră" pentru războiul informaţiilor.
Esenţa competiţiei înarmării informatice era elaborarea unui computer cuantic universal, total operaţional, de o putere uimitoare, care să manipuleze informaţii aproape la fel de dense ca „lăţimea de bandă" a întregului univers, deci capabil să spargă orice cod. Chinezii păreau să creadă că un astfel de aparat va fi „marele lor egalizator" în orice competiţie cu Occidentul.
Însă materialul informativ sugera că această „cheie universală" era strâns legată de omologul ei, un criptograf cuantic universal la fel de puternic – „labirintul universal", cum îl numea Kwok – capabil să genereze un cod imposibil de descifrat. Lui Ben însă îi scăpa analogia. Când se gândi la labirinturi, singurele care-i veniră în minte fură aleile întortocheate din parcuri şi grădini.
Revenind la materialele informative, citi că atât NSA cât şi Guoanbu se temeau că transformarea

totală a informațiilor în armament va duce la o „breşă în sistemul secretelor” care să anuleze, peste noapte, toate eforturile de codificare care afectează intimitatea electronică, comerțul electronic şi siguranța națională. Până şi mult-lăudații cilindri purtători de mesaje – în ciuda programelor de identificare biometrică, asigurare împotriva deschiderii şi a nivelurilor ridicole de supracriptare – vor fi vulnerabili.

Ambele părți ajungeau la supraarma informatică printr-o combinație de criptologie cuantică şi bionanotehnologie. Literatura secretă citită de Ben sugera că oricine atingea primul capacitatea cuantică maximă va fi şi ultimul – şi singurul – care o va avea. Era dispozitivul distrugător suprem.

Ben nu reuşise să înțeleagă niciodată de ce conducerea NSA luase hotărârea să facă din Jaron Kwok, istoricul intelectual renegat, omul lor de bază în afacerea asta. Insul era plin de idei bizare, cărora le dădea şi denumiri bizare. De exemplu, cursei criptoânarmării îi spunea „războiul oglinzii” sau, mai ciudat, Enantiodromul. Ben nu cunoştea cuvântul şi nu-l găsi nici în dicționarul PDA, aşa că îi căută rădăcinile. Se referea la o cursă în care alergătorul se ciocnea permanent de sinele său în oglindă. Ben se întrebă dacă nu cumva Kwok inventase cuvântul.

Plictisit să despice firul politicii globale şi

personale, Ben rezolvă rapid careurile de cuvinte încrucişate din revista primită în avion. Din păcate, era întotdeauna prea uşor. Puse revista deoparte şi petrecu următoarea jumătate de oră urmărind varianta bidimensională a filmului ciudat transmis de Kwok.

Pe drumul de la aeroportul de pe Insula Lantau la hotelul din Sha Tin, Ben Cho rămase concentrat pe filmulețul bizar. Mica peliculă ridica o serie de întrebări curioase. Şi avertizări. Dar, din materialele primite, deduse că Beech, Lingenfelter şi Wang erau mult mai alarmați de faptul că Kwok violase legile siguranței răspândind vestea despre „cercetarea bionanotehnologică”, decât de alte chestiuni şi speculații din testamentul său holografic.

Se hotărî ca, orice ar face în China, să nu spună o vorbă despre bionanotehnologie. Oricum, nu ştia prea multe detalii, doar ce citise despre noile „implanturi” pe care NSA le furnizase lui Jaron.

Uşile liftului se deschiseră. El şi agentul special Adjoumani fură întâmpinați de Wong Jun şi Robert Beckwith. Şi-ar fi dat seama că lucrează pentru guvern şi dacă n-ar fi fost informat în prealabil. Deşi lucrau pentru guverne diferite, singurul lucru care-i deosebea pe cei doi de miile de politruci din categoria lor era că amândoi păreau să se lupte cu extenuarea. Era foarte probabil ca niciunul dintre ei să nu fi dormit de cel puțin douăzeci şi patru de ore.

Examinându-le actele, Wong înclină din cap spre Adjoumani. Când văzu paşaportul lui Benjamin King-hon Cho, pe chipul său trecu fulgerător o întrebare care nu-i scăpă lui Ben. Cunoştea privirea aceea nedumerită, căci o văzuse de nenumărate ori înainte, în America. Deşi tatăl lui se trăgea dintr-o familie de mineri şi muncitori la calea ferată din secolul al XIX-lea, care fugiseră din Hong Kong pentru „Muntele de aur” din California, Ben avea pielea aproape la fel de închisă la culoare ca doamna Adjoumani. Nimic neaşteptat, dacă te gândeai că mama lui era descendenta unor sclavi africani. Probabil avusese printre strămoşi şi vreun stăpân de sclavi sau doi. Odată, ea chiar făcuse o glumă cam deplasată: Ben avea pielea de un galben nobil, spre deosebire tatăl ei, care o avea de un galben „muncitoresc”. În copilărie, aceste cuvinte nu avuseseră niciun înțeles.

Venirea pe lume a lui Ben nu fusese deloc uşoară nici ea. Fusese nevoie de ART – tehnologie de reproducere asistată, asemănătoare cu tratamentele de fertilitate şi cele *în vitro*, cel puțin asta înțelesese el din discuțiile rare ale părinților pe tema asta. Uneori îşi dădea voie să spere că, deşi greu de crezut, *era* posibil să fie asiatic şi african şi american în acelaşi timp. Nici lumea, nici SUA nu erau atât de inteligente sub acest aspect pe cât se aşteptase el.

Majoritatea albilor pe care-i cunoscuse fie nu

credeau că avea origine parțial asiatică, fie îi spuneau, înainte ca el să apuce să deschidă gura, ce bine semăna cu Tiger Woods în zilele când legendarul jucător de golf era la începutul carierei.

Wong îi conduse pe cei doi pe coridor, spre ceea ce fusese apartamentul lui Kwok. Gărzile le cerură să-şi pună mănuşi înainte de a intra în încăpere. Ben îşi croi drum spre patul pe care se întindea umbra bărbatului parcă scăpat din dezastrul de la Hiroshima. Luă laptopul topit pe jumătate şi examină rămăşițele de realitate virtuală din el. Adjoumani, Beckwith şi Wong îl urmăreau cu atenție.

— Procurorul şi anchetatorii poliției şi-au cam terminat treaba aici, spuse Wong. N-au prea avut noroc cu partea de hardware. Sunteți expert în sistemele astea, dr. Cho?

— Ştiu câte ceva despre ele. Dar nu mă pricep prea bine la implanturi şi medii virtuale. E clar că Jaron Kwok era un expert în domeniu. Aceşti ochelari reprezintă o mască DIVE. Ace fixate la tâmple, pentru prinderea electrozilor sub piele, vedeți? Eu nu sunt DIVEr. Ca în gluma aia: când vine vorba de intoxicarea virtuală, prefer mahmureala reală. Domeniul meu e realitatea augmentată.

Wong încuviință din cap, mai degrabă din politețe decât în semn de înțelegere.

— Am interceptat un fragment dintr-un fel de

scenariu holografic de realitate virtuală, lansat de cel decedat cu puțin timp înainte de a muri, spuse el. Se pare că l-a transmis cu ajutorul acestui echipament. Ştiți ceva despre el?

Ben se uită la Beckwith, care înclină scurt din cap. Mai bine să spună totul, probabil că filmul a fost deja văzut de mii de oameni. Printre care şi Beckwith.

— Am văzut filmulețul virtual, replică Ben absent, cercetând cu interes ochelarii VR. Un e2v2 – vizor virtual dintr-un ansamblu de electrozi.

Era o mască virtuală mai avansată decât şi-ar fi imaginat. Nu doar cu legături pentru electrozi, ci şi conectabilă prin intermediul lor, cu interfețe electrod-piele.

Cu ochii la mască, îşi aminti cum îl tachina Reyna pentru repulsia față de orice obiecte care se introduc sub piele. Avea mai mult decât o aversiune față de ace. I se trăgea din vremea studenției, când îşi scosese măselele de minte. Pe atunci era coleg de cameră cu Jaron; şi-au scos măselele în acelaşi semestru. Poate că s-ar fi înțeles mai bine şi nu s-ar fi contrazis atâta dacă şi le-ar fi scos mai repede, în loc să rabde durerea.

— V-ați făcut vreo impresie în legătură cu transmisia, dr. Cho? Întrebă Wong precaut.

— O prostie. Dar trebuie să ai o anumită personalitate dacă vrei să fii DIVEr.

— Foarte adevărat, îl aprobă Wong, privindu-l fix. Am încercat să stabilim dacă fragmentul de realitate virtuală este un fel de produs al subconştientului lui Kwok sau al sistemului de calcul cu care era în legătură în momentul respectiv. Sau, poate, sinergia celor două. Aveți vreo idee?

Ben examina în continuare ochelarii, încercând să-şi ascundă uimirea. Reflexiile din ei nu erau simple imagini oglindite. Era mai mult decât surprins că aici, în China, omologii angajaților săi din Crypto City urmau aceleaşi speculații. Îi veni brusc în minte expresia „războiul oglinzii".

— Că tot ați pomenit de asta, scenariul conține, într-adevăr, anumite asociații inconştiente, vorbi Ben într-un sfârşit, pe un ton care se dorea obişnuit. Asta ar veni în sprijinul primei dumneavoastră teorii. Acest hardware este cu siguranță unul personal. Prea personal pentru mine. Dar eu nu am cunoştință despre niciun hardware care să pătrundă direct în conştiința omului.

Wong înclină aprobator din cap.

— Deci ne puteți explica zonele din care s-a născut scenariul? De ce cercetarea genetică? De ce căutarea inteligenței extraterestre? Medii streaming? Redare tridimensională?

— Toate acestea sunt aplicații importante pentru sistemele de operare de pe Internet, răspunse Ben, aşezând la loc ochelarii pe

conturul capului umbrei şi luând laptopul. Rețea de computere. Exact tipul de computer-sharing mondial în care era implicat Kwok în momentul dispariției sale. Poate că n-a fost doar o coincidență.

— Asta sprijină a doua ipoteză, interveni Beckwith – mai mult ca să reintre în conversație decât din alt motiv, îşi zise Ben. Faptul că e vorba de un produs al sistemului de calcul cu care era în legătură. Dar cum poate un asemenea echipament să producă un fragment VR atât de sofisticat?

— Nu poate. Nu singur, cel puțin. Probabil că laptopul conține doar un micronucleu.

— Un ce? Întrebă Adjoumani, încruntând din sprâncene.

— Un sistem de operare cu care se realizează numai funcții de bază, explică Ben, studiind laptopul cu atenție. Ca alocarea resurselor. Programarea. Bazele distribuției şi executării aplicațiilor. Adevărata putere de calcul vine din comunicarea, prin Internet, cu un supranod, un complex de servere coordonator de supracomputere legate în rețea – ca laptopul nostru. O gazdă a gazdelor. Potențial, zeci sau sute de milioane de maşini ca asta, schimbând resursele între ele.

— Am auzit de aşa ceva, rosti Beckwith cu o înclinare a capului. Credeți că puterea asta comună ar fi putut genera filmul holografic

despre care vorbim?

— Chiar foarte uşor. Adică, dacă Kwok avea destui bani sau bartere în contul coordonatorului pentru ca sistemul lui să poată exploata întreaga constelație de gazde în acest fel. Sau dacă a păcălit întreaga lume a computerelor că e un soi de suprautilizator, adică a fraierit-o să-i dea suficientă putere de prelucrare a informațiilor pentru tele-imersiune în rețea, pe bani puțin sau gratis.

Wong părea nerăbdător să readucă discuția la subiect, dacă nu la cadavru.

— Dar cunoaşteți vreo metodă prin care un astfel de sistem să riposteze luând foc, ca să-l distrugă pe Kwok?

Ben Cho se apleca şi culese materia roz-cenuşie. Dacă era cenuşă, nu semăna cu cea a Reynei. Mai degrabă era o pulbere uşoară, un hibrid de nisip şi scame lipicioase…

Ideea îi fulgeră prin creierul amețit de călătoria cu avionul. Inteligență electronică. Sau nu atât inteligență electronică, cât pulbere electronică.

— Să-l ardă? Întrebă Cho în cele din urmă. Nu, nu văd cum echipamentul ăsta i-ar fi putut da foc.

Wong şi Beckwith înclinară din cap, amândoi dezumflați. Lui Ben îi părea rău de ei. Chiar dacă n-ar fi mințit, ar fi spus adevărul doar pe jumătate, în cel mai bun caz. Privind „cenuşa” pufoasă, nisipoasă, se întrebă dacă nu conține

date coerente.

— Probabil că cel mai bine ar fi să păstrați mostre de cenuşă pentru examinare, iar restul să fie trimis rudelor, spuse Ben cât se poate de degajat. Ce frumos din partea lui Jaron, să-şi asigure propria incinerare. O să iau câteva mostre acum, dacă nu vă supărați.

— Da, sigur, spuse Wong. Ar trebui să se poată. Detectivul Lu şi omul procurorului au şi luat câteva.

Adjoumani îi dădu lui Ben mai multe pungi de plastic şi un instrument de forma unei palete mici. Cu ajutorul uneltei mai mult sau mai puțin familiare, prelevă câteva mostre din părți diferite ale umbrei şi le puse în pungi, scrise pe fiecare pungă de unde provine mostra şi le înmână pe rând lui Adjoumani.

— Aş vrea să stau de vorbă cu detectivul Lu înainte să plec din Hong Kong, spuse Cho, îndreptându-se de spate. Chiar acum, deşi sunt obosit din cauza zborului. Aş vrea să vă ajut în continuare cu ancheta, dar trebuie neapărat să dorm.

Beckwith şi Wong îl lăsară să se retragă, asigurându-i amândoi că-l vor contacta cât de curând. DeSondra, aflata permanent în umbra lui, îl conduse afară din cameră, prin dreptul gărzilor, pe coridor şi înapoi la liftul din care ieşiseră mai devreme.

— Îmi pare rău că nu te poți dezlipi de mine,

DeSondra, îi spuse el în drum spre lift.

— Nu trebuie să vă cereți scuze, răspunse agenta cu un zâmbet. Delegați, atașați juridici, de obicei am numai *piste* de lucru, nu cazuri. Mi-ați dat șansa să lucrez la un caz adevărat. Am primit și un permis de port-armă și asta îmi place. Prefer investigarea penală decât intrigile internaționale.

Ben era întru totul de acord cu ea. Și el era aici ca să ancheteze, nu să facă pe spionul. În lift, în drum spre camera sa, rezervată la același hotel, îi păru rău că mințise din nou. Deși era obosit din cauza zborului, nu-i era somn. Obosit, dar în priză, era bucuros că evitase chestiunea bionanotehnologiei, cel puțin pentru moment.

Existau alte probleme, mai presante, mai ciudate și care nu putea fi amânate, indiferent de ce minciuni spunea.

RETROSPECȚIE PROIECTIVA

Crash Village

Ca de obicei, Don Sturm trebui să facă pe hackerul ca să acceseze site-ul Crash. Altădată se distra cu jocul algoritmilor arborescenți și protecția-criptarea parazită care alcătuia flora pădurii tropicale virtuale. Astăzi însă era un efort intelectual enervant, plicticos, ca balansarea unei macete boante printre tufișurile joase, crengile copacilor și lianele agățătoare dintr-o junglă adevărată.

Ajuns la un luminiş aproape de centrul insulei paradiziace, cu vegetație luxuriantă, a Medeei πrat, dădu peste avionul cu reacție prăbuşit, acoperit de plante agățătoare şi arbuşti. Fundal al Crash Village, era locul în care trebăluiau programele knowbots în căutare de informații, complexe flexibile de algoritmi metamorfozați în copii sălbatici. Mai toți purtau pe cap pălării din pene şi frunze, erau vopsiți ici şi colo în ocru cu sclipiri ruginii, iar la gât le atârnau coliere din gasteropode, fragmente din carcasa avionului şi ghirlande de flori. În rest, erau goi.

Deplasându-se prin spațiul virtual, Don se concentra să nu se lase prins de imaginile seducătoare. Aduse scala interacțiunii sale la nivelul limbajului computerului şi privi cum grafica dispare şi se transformă în ecuații şi algoritmi.

Rezolvarea latentă a problemelor era temelia teatrului evident jucat de Medeea. Miriadele de interacțiuni ale agenților transformau forțat numărul în numerologie şi fizica în metafizică, astfel că lui Don i se învârtea capul. Atacuri cu forță brută asupra calculelor la numărul de aur, numere iraționale şi infinitul π conduceau la problemele mai spinoase ale lui Cantor, Zermelo, Godel şi Turing. De acolo, matetronica o lua razna, trecând de la „perfecțiunea lui zece” din *I*

Ching[5] la zecele din decada sau numărul triunghiular sfânt al pitagoreicilor, la cele zece permutări cabalistice din numele evreiesc al Domnului, alcătuit din patru litere, la infinitul şi unicitatea literei alef din *Zohar*[6], considerat analog al sferei Riemann din matematică.

Prea mult. Poate Karuna avusese dreptate când spusese că mediile virtuale ale Medeei prelucrau informațiile printr-un gen de „matematică tantrică": pornea de la diferența dintre datele zero/unu şi cea sexuală – femeia pitagoreică (număr par) şi bărbatul pitagoreic (număr impar) – şi ajungea la unitatea divină nediferențiată.

Oricum proceda, fiecare detaliu din imaginile din Crash Village se ocupa de un anumit aspect al unei mari probleme. Dar Don se îndoia că Medeea ştie care e marea problemă.

Revenind la nivelul graficii vizibile, Don se apropie de avionul prăbuşit şi văzu țâncii cum aleargă şi se cațără pe scări de bambus spre rămăşițele de pe puntea superioară a avionului. Acolo dădu peste alți copii care trăgeau de manivele ca să scoată la iveală un obiect din puțul a ceea fusese, probabil, scara în spirală a avionului „doborât".

---

[5] Carte chinezească antică de profeții, în care şaizeci şi patru de perechi de trigrame sunt interpretate diferit (n.tr.).

[6] Lucrare mistică medievală alcătuită, în principal, din interpretări şi comentarii pe marginea Pentateuhului, primele cinci cărți din Vechiul Testament (n.tr.).

Alți heruvimi postapocaliptici sunau din trompete. Medeea, aşezată pe un tron format din resturile aruncate din avionul prăbuşit, se ridică împreună cu anturajul ei din măruntaiele aparatului. Cu o pălărie extravagantă din fulgi şi o eşarfă din pene groase în jurul gâtului, ca o prințesă din junglă, arăta mult mai puțin pneumatică şi mult mai sprintenă decât la petrecerea din Cybernesia, deşi era şi acum înconjurată de un alai de tinere nubile şi tineri vioi. *Alt „schimb de date”*, îşi zise Don morocănos. În cele din urmă, trompetele încetară.

— Ce părere ai de apariția mea fastuoasă, dragul meu băiețel cu păr albastru? Se alintă Medeea.

— Foarte inteligentă, îi răspunse Don, dar n-am timp de aşa ceva. Prostiile astea cu Dragzilla, Regina Junglei, acum…

— Măi, măi, Donnie, rosti regina cu o groază afectată, ce *supărăcioşi* suntem! Am spus eu ceva vreodată despre implicațiile cripto-imperialiste ale spațiului *tău* virtual de pe Insula Paştelui? Ce am făcut, oare, de te-am scos aşa de tare din sărite?

— Cred că ştii foarte bine, Medeea πrat. Sau Medeea Pirat. Sau Indahar Marwani. Sau cum îți spui astăzi.

— Să nu-mi zici că te-ai ambalat aşa de tare din cauza postării filmulețului ăluia nesemnificativ

al lui Kwok…

— Nu e deloc nesemnificativ! Ai făcut aşa o publicitate agresivă transmisiei pe web captate de tine, că a ajuns pe toate site-urile infosferei!

— Şi? Cu ce te afectează asta pe tine?

— În primul rând, e penibil. Ai spus-o chiar tu – pirați pirataţi.

— Donnie, era o transmisie supravirtuală, într-un grup de formate diferite. A ajuns *peste tot*. În afară de mine, o mulțime de oameni au stocat-o în sistemele lor video tridimensionale. S-a întâmplat s-o postez eu *prima*, pentru că o pane dintre conceptele pe care le promovează „mă reprezintă”, ca să zic aşa.

— Informațiile vor să fie libere, se multiplică prin diviziune, bla, bla, bla, spuse Don, tot nervos. Tot nu e corect să-ți speli rufele murdare în văzul lumii.

— Hmm! Acum zici ceva. Sunt convinsă că ruşinea de a „fi piratat” nu e suficientă ca să-ți murdărească *ție* hainele. Despre ce e vorba, de fapt?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu? Păi sper că nu înțelegi, drăguțule. Pe site-urile pe care e postată transmisia rulez un programel de detectare a accesărilor. Unul mic şi drăguț, care te scoate din anonimat. Îmi spune o mulțime despre adresele de acasă ale celor care vin să vadă filmul lui Kwok. Şi sunt unele persoane foarte interesante care se opresc să

vadă filmulețul ăla bizar.

— Ce fel de persoane?

— Terorişti politici. Crimă organizată. Zona Liberă. Securitatea corporațiilor. Comunitatea spionajului, exact cum era *Kwok însuşi*. Ştii vreun motiv pentru care gangsterii şi fanaticii ar fi interesați de aşa ceva?

— În afara de conținutul transmisiei, nu.

— Păcat. Am crezut că deții informații din interior.

— De ce ai crede asta?

— A, Karuna a spus ceva la petrecere… Că te-ar fi contactat Kwok. A făcut-o? Ei?

— Da, recunosc. A făcut-o.

— În legătură cu ce? Hai, Donnie. Mie poți să-mi spui, suntem prieteni vechi.

Don oftă destul de tare ca să se audă prin software-ul său.

— La început am crezut că e doar un cercetător. Un savant. Un intelectual excentric, dar cu bani. Ne-a făcut o propunere. De fapt, era mai degrabă o provocare.

— Şi ce voia? Karuna spunea ceva despre „accesarea sistemelor”, din câte țin minte.

— Da. Un soft care să organizeze controlul şi comunicarea dintre implanturile bionanotehnologice şi rețelele de computere mondiale. Ca acestea să execute ce vrea el, fără să fie taxat pentru servicii.

— Adică să distrugi rețeaua de computere

pentru el.
— Eu nu i-aş fi zis aşa, dar, da, cred că s-ar putea descrie şi aşa. Karuna s-a ocupat cel mai mult de asta. Se pricepe să convingă sistemele să comunice între ele.
— Adică să unească insulele Cybernesiei într-un singur continent, nu? Vezi? Îmi aduc aminte. Dar la ce-i folosea asta lui Kwok?
— Să simuleze caracteristica paralelismului masiv al calculului cuantic. Un supercomputer de un pentaflop, să zicem, trebuie să încerce un cvadrilion de chei, una după alta, ca să deschidă o „încuietoare” cu cifru complex, dar un computer *cuantic* le va încerca pe toate deodată. Voia să simuleze acea simultaneitate. Cel puțin asta ne-a spus nouă.
— Dumnezeule! O fi chestia asta cuantică impresionantă, dar de ce i-ar atrage atât de tare pe asasinii plătiți, pe terorişti şi pe spioni?
— Nici eu nu ştiu mai multe decât tine. Ne-a plătit suficient de bine ca să nu punem prea multe întrebări.
— Nu, nici nu m-am gândit c-ai ştii. Uneori, tu şi Karuna mă uimiți, Donny. Cum se poate ca doi oameni să fie tehnicieni geniali, „prieteni atât de buni” ai domnului Obololos, dar *să n-aibă habar* care e situația în general? Te-ai gândit vreodată că, dacă Jaron Kwok dispare sau moare, răii ăia care verifică site-urile de transmisii holografice o să ajungă la tine şi la Karuna? Amândoi ați

lucrat cu Kwok. Asta vă face ținte logice. Nici nu ți-a trecut asta prin cap, aşa-i? Doamne, nu-mi dau seama dacă eşti un naiv pervers sau un pervers naiv!

— Uite ce e, dacă...

— Ştiu, Donny, ştiu! Ai venit aici să-mi ții o lungă lecție de morală, şi uite că acum îți țin eu ție una. Încă o dovadă în sprijinul lucrurilor pe care tocmai ți le-am spus, deşi mă îndoiesc că era necesară. *Quod erat demonstrandum.* Du-te acasă, pe insula ta, şi spune-i Karunei să nu se îngrijoreze nici ea. Nu ştii nimic despre implicațiile scandalului în care v-ați vârât singuri. Dar cred că trebuie să-mi asum măcar o parte de responsabilitate pentru asta. Du-te acasă şi las-o pe mama Medeea să aibă grijă de tine.

— Asta nu mă consolează cu nimic, replică Don, încruntându-se. Aminteşte-ți ce spun grecii că le-a făcut Medeea copiilor ei.

— Donny, cum poți fi, deodată, un Ulise şmecher şi un ciclop credul? Hai, du-te acasă acum!

Medeea flutură din mână şi Don Sturm fu şters din zona avionului prăbuşit. Când îşi stabiliză simțurile, se pomeni din nou acasă, pe Insula Paştelui virtuală, aşezat lângă una dintre statuile uriaşe înclinate, alături de debarcaderul din Hanga Roa. Când întinse mâna, simți atingerea liniştitoare a mediului care-i răspundea cu

aceeaşi forță tactilă.

Respiră adânc, prelung. Figurile de piatră masive, cioplite în tuf vulcanic, codul nedescifrat al scrierilor pictoriale *rongorongo* – întregul ansamblu virtual al Insulei Paştelui, al locului cunoscut în vechime ca Rapa Nui, era învăluit într-un mister familiar. Îl considera foarte liniştitor, după vizita în mediul aspațial al Medeei-Indahar.

Se gândi la spațiul real care constituise baza propriei realități virtuale. După aproximativ o mie de ani de la sosirea primilor colonişti polinezieni, emigranții din Insulele Marchize au suprapopulat Rapa Nui. Au tăiat copacii până la unul, iar seceta a transformat locul într-o insulă deşertică. Cu cât dispăreau copacii, cu atât seceta era mai grea. Cu cât mai puțini copaci, cu atât mai puține canoe construite. Cu cât mai puține canoe, cu atât mai puțini peşti de mâncat şi cu atât mai mare foametea. Până când, în cele din urmă, civilizația cioplitorilor în piatră s-a transformat în haos, măceluri şi canibalism. Populația insulei scăzuse drastic când au apărut primii europeni, în duminica Paştilor din 1772.

Aşa spunea teoria. Don se întrebă cât era de adevărata sau dacă reprezenta o retrospecție proiectivă – interpretarea declinului unei civilizații dispărute, care reflecta interpretarea neliniştilor unei culturi îngrijorate de propriul viitor.

Şi, totuşi, medită Don, *poate că nu numai culturile au procedat astfel, în mod inconştient, ci şi indivizii.*

Gândul era destul de tulburător ca să-l determine să părăsească definitiv spațiul virtual. Viața în spațiul real însă nu era decât o altă simulare, mai încăpățânată, un şef mai aspru, care nu ierta nicio greşeală.

III
ASIGURĂRI RECIPROCE
Victoria Peak

Cina luată în particular la Cafe Deco pe Victoria Peak era ideea detectivului Lu. Întâlnirea, stabilită prin e-mail, părea un plan bun. Ben Cho se gândea de ceva vreme ce-i va spune detectivului, cât îi putea dezvălui şi ce anume îi putea spune acesta lui.

Pe lângă asta, avea nevoie de o seară petrecută fără Beckwith şi Adjoumani. Oricât de mult i-ar fi plăcut compania agentei, era totuşi paranoică atunci când venea vorba de motivele chinezilor. Cu ea coadă după el, îi era aproape imposibil să exploreze granițele dintre subiectele permise şi cele interzise. Existau zone neutre de conversație care, spera el, ar putea să-i ofere noi piste.

Din fericire, întâlnirea lui, neînsoțit, cu detectivul Lu primise aprobarea cuiva din lanțul de comandă superior, în ciuda obiecțiilor lui Adjoumani. Ben fusese lăsat să iasă singur în

oraş o seară, cel puţin.

În timp ce tramvaiul turistic pornea în urcuş din staţia Garden Road, în lumina soarelui la apus, vegetaţia tropicală densă a muntelui prin care trecea îi aminti lui Ben că Hong Kong-ul nu era chiar atât de departe de ecuator. Pe vârf însă, ambianţa se schimbă de la jungla descrisă de H. Rider Haggard la futurismul lui Hugo Gemsbach.

Ben coborî din tramvai la Peak Terminus şi porni înapoi, traversând piaţa şi căutând Cafe Deco. Peak Tower, învelit în metal, cu o formă care aducea şi cu o tigaie, şi cu o nicovală, arăta de parcă ar fi trebuit să aibă ataşat un catarg de zepelin, iar navele dintr-un viitor imaginar să plutească în jurul lui, preluând şi debarcând pasageri fascinanţi, elita societăţii, în smoching şi rochii de seară.

Privit din piaţa deschisă, Hong Kong-ul părea întruchiparea desăvârşită a unei metropole ştiinţifico-fantastice retro. Înghesuit între Portul Victoria, la nord, şi coloana vertebrală muntoasă a insulei, pe care se afla acum Cho, oraşul nu se extinse atât pe orizontală, cât pe *verticala.* Zgârie-nori vârâţi unul în altul se înălţau acoperiţi de firme luminoase computerizate. În clădirile de apartamente cu multe etaje, la preţuri astronomice, lumina se aprindea pe rând, la fiecare etaj, odată cu lăsarea nopţii. Detaşat de lumina stelelor, de bani şi visuri, conturul oraşului închipuia pe cer un şir artificial de

munți. Vizavi de portul săgetat de curcubeu, Kowloon prelungea acelaşi diminuendo în Noile Teritorii.

Restaurantul era un spațiu cu ornamente art-deco şi design geometric în lemn incrustat. Culorile aprinse şi luminile puternice de la intrare anticipau peretele înalt de sticlă din sala de mese, prin care se vedea oraşul noaptea. Ben se aştepta să zărească automobile aeriene vâjâind pe cer sau să fie întâmpinat de un robot pe post de şef de sală.

— Domnul Cho? I se adresă o femeie în jachetă de mătase albastră şi pantaloni negri largi, care se apropie de el cu mâna întinsă. Detectiv Lu Mei-lin.

Strângând mâna şi luând cartea de vizită oferită odată cu ea, Ben Cho realiză că se aşteptase ca detectivul Lu să fie un polițai bătrân, un bărbat. Fu surprins să vadă că Lu era, de fapt, o femeie cu fizic compact, energică, de aceeaşi vârstă cu el. Traversând restaurantul spre masa lor, se întrebă dacă Adjoumani, din motive greu de înțeles, nu ascunsese cumva adevărul în mod intenționat. Beckwith sigur aşa procedase.

Privit de la masă, oraşul oferea o perspectivă spectaculoasă, aşa cum sperase Ben. După ce comandară vinul, schimbară câteva cuvinte despre panoramă. Ben îi relată impresiile lui despre Hong Kong, prezentându-i drept un loc în care nasul cămilei din viitor se furişase pe sub

clapa cortului din prezent.

— Eu prefer această vedere a Hong Kong-ului decât pe cea din port, spuse detectivul Lu. Disting foarte bine ceea ce văd şi aud, dar de pe promenada portului din Kowloon se văd prea multe firme mari, de neon, pe zgârie-norii aflați vizavi de strâmtoare. Nici măcar eu nu rezist la nivelul ăsta de „etalare a mărcilor”.

Chelnerul le aduse vinul.

— În esență, Hong Kong-ul reflectă, în aceeaşi măsură, dragoni bătrâni şi tehnologie de ultimă oră, rosti detectivul, făcând o pauză ca să soarbă din băutură. A! Prietenii englezi îmi spun Marilyn.

Ben Cho încuviință din cap. O chelneriță chinezoaică tânără, al cărei accent australian evident şi stil dezinvolt îi mascau aspectul sobru, le luă comanda. O orchestră de jazz începu să cânte în fundal.

În timp ce mâncau, Ben vorbi despre munca lui, despre relația vagă cu decedatul Jaron Kwok, chiar şi despre pierderea soției sale. Află detalii despre activitatea de polițist a lui Lu, despre familia ei şi cunoştințele ei de antropologie. Din conversația lor reieşea că Lu era trecută prin şcoala vieții, dar avea o pregătire intelectuală la care nu se aşteptase. E destul de agilă ca să dea replici inteligente, se gândi el.

Lăsând replicile inteligente la o parte, conversația din timpul mesei se dovedi lejeră şi

directă. În lumina blândă a restaurantului, Lu era foarte frumoasă, iar el se simţi atras de ea. La desert însă începură să vorbească despre circumstanţele neobişnuite ale dispariţiei lui Kwok din această lume. Ben repetă că nu înţelegea cum ar fi putut echipamentul respectiv să-i dea foc, dacă ceea ce rămăsese după el era, într-adevăr, cenuşă.

— Şi cum rămâne atunci cu celelalte fenomene? Întrebă Lu dintr-odată, întrerupându-i în mijlocul frazei.

— Care fenomene?

Lu se uită la el lung, apoi aruncă o privire prin restaurant. Peste câteva clipe păru că luase o hotărâre în legătură cu ambianţa, sau cu el.

— Daţi-mi voie să achit eu nota, îi spuse ea. Apoi poate doriţi să facem o plimbare la Pavilionul Leilor? Oraşul e foarte frumos privit din Foişor.

Curios, Ben nu avea de gând s-o refuze.

Ieşiră din restaurant şi se îndreptară spre Pavilion şi Foişor. În afară de un bărbat bătrân care-şi plimba câinele Lhasa apso, locul era pustiu, probabil pentru că era târziu – o noapte neobişnuit de rece din timpul săptămânii. Priveliştea din foişorul cu acoperiş în formă de pagodă era splendidă, dar mintea detectivului stătea la cu totul altceva.

— Poftim, îi spuse ea, scoţând din buzunar un dispozitiv electronic de vizualizare. E mai bine

aşa?

— Da, mult mai bine, răspunse Ben, ridicând dispozitivul în dreptul ochilor şi cercetând oraşul cu privirea. Dar ceea ce se câştigă prin mărire se pierde la scară şi context, ştiaţi?

— Atunci asta o să vă ajute, rosti Lu. Cu o mişcare de prestidigitaţie, detectivul scoase din buzunar un minidisc şi-l introduse în deschizătura din lateralul dispozitivului, acţionând simultan funcţia de rulare.

Ben se uită din nou prin dispozitiv, dar constată surprins că imaginea în timp real a conturului oraşului pe cer dispăruse, înlocuită de o înregistrare. În timp ce privea, îşi dădu seama că vedea o înregistrare de televiziune cu circuit închis a interviului recent luat de detectiv doamnei Quian, femeia de serviciu din hotel care a ajuns prima la locul incidentului. Quian nu ştia că era înregistrată, dar din felul în care privea într-una în direcţia camerei, Ben deduse că înregistrarea era făcută printr-o oglindă transparentă. Fusese dintotdeauna fascinat de ele. Semăna cu al patrulea perete invizibil care separa publicul de actorii de pe scenă. Sau pe Dumnezeu de muritorii de rând.

— … nu zic că *a fost* foc. Ceva *ca* focul.

Interviul sau interogatoriul luat de detectiv femeii cu păr cărunt se desfăşura în engleză. Cho fu recunoscător că Hong Kong-ul fusese colonie britanică şi-şi mască uşurarea. Julie Quian nu

vorbea engleza fluent, dar se descurca mult mai bine decât o făcea el în cantoneză.

— Ce vrei să spui? Întrebă detectivul.

— Nu era în flăcări, dar sclipea. Dispărea. În fragmente şi transparent.

— Dacă a devenit transparent, insistă Lu, ce ai văzut prin el? Aşternutul? Capătul celălalt al camerei?

— Nu, nu, nu. Ca un televizor pe un canal separat de restul lumii. Zi cu soare în alt loc strălucea prin el. Pe urmă s-a spart cu… cum îi zice… Paraziți? Zgomot alb? A rămas numai cenuşă pe pat şi miros ciudat.

Înregistrarea CCTV se opri şi reapăru conturul oraşului pe cer. Ben Cho coborî dispozitivul şi se întoarse spre detectivul care-l privea aşteptând, cu o mână proptită de balustrada al cărui capăt era sculptat în formă de leu. Îi dădu calm aparatul înapoi.

— Ei bine? Întrebă Lu încet.

— Pe de o parte, poate fi de maximă importanță, răspunse el pe acelaşi ton şoptit. Pe de alta, toată lumea ştie că nu te poți încrede în asemenea martori. Nu am nicio explicație plauzibilă a fenomenului care a provocat incidentul descris de doamna Quian.

— Dar una neplauzibilă?

Ben se gândi o clipă înainte de vorbi din nou, mai încet:

— După spusele ei, se pare că ceva… *suprascria*

propria existență a lui Jaron Kwok. Ca o dischetă pe care se copiază date noi peste cele vechi.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Nu sunt sigur că e posibil. O persoană nu e un set de date care să fie stocate sau retrase. Nici mediul *pe care* se stochează sau *de pe care* se retrag datele.

— Tu eşti expertul, spuse Lu pe un ton puțin mai ridicat, scuturând din umeri. E posibil să fi fost atacat prin sistemul distribuit cu care se afla în legătură în momentul respectiv?

— Computerul mondial? E foarte improbabil.

— Dar tot trebuie să explicam de ce s-a topit laptopul şi vizorul. Şi „cenuşa”.

— Da. Ben se întoarse să privească din nou conturul luminat de neoane al oraşului pe cer. Uite, trebuie să particip la comemorarea lui Jaron Kwok la sfârşitul săptămânii, deci mâine trebuie să mă întorc în SUA. Îți sunt dator, aşa că tratează ce-ți voi spune acum ca atare. Poate vei vrea să urmăreşti nişte piste…

Ben se opri în ultima clipă, încă nesigur. Oare ce protocoale încălca dacă vorbea? Abia o cunoscuse pe Marilyn şi între ei nu exista decât o relație profesională vagă. Câțiva dintre oamenii care l-au trimis aici ar considera că trădează dacă face orice fel de dezvăluire acestui detectiv. De ce s-o facă? Vin şi conversație la cina servită în lumina lumânărilor, lângă un oraş care sclipeşte la picioarele lor ca o constelație de aştri

pe pământ – asta nu era o scuză. Nici faptul că, de la moartea Reynei, îi lipsise foarte mult compania apropiată a unei femei cu care pur şi simplu să stea de vorbă nestingherit.

Nu. Îi va vorbi lui Marilyn pentru că avea încredere în ea într-un mod inexplicabil.

— Nu ştiu dacă v-a spus cineva, începu el, scoţând din buzunar un PDA t-com şi acţionându-i ecranul cu un stylus, dar aproximativ în momentul în care a dispărut Jaron Kwok, s-a lansat o transmisie în infosferă. A fost postată pe mai multe site-uri în format bidimensional. Ia cartea asta de vizită pe care o printez. E o cartelă smart, vezi banda? Am inscripţionat pe ea numerele de telefon şi adresa mea de net, plus adresele celor mai bune site-uri din infosferă din transmisia Kwok.

Luă cartela, o privi şi o puse în buzunar. Ben se răsuci spre conturul oraşului pe cer şi spre liniştea copleşitoare care se înălţa din el.

— Cenuşa gri-roz sau pulberea nisipoasă sau ce o fi substanţa pe care-o îngropăm, reluă el. Ai luat mostre din ea, nu? Ar fi bine să verificaţi şi altceva decât caracteristicile ei fizice, chimice sau biologice. Nu sunt sigur, dar cred că poate conţine şi alt gen de informaţii. Date.

— Ce fel de date?

— Ar putea fi aproape orice. Capacitatea de stocare pe disc atinge sute de gigaocteţi pe inch pătrat în ziua de azi. Până şi fragmente foarte

mici dintr-o unitate de hard-disk conțin cantități impresionante de date. De ani de zile se spune că spionii pot scoate un disc, îl pot sfărâma şi fura datele sub formă de pulbere în buzunar.

Detectivului îi scăpă un pufnet. Ben se încruntă.

— Ştiu că sună incredibil, dar n-o să mai râzi dacă datele au fost codificate inițial *în* din *n*.

— Ce-i asta?

— Seamănă cu o hologramă laser, îi explică Ben, în care fragmente mai mici decât întregul pot conține întregul. Codificarea *în* din *n* răspândeşte date în *n* fragmente al căror *în*, indiferent care, este suficient pentru a recupera datele relevante – un document codificat în treizeci şi două de fragmente, să zicem, dintre care opt, indiferent care, sunt suficiente pentru a reface întregul document.

— În acest caz, spuse Lu, privindu-l cu ochii îngustați, cât din scrumul ăsta e necesar pentru a recupera întregul? Şi ce fel de întreg?

— Habar n-am. Totuşi, merită să vă faceți timp ca să investigați pista asta.

Lu îşi întoarse privirea spre peisajul citadin sclipitor.

— E o nebunie, dar te cred. Spune-mi, de ce mă ajuți?

Se întoarseră cu spatele spre oraş şi porniră către Peak Tower.

— Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru, replică Ben. Sau pur şi simplu să-ți spun *serviciu*

contra serviciu, pentru că mi-ai arătat interviul.

— Ai putea.

— Şi, totuşi, spuse Ben, gâfâind uşor în timp ce urcau panta, poate că nu e doar atât. Țara mea a trecut printr-o cursă a înarmărilor nucleare şi un război rece în ultima sută de ani. N-am învățat prea mult din ele, dar tot am reținut câte ceva. Între noi şi Uniunea Sovietică exista o strategie numită MAD – *mutually assured destruction*[7].

— Am auzit de ea.

— În centrul ei se afla o idee paradoxală: ca să fii în siguranță, trebuie să fii vulnerabil. Ideile paradoxale n-au fost niciodată populare în țara mea, doamnă Lu. Astăzi sunt şi mai puțin populare. Poate că nici în țara ta nu sunt foarte apreciate.

— Nu, nu prea, recunoscu ea. Mai ales dată fiind situația Nepal-Tibet.

Ben încuviință. Ascultase ştirile după întoarcerea lui din sălbăticie. Guvernul chinez protesta împotriva rebelilor tibetani înarmați, care foloseau bazele din Nepal pentru a hărțui provincia chineză a Tibetului. În funcție de care reprezentant oficial al partidului era vorba, fie Nepalul era împuternicitul Indiei, fie ambele state asiatice erau împuternicite ale SUA.

— Asta-i rău, pentru că, după părerea mea, şi

---

[7] Distrugere reciprocă asigurată (n.tr.).

țara mea şi țara ta sunt pe cale să fie prinse într-o nou tip de cursă a înarmărilor, un nou gen de conflict. Jaron Kwok ar putea fi prima lui victimă, chiar dacă nimeni nu ştie încă în ce fel.

Ajunseseră la promenada din piață. Peak Tower, cu silueta lui în formă combinată de tigaie chinezească-nicovală, se ghicea deasupra lor prin întuneric. Şi promenada era goală, cu excepția unui tânăr mătăhălos, care o ținea de talie pe prietena lui unduioasă, la capătul opus al platformei. Ben observă că Lu aruncă o privire scurtă cuplului, apoi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească ideile. Tinerii păreau că se giugiulesc şi din dragoste, dar şi ca să se încălzească.

— M-am gândit de multe ori, spuse Lu, că viitorul e prea important ca să fie lăsat pe mâna conducătorilor.

— Un adevăr subversiv, doamnă Lu.

— Spune-mi Marilyn, îl rugă ea, zâmbind. Cineva a zis că adevărul te eliberează, dar nimeni n-a spus că te pune la adăpost.

Ben râse şi-i strânse mâna.

— Sunt convins că politicienii, generalii şi indivizii plini de bani nu sunt de acord cu tine.

— Fără îndoiala.

— Iau tramvaiul înapoi, spuse Ben, deci ne despărțim aici. Am deja cartea ta de vizită şi tocmai ți-am dat-o pe a mea. Hai să păstrăm legătura.

— De acord. Şi, Ben… fii atent, mai ales dacă tu eşti cel care transportă cenuşa lui Jaron Kwok.

— Sunt atent, dar de ce îngrijorarea?

În grabă, Lu introduse încă un disc în dispozitivul de vizualizare şi i-l înmână, de data asta fără a pretinde că trebuia să admire oraşul. O altă înregistrare cu camera de supraveghere, din câte îşi dădu seama Ben, deşi nu din aceeaşi sursă ca interogatoriul lui Quian. În imagine se vedeau doi bărbați, unul slab, cărunt şi cu ochelari, în halat alb de laborator şi pantaloni largi, celălalt mai tânăr, îndesat, în haine de camuflaj pentru deşert. Sunetul era de slabă calitate, dar chiar şi aşa, înțelese că tânărul îi cerea ceva bătrânului. Tonul şi expresia celui din urmă arăta că refuză categoric să dea ce i se cerea.

Atunci bătrânul făcu o greşeală. Se uită în altă parte, spre ceva de lângă el, în birou sau în laborator. Tânărul îi urmări privirea şi văzu la ce se uită. Se auzi zgomot de sticlă spartă. În mâna dreaptă a tânărului sclipi scurt un obiect cu care îl lovi pe bătrân în piept de mai multe ori. După sângele scurs, Ben deduse că respectivul obiect era un cuțit, iar bătrânul fusese înjunghiat de mai multe ori înainte de a cădea. Tânărul dispăru din vedere, cu o pungă de plastic în mâna stângă.

— Mi se pare filmul unui furt.

— Da, confirmă Marilyn, cu vocea tulburată.

Victima e Charles Hui. A lucrat la cazul Kwok din partea biroului procurorului. După cum e îmbrăcat, credem că hoțul asasin are legătură cu Războinicii Noilor învățături. Am stabilit, cât am putut, că singurele obiecte furate de la Hui au fost mostrele luate de la scena morții lui Kwok.

Ben căzu pe gânduri şi rămase aşa o vreme.

— Investighezi şi asasinarea lui Hui?

— Nu. Dar am fost prieteni. De obicei era foarte atent... cu toate. Nu m-am gândit niciodată c-o să moară aşa. Am vrut să afli şi tu, dacă transporți mostrele lui Kwok înapoi în Statele Unite.

— Şi tu? Nu ai şi tu mostre?

— Nu-ți face griji pentru mine. Meseria mea îmi cere să înțeleg crima. Oricât e de tragic, măcar Charles Hui a fost ucis într-un fel pe care-l înțeleg. Dacă Jaron Kwok e victima unui nou tip de asasinat, atunci trebuie să existe şi un nou tip de asasin care se plimbă pe aici.

— Crezi?

— Sunt aproape sigura, spuse Lu şi ridică din umeri. Încearcă să călătoreşti în siguranță înapoi în SUA. Nu, mai bine *ia masuri* să fii în siguranță.

Se despărțiră fluturând amândoi din mână, nereuşind să păstreze impresia de degajare pentru eventualii privitori.

Aşteptând la Peak Terminus, Ben începu să analizeze cum se petrecuse seara. Nu ieşise conform planurilor sale, trebuia să recunoască.

Era Marilyn Lu o cinică sau o idealistă sau – ca el – un amestec excentric din ambele?

Se urcă în tramvaiul gol. În timp ce vagonul aluneca pe panta muntelui, controlat, prin vegetația luxuriantă întunecoasă, spre densitatea de lumini a Hong Kong-ului şi a vieții de noapte ascunse în spatele lor, Ben se întrebă dacă nu cumva Lu îl dusese de nas, dacă nu-l considerase un prostănac singuratic, făcându-l să spună mai multe decât auzise el de la ea, poate să se trădeze, pe sine sau chiar țara lui, într-o manieră obscură.

Nu, Marilyn nu părea genul de Mata Hari. Înregistrarea morții lui Hui părea şi ea reală. Dacă o găsise tot mai atrăgătoare pe măsură ce seara trecea, dacă încrederea sa izvora din dorințele sale trupeşti vechi, atunci vina era a lui, nu a ei. În plus, nu dezvăluise nimic din ceea ce ea n-ar fi putut afla singură din infosferă sau din testarea mostrelor din cenuşa lui Kwok. Iar avertizându-i, arătându-i ce pățise Hui, îi făcuse un serviciu şi-l pusese în gardă.

Lunecând prin noapte, Ben fu cuprins de îngrijorare. Deşi reacția lui față de Marilyn Lu era mai mult bazată pe încredere decât pe atracție fizică, tot se simțea de parcă ar fi trădat-o pe Reyna. Dar mai era ceva. Oare crezând că pot vedea dincolo de paradoxuri, că pot fi mai nobili, mai cinstiți şi mai drepți decât oricine altcineva, într-un fel chiar mai vulnerabili, se induceau în

eroare unul pe celălalt? Pe ei înşişi?

CEEA-CE-TREBUIE-ŞTIUT

Crypto City

Directorul adjunct Brescoll tocmai se întorsese de la o şedinţă la Langley când primi mesajul de reamintire. Peste zece minute era programată o informare importantă în cazul Kwok, într-una dintre sălile de conferinţe ale NSOC. În drum spre Centrul de Control al Vizitatorilor din Sediul Central/Operativ, îşi dădu seama că trebuie să se grăbească.

Din punct de vedere arhitectonic, sediul arăta ca un hipercub în straturi, din sticlă reflectorizantă închisă la culoare. În spatele ei se aflau alte straturi mai adânci de sticlă antiglonţ, un spaţiu gol de câţiva centimetri, prins între panourile interioare şi cele exterioare, şi un scut de cupru împotriva radiaţiilor electromagnetice. Toate erau menite să facă din cei şaizeci şi opt de acri de teren o gaură neagră a informaţiilor, care absorbea orice semnal electromagnetic care trecea prin zonă, fără să dea înapoi un singur electron.

Brescoll pătrunse în labirintul de etaje şi coridoare interconectate în pentagonul alb, de două etaje, al Centrului de Control al Vizitatorilor. După barierele Terminalelor de Control al Accesului şi postul de comandă central, se afla un tablou înalt de doi metri, cu

sigla NSA.

Inserându-şi ecusonul în cititorul de confirmare şi trecând de barieră, se uită la siglă. „Eternul” şi „perpetuul” cerc cu contur alb. Cuvintele Național Security Agency în semicercul superior, United States of America în cel inferior, separate în ambele părți de o stea de argint. Fondul albastru pe care domneşte un vultur cu aripile întinse şi răsucite. Pe pieptul lui, un blazon roşu, alb şi albastru, reprezentând națiunea, congresul şi preşedintele. Pasărea strânge în gheare „cheia siguranței”, argintie, preluată din emblema apostolului Petru.

Mergând spre dreapta, spre liftul particular, Brescoll chicoti în sinea lui. Obsedații conspirațiilor au făcut întotdeauna tam-tam pe motiv că şi emblemele papale aveau Cheile Sfântului Petru. Şi că sediul agenției era în Anne Arundel County – cu secole în urmă, membrii familiei Arundel fuseseră conspiratori englezi de frunte şi cripto-catolici. Pentru paranoici, asta însemna că NSA avea legături cu Vaticanul, cu Ordinul Templierilor, cu Sfântul Graal, cu locul în care era ascuns Chivotul Legământului. *Et caetera, et caetera.* Să le fie de bine.

Jim hotărî că nu mai are timp să treacă pe la biroul său din apartamentul directorial de la etajul al optulea. Se duse direct la OPS 1 şi Centrul de Operațiuni pentru Siguranța Națională din Camera 3E099. Călcând pe

inițialele *NSOC* încrustate în podea, trecu prin uşi de sticlă automate şi pe sub siglele celor trei organizații de servicii armate care alcătuiau Serviciile de Securitate Centrale, aripa militară a NSA.

Apoi îşi croi drum printr-un spațiu care i se păruse dintotdeauna jumătate cameră de discuții, jumătate instalație de monitorizare. Cubicule se îngrămădeau unul într-altul, monitoare de computer licăreau peste tot. Pereții erau acoperiți de ecrane video. Câțiva dintre tehnicienii mai tineri purtau ochelari de realitate augmentată. Unii aveau ecrane pseudoholografice pe birou. Aceste sisteme flashbar erau mult mai obişnuite decât unitățile de proiecție holografică mai noi şi mai scumpe care se întindeau până la tavan în Camerele I. Aici Brescoll nu zări decât două astfel de unități mai mici, care atârnau deasupra stațiilor de lucru.

Afară, apoi în jos, pe coridor, pe lângă Activitatea de Sprijin Special, Brescoll ajunse la Centrul Mondial de Teleconferințe exact la timp. În jurul mesei de conferințe îi zări nu doar pe cei la care se aşteptase – Rollwagen, Wang, Lingenfelter şi Beech – dar şi pe mulți alții. Printre ei îl recunoscu pe matematicianul Tercot – şeful lui Wang şi Lingenfelter şi asistentul principal al directorului agenției – şi pe general-locotenentul Retticker, director-adjunct cu

operațiunile şi şeful lui Beech în Serviciul Special Comun NSA/CIA.

Aşezându-se lângă Rollwagen, Brescoll îi recunoscu pe câțiva de la Direcția Operațiunilor şi de la Direcția Tehnologiei şi Sistemelor, specialişti de primă mână din Grupul W (Probleme Globale şi Sisteme Armate) şi Grupul M (Producție Geopolitică şi Militară). Îl salutară şi câțiva de la consiliul consultativ NSA şi din alte sectoare ale comunității de informații. De la Agenția de Informații a Apărării. Din armată, marină, aviație şi serviciile secrete. De la FBI şi Siguranța Internă. De la Departamentul de Stat.

Sub peretele de monitoare, sala de conferințe era plină la maximum, cu douăzeci şi cinci de participanți. *Cine din comunitatea informațiilor* nu *era reprezentat aici?* Se întrebă. *Trezoreria? Energia? Imagistica şi Cartarea?* Nu era deloc un răspuns potrivit, ținând seama de cazul Hui.

Poate devenise mai important cazul Kwok. Era de înțeles, bănui el. Unitățile NSA răspundeau de asigurarea securității comunicațiilor pentru CIA, FBI, Guvern, Siguranța Interni şi Pentagon. Dacă ceva amenința legăturile de comunicare, atunci toate aceste instituții erau amenințate.

Aproape toți cei din încăpere aveau laptopuri sau PDA-uri în față sau la îndemână. Câțiva aveau versiuni superioare de ochelari RA şi sisteme flashbar. Fiecare participant se simțea pregătit să facă schimb de informații garantate.

— Cred că-i timpul să începem, spuse directoarea Rollwagen, consultându-şi ceasul. Bine ați venit cu toții. Găsiți prezentarea situației actuale în hârtiile dumneavoastră, dar aş vrea să reiau câteva aspecte înainte de a vi-i prezenta pe cei doi participanți de la distanță. Jaron Kwok, analist şi lingvist NSA, care lucra cu documente furnizate inițial de CIA, a dispărut în China şi se presupune că a murit. În momentul dispariției sale, a fost lansată o holotransmisie către un număr foarte mare de site-uri din infosferă. Transmisia făcea referire, cel puțin indirect, la o serie de proiecte confidențiale ale noastre aflate în desfăşurare. Pentru a vă ajuta să vă puneți la curent cu situația, dați-mi voie să vi-i prezint pe Robert Beckwith, din partea guvernului, în prezent aflat la Hong Kong, şi pe agentul special DeSondra Adjoumani, sosită recent din acelaşi oraş, dar pe moment aflată la sediul FBI, pentru a raporta la încheierea misiunii.

Pe două dintre monitoarele mari de perete, un bărbat anglo-american şi o femeie afro-americană înclinară din cap, confirmându-şi prezența. *A, probabil că Beckwith e omul guvernului în afacerea asta,* îşi zise Brescoll. El se va coordona cu Adjoumani. Era ataşatul legal la Consulatul American din Hong Kong, în vreme ce şeful ei, delegatul pentru China, lucra în afara Ambasadei Americane din Beijing.

— Înainte de incident, reluă Rollwagen, activitatea lui Jaron Kwok pentru NSA se concentra pe abordările criptoanalitice ale cifrurilor şi codurilor istorice recalcitrante, mai ales cele referitoare la China. Rezerva sa este profesorul Ben Cho. Pentru a vă oferi detalii suplimentare şi a vă răspunde la întrebări, îl rog pe directorul-adjunct al NSA să preia discuția.

— Prin intermediul CIA, începu Jim Brescoll, informatorii noştri din programul Tetragrammaton ni l-au recomandat pe Benjamin Cho din acelaşi motiv pentru care îl recomandaseră anterior pe Jaron Kwok. Ca şi acesta, Cho este un geniu în recunoaşterea şi stabilirea conexiunilor inovatoare dintre tipare, în special interdisciplinare. Recunoaşterea tiparelor stă la baza descifrării codurilor, iar abilitatea aceasta ar trebui să-i fie de mare ajutor la investigarea dispariției predecesorului său.

— Cât ştie Cho despre ceea ce lucra predecesorul lui? Întrebă Max Pearsall, ofițerul de legătură dintre Siguranța Internă şi FBI.

— Îi dăm informații limitate, răspunse directorul-adjunct. Mai sunt foarte multe pe care nu le ştim despre activitățile lui Kwok şi am vrea ca Ben Cho să pună întrebările potrivite: Ce ştia Kwok? Ce i s-a întâmplat? Cât ştiu chinezii despre el şi cercetările lui? Şi aşa mai departe. Se pare că Cho a stabilit o relație de lucru cu un detectiv local, o femeie numită Lu. Dacă ținem

bine situația în mâini, l-am putea folosi mai eficient pe post de unealtă, cum fac chinezii cu Lu. Deci va trebui să echilibrăm cumva controlul şi autonomia.

— De ce?

— Intenția noastră e să-i dăm lui Cho numai informațiile de care are nevoie ca să meargă pe calea lui Kwok, să redescopere din ce cauză a dispărut acesta şi, probabil, ce l-a omorât. Vom evita să-i afectăm cercetările sau să le dăm indicii chinezilor, pe cât posibil. Dar îl vom supraveghea atent. Nu vrem ca investigația lui să se termine ca a lui Kwok.

— Şi ceea ce nu ştie, n-are cum să spună, adăugă Rollwagen, intervenind în discuție. Chinezilor, crimei organizate sau oricărei celule teroriste. Tuturor celor care s-au arătat interesați de materialul postat de Kwok pe diferite site-uri din infosferă.

— În ce stare se află echipamentul de calcul şi comunicare al lui Kwok? Întrebă femeia din Grupul M. Vizorul virtual, implanturile şi laptopul?

M-am gândit c-o să pună întrebarea asta, îşi zise Jim. Ciberinfrastructura şi telecomunicațiile vulnerabile erau domeniul Grupului M.

— Cred că la întrebarea asta va răspunde mai bine domnul Beckwith sau doamna Adjoumani, spuse directorul-adjunct, bucuros să iasă din luminile rampei.

— Chinezii, suntem convinşi, au scanat cel puțin vizorul şi laptopul, spuse Beckwith. Implanturile au dispărut sau au fost distruse odată cu Kwok. *Am reuşit* să redobândim controlul asupra laptopului şi vizorului, cu toate că şi asta a necesitat mari presiuni diplomatice. Mai ales asupra Securității statului chinez, Guoanbu.

— Măcar le-ați primit înapoi, spuse femeia din Grupul M. Mai bine decât înregistrările pe care le avem noi de la posturile de ascultare aeriene.

— Sau *Pueblo* şi Coreea de Nord, adăugă Rollwagen posacă.

Câteva capete cărunte din sală încuviințară în linişte.

— Cât a fost reținută nava USS *Pueblo*, fără echipaj? Patruzeci de ani? Cincizeci?

— Dar restul bunurilor lui Kwok? Se interesă Pearsall, de la FBI. Ce s-a întâmplat cu cenuşa lui? Cu însemnările lui?

— Am reuşit să obținem împuternicire de la soția lui, Cherise Lemoyne, răspunse Adjoumani. Nu mai locuiau împreună, dar erau încă legal căsătoriți. Autoritățile chineze i-au permis lui Benjamin Cho să aducă în SUA bunurile personale ale lui Kwok la întoarcere. Conform politicii NSA, am copiat însemnările lui Kwok şi am luat mostre din hainele şi rămăşițele lui imediat ce au ajuns la Cho. La ora aceea, dr. Cho lua cina cu detectivul Mei-lin Lu, din Regiunea

Administrativă Specială. Aşa că nu ştie de acțiunea noastră.
— Credeți c-a fost înțelept să i se permită lui Cho să petreacă atât timp cu detectivul, nesupravegheat? Întrebă Paul Riordan, de la DIA.
Atât Beckwith, cât şi Adjoumani se uitară în altă parte, apoi îşi întoarseră din nou privirea exact în acelaşi moment, deşi erau la mii de kilometri distanță. Efectul fu neliniştitor, cu atât mai mult cu cât nu fusese nimic intenționat.
— Am pus pe cineva să-l urmărească, spuse Adjoumani. El şi Lu au văzut un bărbat care-şi plimba câinele – *dacă* l-au observat.
— Avem toate motivele să credem că Guoanbu a procedat la fel cu Lu, adăugă Beckwith.
— Verificările noastre au indicat că Lu este un polițist care se ocupă de crime şi sinucideri, continuă Adjoumani. Nu a fost implicată în incidente politice importante.
— Avem şi dovezi, spuse Beckwith, că aparatul de securitate chinez a menținut-o pe Lu la distanță de tot ce nu ține de specialitatea ei, medicina legală. E posibil ca noi să ştim mult mai multe despre cine o are sub supraveghere decât ştie ea.
Capetele din sala de teleconferințe se înclinară din nou a încuviințare. Riordan părea mulțumit că Lu era ținută mai strâns de chinezi decât Cho de NSA.

— Ce e cu postarea materialului lui Kwok în infosferă? Întrebă generalul Retticker, întorcându-se spre Jim Brescoll. Ați spus că s-au arătat interesați cei de la crima organizată şi grupurile teroriste. S-au luat măsuri în legătură cu asta? Au apărut grupările pe urmele lui Cho?

Retticker vrea neapărat *să ştie asta.* Ofițerii de legătură constituiau o parte importantă a capacității operaționale sub acoperire a CIA de la bun început. În zona opiumului, din Turcia în Thailanda, din Asia de Sud-Est, în anii 1950, până în Asia Centrală, în prezent. Regiunea cocainei din cele două Americi, din Peru în Mexic, iar acum şi în Zona Liberă Trifrontalieră, TBFZ.

În ultimele decenii, TBFZ fusese un soi de cămin al contrabandiştilor cu droguri, al teroriştilor, dealerilor de armament, „spălătorilor" de bani, falsificatorilor, fugarilor şi al celor de la crima organizată din Rusia, China, Japonia, Nigeria şi Orientul Mijlociu. Zona gemea de seniori ai războiului, ai crimei, contrarevoluționari, fanatici violenți şi alți aşa-zişi părinți fondatori.

Mai demult, agenția încercase să nege aceste legături. Astăzi însă, toate păcatele erau iertate în numele Cruciadei Mărețe împotriva terorismului. Chiar dacă trebuia să te culci cu terorişti islamici ca să destabilizezi un stat inamic puternic, aşa cum era China comunistă, tot era scuzabil.

Jim oftă în sinea sa. Ştia că luptau toți de aceeaşi parte a baricadei, dar nu era convins că respectau toți aceleaşi reguli.

— Avem motive să credem că un tânăr şi o tânără, un cuplu care se giugiulea pe promenada din Victoria Peak când Lu şi Cho erau acolo, nu erau doar o pereche de îndrăgostiți, interveni Adjoumani. L-am identificat în persoana bărbatului pe Zuo Wenxiu, membru al grupului musulman extremist Războinicii Noilor învățături. Zuo e şi suspectul principal în cazul uciderii lui Charles Hui, de la biroul procurorului. Hui lucra la cazul Kwok când a murit.

Camera fu străbătută de murmure şi capetele se înclinară din nou.

— În ceea ce priveşte postarea materialelor Kwok, spuse Brescoll, revenind la discuție, le-am lăsat în pace. Am putut monitoriza traficul de pe site-urile respective şi am descoperit cine a fost cel mai interesat de ele.

Jim se uită la directoare, apoi făcu un semn din cap spre ecranele mari, pe care încă se mai vedeau chipurile lui Beckwith şi Adjoumani. Janis Rollwagen înțelese aluzia.

— Domnule Beckwith, doamnă Adjoumani, spuse ea cu voce liniştită, în numele tuturor celor de față, aş vrea să vă mulțumesc pentru munca depusă şi pentru timpul pe care l-ați acordat acestei şedințe. Vă rugăm să ne țineți la

curent cu activitatea dumneavoastră. Încă o dată, vă mulțumim foarte mult.

Beckwith şi Adjoumani îşi luară la revedere, apoi imaginea lor dispăru de pe ecrane. Toți cei din sală se întoarseră spre Rollwagen şi Brescoll.

— Mai bine zis, nu ne-am atins de site-urile respective până nu de mult, continuă directorul-adjunct. La început au fost o momeală foarte bună, dar a crescut la maximum interesul pentru ele, mai ales din partea chinezilor. Un informator cu legături la Institutul de Calcule Speciale susține că s-a ajuns la un consens: moartea neobişnuită a lui Kwok a fost consecința neintenționată a întâlnirii sale cu un program chinezesc de contramăsuri. Cei de acolo cred că noi am construit holotransmisia, ca să mascăm faptul că unul dintre agenții noştri voia să pătrundă într-un sistem SCI. N-am făcut nimic ca să le schimbăm părerea. Bănuiesc că informatorul lucrează pentru agenția dumneavoastră, domnule general.

Retticker confirmă cu o înclinare a capului.

— Dar detectivul acela chinez nu-şi investighează pistele în continuare? Întrebă el. Inclusiv pe cele care conduc la postările de pe site-uri?

— Ba da. Probabil că Guoanbu îi supraveghează ancheta, în speranța că va descoperi ceva important. Dar bănuiala noastră e că activitatea lui nu constituie o prioritate pentru ei. În ceea ce

ne priveşte, valoarea acestor site-uri a scăzut, aşa că le eliminăm. Holotransmisia lui Kwok este din nou o chestiune particulară. Profesorul Tercot este cel mai avizat să explice cum se întâmplă asta.

Brescoll se întoarse spre profesor, dar bărbatul chel, cu o şuviță în vânt, avu nevoie de o secundă în plus ca să reacționeze. În pauza stânjenitoare, Brescoll observă că Tercot, chiar dacă nu era exact prototipul profesorului distrat, era un „tip” comun în Crypto City: cel al intelectualului introvertit, stângaci în societate şi clar detaşat de lumea nesemnificativă – şi complet ignorantă – pentru genialitatea lui.

— Ăăă, da, început Tercot, tuşind. Pentru a curăța infosfera de site-uri care postează materiale legate de holotransmisia lui Kwok, le blocăm selectiv. Multe postări îşi au originea în parazitul Cybernesia, aşa că sperăm că blocajele vor curăța infosfera de prezența lor.

— Cum blocați site-urile? Întrebă generalul Retticker.

Jim Brescoll ar fi vrut să ştie dacă igienizarea infosferei nu afecta activele CIA.

— Prin diferite abordări, răspunse Tercot absent. Am început cu metode verificate, ca viermi, bombe logice, refuzul serviciilor. Dar în curând vom trece la instrumente mai inovatoare: programe de blocare stocastice, troieni Galois, trape Fourier. Toate proiectate să facă sistemele

vulnerabile la „accidente”. Nu cad imediat, ci treptat. În fiecare caz procedăm în aşa fel încât incidentele să pară banale.

— În ce limită de timp vă veți încadra?

— Cu excepția unor circumstanțe neprevăzute, domnule general, estimăm că toate postările accesibile public ale materialului Kwok original vor fi distruse până la sfârşitul săptămânii. Comentariile şi metacomentariile pe marginea lui de pe diverse bloguri şi forumuri vor fi eliminate mai greu, dar ne aşteptăm să le facem să dispară treptat în câteva luni.

Jim Brescoll zâmbi, fără să vrea. Tercot nu se dezmințea. Judecăți impersonale, concluzii reci, raționale. Pentru el, totul era un puzzle interesant, cu excepția comentariului despre „parazit”.

— Ştia Kwok despre „dispariția” prototipurilor de coduri cuantice? Întrebă Phil Lawton, de la DIA. În sală se lăsă liniştea în loc de răspuns, dar Lawton insistă. Uitați ce este, dacă e cineva acolo capabil nu numai să ucidă, dar şi să ne fure dispozitivele folosind o telecomandă, trebuie să investigăm posibilitatea ca activitățile acestea să fie legate între ele.

— Nu s-a furat nimic, interveni Michelson, fizician din Grupul W. Pe măsură ce dispozitivele de coduri cuantice devin mai puternice, par să se autoconsume.

În orice caz, pot dispărea în găuri negre

informaționale. Dar nu avem de unde să ştim.

— Vreți să spuneți că Kwok a dispărut pur şi simplu? Întrebă Lawton, încruntându-se. Nu cred aşa ceva.

— Dispozitivele de coduri cuantice sunt clasificate ca secrete la un nivel mult mai înalt, iar Kwok nu avea cum să ajungă la ele, explică directorul-adjunct. Nici nu avea cum să ştie de existența lor şi nu dispunem de dovezi că s-ar fi acționat prin intermediul unei telecomenzi.

Dar Lawton nu părea mulțumit, ceea ce era de înțeles. Nici Jim nu era satisfăcut de explicație. Nu, Kwok nu avusese permisiunea să acceseze informații despre dispariția dispozitivelor, dar era implicat tangențial. Iar acum Ben Cho, fără să ştie… Ce făcea? Investiga dispariția anchetatorului care investigase disparițiile. Chiar dacă nu exista nicio telecomandă, ce fel de pericol îl păştea pe *el*?

Rollwagen îl uimi pe Brescoll cu modalitatea rapidă în care încheie întâlnirea, aducând în discuție alte câteva puncte pe care le rezolvă în grabă.

Când oamenii începură să plece, directorul adjunct scutură din cap. *Găuri negre informaționale*. Ca materialul din holotransmisia lui Kwok, care spunea că realitatea e o simulare care poate fi bruiată. Nimeni nu credea în aşa ceva, nu? Dar dacă teoriile acelea aiurite se dovedeau mai plauzibile decât se bănuia?

Rollwagen chiar încheiase rapid întâlnirea. Oare avea informații în plus, despre care el nu ştia nimic? Cât de secrete trebuiau să fie, pentru ca el să nu aibă acces la ele?

Ei bine, nu-i venea s-o întrebe. Cu atât mai mult cu cât era ocupată pe moment cu Retticker, care insista în legătură cu posibila amenințare a activității lui Tercot la adresa „capacității noastre de acțiune sub acoperire şi a securității naționale în ansamblu”. Rollwagen îl asigură pe general că va sta cu ochii pe profesor şi că Interpolul va fi ținut la distanță, în afară de cazul în care furniza informații utile.

Într-un sfârşit, directoarea puse capăt conversațiilor. Dar Jim Brescoll tot nu-i spuse nimic. În schimb, porni spre biroul său în tăcere, la câțiva paşi în spatele ei. Pătrunzând în sanctuarul său, directorul adjunct închise uşa, certându-se că se lăsa pradă gândurilor, la fel ca Tercot. Dacă mergea în continuare pe panta asta, era doar o chestiune de timp până când va privi şi el NSA drept moştenirea Cavalerilor Templieri.

Pe lângă asta, avea mai multă simpatie decât ar fi crezut față de Ben Cho şi situația lui de „a trebui să ştie”. Dacă cineva de la nivelurile cele mai înalte îi ascundea informații, poate chiar încerca să scoată castanele din foc cu mâna lui, atunci ceea ce nu ştia nu-i făcea rău doar lui, ci şi multor altora.

Da, conchise el. Era timpul să plece într-o nouă

expediție de pescuit…

SCHIMB RITUALIC

Santa Cruz

Cherise Lemoyne a organizat ceremonia comemorativă a lui Jaron Kwok pe terasa casei sale. Era o după-amiază de toamnă senină, în care sequoia şi eucalipții se vedeau frumos aliniați pe pantele dealurilor. La poalele lor, oraşul Santa Cruz se întindea pe lunca râului. În capătul îndepărtat al oraşului, promenada şi plaja se terminau acolo unde începea oceanul albastru, întins până departe, la orizont.

Ben Cho nu era într-o dispoziție senină şi veselă, ca ziua respectivă. Era destul de rău că cineva din China fusese gata să omoare pentru cenuşa unui mort. Şi mai rău, atât de curând după moartea Reynei, fusese obligat să fie gardianul unor rămăşițelor din cenuşă, de data asta ale lui Jaron, adăpostite într-o urnă de fier pe care o cumpărase de la o dugheană din cartierul Tsim Sha din Kowloon. În ultima vreme, avea impresia că singurii oameni la care-şi permitea să țină, într-un mod simplu şi sincer, erau cei morți.

Şi de ce nu? Cei vii puteau să-şi poarte singuri de grijă. Văduva lui Kwok sigur era în stare. Afişase o lipsă crasă de recunoştință față de eforturile sale, ca şi cum l-ar fi considerat direct responsabil de pierderea lui Jaron.

— Vai, îți mulțumesc din tot sufletul! Îi spuse ea

în bătaie de joc, când el îi aduse urna. Din clipa în care s-a încurcat cu soiul vostru de spioni, am ştiu sigur cum va sfârşi.

Profesoara blondă şi înfuriată arăta de parcă era gata să-i verse urna în cap, ceea ce ar fi şi făcut, dacă un cuplu chinezo-american în vârstă – părinții lui Kwok, aşezați în fața şemineului de piatră – n-ar fi sărit să intervină între ei. Încercând s-o calmeze pe tânăra femeie, soacra ei o conduse pe o canapea din piele verde.

— Când m-am dus la Peace Centre, mi-au arătat holotransmisia lui Jaron! Îi strigă văduva lui Kwok peste umăr. Voi şi războiul vostru informatic l-ați ars ca pe un dosar plin cu secrete depăşite! Tu, care-ar fi trebuit să fii prietenul lui din studenție, *acum* pe cine mai spionezi?

Ben ar fi vrut să spună ceva, s-o convingă pe Cherise că se înşală, dar nu era în stare. Se uită împietrit la fotografiile de pe polița şemineului. Într-una dintre ele, Cherise strângea în brațe o pisică mare, cu blana portocalie în afară de albul de la gât şi labe, ca şi cum ar fi purtat mănuşi, jambiere şi cravată. În cealaltă, o pereche, Cherise şi Jaron, stăteau pe un pod boltit peste un lac, în fața pânzei albe a unei cascade artificiale. Fotografia şi rama arătau ca scoase de la naftalină, amândouă şterse de praf cu puțină vreme înainte.

Ben descoperi ceva familiar în fotografie, dar atenția îi fu distrasă înainte să-şi dea seama ce

anume. Mama lui Jaron o calma în continuare pe Cherise, dar tânăra femeie nici n-o asculta.

— Nu mă interesează! Spuse ea, pe un ton prea ridicat. Tocmai de asta probabil că l-au şi ales pe el!

Tatăl lui Kwok îl conduse repede pe Ben la uşă, mormăind o explicație despre necazul mare prin care trecuseră cu toții, despre Cherise care nu se afla într-o stare prea bună în momentul de față, dar îşi va reveni cu siguranță până la înmormântare. Auzind-o cum izbucneşte în lacrimi pe canapea, lângă soacra ei, Ben se grăbi să iasă pe uşa din față.

La jumătatea drumului spre maşina închiriată, îşi dădu seama că-şi uitase valiza în care adusese urna. Voi să se întoarcă după ea, dar se răzgândi. La naiba cu ea! La naiba, n-avea de gând să-i spună ce s-a întâmplat cu Hui. Se urcă în maşină şi plecă, amintindu-şi cum îşi descrisese Jaron părinții: „drăguți, dar ignoranți". Descrierea nu se potrivea deloc cu oamenii care tocmai îl scoseseră dintr-o situație penibilă.

De atunci, trecuse o zi şi lucrurile se liniştiseră. Privind la curtea Cherisei, amenajată cu multă migală, la copaci şi la oceanul din spatele lor, ascultă zumzetul albinelor printre flori şi bâzâitul monoton al vocilor care-l elogiau pe Jaron. Ben încă mai suferea de pe urma decalajului orar, aşa că murmurul silențios îi

dădu ameţeli. Trebui să facă un efort să nu adoarmă.

Doi dintre cei care-l elogiau pe Jaron îi fuseseră prieteni vechi, dar majoritatea vorbitorilor şi a mulţimii reduse ca număr era formată din colegii Cherisei de la Universitatea din California. Ascultând vorbele rostite de cei care-l cunoscuseră pe Jaron mai bine şi mai recent decât el, îl copleşi amintirea fostului său coleg de cameră, confirmându-i impresii mai vechi. Jaron cel pe care-l cunoscuse el – şi ei – era plăcut şi harnic, dar independent până la încăpăţânare. Competitiv din punct de vedere intelectual. O persoană care nu tolera bucuros prostia.

Inima lui Ben porni să bată mai tare când o văzu pe Cherise, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră şi o capă, ridicându-se de pe scaun. Spera să nu mai facă din el ţinu durerii ei, de dau asta cu atâta lume în jur. Se simţi uşurat când o văzu că se îndreaptă spre masa lăcuită roşu cu negru, pe care se afla urna, şi că era stăpână pe sine.

Femeia se opri în dreptul mesei şi puse mâna stângă pe capacul cu doi dragoni al urnei, iar cu dreapta scoase din buzunarul rochiei o hârtie cu notiţe. Înveşmântată în negru, cu chipul încadrat de părul tuns drept, mai lung în dreapta şi mai scurt în stânga, îi apăru lui Ben aspră şi vulnerabilă în acelaşi timp.

— Pe biroul lui, începu ea să vorbească, Jaron

ținea o statuetă ce reprezenta un om-zeu şi un sfinx, pe care a cumpărat-o de la magazinul de cadouri al Bibliotecii Publice din New York. Pe soclul ei scria: „Dar mai presus de toate/adevărul e cel care poartă cu el victoria.” Pentru Jaron, adevărul era mai important decât orice. Adevărul nu e niciodată uşor de suportat, aşa cum nici Jaron n-a fost o persoană uşor de suportat. Poate pentru că se străduia mai mult decât oricine altcineva să fie sincer cu el însuşi şi cu restul lumii, când lucra cu ea, chiar dacă lumea n-a fost întotdeauna sinceră cu el. Jaron era gata să rişte orice, până şi moartea, ca să ajungă la adevăr. Sunt convinsă că aşa şi-a găsit sfârşitul. Aşadar, chiar mort, el poartă cu sine victoria. Vă mulțumesc tuturor că ați venit astăzi aici, să fiți martori a ceea ce a fost Jaron Kwok cu adevărat.

Cherise îşi puse notițele înapoi în buzunar. Mulțimea începu să se despartă în grupuri care veneau să-şi exprime condoleanțele. Ben se trezi că se holbează în gol chiar şi după ce aproape toată lumea se retrăsese în casă ca să mănânce şi să discute. Era atât de preocupat, încât atunci când Cherise îi puse mâna pe brațul stâng, numai extenuarea îl împiedică să facă un salt de spaimă.

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat ieri, îi spuse ea pe un ton care părea sincer. Jaron şi cu mine eram despărțiți de un an când

s-a întâmplat nenorocirea. Urma să divorțăm nu peste multă vreme. Nu mă aşteptam să fiu atât de afectată. Dar sunt.

— Înțeleg. Când mi-am pierdut soția, habar n-am avut în ce fel o să mă afecteze. Oamenii au încercat să-mi spună, dar nu există o cale prin care să împărtăşeşti aşa ceva. Durerea e incomensurabilă.

Cherise îi aruncă o privire ciudată, parcă surprinsă de ultimul cuvânt auzit.

— E un termen matematic, nu? Îl întrebă. Eşti matematician?

— Expert în computere şi, în prezent, fizician mai mult decât aş vrea. Încerc să înțeleg ceva din evoluțiile recente ale calculului cuantic.

— Exact asta nu pricep, spuse Cherise, îndepărtându-şi părul care-i acoperea obrazul drept. Jaron mi-a spus odată că tu eşti rezerva lui la NSA. Dar el era istoric. Şi un soi de lingvist. Era doar un amator în privința informaticii.

Femeia făcu o pauză şi-l privi aşteptând, dar Ben nu ştia ce să spună.

— Poate, rosti el neconvingător. Dar eu mi-aş dori foarte mult să am uşurința lui la limbi străine.

— Nu că asta l-ar fi ajutat să obțină gradul de profesor sau funcția pentru care s-a pregătit toată viața. Întotdeauna a considerat că lumea intelectualilor îi ignora talentul. Ştii tu, din invidie şi ca să facă rău. Nu văd ce putea avea în

comun cu el un specialist cu o funcție ca a ta, în afară de faptul că ați fost colegi de cameră în studenție.

— Nu prea multe, fu Ben de acord. Sau poate că *prea* multe. Poate că dacă am fi fost mai puțin asemănători, ne-am fi înțeles mai bine când împărțeam camera. Ştiu că nu se cuvine să spun asta la ceremonia funerară, dar nu o singură dată am vrut să-l rup în bătaie pe fraierul ăla.

Spre surprinderea lui, Cherise zâmbi larg. Încurajat, continuă:

— Singurul lucru pe care l-am împărțit în studenție în afară de cameră a fost plăcerea de a folosi „adnilgo” sau tastatura „în oglindă” a lui Fahrney.

— Îmi aduc aminte că nu puteam folosi computerele lui Jaron, spuse Cherise şi înclină din cap, pentru că rearanjase jumătate dintre taste şi le reprogramase. Spunea că noul aranjament era mai eficient decât cel convențional.

— Corect, aprobă Ben, ridicând mâinile ca şi cum ar fi lucrat la o tastatură invizibilă. Abordarea Fahrney este un compromis între sistemele *Dvorak* şi *qwerty*. Pentru mâna stângă, mută literele *e* şi *t* cu un rând mai jos şi literele *f* şi *d* în locul lor. Pentru dreapta, mută litera *n* cu un rând mai sus şi literele *i, o* şi *p* cu unul mai jos, iar în locul lor aduce literele *k, l* şi semnul pentru *punct şi virgulă*. Transpoziția literelor – ca

şi criptarea primară, dar de dragul eficienței, nu al misterului.

— Interesul ăsta pentru criptografie e singurul lucru pe care cred eu că l-ați avut în comun după facultate.

— Exact. Dar articolele lui se refereau la secolul al XVI-lea şi începutul celui următor. Acela nu era domeniul meu.

— Probabil că a fost vârât în toată povestea asta fiindcă s-a remarcat ca „criptanalist”, spuse Cherise, întorcând privirea. Eu n-am fost de acord să lucreze pentru NSA. Poate ți-ai dat seama din întâlnirea noastră de ieri.

Ben confirmă cu o înclinare a capului.

— După părerea mea, munca l-a apropiat prea mult de CIA şi de legăturile lor de tactică a torturii, continuă Cherise, aruncându-i o căutătură piezişă. Întregul complex cripto-industrial, care caută terorişti în orice colțişor. Jaron nu era croit pentru aşa ceva. Demult, în studenție, fusese activist politic, chiar unul radical! Îşi semna articolele din ziarul studențesc „Kwok X”! Cum se poate ca el, dintre toți oamenii, să se lase atras de spionaj? Cum a obținut aprobarea? Asta aş vrea să ştiu.

— Era un angajat extern, îi răspunse Ben scuturând din umeri. Cu contract, ca mine. Dar am cunoscut oameni din interiorul agenției care ştiu la fel de bine ca oricine altcineva că un vultur nu poate zbura numai cu o singură aripă.

Cherise îi aruncă aceeaşi căutătură piezişă, de parcă ar fi luat-o din nou prin surprindere.

— Serios?

— Da. Îmi aduc aminte de un articol al lui Jaron pe tema asta, că tot ai pomenit de ea. Despre diferența dintre un naționalist şi un patriot. Un patriot încearcă să-şi mențină țara la propriile ei standarde înalte, s-o ajute să-şi atingă idealurile declarate, dar nu crede că Constituția trebuie făcută ferfeniță numai pentru că ar putea fi profitabil din punct de vedere politic. Şi în cadrul NSA sunt oameni care susțin acest lucru cu tărie.

— Da, ăsta e Jaron pe care l-am cunoscut eu atunci, demult, spuse ea pe un ton melancolic.

— Poate că mai credea în aşa ceva. Poate că făcea parte din munca lui de căutare a adevărului.

— Cum adică?

— Când ai venit la mine, spuse Ben, întors complet cu fața spre ea, m-am gândit că, poate, „omul-zeu şi sfinxul” de care ai pomenit e o referire la Oedip.

— Căutătorul arhetipal al adevărului, indiferent de prețul plătit, rosti Cherise gânditoare, privind lucrurile nu atât pe dinafară, cât pe dinăuntru. Lui Jaron îi plăceau foarte mult tragediile. *Oedip rege*, *Hamlet*, *Moartea unui comis-voiajor*. Zicea că în toate este câte un detectiv.

— Credea că Oedip a fost detectiv?

— *Primul* detectiv. Un tip care, din rege, a ajuns orb şi fără adăpost din vina lui. Un antecedent nefericit.

— Nu, dar unul corect. În Hong Kong, cât am cercetat moartea lui Jaron şi i-am adunat lucrurile, am cunoscut un detectiv. Mi-a spus că adevărul te eliberează, dar nu te şi pune la adăpost.

— Şi probabil te face nefericit înainte de orice altceva.

— Da, spuse Ben, cu privirea întoarsă spre oraşul de pe câmpie, dar poate că Jaron asta urmărea. Era un anchetator. Un detectiv în căutarea adevărului. Indiferent cine sau pentru ce îl angaja. Aş vrea să ştiu ce anume era pus să descopere. Mi-ar uşura sarcina.

— Şi care e, exact, „sarcina" ta? Îl întrebă Cherise pe un ton în care se simțea suspiciunea.

— Nu sunt *sigur*. Eu eram rezerva lui pentru proiectul la care lucra, dar nu mi s-au dat prea multe detalii despre ce anume făcea el, niciodată nu mi s-a povestit totul. Până acum, am aflat doar aspecte relevante pentru partea de computere. Nu sunt sigur dacă am fost adus ca să-i continuu munca sau ca să aflu ce s-a întâmplat cu el. Probabil amândouă.

Cherise se întoarse şi porniră spre casă şi spre camera însorită în care lumea stătea de vorbă şi mânca.

— Deci, reluă ea, oprindu-se după numai câțiva

paşi, din ce cauză crezi *tu* că a murit Jaron? S-a îmbătat şi şi-a dat foc? A fost un accident? Sinucidere? Până la urmă, l-a determinat ceva să-şi ia viața? Sau l-a ajutat cineva care a făcut ca moartea lui să pară un accident, în cel mai pur stil spion-contra-spion?

Ben simți că Cherise începea să se irite şi să ia totul personal, dar nu ştia cum s-o distragă. Mai făcură câțiva paşi.

— Nu pot să spun sigur cum s-a întâmplat. Nu cred că s-a sinucis.

— Nici eu, replică ea cu glas ferm.

Ar fi vrut să aibă şi el siguranța ei.

— Nici măcar nu ştiu dacă e mort sau nu, cel puțin nu cu siguranță.

Îşi regretă vorbele imediat. Cherise se opri şi-l ținti cu privirea.

— Atunci a cui cenuşă ai avut bunăvoința să mi-o aduci în urna aia?

— A lui, răspunse Ben, conştient că ea nu avea să se mulțumească cu atât. Dar nu ştiu dacă e *cenuşă* cu adevărat. Am nişte presupuneri, dar nicio dovadă. Date insuficiente, ca să zic aşa.

Cherise râse.

— „Date insuficiente”! Nimeni nu l-ar fi acuzat vreodată pe Jaron că ar suferi de *aşa ceva.* Una e să fii cercetător, dar alta e să devii infodependent.

— Infodependent?

— Jaron ajunsese de-a dreptul obsedat de ceea

ce numea „Documentele”, spuse Cherise, scuturând din cap. Numai gândul ăsta îmi dă fiori. Le-ai văzut, nu-i aşa? Documentele Forrest?

— Nu. Despre ce e vorba în ele?

— Mi le-a arătat, deşi nu cred că avea voie. O mulţime de ciudăţenii. Aparţinuseră unui individ de la CIA, mort acum patruzeci sau cincizeci de ani. Forrest scria romane de spionaj şi povestiri ştiinţifico-fantastice sub pseudonim, dar Jaron spunea că documentele conţin coduri, în cea mai mare parte. Cifruri vechi de patru sute de ani. Chestii despre arta memoriei, cu explicaţii în mai multe limbi. Latină. Chineză. Iudaică. Jaron le-a studiat şi a tradus mult din ele. Spunea că atunci, în trecut, se întâmplase ceva esenţial. Îi spunea „răscrucea drumului spre Teba”. Iarăşi Oedip, vezi? Şefii tăi nu ţi-au spus nimic despre documente, nu-i aşa?

Jenat, Ben se uită la vârful pantofilor.

— În materialele informative primite de mine se menţiona că Jaron lucra la cifruri premoderne şi modeme timpurii şi la posibile legături cu tehnici mnemonice. Dar nu se dădeau prea multe detalii, din păcate. Eu nu cunosc istoria Europei la fel de bine ca Jaron, nici nu am cunoştinţele lui lingvistice, cum ţi-am spus. Cred că „şefii mei” nu consideră că aceste documente fac parte din „ceea-ce-trebuie-să-ştiu”.

— Nu mi-a plăcut niciodată expresia asta, se

strâmbă Cherise. Aşa vorbesc spionii. Limbajul folosit de poliția secretă a *Vaterland Sickerheits,* pardon, Siguranța Internă.

După câțiva paşi, se opriră la uşa terasei, dar nu intrară în casă.

— Ieri ai spus că ai văzut holotransmisia. În ea apare cineva care seamănă cu tine. M-am întrebat dacă n-ai fost şi tu implicată în realizarea ei.

— Nu, personajul acela feminin nu sunt eu, spuse Cherise şi râse ciudat. Dumnezeu ştie că au existat momente când eram atât de supărată pe Jaron, că-mi venea să-l împuşc. Dar n-am făcut-o. Femeia din film se bazează pe mine, dar asemănarea dintre noi e foarte vagă.

— Cum adică?

— Nu vorbeşte şi nu gândeşte ca mine. Felul în care vorbeşte despre Minte, cu literă mare... M-aş simți penibil să cred că eu am fost sursa de inspirație.

— Ştii cumva de ce e aşa? În holotransmisie, vreau să spun.

— Dorințele lui Jaron, probabil. Oftă. Oricât ar fi vrut el, eu nu cred în Minte cu *M* mare, Zeiță cu Z mare sau zei cu z mic. „Zeii noştri au devenit maşinile noastre, iar maşinile noastre au devenit zeii noştri." Şi: „Totul se întâmplă de două ori: teologia devine tehnologie, apoi tehnologia devine teologie. Ceea ce ceream de la zei, cerem acum de la maşinării." Găseşti totul acolo, în comentariile

lui Jaron pe marginea documentelor.
— Sună fascinant, recunoscu Ben, şi adevărat, într-un fel.
— Jaron era oricând bucuros să împartă adevărul lui cu alții, spuse Cherise, zâmbind. Brusc, vocea ei deveni o şoaptă. Când mă gândesc cât de obsedat era de documentele alea, nu-mi vine să-ți mai vorbesc despre ele. A copiat ceea ce considera el a fi partea „cea mai sensibilă” din ele şi mi-a dat copiile când ne-am văzut ultima oară. Ca să fie în siguranță. Atunci n-am vrut să le iau – nici acum nu le vreau – dar a insistat. Rămâi până la sfârşitul ceremoniei, ca să vedem cum facem să ți le dau.
— Bine, spuse Ben, prins cu garda jos de oferta ei. Îți mulțumesc.
— Nu-mi mulțumi încă, s-ar putea să nu te ajute, replică Cherise, scrutându-l cu privirea. Ba chiar să-ți facă rău. Dar există posibilitatea să-ți dea indicii despre ce s-a întâmplat cu Jaron, cu toate că şefii tăi nu consideră că trebuie să ştii despre ele. Poate că te vor ajuta să dovedeşti că există, într-adevăr, o diferență între un naționalist şi un patriot adevărat.
În cele din urmă, intrară în casă şi se despărțiră. O nouă serie de invitați veniră să-şi exprime condoleanțele. Rămas singur, Ben se îndreptă spre o masă cu produse vegetale şi sosuri. În loc de prânz, mâncă multe aperitive. Îşi turnă vin într-un pahar şi găsi un scaun într-un colț

liniştit. Nu-l deranjă nimeni. Puținii musafiri care se apropiau de el se mulțumeau cu răspunsul lui, acela că-l ştia pe Jaron de când fuseseră colegi de cameră, în studenție.

Invitații plecară pe rând. La sfârşit, rămase numai un profesor de limbi clasice, Bruce Danson, care se autodescrise, plin de jovialitate, drept „furnizor arhiconservator de nostalgie militar-pastorală în lumea postmodernă". Amabil, profesorul susținu că situația actuală din Statele Unite nu semăna deloc cu acea perioadă a istoriei antice în care Roma a devenit, din republică democrată, imperiu. Persiflarea lui avea alt subiect, dar nu se deosebea tare de cea a Cherisei. Nu trecu mult şi ea muşcă momeala.

— Când oamenii în uniformă sunt prezentați drept adevărate modele, îi spuse ea profesorului de literatură clasică, ştii că republica a fost de mult transformată într-un imperiu. Şi nu vreau să trăiesc în el.

— Parcă eşti unul dintre secesionişti, replică Danson pe ton supărat. Ascultă ce-ți spun eu, secesiunea statelor de pe Coasta de Vest, sau numai a Californiei, e un rebut politic pe care nu vrei să-l vezi împlinit, Cherise. E clar că americanilor le convine să-i lase pe liderii noştri să ne protejeze oricum consideră ei că e necesar. Dacă poporul doreşte ca voința lui să nu mai fie luată în seamă, ce lider crezi că-l va contrazice?

Discuția lor îl făcu pe Ben să se gândească din

nou la Marilyn Lu, cealaltă femeie care-i oferise informații secrete. Dacă nu era vorba de o conspirație a femeilor subversive, atunci nu putea fi decât o coincidență interesantă.

În timp ce profesorul de limbi clasice şi Cherise se certau pe tema manipulării din mass media, Ben înțelese că, cel puțin din punctul de vedere al profesorului, cearta nu era decât o ocazie de a flirta, în speranța unei viitoare idile, nu de a face tam-tam politic. Ben ațipi. Se trezi scuturat de Cherise, nu cu prea multă blândețe.

— Vrei documentele alea, nu? Atunci trebuie să mergem. N-ar fi potrivit să rămâi prea mult după plecarea musafirilor.

Ben înclină din cap şi se ridică în picioare, clătinându-se. Amețit, se aştepta oarecum să urce într-o maşină şi să se ducă să scoată o cutie dintr-un seif sau aşa ceva. În mintea lui, deja vedea seiful băncii şi funcționarul aşteptând cu cheia în mână, dar realiză că Cherise îşi făcea de lucru în fața şemineului. Apucă o lespede şi o trase uşor. Privind mai atent, văzu că era asigurată cu o încuietoare ascunsă şi prinsă în balamale. În spatele ei se zăreau câteva cutiuțe şi casete.

— Primul proprietar nu avea încredere în bănci, rosti Cherise, în loc de alte explicații. Jaron a descoperit ascunzătoarea asta întâmplător, la scurtă vreme după ce ne-am mutat împreună.

Apoi se aplecă şi, după ce ridică mai multe

casete ca să le citească etichetele, îi dădu lui Ben o cutie de metal rezistentă la foc.

— Uite, ia-o. Îmi faci un serviciu.

Cutia era groasă de zece centimetri, lată de douăzeci şi cinci şi lungă de treizeci. O descuie o deschise şi descoperi în ea un document gros cât o agendă telefonică. Cherise îi confirmă cu o înclinare a capului că erau paginile copiate din documentele de care Jaron ajunsese obsedat, plus alte notițe ale lui.

— Cum o s-o cari fără să sară în ochi nimănui?

Ben se uită în jur şi zări valiza în care adusese urna şi pe care o uitase acolo ieri, în mijlocul scandalului.

— Ce zici de asta? O întrebă, arătându-i valiza cu degetul.

— E bună. Hai să vedem cum facem.

Cutia nu avea dimensiunile urnei, dar căptuşeala de cauciuc spongios a valizei putea fi apăsată ca să facă loc documentelor. Privind valiza cu hârtiile lui Kwok în ea, Ben se gândi cât era de ciudat ca relația lui cu Cherise să se schimbe atât de mult de la o zi la alta.

Închiseră amândoi valiza şi o încuiară, apoi se ridicară în picioare. Mergând spre maşină, Ben îi simți greutatea în mâna stângă.

— Îți aduci aminte că ne-am mai întâlnit înainte? Spuse Cherise pe un ton întrebător.

— Da?

— Înainte de mă întoarce eu la şcoală. Lucram

ca tehnician dentar la clinica universității. Aşa l-am cunoscut pe Jaron. A venit să-şi scoată măselele de minte.

— Şi eu mi le-am scos pe ale mele. În acelaşi loc.

— Ştiu. Îmi amintesc de tine, pentru că ai cerut implanturi împotriva durerii, la fel ca Jaron. Făceau parte dintr-un proiect pilot din domeniul bioelectronicii biodegradabile.

— Da, țin minte, spuse Ben, aruncând valiza pe locul de lângă şofer. Prototipuri, dar au funcționat perfect. De atunci, n-am mai avut nevoie şi nici n-am mai vrut altele. Cum ai obținut slujba aia?

— Tatăl meu era un nume în cercetarea sistemelor microelectromecanice la Sandia. Li se spunea MEMS. Ele au dat naştere nanotehnologiei. Mai târziu, mi-am introdus şi eu implanturi în cap, când mi-am scos măselele de minte. Azi e o tehnologie standard. Datorită ei, oamenii nu mai trebuie să rateze un weekend din cauza durerii.

— Păi, aşa se explică atunci că mă cunoşti. Ce mică-i lumea, Cherise!

— Mai mică decât ne dăm noi seama, sunt convinsă, remarcă ea, întinzându-i mâna, pe care Ben i-o strânse în semn de rămas-bun. Îți doresc mult noroc cu investigația, domnule Cho. Apoi, cu voce scăzută, îl avertiză: Nu scăpa din ochi conținutul valizei.

— Nici tu, urna. Poate vrei s-o pui la adăpost, în

locul obiectului pe care l-ai scos. Pentru siguranță. Şi fii atentă la străinii care se arată interesați de ea.

Cherise îi aruncă o privire ciudată, dar flutură din mână şi se îndreptă spre casă. Urcând în maşină, Ben se uită la valiză, apoi porni motorul. Cel puțin a încercat s-o prevină, fără să pomenească numele lui Hui şi să încalce alte reguli, deja încălcate când a vorbit de cenuşă. Se simțea de parcă el şi Cherise se angajaseră într-un ritual excentric, în care schimbau o parte din rămăşițele lui Jaron cu alta. Spera că partea din valiză era mai uşor de descifrat decât cea pe care o lăsa în urmă.

IV

NODUL GODELIAN AL DRAGOSTEI

Cybernesia

Insula Paştelui era zguduita de cutremure şi biciuita de vânturi. Capetele sculpturilor masive de piatră se clătinau, gata să cadă. Spionii lui Don, întruchipați electronic de bărbați tatuați şi femei în bikini din piele, urlau către cer şi-şi smulgeau părul din cap. Pe mare, un val uriaş se rostogolea spre Hanga Roa.

Don trecu rapid în mediul virtual al Karunei – Haiti pe vremea lui Toussaint-Louverture[8] – dar

---

[8] Revoluționar haitian care, cu ajutorul francezilor, i-a alungat pe britanici şi spanioli de pe insula Haiti în 1798 (n.tr.).

şi acolo dădu peste o variantă a aceleiaşi catastrofe. Cerul era brăzdat de fulgere şi răscolit de tunete. Vântul şi grindina spintecau coroanele copacilor. În haine rupte, sfinte, de preoteasă voodoo, şi cu ochii lipiți de imaginile care alunecau pe furiş în spatele unei cascade, Karuna era prea preocupată să observe apocalipsa. Pe mare, linia orizontului era întreruptă de fumul erupțiilor vulcanice de la est şi sud.

— Doamne Dumnezeule! Unde e *asta?* Întrebă Don, arătând cu degetul.

— Cel mai aproape e Saba, răspunse Karuna. Antilele Olandeze. Cel puțin patru devastează Indiile de Vest.

Don înclină din cap. Spațiul virtual al Karunei, la fel ca al lui, era o imitație perfectă a celui real, redând până şi structura geologică a insulelor înconjurătoare.

— Se întâmplă în toată Cybernesia?

— Nu. Karuna examină imaginile de redare a sistemului din spatele cascadei. Numai un sfert din insule e afectat.

— De ce noi?

— Aşteaptă puțin, îl rugă ea, manevrând imaginile şi aranjând scoici de kauri pe o rogojină. Stai să verific ceva. Da… Mi s-a părut mie cunoscută catastrofa asta! Site-urile implicate se potrivesc aproape perfect cu lista de invitați la petrecerea din Cybernesia. Toți cei care

au participat, fiecare DIVE pe care le-am grupat când a apărut materialul lui Kwok… Iată cine e atacat acum.

— La naiba! Strigă Don, încruntându-se. Ar fi trebuit să ştiu! Medeea-Indahar şi-a făcut ieri apariția în chip de regină, zicând că site-urile care prezintă materialul lui Kwok sunt investigate şi se blochează. Sau sunt blocate.

— Cum?

— Refuzul serviciilor, de cele mai multe ori. Devastare totală. Foarte jos pe scara valorii. „Neelegant". M-I crede că e armata. Însă nu era niciun indiciu despre ce se pregătea! Dau o raită pe la Crash Village, dacă pot. Mediile virtuale ale Medeei sunt simulări abstracte. Poate că face față mai uşor atacului.

Dar când păşi în Medeealand, Crash Village dispăruse. Nici urmă de țânci şi avioane prăbuşite. În schimb, Don se pomeni avansând cu greu printr-un peisaj infernal, ca şi cum ar fi ajuns în mijlocul unui vulcan în erupție din spațiul virtual al Karunei. Numai că iadul ăsta era o peşteră subterană. Croindu-şi cu mare greutate drum pe o insulă arsă, cu țărmul în flăcări, Don încercă să înțeleagă ce se petrece la nivelul limbajului informatic.

Fiecare detaliu al infernului reprezenta programe sofisticate proiectate să spargă încuietori şi parole – ansambluri de logaritmi şi algoritmi Shor, pe lângă aritmetică modulară de

factorizare a numerelor prime *uriaşe* şi funcţii asimetrice conexe „univoce”.

Don recunoscuse şi alte programe de spargere a codurilor şi cifrurilor, deşi nu le putea înţelege: transformări cuantice Fourier neobişnuite, analize de frecvenţă, algebră superioară, statistică, matematică combinatorie, teoria numerelor, teoria mulţimilor.

În centrul activităţii de spargere a codurilor se afla Medeea-Indahar, un diavol cu trăsături masculine accentuate, cu trupul într-o lume a ciborgilor, în care servea şi era servită de creaturi tehnopornografice, demoni sexuali, duhuri feminine şi masculine explorând orificii, scormonind şi excitând, lingând şi mângâind şi manipulând, explodând într-o fluiditate orgasmică perpetuă.

Don se trezi holbându-se împotriva propriei voinţe. Oare partenerii aceştia desfrânaţi erau simple produse ale simţurilor, reprezentări de software rulând pe computere? Sau marionete din carne şi oase – caz în care trebuia să fie alcătuite, vorba vine, din parteneri sexuali cu senzaţii tactile similare, aflaţi la sute sau mii de kilometri depărtare unul de altul.

— Isuse! Exclamă el. Ţi-ai şi găsit momentul pentru orgii! Toată Cybernesia e atacată!

— Donnie, lumea se duce dracului din clipa când s-a născut, de ce să mai aşteptăm? Hai să ne ducem direct acolo! Serios, ai înţeles greşit.

Nu toată lumea e atacată, numai cei care au participat la chermeza ta. Aici nu e vorba doar de sex protejat, ci de sex pentru protecție!

— *Poftim?*

— Tu procedezi în felul tău, eu în al meu, spuse Medeea-Indahar, fără să se întrerupă nicio secundă din mişcările sexuale ritmate. Ața din care se face nodul dragostei e indiciul labirintului. Indiciile sunt chei, iar cheile sunt indicii. Sistemul care ne „atacă" a creat deja un loc pentru noi. Un defect, o scăpare, o ieşire din dos, inevitabile într-un sistem. Imperfecțiunea godeliană. Dar să ştii că tot *mi-ar prinde bine* ajutorul tău.

— Nu văd ce „serviciu" ți-aş putea face, spuse cu dezgust în voce.

— Chiar trebuie să-ți explic fiecare vorbuliță, Donnie? Se plânse Medeea-Indahar, oprindu-se din când în când ca să lângă, să sugă, să mângâie şi să dezmierde. Bine, cum vrei tu. Ordinul NSA de a se bloca postarea materialului Kwok a expus chiar agenția prin propriul site internațional de spionaj. Acțiunile la care te uiți cu atâta repulsie sunt pentru a străbate, pătrunde şi învălui – o, iubitule!

— Infostructura de comunicații şi bază de date a NSA.

— Deci toată giugiuleala şi manipularea asta…

— … e pentru a accesa conexiunile de comunicare şi pentru a face schimb de informații

cu bazele de date. Suntem un comutator sexual, copilaş scump. Cuplăm şi decuplăm agățându-ne de bazele de date NSA Intelink-U nesecrete şi cu sursă deschisă. Un preludiu sexual spre Webworld şi camerele de chat. Mângâieri care conduc la Intelink Central, învăluiesc Intelink S, duc la orgasm în Top Secret SCI, la informații compartimentate senzual... o, puiule! Şi încă n-am terminat. Cifrarea şi descifrarea sunt procese în oglindă şi încă n-am trecut prin ea, Alice.

Lui Don i se păru că M-I vorbea pe un ton mai ridicat, deşi se străduia să pară indiferentă, chiar insolentă.

— Acum chiar nu am timp să-ți explic cum de esența matematicii constă în libertatea ei, spuse M-I. Ceea ce ne trebuie e extensia făcută de tine la modulele Bester, care ți-a permis să aduci insulele în zbor în Cybernesia. Şi programul Karunei, care le-a unit. Şi ruta de spargere a sistemelor pe care ați făcut-o voi pentru Kwok, prin care controla computerele din toată lumea. Dă-mi-le pe astea *imediat*, dacă eşti amabil.

Don renunță la întrebări şi se uită în spațiul său virtual de acasă. În depărtare, valul creştea neîntrerupt. La Karuna, furtuna se combina cu erupția, iar din cer cădea o ploaie de noroi şi cenuşă.

Scoase extensia Bester şi programele din spațiul său virtual, iar protocoalele de unire a insulelor din cel al Karunei – era munca ei, dar avea acces

la ea. Uni programele într-un singur obiect, dar lăsă softurile separat. Le inseră în simularea Medeei sub formă de torțe arzând în culori diferite, una albastră, alta verde, care se adaptară automat la metaforele şi algoritmii simulării. Don azvârli torțele în centrul grămezii carnale, unde se afla Medeea.

Zburând prin aer, cele două torțe se metamorfozară în două duhuri, unul masculin, albastru, şi unul feminin, verde, amândoi cu ochi aurii-roşietici, colți de vampir cromați, coarne de drac de oțel, gheare din bronz, ca toți ceilalți participanți la orgie. Când ajunseră la Medeea, noii demoni se îmbrățişară într-un nod al dragostei care, zvârcolindu-se, schimba conexiuni, descărca baze de date şi modifica programe în toată lumea.

— Mulțumesc, Don! A, aşa cum m-am aşteptat: milioanele de computere funcționează ca inconştientul din noosferă telematică a pământului…

Don nu mai avea timp să rezolve şi enigma asta, căci încâlceala de ciberamorezi orgasmici se modifica sub ochii lui. Nodul se desfăcu în două jumătăți arzânde, una albastră şi alta verde, jumătate dintre participanți cuprinşi de convulsiile extazului pe tavanul infernului-peşteră, jumătate imitându-le pasiunea pe podea. Imediat jumătățile începură să avanseze una spre alta, două tornade identice de carne

colorată încurcându-se ca ghemele de ață, căzând şi ridicându-se, o stalactită învârtejită şi o stalagmită spiralată, în pragul uniunii.

Când stalactita se uni cu stalagmita, cele două anulară orice înțeles propriu. Sus şi jos nu mai însemnau nimic când stâlpul de lumină subțiat la mijloc se desprinse de tavan şi de podea. Transformat într-un vârtej cu două capete, începu să se rotească în jurul axei centrale, din ce în ce mai repede, până când ajunse o sferă care explodă în lumină.

Don se trezi împins cu spatele afară din lumea Medeei-Indahar, prin universul virtual al Karunei şi al său, şi azvârlit lângă statuia cu capul înclinat de lângă debarcaderul oraşului Hanga Roa.

Medeea trebuie neapărat să învețe cum să-şi ia rămas-bun, îşi zise Don, scuturând din cap. Ideea îi zbură din minte în clipa următoare, când văzu valul îndreptându-se spre insulă, crescând amenințător sub ochii lui. Pe urmă nu mai văzu nimic.

Insula Paştelui se ridică în cer. Don se uită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, cum dedesubt, valul se izbi de cele câteva stânci rămase în urmă, le zdrobi, apoi se retrase, scăzând treptat în intensitate.

Când se uită în spațiul virtual al Karunei ca să verifice dacă totul era în ordine, văzu că şi insula ei fusese ridicată în cer, un cer de pe care norii

de fum, cenuşa şi tunetele dispăreau rapid. Peste câteva minute, toate insulele ameninţate din Cybernesia se adunaseră în jurul insulei lui şi pluteau în eter.

— Bună, Donnie, îi strigă Medeea obosită, dar veselă, tatuată şi purtând pe cap pălării ca bărbaţii din Rapa Nui – mediul virtual al lui Don – şi bikini de piele, ca femeile de acolo. Greu de spus dacă era bărbat sau femeie. Ţi-a plăcut şi ţie?

— Sunt impresionat. Cum ai reuşit?

— I-am dat sistemului de virusare al NSA ce-a vrut, răspunse Medeea cu un zâmbet în colţul gurii, iar el mi-a dat ce-am vrut. Manevrele noastre i-au permis sistemului să se desfăşoare în moduri la care creatorii lui nici nu s-au gândit.

— Cum?

— Zău, Donnie, doar nu te aştepţi să-mi trădez toate secretele profesionale. Să zicem că apreciez verosimiliatea vicisitudinilor, vicisitudinile verosimilităţi…

— Şi asta înseamnă că…? Rosti Don, iritat de dublul înţeles pe care M-I îl dădea vorbelor ei.

Medeea-Indahar scoase un oftat sonor.

— Am aranjat ca sistemul de virusare să găsească *mai repede* postările Kwok pe care voia să le elimine în diverse insule din Cybernesia – dacă vrei *neapărat* detalii tehnice. Le-a distrus pe ele, în loc să distrugă insulele în care era înglobat materialul. Din păcate, materialele lui

Kwok s-au pierdut. Trebuia să şi le ia. Dar am salvat o mare parte din Cybernesia.

Don înclină uşor din cap, gândindu-se la stâncile din mediul său virtual. Cele distruse de valul uriaş.

— Ştii foarte multe despre modul de lucru de la NSA. Cunoştințe interne, poate?

Medeea-Indahar scoase un râs obosit, dar fericit.

— Ca orice parazit eficient, nu sunt nici intern, nici extern. Nici prieten, nici duşman. Odată ca niciodată însă a existat un proiect care explora posibilitatea de a aplica tehnologiile de recunoaştere şi spionaj la chestiunile ce țineau de mediu.

— Şi?

— Grupul operativ de mediu din comunitatea de spionaj era numit Medeea, Donny. Judecă şi singur.

M-I rosti ultimele cuvinte şi dispăru de pe Insula Paştelui. În urma ei rămase doar râsul, ca zâmbetul pisicii de Cheshire.

Când se stinse şi el, Don se gândi la ceea ce auzise despre interacțiunea spionaj/mediu. Îşi aminti că sistemele de recunoaştere care detectează mişcările tancurilor prin deşert ajung, în timp, să detecteze şi mişcările deşertului. Şi că fotografiile buncărelor de rachete ruseşti au relevat anumite tipare în resturile de zăpadă topită în Asia Centrală, pe parcursul a câteva

decenii. Până şi sateliții de avertizare concepuți să detecteze lansarea unei rachete balistice intercotinentale în momentul când părăsea buncărul fuseseră folosiți la identificarea incendiilor din jungla braziliană.

Poate că delirul contorsionist al Medeei-Indahar a avut un rost, la urma urmei.

Odată cu stingerea râsului Medeei, insulele Cybernesiei coborâseră la loc. Don medită pe marginea unui mit din Oceania, în care pământurile lumii erau formate din penele unei păsări uriaşe care zbura deasupra mării.

Privind în sus, nu văzu nicio pasăre uriaşă, şi totuşi, lumile în care trăia erau mai sensibile decât o pană. Trebuia să dea o nouă substanță lumii sale, dar pe ce stâncă s-o construiască?

Nu se putu gândi decât la ceea ce făcuse M-I ultima oară în Crash Village şi cum se aplica lucrătura ei la holotransmisia lui Kwok, nesolicitată şi nedorită. Atunci şi acolo, jură că va urmări pistele oricât de mult timp i-ar fi luat, oriunde l-ar fi condus.

URME LĂSATE ÎN LUME

Kowloon

Ar fi bine să verificați şi altceva decât caracteristicile fizice, chimice sau biologice ale cenuşii lui Kwok. Poate conține şi alt gen de informații. Date.

Bine, bine, se gândi Lu, dar cum?

Îşi bătea capul cu asta de zile întregi. Cauzele deceselor se împărțeau, de obicei, în patru categorii: naturale, accidentale, sinucidere şi crimă. Moartea lui Kwok nu avea nimic natural, dar nu existau dovezi că fusese cineva cu el în cameră când îşi găsise sfârşitul. Şi era îngrozitor de greu să excluzi o posibilitate fără un cadavru sau fără oase care să fie examinate.

Cu privirea goală, fixată pe apărătoarea lamei de la microscop, realiză că soțul şi fiica ei probabil o considerau nebună. Venind la laborator în miez de noapte, extenuată fizic, dar obsedată, îl lăsase pe Sonny singur în pat şi pe Clara dormind. Nu credea că Sonny înțelegea într-adevăr de ce se simțea ea *răspunzătoare* pentru moartea lui Charles Hui. Nici Clara nu era prea încântată de timpul irosit de mama ei cu cazul ăsta. La cină chiar spusese c-o să-şi decupeze din carton o mămică în mărime naturală…

— Fir-ar să fie!

Durerea din degetul mare o aduse înapoi la realitate. Se tăiase în marginea apărătoarei. Ar fi trebuit să poarte mănuşi, dar acum era prea târziu. Sângele roşu se scurgea repede.

Îşi trase mâna de pe lamă, dar lichidul se scursese deja pe mostră. Încercând să-l oprească şi să nu mai contamineze proba, îşi strânse cu putere degetul rănit cu mâna stângă şi se ridică de la masă în grabă, lăsând o dâră de picături pe suprafața ei. Două dintre ele căzură pe un

recipient de sticlă în care se aflau două mostre din rămăşiţele roz-cenuşii ale lui Kwok.

— Straşnic. Probabil c-am distrus tot eşantionul.

În timp ce se ducea spre cea mai apropiată trusă de prim-ajutor, pericolul hepatitei îşi făcu loc într-un ungher îndepărtat al minţii ei. În subconştient, tot mai spera că va putea să salveze o parte din mostra cu care lucra, că n-o contaminase iremediabil.

Deschise trusa cu o mână şi scoase bandaj şi un spray. Ţinu bandajul cu stânga şi curăţă sângele de pe deget şi din palmă. Când sângerarea se opri în urma presiunii, stropi tăietura cu apă oxigenată, cu un antibacterian/antifungic, apoi o protejă cu un bandaj.

Stratul protector se va fixa în câteva clipe, dar ea avea nevoie de mai mult timp ca să accepte consecinţele neglijenţei şi perspectiva de a arunca la gunoi munca de o noapte. Ca să se eschiveze, cu scuza durerii şi sângelui, porni în hoinăreală, dar nu chiar fără scop.

Laboratoarele criminalistice ocupau tot etajul. Străbătând labirintul de încăperi şi coridoare, unde se aflau câţiva tehnicieni în halate albe care lucrau în schimbul de noapte, Lu îşi aminti de orele de laborator din studenţie. Spaţii de lucru pe mese lungi, cu sertare pline de instrumente dedesubt. Chiuvete şi hote. Microscoape. Arzătoare. Clame. Suporturi pentru sticlărie.

Lame. Eprubete. Pipete. Pahare Ehrlenmeyer. Coloane de distilare. Frigidere pentru probe. Reactivi în recipiente de plastic sau sticlă. Pubele pentru materiale periculoase. Agitatoare magnetice bâzâind în pahare de laborator. Centrifugi. Gaz-cromatografe. Spectrofotometre.

Şi lucruri mai specializate. O colonie activă de dermestide, care mâncau ultimele rămăşițe de carne de pe oasele recuperate. Mese de autopsie. Echipament şi instrumentar osteologic. Unelte fine de măsurare a creşterii, folosite la determinarea grosimii emailului de pe dinți. Aparate de radiologie şi sisteme de dezvoltare, mai ales pentru activități odontologice. Reactivi speciali folosiți la testarea medicamentelor şi otrăvurilor. Detectoare/analizoare cu infraroşu pentru detectarea urmelor de transpirație lăsate de degete. Enzime de restricție şi folii gelatinoase, polimeraza ADN şi nucleotide marcate radio pentru testele Southern Blot, probe radioactive, reacții de hibridizare – toate pentru reducerea NVTR, numărul variabil de repetiții în tandem, al intronilor care alcătuiesc ADN-ul amprentelor.

Munca ştiințifică din poliție a interesat-o dintotdeauna. Aici ştiința bătea strada, de multe ori în probleme de viață şi moarte. Materialele care ajungeau de obicei în laboratoare erau aproape în exclusivitate fizice, chimice şi biologice.

Lucrând cu rămăşițele lui Jaron Kwok,

arsenalul de instrumente tradiționale nu-i fusese însă de niciun folos.

La microscoapele aflate la dispoziția ei, cenuşa lui Kwok rămânea acelaşi material banal, doar mărit. În speranța că va găsi un tipar, trimisese o probă pentru a fi testată cu un microscop electronic cu scanare, aparat pe care, din nefericire, nu-l aveau aici, în laboratoarele lor de criminalistică. Încă nu primise raportul cu rezultatele testului.

Toate celelalte teste făcute pe cenuşa lui Kwok avuseseră rezultate ambigue. Testările cu gaz-cromatograful şi spectrofotometrul indicau rezultate asemănătoare cu compoziția chimică a substanțelor organice, chiar şi interpretarea zaharurilor, a grupărilor fosfat şi a compuşilor cu azot era suspect de asemănătoare cu cea a nucleotidelor. Dar alte date sugerau materii anorganice, inclusiv aur şi elemente rare.

Lu analizase mostrele şi prin tehnica standard de identificare a ADN-ului amprentelor digitale. Spre necazul ei, se pomenise cu încă o enigmă – nimic asemănător cu o amprentă standard.

În cea mai mare parte, probele prelevate de la locul incidentului erau mult mai greu de denaturat decât ADN-ul obişnuit. Harta acțiunii enzimelor de restricție nu se potrivea cu niciun set de nucleotide cunoscut. Atât electroforeza cu gel de agaroză, cât şi cea cu gel poliacrilamidic, cu bromură de etidiu şi markeri radioactivi, au

dat rezultate pe toată harta. Mostrele Kwok hibridizau în mod neobişnuit, dacă hibridizau, cu omologi bizari. Tiparele NVRT – dacă asta erau – nu semănau cu nimic din ce văzuse ea până atunci.

Lu Mei-lin ajunse în uşa Laboratorului de Dermatoglifică. Când începuse ea să lucreze în medicina legală, i se spunea Laboratorul de amprente digitale. Dar, din moment ce degetele de la mână, palmele şi tălpile erau marcate de linii de fricțiune, termenul atotcuprinzător de dermatoglifică era considerat mai potrivit.

În ultima vreme, petrecuse foarte mult timp uitându-se la mostrele dermatoglifice prelevate din apartamentul de hotel al lui Kwok, câteva amprente palmare, dar majoritatea digitale. Le studiase pe cele din urmă atât de des, încât le putea identifica din memorie.

Când să iasă din laborator, văzu două imagini cu amprente digitale de mărimea unor postere, prinse pe perete. Cel din stânga prezenta dimorfismul sexual uman indicat de lățimea crestelor dermice. Pe cel din dreapta însă văzu două amprente diferite ale policarului, fiecare cu profiluri ADN identice dedesubt.

Conform explicației, amprentele fuseseră prelevate de la gemeni identici, ale căror secvențe ADN erau imposibil de deosebit. Totuşi, în ciuda identității aparente, amprentele prezentau deosebiri care ar fi fost sesizate imediat de orice

cunoscător în domeniu. Uterul, oricât de puțin spațiu ar fi oferi, conține suficient de multe diferențe subtile, pe baza cărora gemenii să se dezvolte în mod deosebit, chiar şi la multă vreme după naştere.

Mei-lin îşi studie degetele mari. Vârful unuia era acoperit de un bandaj alb protector.

Fiecare amprentă digitală lăsa urme în lume, sudoare şi aminoacizi. Dar şi lumea lăsa urme pe amprente. *Iar vârful degetului meu mare de la mâna dreaptă,* se gândi ea, *va avea întotdeauna o cicatrice uşoara, numai pentru am fost atât de neîndemânatică.*

După ce hotărî că pierduse timp suficient cu studiul propriilor amprente, lăsă mâinile jos şi se întoarse să plece, crezând că, în sfârşit, e pregătită să facă față catastrofei „sângeroase" a nopții.

Înapoi în laborator, începu să curețe murdăria provocată de neatenția ei. Luând vasul de sticlă ca să-l arunce în coşul cu reziduuri, se opri şi se uită lung. Două spirale diferite, ca două amprente suprapuse sau două mici galaxii, se formaseră în locul în care mostrele absorbiseră picăturile de sânge din tăietură.

Ce ciudat ca sângele, prin uscare, să formeze un tipar! Picătura mai mică, cea care căzuse pe marginea vasului, *se deplasase* spre centru. Se uită la lama distrusă şi la apărătoarea în care se tăiase. Dintr-o pornire de moment sau din

intuiție, puse lama sub microscop.

Ceea ce văzu îi tăie respirația. Mostra pătată de sânge nu mai părea o pată oarecare. Se formase un tipar discret ordonat, din particule fine, dar cât de fine erau particulele şi cât de ordonat era tiparul nu putea stabili cu microscopul ei, care avea o rezoluție mai slabă.

Voia neapărat să vadă microfotografiile. Acum.

Microscopul era, totuşi, destul de eficient ca să înregistreze prezența mişcării. Cu cât se uita mai mult la agitația de pe lamă, cu atât aceasta devenea mai ritmică. Oare nu era o reacție chimică? Semăna cu oscilațiile ritmice ale reacției Belousov-Zhabotinskii, doar că erau mai rapide. Tot privind oscilațiile, observă că nu au însă caracter chimic. Agitația îi amintea de cilii celulari mişcându-se la unison, sau de funcționarea unui ansamblu de aparate interconectate.

Se depărtă de microscop şi se lăsă pe spate, frecându-se la ochi. Când se uită din nou pe lamă, agitația nu încetase. Imaginea era aproape hipnotică, dar în cele din urmă Lu renunță să mai privească, pentru a putea gândi. Sau să încerce să gândească.

Cho îi spusese că cenuşa ar putea conține date. Informații. Dar materialul nu se comporta aşa. Pe lamă se desfăşura un fel de *activitate*. Nu vedea informații, ci *procesarea* lor. Activitatea unui mecanism sau a nenumărate mecanisme

minuscule.

Nanotehnologie? Nu, mişcarea era prea haotică. Biotehnologie? Nu, nici asta. Ce cuvânt auzise în holotransmisia lui Kwok, cel despre care îi pomenise şi Ben Cho?

Calmează-te, îşi spuse. *Fă rost de dovezi, confirmă caracterul repetabil. Asigură-te că nu e o iluzie nocturnă, din cauza stresului ți a lipsei de somn.* Plăcuțe cu geloză. *Asta el* însămânțează probele, ca să vezi dacă materialul le face şi lor ce i-a făcut sângelui!

Se ridică şi se duse la frigider. Luând câteva vase Petri ce conțineau diverse medii de cultură, îşi dădu seama că nu încercase niciodată până atunci să obțină culturi pe cenuşa unui mort.

Toate au un început.

Scoase capacele şi turnă cantități mici din cenuşă pe mediile de cultură. După ce termină, sigilă cutiile cu o peliculă de plastic şi le puse pe rafturile incubatoarelor. Sarcina odată încheiată, se uită încă o dată la agitația neobişnuită de pe lamă.

Oricât i se păru de ciudată descoperirea ei, tot îi veni să strige de bucurie. Se reținu, realizând că trebuie să sigileze lama şi vasul contaminate cu sângele ei, în caz că materialul de pe ele ar avea tendința să plece la plimbare sau să se împrăştie în aer.

Înainte se îngrijorase că sângele ei contaminase lama şi recipientul; acum se întreba dacă n-ar

trebui să-şi facă griji că s-a contaminat ea, şi nu numai ea. Spera să se înşele.

Se opri o clipă, din dorința de a spune şi altcuiva ce a descoperit. Dar cui? Soțul şi fiica ei n-ar înțelege. Nici tehnicienii din schimbul de noapte, slab plătiți. Nici fata aceea, Patsy Hon, cea cu părul prins în coadă foarte strânsă, că se mira cum de n-o durea. Patsy era extraordinar de inteligentă, rapidă şi eficientă, însă teribil de timidă.

Dar Ben Cho? Cum să-i comunice descoperirea? Dacă era o chestiune strict secretă, însemna că şi guvernul lui, şi al ei, îi țineau sub supraveghere. O să găsească ea o cale. Poate un cilindru de mesaje. Între timp, poate că micrografia electronică o să-i susțină descoperirea.

Dintre toți oamenii, Ben Cho era sigur interesat de ea.

CEI TREI VRĂJITORI

Crypto City

La etajul al optulea al Sediului Central/Operativ, directorul adjunct Brescoll se îndrepta spre capătul coridorului unde se aflau birourile directoriale şi intră în al său, salutând-o din cap pe femeia de la recepție. Pe pereți atârnau imagini înrămate ale celor mai importante posturi de ascultare NSA de pe glob: clădiri guvernamentale şi militare obişnuite,

înconjurate de antene de satelit şi cupolele ca nişte pălării de ciupercă sub care se ascundeau antenele de ascultare.

— Vă aşteaptă domnii Beech, Lingenfelter şi Wang.

— Mulțumesc, Katie. Îi aşteptam şi eu.

În ambianța creată de biroul său clasic, din lemn de stejar, îi văzu pe cei trei stând în picioare. Dând mâna cu ei şi trecând în spatele biroului masiv ca să se aşeze, realiză că ar fi şocat să-l întâlnească pe unul dintre ei neînsoțit de ceilalți doi. Întotdeauna îi văzuse în grup – cei trei muşchetari care supravegheau ancheta în cazul Kwok. Dar, ținând cont de acreditările lor pompoase, expresia nu era cea mai adecvată. Poate „cei trei vrăjitori” s-ar apropia mai mult de adevăr.

— Deci, începu el aplecat în față, cu mâinile împreunate pe birou şi privindu-i pe rând, ce-i nou în cazul Kwok-Cho?

Baldwin Beech tuşi şi începu să raporteze, mângâindu-şi absent barba cu fire cărunte:

— Cho a cerut o versiune a holotransmisiei fără zgomot de fond. I-am trimis-o. Bănuim că are acces la multe dintre documentele CIA cu care lucra Kwok.

— Pe ce bază?

— Cercetează şi alți autori la care se face referire în holotransmisie – Felix Forrest, Giordano Bruno, Matteo Ricci, Ai Hao – şi include mulți

alții, nemenționați în ea. Nume des pomenite în documentele Forrest.

— Şi anume?

— Festugiere. Marsilio Ficino. Alți traducători şi comentatori ai lucrării *Hermetica* de Hermes Trismegistus, interveni Wang în timp ce-şi ajustă ochelarii RA ca să citească din materialele apărute în fața ochilor. Neoplatonicianul Ramon Lull, din nou, mai ales tratatul său despre arta memoriei, *Arbor scientiae.* Trithemius, abate-necromant din Sponheim, autorul lucrării de cripto-magie *Steganographia*, cartea scrisului ascuns. Cornelius Agrippa, în special *De Occulta Philosophia.* John Dee şi a sa *True and Faithful Relation*, precum şi tratatul său despre magia îngerilor, *Liber Logaeth.* Chestii cabalistice medievale, importante pentru că folosesc metode numerologice complexe menite să descifreze mesajele esoterice ascunse în Tora, mai ales gematria mistico-criptografică şi temurah…

Brescoll să lăsă greu pe spatele scaunului. Abordările istorice vechi ale problemelor criptologice nu erau necunoscute în cadrul NSA, dar lui îi miroseau a legături CIA-Tetragrammaton. Aflase foarte multe până acum despre minunile astea cifrate arhaice, cu ajutorul prietenilor săi trimişi la „pescuit”, dar se hotărî să facă în continuare pe neştiutorul şi pe birocratul încăpățânat, cel puțin o vreme.

— Cum ați aflat astea?

— Monitorizăm permanent cercetările pe computer ale lui Cho şi materialele pe care le-a comandat sau le-a luat de la biblioteci, răspunse Bree Lingenfelter, îndepărtându-şi şuviţele roşcate din ochi. Am folosit aceleaşi metode când am supravegheat activitatea lui Kwok. Cercetările celor doi se suprapun în mod surprinzător.

— Atât de bine se suprapun, interveni Wang, încât suntem obligaţi să credem că o anumită persoană i-a înlesnit lui Cho accesul la documentele pe care le-am retras din ancheta actuală.

— Cine?

Beech, Wang şi Lingenfelter se priviră unul pe altul înainte ca primul să dea răspunsul:

— O bănuim pe văduva lui Kwok, Cherise Lemoyne. E suspectul principal. Nu ştim cum sau de ce a făcut transferul, nici cum a obţinut copiile documentelor.

— … dar *a fost căsătorită* cu Kwok, îl întrerupse Lingenfelter, şi s-a întâlnit cu Cho la ceremonia de comemorare.

Jim încuviinţă din cap, căzând pe gânduri.

— Mai există şi alte persoane sau grupuri interesate de cercetări similare?

— Există câteva corelaţii semnificative cu un cuplu din Cybernesia care pătrunde în sistemele Tetragrammatonului, răspunse Beech sec. Routing-urile adreselor lor dispar în găuri negre

informaționale – adrese de e-mail false, numere de telefoane celulare temporare, IPS-uri împrumutate în Zona Liberă – nu-i putem localiza precis.

— Sunt interesați și Războinicii Noilor Învățături și Cheng Tong, adăugă Lingenfelter. N-avem dovezi că cybernesienii colaborează cu ei, dar Războinicii și Cheng *cooperează* clar, într-o anumită măsură.

— Dar detectivul din Hong Kong?

— Marilyn Lu, preciză Beech. De fapt, e în Kowloon. CIA a infiltrat un agent la locul ei de muncă, un tehnician care lucrează în laboratorul de medicină legală din secția ei de poliție. O oarecare doamnă Hon, care a făcut și medicina și SCI, Institutul de Calcule Speciale.

— Individa ăsta cu pregătire SCI e unul dintre agenții noștri?

— Da, deși teoretic lucrează pentru Guoanbu, răspunse Beech cu mândrie nemascată în voce. Ne-a furnizat informații prețioase din interiorul Guoanbu și interpretările SCI ale holotransmisiei lui Kwok. Căutările noastre în infosferă arată – și doamna Hon confirmă – că Lu nu s-a aventurat în palatul memoriei, cabală sau hermeneutică.

— În sfârșit, o persoană implicată în afacerea asta încâlcită, care trăiește încă în secolul XXI, comentă Brescoll, jucând până la capăt rolul de ignorant. Exact asta nu pricep. Ce-i cu sistemele astea de memorie vechi de patru sute de ani care

l-au atras mai întâi pe Kwok, iar acum pe Cho? Şi nu numai pe ei, dar şi pe cybernesieni, pe musulmanii extremişti şi pe cei din crima organizată.

Cei trei vrăjitori mai avură un schimb de priviri. De data asta, răspunse Beech:

— Probabil sunt interesați de chestiuni secrete şi de securitate. Aşa se pare.

Chestiuni secrete ți de securitate pe naiba! Îşi zise Brescoll. Ştia sigur ce caută toată lumea în labirintul ăsta de activități: ceva care-i să-i ajute să creeze criptocomputerul cel mai avansat, ca să acceseze secretele mondiale, în timp ce le păstrează pe ale lor.

Dar dacă mai erau şi alții implicați, în afară de PRC şi UŞA? Se gândi la fantome electronice – terorişti care ocolesc cu uşurință sistemele de securitate, hoți care trec prin pereții băncilor, trezoreriilor naționale şi corporațiilor transnaționale – şi simți că i se face pielea de găină.

— Căutarea Graalului criptologie duce în locuri ciudate, rosti Wang. Permutări, combinări şi prescurtări ale sistemelor codului sfânt al cabalei – gematria, temurah şi notarikon – există cel puțin de pe vremea învățăturilor *Maaseh Merkava* ale rabinului Akiva ben Joseph.

— Cine a fost…? Întrebă Brescoll, deşi ştia foarte bine.

— I-a învățat pe credincioşii lui că se pot apropia

de divinitate dacă vizualizează intens palate cereşti în mintea lor şi că meditația asupra acestor palate mintale este atât de profundă, încât poate fi însoțită de stări de conştiință alterată, extaz şi extracorporalizări.

— Şi în *Hermetica* există un fragment, adăugă Beech, în care se pretinde că „dacă îmbrățişezi toate lucrurile deodată cu puterea gândului – timp, spațiu, materie, calitate – îl vei înțelege pe Dumnezeu”. Creând reprezentarea universului în propria „minte superioară”, căutătorul poate accede la uniunea cu Dumnezeu.

— Visul cabaliştilor şi al ermeticilor, spuse Wang, înclinând din cap. A şti, instantaneu şi simultan, tot ceea ce poate fi înțeles, deci a te uni cu Ființa Supremă.

— Şi care e relevanța acestui vis pentru criptologia contemporană? Întrebă Brescoll, sperând că nu exagera cu tonul iritat.

— Ideea de „instantaneu şi simultan”, explică Lingenfelter, apare acolo unde criptanaliza cuantică şi criptografia contemporană se consideră că împlinesc visul adepților ermeticii. Ideea de a calcula totul dintr-odată. Poate că şi Cho e la fel de fascinat de chestia asta.

— Universul animist cu operare magică al magului renascentist, completă Beech, a pregătit drumul spre universul matematic cu operare mecanicistă, care a început cu Newton. Amândouă au fost necesare pentru a deschide

calea spre Era Codului. Poate că o parte din ceea ce domnul Wang numeşte „căutarea Graalului” ține de redescoperirea codurilor fosile vii. Sistemele criptologice de mare putere pe care noi le-am ignorat, dar care sunt încă „în viață”, deşi în stare latentă de decenii, chiar de secole întregi.

— Chestiuni impresionante, comentă directorul adjunct, exploatându-şi rolul la maximum, dar, sincer, cred că suntem mai degrabă romantici dacă credem că informațiile-fosile din trecut au spus viitorului ceva ce el nu ştia deja. Nu-mi vine în minte niciun exemplu.

— Palimpsestul lui Arhimede, interveni Beech.

— Poftim?

— În jurul anului 1200, un călugăr rămas fără material de scris a rupt singurul exemplar existent al tratatului lui Arhimede despre metodă şi a scris peste el o carte de rugăciuni. Arhimede a scris tratatul în secolul al III-lea înainte de Christos. Câteva dintre conceptele sale matematice, ca suma numerelor infinite, nu au fost egalate, cu atât mai mult depăşite, până când Newton şi Leibniz nu au elaborat calculul infinitezimal, la aproape două milenii de la tratatul lui Arhimede.

— Şi?

— Gândiți-vă ce avantaje ar fi avut, să zicem, un matematician de la începutul secolului al XVI-lea, cu două sute de ani înainte de Newton, dacă ar fi putut citi lucrarea lui Arhimede. Dacă am

studia criptosistemele din secolul al XVI-lea, ne-am trezi în aceeaşi situaţie ca matematicianul din secolul al XVI-lea în faţa tratatului lui Arhimede: capabili de un salt în viitor, dar numai dacă găsim documentul corespunzător din trecut.

— Tot nu văd ce aplicaţii au teoriile astea în lumea reală.

— Teoreticienii haosului sugerează că tocmai la limita haosului pătrunde informaţia în lumea fizică, spuse Wang. Poate că aşa stau lucrurile cu Kwok şi cu codurile fosile vii.

— Ce vreţi să spuneţi? Că Jaron Kwok a suferit o combustie spontană pentru că a vrut să stea la poveşti cu Dumnezeu?

Beech scutură din cap a desconsiderare.

— Şi Beckwith şi Cho sugerează că expresia „combustie spontană” nu este corectă.

— Le-am citit rapoartele. Nu conţin nicio explicaţie reală a resturilor de cvasicenuşă rămase în urma lui Kwok când a dispărut. Aveţi dumneavoastră una mai bună?

Cei trei specialişti schimbară priviri a treia oară.

— Noi credem că da, răspunse Lingenfelter. Microscopia cu scanare arată că cenuşa lui Kwok este alcătuită, de fapt, din mecanisme organice cu proprietăţi nanotehnologice şi biotehnologice.

— Produse bionanotehnologice? Întrebă Brescoll. Dintr-odată se pomeni preocupat cu adevărat şi renunţă la rolul de ignoram. Prietenii

lui „pescari” nu-i spuseseră nimic despre asta.

— Da. Le analizăm cu cablare sensibilă şi nanofluide. Se pare că sunt în stare latentă sau inerte. Încercăm să vedem dacă şi cum pot fi activate.

— Dar dacă cenuşa e bionanotehnologică în cea mai mare pane, cum s-a ajuns la aşa ceva?

— Pe microfotografii, explică Wang, produsele seamănă cu implanturile de comunicare pe care i le-am dat lui Kwok cu puțină vreme înainte de a muri. Cum s-au schimbat şi cum s-au reprodus prototipurile bionanotehnologice… încă nu ştim.

— Doamna Hon, agenta din laboratorul lui Lu, rosti Beech, a raportat că Lu a cerut microfotografii ale mostrelor prelevate de ea din cenuşa lui Kwok. În ultimul ei raport ne spune că, după ce lucrat cu mostrele şi a obținut microfotografiile, i-a trimis lui Ben Cho un mesaj. Bănuim că ori l-a informat deja despre natura cenuşii, ori îl va informa curând. Aşa că am ajuns în punctul în care trebuie să hotărâm cât din informațiile noastre trebuie să ajungă la Cho.

Brescoll încuviință din cap, reflectând asupra implicațiilor. Cât ştia Guoanbu? Existau dovezi că şi China lucra cu bionanotehnologie sau ceva similar. Dacă puneau mâna pe Cho, ce efecte va avea asta asupra americanilor?

— E foarte probabil ca Ben Cho să bănuiască

deja că nu e vorba de cenuşă, spuse Brescoll în cele din urmă. N-ar fi rău să sugerăm ce sunt, de fapt, resturile lui Kwok. Cât priveşte progresul activării produselor bionanotehnologice – dacă asta sunt – păstrați secretul pentru voi. Cho nu trebuie să ştie cum să le activeze, în caz că *pot* fi activate.

— Ne-am gândit că, ținând cont de implicarea lui Lu şi Lemoyne, ar fi înțelept să le ținem şi pe ele sub supraveghere strictă. CIA şi-a infiltrat deja un agent la cursul de jiu-jitsu brazilian la care merge Cho.

— De ce la cursul de jiu-jitsu?

— N-am prea avut de ales. Nu mai predă, e în concediu, şi numai rareori iese din casă. Mergea la curs cu soția. E una dintre puținele activități de rutină prin care intră în contact cu oameni noi sau necunoscuți.

— Înțeleg. Trebuie s-o supraveghem îndeaproape şi pe văduva lui Kwok.

— Am început deja, spuse Beech, fără alte explicații.

Iar CIA? Brescoll se întrebă cât de ocupați trebuie să fi fost colegii lui Beech din agenție şi câte dintre activitățile lor erau puse „la secret” şi față de NSA.

— Nu mai vrem să aibă loc încălcări ale normelor de securitate, ca atunci când a reuşit să-i dea lui Cho documentele, continuă directorul adjunct. Şi nici nu vrem ca Ben Cho

să sfârşească la fel ca Jaron Kwok, dacă putem interveni.

Wang, Lingenfelter şi Beech îşi exprimară acordul, apoi îşi luară la revedere şi plecară.

Brescoll rămase singur în birou. Porni computerul şi deschise aplicaţia care-i permitea accesul la ştirile în direct prin cablu. Pe ecran, un purtător de cuvânt al statului chinez condamna Nepalul fiindcă servea ca loc de refugiu pentru terorişti şi ca punct de transbordare a armamentului ilegal în provincia chineză a Tibetului. Dacă Nepalul nu înceta imediat aceste acţiuni, ameninţa purtătorul de cuvânt, guvernul ţării sale va considera întârzierea ca o acţiune ostilă şi va lansa, în autoapărare, o lovitură împotriva Nepalului, pentru a împiedica viitoarele activităţi teroriste tibetane.

Brescoll se încruntă. Încă un exemplu de supraputere care acuză o presupusă ameninţare din partea unei naţiuni mici şi mai slabe, ca să aibă motiv s-o invadeze. Scutură din cap şi schimbă canalul, dar nu dădu peste ştiri mai vesele. În San Francisco, în faţa unei mulţimi uriaşe, liderul secesionist californian Tom Garrity se revolta împotriva „comploturilor din complexul militar industrial MIME”, care „au deturnat guvernul printr-o lovitură de stat sprijinită de Curtea Supremă”. În ciuda lozincilor purtate de susţinătorii lui Garrity – MIME nu ne

va reduce la tăcere!

— Siguranța Internă a început suprimarea secesioniştilor, pe motiv că avuseseră legături cu teroriştii internaționali şi cu un cerc de spioni chinezi.

Posibil, medită Jim, *dar improbabil.* Viziunea lui Garrity despre Federația Statelor Pacificului sau Pacificatul, o entitate politică, întinsă de la Point Barrow până în Țara de Foc, de la Seattle la Sidney şi de la Shanghai până la Santiago, stătea ca un ghimpe nu numai în coasta chinezilor, dar şi a Siguranței Interne.

Jim oftă. Uneori, acțiunile oamenilor lui Garrity aveau înțeles din perspectivă jeffersoniană, dar nici secesioniştii tibetani din Nepal, nici cei californieni din San Francisco nu făceau lumea un loc mai stabil şi mai previzibil. Nici nu urmăreau asta, presupuse el.

În timp ce ştirile fierbinți ale zilei se derulau în cascadă pe ecran, reflectă la întâlnirea cu cei trei vrăjitori. Bionanotehnologie chineză. Extremişti islamici, cybernesieni şi crimă organizată care-i dau târcoale. Țigani, golani şi hoți. Toți în căutarea unui mod de a deveni asemenea lui Dumnezeu. Iar el va trebui să prezinte toate acestea în următorul raport pentru directoare, astfel încât ea să creadă că el ştie tot ceea ce trebuie să ştie, dar să nu-şi dea seama că ştie şi tot ceea ce *n-ar trebui* să ştie.

V

ONDULAŢII

South Oakland

Ben Cho mai bău o bere şi absorbi ambianța de înaltă tehnologie, dar cu clientelă din clasa socială inferioară, din barul Go-Go Gomorrah. Era un club de striptease cu pretenții. Ringuri de dans robo-tehno bubuind. Întuneric de peşteră, fulgerat de lasere şi stroboscoape. Dansatoare exotice cu forme împlinite de chirurgia estetică, simulând obişnuitele acrobații sexuale. Prin aburii berii, Ben se întrebă ce caută acolo.

— Au, gemu Ike Carison, ghidul lui Ben în turul destrăbălării. Scuturându-şi părul strâns în coadă şi mângâindu-şi barbişonul, se aşeză lângă el, la o masă suficient de mare cât să cuprindă ultima carafă cumpărată şi două halbe. Îmi pare rău c-a durat atâta, dar am stat la coadă. Doi trăsniți care pălăvrăgeau într-una şi nu mai terminau cu uşuratul. Singurul lucru mai rău decât să asculți doi ratați plângându-se de eşecurile lor e să-i auzi lăudându-se cu succesele lor. Fetele au început repetiția?

— Nu, răspunse Ben, din câte mi-am dat eu seama. Dar mişcările dansului îmi par destul de cunoscute.

Carlson înclină din cap. Ben se ridică, se scuză în fața lui şi se îndreptă cu mers clătinat spre toaletă, pe care o găsi liberă, în ciuda celor

povestite de Ike. Când se întoarse la masă, îl aştepta o surpriză.

— Hei, ți-am aranjat un dans cu una dintre fete. Sper să-mi apreciezi gustul.

— De câți bani mă jupoaie?

— Nicio problemă. M-am ocupat eu de asta. Din partea mea. Ai nevoie de aşa ceva.

Peste un minut, o tânără cu plete blond închis, într-un costum țărănesc modificat, se apropie de masa lor.

— El e prietenul tău? Îl întrebă ea pe Ike, care confirmă cu o înclinare a capului. Salut, eu sunt Kimberly. Eşti pregătit de dans?

Ben se uită la Carlson, care se porni pe râs.

— Sigur, drăguțo, e gata să te danseze numai pe tine!

Fata alungă cu un râs comentariul degradant al lui Ike, îl luă de mână pe Ben şi-l conduse pe lângă bar şi jucătorii de biliard, spre un hol cu canapele aranjate în jurul unui ecran de televizor prins în perete. Pe el se vedea fata care tocmai dansa pe scena principală. După o clipă, Ben realiză că imaginea – filmată din unghi înalt, dintr-o singură perspectivă, la distanță medie – era transmisă pe ecran printr-una dintre camerele video ale clubului, amestecând în mod bizar voyeurismul cu supravegherea.

— Avem tot timpul din lume, spuse Kimberly, sesizându-i privirea. Eu sunt a cincea care evoluează pe scenă.

Când Kimberly se aşeză pe sofa, Ben îşi dădu seama că, pentru femeile care interpretau dansuri particulare în holul din spate, ecranul era ca un ceas. Fata bătu uşor cu mâna perna de lângă ea. Înțelese aluzia şi se aşeză. Din vorbă în vorbă, Ben află câte nopți lucrează pe săptămână la club, că are un metru cincizeci şi şapte şi douăzeci şi trei de ani. După cearcănele din jurul ochilor, i-ar fi dat mai mult, dar o crezu pe cuvânt. Nu i-o spuse, dar îi amintea oarecum de Reyna la prima lor întâlnire. Cam aceeaşi înălțime, vârstă şi culoare a părului. Semănau chiar şi la trup: un bust apetisant pe o siluetă minionă. Şolduri băiețeşti şi picioare subțiri. Îl străfulgeră gândul paranoic că era victima unei înscenări, dar îl alungă imediat, conştiința de sine şi interesul fiindu-i încă adormite.

Când fata îl întrebă cu ce se ocupă, îl luă prin surprindere. În ultima vreme, nu făcuse altceva decât să citească şi să cerceteze însemnările lui Kwok. Dar să rostească o singură vorbă despre munca lui însemna să caute necazul cu lumânarea.

— Sunt profesor la Berkeley, dar acum sunt în concediu. Petrec prea mult timp rezolvând cuvinte încrucişate şi jucându-mă pe computer.

— Zău? Şi ce faci când nu eşti în concediu?

— Lucrez la problema deciziei şi complementaritatea sistemelor informatice şi fizice. În stările cuantice înainte de a fi observate.

La problema opririi a lui Turing.
— Ce-i aia?
— Un fel de „lege” a calculelor. Să zicem că vrei să rulezi un program pe un computer. N-ai cum să ştii dinainte dacă, la un anumit volum de date introduse, computerul se va opri sau le va prelucra neîncetat. Sigurul mod de a afla dacă sistemul se va opri sau dacă intră într-o buclă infinită e să-l rulezi. N-ai de unde să ştii, dacă nu faci aşa.
— Mie mi se pare o regulă obişnuită, spuse Kimberly, zâmbind şi prefăcându-se interesată. N-ai cum să ştii ce se poate şi ce nu se poate face până când nu încerci, nu?
— Adevărat! Exclamă el, articulând tot mai greu vorbele din cauza berii şi a atenției pe care i-o acorda fata. Problema deciziei şi complementaritatea reflectă structura profundă a universului, dacă vrei să ştii.
— Cum aşa?
— Oriunde te uiți, descoperi proprietăți incompatibile neobservabile simultan, spuse Ben, gândindu-se la definițiile şi exemplele din notițele lui Kwok. Dar, în ciuda incompatibilității, fiecare dintre ele este esențială pentru înțelegerea ansamblului. Observația înseamnă „sau/sau”, dar înțelegerea înseamnă „nu numai… ci şi”. Asta spune şi principiul incertitudinii lui Heisenberg despre poziția şi impulsul unei particule, chiar în dualitatea

undă/particulă.

— Ce-i aia?

Flatat în mândria lui de expert, Ben încercă să se gândească la o explicație. În cele din urmă, găsi una:

— Mai uşor de arătat decât de explicat. Dacă-mi aduci o foarfecă, o bucată de hârtie şi lipici, îți fac un model…

Kimberly îi zâmbi strâmb şi se ridică.

— Să nu spună nimeni că nu fac totul pentru clienții mei. Vin imediat.

Se întoarse de la cabinele femeilor cu foarfecă, hârtie şi bandă de lipit. Sub privirile ei, Ben tăie o fâşie dreptunghiulară, o răsuci pe jumătate şi lipi capetele.

— Uite, i-o arătă el. Asta e banda lui Möbius. Un obiect cu o singură față. Exteriorul devine interior şi interiorul devine exterior, pentru că are o singură față. La fel şi pentru margine. Arată ca şi cum ar avea două, dar, de fapt, e numai una. O singură suprafață şi o singură margine. Ia o mănuşă pentru mâna dreaptă, îmbrac-o în suprafața respectivă, trimite-o într-o excursie în jurul benzii şi devine o mănuşă pentru mâna stângă, propria sa imagine oglindită.

— Profesorul meu de geometrie de la liceu ne-a arătat o astfel de bandă, spuse Kimberly, cu o înclinare a capului. Şi o sticlă de formă ciudată.

— Da. Probabil o sticlă Klein, cu o singură suprafață şi fără margini. Dacă tai sticla asta în

două jumătăți simetrice obții două benzi Möbius, iar dacă ataşezi marginea unei benzi Möbius de imaginea ei din oglindă, obții o sticlă Klein. Noi putem să lăsăm lucrurile mai simple şi să spunem că banda lui Möbius este analogă cu starea cuantică înainte de observație.

— Asta numeşti tu simplu? Întrebă Kimberly, ridicând din sprânceană.

— Sigur. Möbius nu e nicio bandă, nicio buclă, dar în acelaşi timp e şi o bandă, şi o buclă. Nici undă, nici particulă, dar întotdeauna ambele, potențial. Tai-o transversal şi devine o simplă fâşie dreptunghiulară, o bucată de hârtie. Hai s-o numim undă. Dar taie o bandă Möbius pe lungime, prin mijloc, ca mine, şi obții o buclă mai lungă, dublu răsucită. Tai-o din nou pe lungime şi obții o pereche de bucle legate, dublu răsucite. Poți să tai în continuare buclele pe lungime, tot mai subțiri, şi să obții tot mai multe bucle răsucite, până ce ajungi la infinit. Acelea se numesc particule.

— Cred c-am priceput. Şi asta ce dovedeşte, profesore?

— Proprietăți incompatibile, observabile nesimultan, dar coexistând la un nivel mai profund. Le găseşti în matematică şi în calculul cuantic – zero şi unu, dacă vrei. Le găseşti în limbaj, mai ales în scrierile codificate, în care fiecare literă dintr-un cifru transpus îşi păstrează identitatea, dar îşi schimbă poziția.

Într-un cifru de înlocuire, fiecare literă îşi schimbă identitatea, dar îşi păstrează poziția. E un tipar universal, ca şi cum ar fi fost născut în mintea lui Dumnezeu.

— Asta-i deja de domeniul ştiințifico-fantasticului, spuse Kimberly. Nu citesc aşa ceva.

— Dar ce citeşti?

— Henry Miller şi Virginia Woolf, în ultima vreme.

— Serios? Şi ce ai citit de Woolf în ultima vreme?

— Tocmai am terminat *Doamna Dalloway*. Acum citesc *Spre far*.

— Ai citit *Valurile*? Ți-o recomand. Fluxul conştiinței, ca la James Joyce. L-ai citit?

— Numai *Oamenii din Dublin*. N-am avut timp pentru *Ulise* sau *Veghea lui Finnegan*.

— Ar trebui să-ți faci, o dată şi o dată, o sfătui Ben, întrebându-se dacă să pună tonul profesoral pe seama băuturii. Dacă-ți place Miller, să încerci Pynchon şi Burroughs, dar şi Wallace.

Privind spre ecran, fata se ridică şi se apleacă asupra lui.

— Trebuie să trecem la treabă, spuse ea ghemuindu-se şi desfăcându-i genunchii, cu privirea îndreptată spre el.

— Bine, fu el de acord şi scoase o bancnotă din buzunar. Ajunge?

— Nu-i nevoie. Prietenul tău a plătit deja.

— Da, aşa-i.
Kimberly îşi strânse sânii şi îi frecă de obrajii, fața şi bustul lui. Apoi se frecă de el cu toată partea de sus a corpului. Aruncându-şi pantalonaşii scurți, se răsuci din bazin în fața lui. Trase de marginea bikinilor şi expuse o imagine drăguță, ca din desene animate, imprimată pe piele, spre stânga şi puțin mai jos de şoldul drept.
— Ăsta-i un tatuaj „Hello Kitty!”?
— Bingo! Am crescut în San Diego, unde-i plin de saloane de tatuaj. Mi-a plăcut „Hello Kitty!” la nebunie când aveam treisprezece ani. Pe urmă mi-a plăcut „Sailor Moon”. Până la urmă a fost „Hello Marinarule!”
Ben râse de uimire. Kimberly, cu fața întoarsă la ecranul de pe perete, îşi frecă viguros fesele de abdomenul lui, apoi îşi apăsă sânul pe fața lui, înainte de a-i cuprinde obrajii în palme.
Lui îi plăcu mai mult decât credea că are dreptul. Îşi mulțumiră reciproc, iar ea îi spuse în ce seri lucrează.
— Să te uiți la dansul meu înainte de a pleca, îi spuse fata înainte de a se despărți rapid. Nu sunt o stripteuză Möbius, dar mă mişc la fel de bine ca oricine altcineva din oraş. Să mai vii la mine curând.
Ben înclină din cap şi să uită după ea, apoi se ridică şi se întoarse la masă.
— Ei, îl întrebă Ike, cum a fost?

— Excelent, răspunse Ben, cu un zâmbet şmecher. Am vorbit despre legătura dintre mecanica cuantică, topologie şi teoria informației, despre romanele moderne şi postmoderne. Nu m-am aşteptat la aşa ceva într-un club de striptease, dar m-am simțit bine.

— Ştii cum să faci o fată să se simtă bine, zise Ike ironic. Mă bucur c-ai fost de acord cu alegerea mea.

— Absolut. Vrea să mă vadă iar, cât de curând.

Prietenul lui Ben îl privi cu ochi mijiți, apoi râse.

— Să nu spui „Cred că m-a plăcut cu adevărat!” N-o să mă mai pot uita în ochii tăi niciodată.

Râseră amândoi. Nu peste mult timp, începu numărul lui Kimberly, iar ei se aşezară lângă balustrada care înconjura scena. În timpul dansului, ea îşi arătă tatuajul şi-şi dezveli complet sânii.

— Vezi? Rosti Ike. Ştiam eu că sunt adevărați. Fără implanturi. Mi-am dat eu seama.

Porniră clătinându-se spre maşina lui Ike la scurtă vreme după ce fata îşi încheie dansul. Ben pălăvrăgi într-una despre două dintre cele mai mari tipuri de implant, cosmetic şi electronic, apoi adormi. Visă scurt o femeie cu sâni mari, pe sub pielea căreia sclipeau siglele unor corporații – tatuaje subcutanate. Se trezi scuturat de Ike.

— Oakland Hills, îi spuse el. Toți pasagerii sunt rugați să coboare din vehicul. Ne vedem la cursul de jiu-jitsu.

Ben îşi luă un rămas-bun ameţit, apoi se uită cum dispare maşina noului său prieten. Privi luminile care împânzeau noaptea târzie în Oakland şi San Francisco, răspândindu-se pe câmpia de mai jos, în marş lucitor spre ocean, sub lumina lunii. Se răsuci şi, cu cheile de la casă în mână, se împletici pe trepte. Când, într-un sfârşit, reuşi să deschidă uşa, aproape că se răsturnă.

Ei, bolborosi el. *Calea exceselor. Palatul înţelepciunii. Viaţa seamănă cu explorarea unei peşteri. Uneori trebuie să străbaţi locuri întunecate ca să înveţi să apreciezi lumina.*

— Viaţa seamănă cu explorarea unei peşteri, îşi profeţi el, beat, reuşind cu greu să rostească *s*-ul în timp ce avansa pe hol. Viaţa seamănă cu explorarea unei peşteri…

Repetă formula sacră până când începu s-o creadă. Când ajunse foarte aproape de dormitorul principal, gândurile i se încurcară şi-l cuprinse un sentiment de vină. Faţă de Reyna. Faţă de lunile acelea grele, după ce a întrerupt orice comunicare cu părinţii lui, dar înainte de a o cunoaşte pe ea. De nopţile petrecute ameţit de băutură în camere de hotel, când urina în chiuveta, bea din toaletă, după ce urmărea, fără niciun rezultat, diverse femei care de care mai ciudate. Faţă de mama lui, care protestase cu amărăciune: „Toţi îşi învinovăţesc mama, mai ales dacă e neagră.”

Reyna îl salvase de sine însuşi atunci. Dar acum ea nu mai era, pentru că el nu fusese în stare s-o salveze *pe ea*. Reyna îl ajutase să uite de trecutul său întunecat, să evite comportamentul care îl transformase într-un obişnuit al cluburilor de striptease. Acum, fără sprijinul ei, oare aluneca din nou spre dezastru?

Se aşeză pe marginea patului – îmbrăcat, copleşit de remuşcări, într-un loc cu beznă totală – până când căzu pe spate, adormit.

Ben se află în fața unei săli pline cu femei, cărora le ține un curs. Toate seamănă cu Reyna, cu Kimberly sau cu văduva lui Kwok, Cherise. Pe podium, în fața lui, se află numărul din 16 aprilie 1976 al publicației armatei americane *Arta şi ştiința operațiunilor psihologice: studii de caz în aplicațiile militare*. E deschisă la pagina 666, la articolul *Problema publicului neintenționat*, de un autor cunoscut şi sub numele de Felix C. Forrest.

„Incertitudinea privind natura luminii înainte de măsurare îşi are originea într-un indeterminism real”, rosteşte Ben apropo de nimic de la pagina 666. „Nici undă, nici corpuscul” înseamnă că, înainte de măsurare, lumina nu e niciuna, nici alta. „Nu numai undă, ci şi corpuscul deodată” înseamnă că lumina, înainte de a fi măsurată, nu este o combinație de una *şi* cealaltă. „Nici/nici” funcționează distributiv, exprimând o dublă negație. „Nu numai… ci şi” funcționează colectiv,

negând o singură…

O femeie pe care ştie că o cheamă Sophia, dar care seamănă foarte mult cu Reyna în studenție, sare în picioare şi-l întrerupe:

— În materie de intimitate şi calcul cuantic, spune ea, arătând cu degetul furioasă spre el, ceea ce nu poate vedea ochiul liber nu poate vedea nici ochiul invizibil!

— *Strâns la dreapta, uşor la stânga, protejează-l – când eu pun mâna acolo, tu pui mâna aici – surorile se bat, furnicile ard* – Copilul Ben stă ghemuit în spatele muşuroaielor cu lupa focalizatoare în mână; victimele lui sunt dezorientate şi din ele iese fum, iau foc, dar în timp ce el se ridică, anii trec şi el lasă în urmă copilăriile. Singur şi gol şi speriat de el însuşi, în fața lui se întind luminile din Oakland şi San Francisco.

Priveşte în jos şi vede în gol un cer, iar pe cer un gol întunecat, şi totuşi luminat puternic, fără formă, dar răsucindu-se, un vârtej uriaş de ceață neagră, o furtună îngrozitoare a ochiului, acoperind stelele, destrămând lumea pe măsură ce se mişcă, absorbind cuvântul care a fost la început. Înghite şi podul Golden Gate. Oraşul e cuprins de beznă. Liniştea se lasă treptat, în blocuri mari, fierbinți.

Nicio barieră alcătuită din rațiune, ordine sau viață nu rezistă în fața vârtejului care se răsuceşte lent. Tot mai mare, ochiul invizibilului

devorează totul în cale. Înaintea lui, el e doar un băiețel în fața zeilor lascivi, lipsit de putere, incapabil să fugă sau să se ascundă de vârtejul care trece dincolo de masa de nori, cu înfățişare masculină pe dinafară, dar feminin pe dinăuntru.

În ultima clipă, chiar când e înghițit şi topit, când liniştea întunecoasă îi absoarbe şi-i dispersează conştiința, cu un ultim gând ce trece de limitele gândurilor, înțelege că ultima oară au fost destui eroi-victime care să-l trimită înapoi. Toți hăituiți de sentimentul că data viitoare – acum, în timpul *lui* – n-o să mai fie nimeni care-l oprească, nimeni care să i se opună…

Ben se trezi când i se păru că aude ciripit de păsări tomnatice. Pe jumătate adormit, se ridică în capul oaselor, cu sentimentul de vină la fel de apăsător. O *noapte prea sălbatică de beție şi destrăbălare*, îşi zise el. Asta, plus timpul prea lung petrecut lucrând cu documentele lui Kwok. Dar, spre deosebire de Jaron, el încă se mai bucura de nopți sălbatice. Nu era orb şi surd la ciripitul păsărilor şi la căldura soarelui. Nu încă.

Pe măsură ce se trezea, „ciripitul păsărilor" se transformă în țârâitul soneriei de la uşă. Înfăşurat într-un halt de mătase roşie, Ben deschise uşa de la intrare şi se împiedică de ea. Afară îl aştepta un curier cu un electrostilou şi un carnețel pe care să semneze şi un cititor de

amprente. După ce făcu tot ce-i ceru curierul, primi un cilindru de mesaje. Ben îi mulțumi şi închise uşa când curierul se depărtă pe aleea din fața casei.

Cilindrul era de la Marilyn Lu. Apăsă cu degetele mari ambele lui capete şi un fulger rapid – enervant de puternic – îi citi retina, deşi avea ochii injectați. Peste o clipă, auzi vocea lui Lu:

— Ceva foarte interesant în legătură cu „cenuşa”. Ziceai că poate conține date, dar cred că e mai mult decât atât. Din greşeală, am stropit cu sânge nişte mostre şi au reacționat ciudat. Aşa că le-am „cultivat”, dacă ăsta e cuvântul, pe medii de sânge. Uite ce am descoperit.

Pe ecranul din interiorul cilindrului apărură nişte microfotografii lucioase şi imagini video, în jurul unor labirinturi de unde negre spiralate, unele nemişcate, altele în mişcare. Îi amintiră de coloniile celulare sincrone şi de sculpturile din peşterile neolitice. Undele se ondulau suficient cât să-i dea amețeli.

Se luptă să-şi înfrângă cu impulsul de a întoarce capul. Lucru bun, pentru că ceea ce văzu mai departe era cu adevărat neobişnuit. Microfotografii şi imagini video, înregistrate la rezoluție suficient de mare ca să se poată vedea în acțiune ce erau, de fapt, valurile: mecanisme organice subcelulare agitate, mai mici de un micron. Asta trebuia să fie. Fragmentele de date nu s-ar fi putut mişca şi acționa aşa. Ben nu mai

văzuse aşa ceva, dar bănui imediat ce erau.

Bionanotehnologie.

Personajele din holotransmisia despre care se tot vorbea – asta era scurgerea care-i iritase la maximum pe şefii lui de la NSA. Notițele lui Jaron şi versiunea fără zgomot de fond a transmisiei legau materialul de computere ADN cuantice, de informații cu densitate de 4n, N fiind numărul de „4 biți”, ADN-ul cuantic analog porților sau tranzistorilor…

Rahat! Jaron probabil că a avut un prototip bionanotehnologic în implanturile lui. El dispăruse, dar tehnologia era acolo, renăscută din cenuşă.

Amintirea golului de linişte apăsătoare răsucindu-se lent se suprapuse peste imaginea undelor negre din imaginile trimise de Marilyn. În cele din urmă, fu nevoit să întoarcă privirea.

ÎN VĂZUL LUMII

New Orleans

Don Sturm intră în cafeneaua All You Zombies şi se uită printre clienții obişnuiți, până când o zări pe Karuna. Pielea ei ciocolatie şi părul negru împletit… Mâinile lui, altădată atât de obişnuite cu ele, erau acum grele, stângace şi goale. Când îl zări şi ea, ridicând privirea, valurile de mărgele multicolore din codițele ei nenumărate susurară ca ploaia veselă pe pământul uscat.

— Ce vânt te aduce în oraşul de sub nivelul

mării? Îl întrebă ea ridicându-se şi întinzându-i mâna. El o scutură stângaci. Trebuie să fie ceva important. N-a mai auzit nimeni de tine de săptămâni de zile. Iar mesajul pe care l-ai trimis într-un târziu era atât de criptic…

Don se uită în cafeneaua aproape goală, sperând că nu ieşea prea mult în evidență – numai cât să-i dea Karunei de priceput. Bănuia că localul era plin de dispozitive de securitate de care nu se puteau plânge spațiile publice în America secolului XXI.

— Nu mai criptic decât era necesar, replică el, aplecându-se spre ea. Dacă aş fi crezut că pot spune ce vreau fără să ne întâlnim față în față, aş fi spus-o.

— Şi de ce n-o puteai spune? Vru să afle Karuna. Mişcă brusc capul în față şi lateral, făcând să-i sclipească curcubeul din păr.

— N-am încredere în sistemul nostru de siguranță, îi explică Don. Părul său vopsit în albastru, tuns scurt, se reflecta în nodul celtic gravat pe suprafața de metal lucios a mesei. Unele dintre informațiile pe care vreau să ți le transmit folosesc cuvinte-cheie care apar pe prea multe liste de supraveghere.

— Deci nu crezi că suntem în siguranță? Nici în Cybernesia?

— *Mai ales* în Cybernesia. Medeea-Indahar e o prezență permanentă şi ştie prea multe despre legăturile mele cu P-Cubed.

— Halal recunoştinţă din partea ta! Şuieră Karuna, enervată. Medeea salvează Cybernesia de atacul NSA şi pentru tine asta nu înseamnă nimic?

— „Salvatoarea” noastră a recunoscut că are legături cu NSA. Ascultă-mă pe mine, Karuna, M-I nu e de încredere.

— Păi, dacă-mi aduc aminte bine, şi *tu* te gândeai să lucrezi pentru NSA mai de mult.

— Da, recunosc, spuse Dan înclinând din cap, dar simţind cum roşeşte. Aş fi făcut bani frumoşi. Dar pe urmă m-am răzgândit, iar cineva sau ceva din lanţul de comandă superior a aflat. Mi-a distrus aplicaţia. Dar asta n-are nicio legătură.

— Îhî, făcu ea, aplecându-se pe spate pentru a se detaşa de conversaţia lor intimă. Ştii ce cred *eu?* Că arăţi oribil. Palid şi întors pe dos, ca şi cum n-ai fi dormit şi mâncat cum trebuie.

— Nici asta n-are nicio legătură, repetă Don privind pe fereastră. N-am venit aici să discut despre starea sănătăţii mele.

— Zău? Rosti ea în timp ce sorbea din cafea. Atunci despre *ce* anume am venit să discutăm aici?

Don se opri să-şi cumpănească vorbele.

— Operaţiuni de siguranţa statului, trecute şi prezente. Chestii pe care oamenii le ignoră scuturând din umeri, pentru că le consideră conspiraţii de duzină.

Karuna îl fulgeră din priviri:

— Şi de ce să vorbim noi despre asta?

— Pentru că, mă crezi sau nu, deja am fost fraieriți să ne implicăm. Deşi Medeea s-a implicat de bună voie.

— Da? Întrebarea fu rostită pe un ton enervat. Cum aşa?

— Mai ții minte când NSA a folosit sisteme Eşalon ca să absoarbă datele private ale tuturor, şi că asta a condus la crearea cilindrilor de mesaje sigure? Sau că Operațiunea Shamrock a monitorizat pe ascuns, zeci de ani, telegramele internaționale trimise din SUA?

— Hai, Don, astea-s ştiri vechi de când lumea!

— Sau planul Pentagonului, continuă el nedescurajat, de a lansa un val de terorism violent în D. C., Miami şi New York – Operațiunea Nortwoods, i-au zis şefii comuni. Agenți secreți americani care ucideau pe ascuns zeci de cetățeni şi înscenau crimele cubanezilor, numai pentru ca generalii să obțină sprijin internațional într-un război împotriva lui Castro.

Karuna scutură din cap; şuvițele prinse în mărgele scoaseră clinchete muzicale.

— Pe vremea administrației *Kennedy!* Istorie. Şi n-au pornit războiul niciodată.

— Nu, continuă Don, dar MK Ultra? Când CIA a testat pe ascuns LSD şi zeci de substanțe psihoactive pe civili neştiutori şi nevinovați?

— Nici asta nu-i ceva nou, replică ea pe ton de

desconsiderare.

— Dar crezi că asta-i tot?

— Dacă *eu* cred că asta-i tot?

— Crezi că guvernul şi corporaţiile nu mai folosesc cobai fără acordul sau cunoştinţa noastră? Crezi?

— Exagerezi Don, spuse ea cât se poate de indiferentă, ca să-i taie orice replică. N-are nimic de-a face cu tine, cu mine sau cu Medeea. Eşti obsedat.

Don sorbi o înghiţitură de cafea tare înainte de a continua:

— Ba are *foarte* mare legătură cu noi. Mai ţii minte ce se spunea în holotransmisia lui Kwok? Despre „mecanisme celulare mici” care diagnostichează şi repară celule şi ţesuturi distruse? Despre „virusuri care induc infertilitatea”?

— Da, mi-amintesc vag de ciudăţeniile astea.

— Cred că ciudăţeniile sunt motivele pentru care NSA ne-a atacat în Cybernesia. Holotransmisia lui Kwok vorbea de realitate ca simulare. Despre palate ale memoriei universale şi mintea divină. Cred că Jaron a dat peste ceva mult mai şocant decât se aştepta. Ceva ce el nu avea voie să aibă.

Karuna sorbi şi ea din cafea, cu ochii în ceaşcă, apoi privi la Don.

— Adică?

— Un program numit Tetragrammaton.

Blestemul bunăstării şi virusul infertilității fac pane din el. Cred că holotransmisia a fost încercarea lui Kwok de a răspândi vestea.

— Trebuie să fie căi mai uşoare de a transmite un mesaj, spuse Karuna, scuturând din cap îndoielnică.

— Nu şi dacă trebuia să transmită mesajul şi să-l ascundă în acelaşi timp. Când am fost în spațiul virtual al Medeei-Indahar… acolo era *cheia*. M-I rula un fel de program cabalo-matematic pe *Tetragrammaton*.

Karuna mai luă o înghițitură de cafea, apoi îşi ridică din nou ochii din ceaşcă spre Don.

— Bine, mă predau. Ce naiba e Tetragrammatonul?

— Inițial, numele evreiesc din patru litere al lui Dumnezeu. Fie IHVH, fie YHWH, fie JHVH, fie YHVH. Yod heh vav heh. Lehova, Iahve. Legat de Ein Sof sau Infinitul din Cabala, punctul infinitului, *dincolo de* sefirot, dar şi conținându-l. Nu ştiu dacă acest context nou este o glumă sau e serios. Indiferent ce-o fi, e un magnet straniu care susține întreg haosul apocaliptic din transmisia lui Kwok.

— Aoleu, m-ai pierdut. Pentru Dumnezeu, ce are numele cabalistic al lui Dumnezeu cu spațiul virtual al lui Kwok? Şi ce-i contextul ăsta nou?

Don se aplecă în față, vorbind mai încet, dar şi mai repede, stimulat de ultima înghițitură de cafea:

— Am fost contactat de un binefăcător anonim. Cineva care mi-a văzut software-ul de criptare şi a înţeles ce anume cercetez. Mi-a dat nişte coduri de acces care m-au condus la locuri foarte interesante din infosferă.

— Şi?

— Şi, din câte îmi dau seama din datele pe care le-am găsit despre conspiraţiile marginale, programul Tetragrammaton a început cu studii de lungă durată, iniţiate de diverse agenţii de spionaj în timpul Războiului Rece. Poate că-i mai vechi, nu sunt sigur. Dar ceea ce ştiu e că toată lumea lucrează la o versiune a lui. CIA şi DIA din America. SIS şi MI5 din Marea Britanie. DGSE din Franţa, BND din Germania, Mossad-ul din Israel, Guoanbu din China, GRU şi KGB şi succesoarele lor din Rusia. Zi-le cum vrei, toate au avut premergători proprii. Studiau scenarii şi probabilităţi.

— Pentru ce?

— Supravieţuirea omenirii în contextul cursei înarmărilor nucleare, la început, spuse Don, amestecând în cafea. Mai târziu, când războiul nuclear a devenit mai puţin probabil, s-au concentrat pe potenţialul nostru creativ/distructiv.

— Pe ce?

— Potenţialul nostru de a provoca distrugerea mediului. Prea mulţi copii, prea multe solicitări pentru Mama Terra. Aici a intrat în joc Medeea-

Indahar.

— Şi care-i legătura cu Tetra-cum-îi-zice?

Don se gândi că încearcă să afişeze un cinism dezinteresat, dar nu-i prea reuşeşte.

— Programul Tetragrammaton s-a dezvoltat din toate studiile făcute de agenții şi, în timp, a devenit el însuşi postpolitic. Astăzi, niciun guvern şi nicio corporație nu deține controlul absolut asupra lui. După câte se pare, acesta se ascunde în spatele unui grup, Consorțiul Tetragrammatonului. Multe corporații îl sponsorizează. Au şi un website, dar nu dă prea multe detalii.

Don făcu o pauză, iar Karuna sorbi încet din cafea.

— Şi cu ce se ocupă, de fapt, acest Consorțiu? Întrebă ea într-un sfârşit.

— Pentru public, e un festin al pasiunii pentru tehnologia înaltă. Un trust de supracreiere, cu sprijin solid de la firmele de infoafaceri. Se bănuieşte că lucrează la implanturi nonimunogenice, pentru a obține o legătură directă minte/aparat. Pentru a crea o omenire a ciborgilor, postumană.

— Nu sună prea amenințător. Karuna se lăsă pe spatele scaunului, cu bărbia în palma dreaptă. S-ar putea spune că am ajuns deja acolo.

— Da, dar…

— Dar în particular sunt un rezervor de gândire pentru supraviețuirea umană pe termen lung.

Asta vrei să spui? Îmi pare rău, Don. Ideea unui grup care încearcă să împiedice omenirea să se sinucidă nu mi se pare un lucru chiar aşa de rău.

— În aparenţă, nici nu e. Don sorbi nervos din cafea. Dar, privind în profunzime, au făcut lucruri mult mai bizare.

— Informează-mă şi pe mine.

Don îi ignoră sarcasmul.

— Pentru început, luând caracteristici din aşa-zisele celule canceroase imortalizate, contaminează cu ele celule umane şi le pun împreună la lucru împotriva îmbătrânirii. În acelaşi timp, proiectează scăderea radicală a ratei demografice prin mijloace biotehnologice. Îţi sună cunoscut?

— Numai din holotransmisia lui Kwok, spuse Karuna cu un pufnet dispreţuitor.

— Şi mai e ceva. Lucruri stranii, gen Mengele. Studii pe termen lung pe gemeni, inducerea tulburărilor de identitate disociată. Îi plătesc pe ginecologi să le injecteze viitoarelor mame chimicale în primul trimestru de sarcină. Fără să le spună şi lor, bineînţeles. Proiecte sub acoperire de manipulare a activităţii din uter, mai ales în speranţa de a activa talente paranormale „latente” în făt.

— Aoleu din nou, rosti Karuna, scuturând din cap şi zdrăngănind din mărgele. Mergi prea departe. De ce ar vrea cineva să modifice fetuşii din uter, chiar dacă, să zicem, ar putea?

— Totul se face în numele omenirii, insistă Don. Mai demult, nicio atrocitate nu era impardonabilă, dacă făcea în numele siguranței naționale. Gândeşte-te că atrocități mai mari vor fi şi mai bine susținute când vor fi făcute în numele supraviețuirii omenirii!

Don făcu o pauză şi se uită la Karuna cum îşi termină cafeaua, apoi pune ceaşca pe masă.

— M-ai pierdut din nou. Ce ar putea spera să realizeze cu implanturile şi manipulările *in utero*?

— Favorizarea capacităților paranormale, spuse Don, întrebându-se dacă nu atrage atenția tocmai pentru că vorbeşte în şoaptă. Interfața minte/aparat. Psihokinezie asistată de computer. Simultaneitate mediată electronic.

— În ce scop? Îl întrebă Karuna, ciudat de calmă. Lui Don i se păru că înlocuise cinismul cu tristețea milei. Nu-i plăcea deloc asta.

— Ca să îmbine cât mai profund inteligența umană cu cea a aparatelor. Să creeze tesseractori, ființe umane care pot cuta şi rupe pânza realității. Tetra lucrează de ani de zile la un model matematic al unei structuri de densitate a informațiilor cuantice simulate. O poartă unică înspre şi prin țesătura spațio-temporală. Față de asta, armele nucleare sunt artificiile lansate de 4 iulie.

— E imposibil, contră Karuna ferm. E ca şi cum ai pretinde că ai un generator de găuri de vierme în buzunarul de la spate.

— Nu, *nu* e imposibil. Principiul holografic din teoria gravitației cuantice limitează cantitatea de informații care poate fi conținută de o regiune spațio-temporală: un bit de informație pe cuantum de suprafață, 10-35 în pe o parte. Dar dacă depășești limita lungimii de bandă a universului, poți crea poarta.

Karuna se holbă la el. Nu înțelegea.

— De unde vin toate astea?

Don își termină cafeaua. Cum era în priză de zile întregi, nici nu avea nevoie de ea.

— Ți-am mai spus. Am făcut şi eu cercetări, cu puțin ajutor de la nişte străini prietenoşi.

— Binefăcătorii tăi anonimi?

— Exact. Totul e acolo, numai să ştii unde să cauți. Nu trebuie decât să îmbini bucățile cap la cap.

Karuna se uită atât de urât la el, că trebui să depună eforturi ca să nu i se facă pielea de găină.

— Asta mă sperie, rosti ea, îmblânzindu-şi privirea. Vorbeşti ca şi cum ai petrecut prea mult timp printre extremişti. Pe web sunt prea multe zvonuri şi prostii. Şi ce ştii, de fapt, despre binefăcătorul ăsta anonim? Cât din cele pe care mi le-ai povestit are legătură cu realitatea? Karuna scutură din cap, apoi reluă: Don, ştii că eşti obsedat de tipare…

— Dacă ai impresia că mă comport ca un paranoic sau un schizofrenic, spune-o imediat, i-o reteză el enervat.

— Bine. Se pare că mintea ta a urcat într-un lift care nu mai poate fi oprit şi alunecă direct spre iad. Sari din el! Ai mai trecut prin asta… cât? Câteva săptămâni? Eşti sigur că ceea ce crezi că vezi există cu adevărat?

Don râse.

— Ştiu gluma asta veche: toată lumea vede tipare, paranoicii le văd pe cele care nu există. Pe asta se bazează actorii puterii: minciunile lor sunt mai uşor de crezut decât adevărul. Dar mai este un clişeu: dacă eşti paranoic, nu înseamnă neapărat că ei *nu* sunt pe urmele tale. Indiferent despre ce e vorba, Kwok a fost omorât ca să se muşamalizeze situația.

— Nu merită să ucizi pentru nimic din ceea ce mi-ai spus.

— Nu? Spune-i asta tipului de la biroul procurorului, pe care l-au eliminat pentru că lucra cu cenuşa lui Kwok!

Întinzându-se peste masă şi prinzându-i mâna cu blândețe, Karuna se făcu că nu aude ultima lui frază.

— Poate că, din cauză că ai avut de-a face cu simulările nebuneşti ale Medeei, spuse ea şoptit, cu felul în care ea/el fuzionează vechile opoziții binare – masculin/feminin, bine/rău, realitate/închipuire – poate că suferi de un fel de fluidizare. Poate de asta o condamni pe Medeea. Şi poate că Tetragrammatonul e numai un simbol. O metaforă a ceea ce te deranjează *cu*

adevărat.

Don îşi trase mâna şi se ridică să plece.

— Nu încerca să explici totul ca un atac de panică al unui homosexual! Kari, nu-ți cer decât să te gândeşti la ce ți-am spus, înainte să mă catologhezi drept țicnit. Dar ai grijă, indiferent ce faci. Dacă se va dovedi că am dreptate, am călcat pe bătături nişte oameni foarte puternici.

— Bine, o să mă gândesc, acceptă ea. Don fu dezamăgit să vadă că nu se ridică la plecarea lui. Şi o să am grijă, deşi care-o fi motivul, habar n-am. Şi acum, ce ai de gând să faci?

Don aruncă o privire prin cafenea. Se apleca spre ea şi îi răspunse pe un ton mai mult şoptit.

— Mă gândesc să plec la Philadelphia.

— De ce acolo? Karuna nu voia să vorbească mai încet.

— E acolo un tablou pe care vreau să-l văd.

— Ce tablou e ăla?

Don scoase o agendă terfelită din buzunar.

— *Portretul unui domn*, foarte probabil un savant sau un nobil, în jurul vârstei de aproximativ treizeci de ani. Ulei pe pânză, pictat pe la 1520, probabil de Dosso Dossi. E vizibil în galeria J 251, în colecția John G. Johnson, Muzeul de Artă din Philadelphia.

— Câtă exactitate, spuse Karuna, cu voce în care se simțea din nou îngrijorarea. De ce chiar el?

— Pentru că l-am găsit înglobat în

holotransmisia lui Kwok. După ce am eliminat sunetul, m-am întrebat dacă nu e ceva ascuns în conținutul vizual.

— Şi era.

— Am descoperit o imagine a tabloului printre seturile de microfotografii la care se uită personajele la un moment dat. Total neobişnuită şi conține ceva ce lipseşte din tabloul original. Un metasteganograf.

— Un ce?

— Un steganograf ascunde informații prin înglobarea lor în alte informații, aşa-i? Ei bine, prezența tabloului în holotransmisie este steganografică, dar ceea ce am descoperit era înglobat în tablou. Metasteganografie.

— De unde ştii?

— Am perfecționat un program de detectare şi decriptare a filigranelor digitale, l-am aplicat tabloului şi l-am lansat imediat. Metasteganografia e un fel de etichetare a conținutului în profunzime, persistentă şi foarte subtilă, care nu opreşte copierea ulterioară. Cine l-a făcut a vrut să fie găsite informațiile, dar nu foarte uşor.

— Dar ce este?

— O alegorie care se dezvăluie numai celor inițiați, spuse el, consultându-şi din nou agenda. O explicație steganografică în partea de jos, cifrată în calcule, care, descifrată, spune: HKEDKJSAJD; OKGFFKJ; OAKJSKGHE.

— Asta-i descifrarea? Întrebă Karuna suspicioasă. Mie mi se pare o aiureală.

— Nu şi dacă aplici transpoziția tastaturii Fahrney. Aplicând-o, rezultă: *Ascunde catastrofa în văzul lumii!* Gândeşte-te la asta, Kari, şi apoi gândeşte-te la Tetragrammaton.

— Mă gândesc, Don, dar nu înțeleg. Din nou.

— În holotransmisie, totul se petrecea sub iminența unei catastrofe globale. Cutremure, fuziuni apocaliptice.

Astfel amplificat, scenariul lui Kwok e uşor de interpretat. Reprezintă „catastrofa" noastră ca specie.

— Ce vrei să spui?

— În realitate, lemingii nu sunt sinucigaşi, ci doar miopi. Ca noi.

— Dar, Don, dacă nu e vorba decât de nişte referințe personale deformate? Întrebă Karuna încet, prea încet.

— Pentru Kwok sau pentru mine? Ştiu la ce te gândeşti, Karuna. Totuşi, noi am creat programul care l-a ajutat pe Jaron să facă ce făcea. Tu şi cu mine. Indiferent de unde vine, suntem o parte din el. Şi singura cale de a separa realitatea de nebunie e să descoperim ce a descoperit Jaron.

— Atunci tu eşti cel care ar trebui să aibă grijă, spuse Karuna, cu ochii fixați pe suprafața mesei, nu într-ai lui. Îmi promiți?

— Îți promit, spuse el, bătând-o pe mână şi

sărutând-o uşor înainte de a pleca.

Don nu se întoarse să privească peste umăr în timp ce părăsea localul.

COINCIDENŢA CONTRAZISĂ ÎN MOD PLAUZIBIL

Guangzhou

Mei-lin Lu, Derek Ma şi Paul Kao stăteau în fața Sălii Memoriale octogonale Sun Yat-sen, pe strada Dong-feng. Construită pe locul unde s-a aflat cândva biroul lui Sun Yat-sen când a fost preşedintele interimar al Chinei, clădirea cu acoperiş albastru îi amintea lui Mei-lin de o umbrelă pliantă. Astăzi stătea deschisă spre cerul senin, fără niciun nor de ploaie. Un grup de turişti tocmai terminase turul şi se pregătea să plece; doar câțiva mai zăboveau. Sala era, totuşi, închisă vizitatorilor, din cauza reparațiilor. Câțiva muncitori se plimbau în jurul schelelor din partea de nord, îmbrăcați în salopete de lucru ieftine.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Ma, specialist în computere şi analist de imagine în departamentul lui Lu. Venise pentru a înregistra imagini ale Sălii Memoriale, ca parte a investigației conduse de Lu în cazul Kwok. Suntem aici din cauza a ceea ce am găsit eu în holotransmisia pe care mi-ai dat-o.

Paul Kao, asistentul lui Derek, scosese deja camera. Studia împrejurimile în timp ce se

plimbau, arătând ca un videograf mult prea zelos, cu şapca albastră aşezată invers pe cap şi lăsată pe o parte, într-un stil demodat, care o deranja uşor pe Lu.

— Exact, spuse ea când treceau pe lângă răzoarele care înconjurau sala. În momentele când o apuca paranoia, Mei-lin se întreba dacă Ma – mult prea suav pentru meseria lui – ar putea fi un agent Guoanbu însărcinat de Wong s-o supravegheze. Kao, foarte inteligent, dar nu atât de preocupat de igiena personală, se potrivea mai bine cu ceea ce ştia Lu despre tehnicienii de laborator.

Cu cât petrecea mai mult timp cu Ma, cu atât se îndoia mai tare că lucra pentru Guoanbu. Pe de o parte, nu văzuse nicio dovadă că ar fi interesat în mod special de linia partidului, cel puțin nu până acum. Pe de alta, şi Wong, care sigur lucra pentru Guoanbu, păstra o atitudine rezervată, jucând rolul blândului mentor politic.

Detectivul Lu scutură din cap.

În apropiere, pe frontonul înalt, trona statuia de bronz a lui Sun, de trei ori mai mare decât mărimea naturală. Fondatorul primei republici chineze se proptea în baston, mai mult de fandoseală decât că ar fi avut nevoie de sprijin. Lângă statuie se afla un strat de flori care formau litere în engleză şi ideograme în chineză. Traducerea în engleză a unei ideograme era *Apărați grădinile de cei care le calcă* – o redare

interesantă a ceea ce în chineză însemna *Nu călcaţi pe straturile de flori.*

Urcând primul şir de trepte joase spre Sala Memorială, Derek Ma scoase din buzunar o schemă a clădirii şi-şi pregăti camera.

— Paul, i se adresă el lui Kao, arătându-i punctele pe schemă, filmează exteriorul, apoi intrarea de la docurile de încărcare. Coborî pe aici ca să ajungi unde se construiesc decorurile şi se păstrează recuzita. Noi o să filmăm spaţiile interioare de la suprafaţă.

— Bine, spuse Kao. Îmi spuneţi şi mie ce anume să caut?

— Nimic special, îi răspunse Lu. Uită-te după orice ţi se pare neobişnuit sau nelalocul lui.

Kao mormăi un răspuns afirmativ şi se depărtă. Când Lu şi Ma ajunseră pe al doilea şir de trepte care ducea la galeria cu coloane roşii de la intrarea principală, Ma înregistra totul.

— Derek, pur şi simplu nu te înţeleg, rosti Mei-lin privindu-l pe slăbănogul de lângă ea cu ochelarii pe frunte.

— Cum adică?

— Tu eşti un fanatic al tehnologiei, dar cunosc cel puţin o persoană care crede că asta nu e decât suprafaţa. Patsy, ştii tu, fata pe care am mutat-o în programul meu, nu vorbeşte prea mult, dar *până ţi ea* te-a remarcat. Cred că-i place de tine. Spune că eşti şeful de promoţie al unei şcoli importante de arte marţiale.

— Are dreptate, confirmă Ma cu un zâmbet ciudat, de parcă ştia la ce să se aştepte. Cea mai importantă, Academia Ta Gou. În apropiere de templul Shaolin, lângă Dengfeng.

— Dar n-ar fi trebuit să te faci călugăr sau… aşa ceva? Întrebă Lu, în timp ce el înregistra meticulos fiecare detaliu al împrejurimilor.

— Nici vorbă! Râse el. Părinții m-au trimis acolo în speranța c-o să mă întorc la Hong Kong mare star al filmelor de arte marțiale. Intenția lor era ca eu să le ofer o bătrânețe luxoasă.

— Star de cinema? Mi te şi închipui. Cum ai ajuns să lucrezi pentru poliție?

— Am început să studiez computerele şi analiza de imagini în armată. După ce am fost lăsat la vatră şi am devenit ofițer de poliție, am continuat să lucrez în domeniu.

— Ai fost înțelept, constată Lu când intrară prin uşile sălii de spectacole. O vreme am crezut că nu eşti cine pretinzi că eşti. Nu păreai destul de scrântit pentru un tehnician.

— Ca Paul? Întrebă el, coborând camera suficient ca să-i arunce o privire ascuțită. Nu prea are maniere în societate, dar e un tip de treabă, dacă ajungi să-l cunoşti. Deci cine credeai că sunt?

— A, nu ştiu, încercă Lu să dreagă situația.

Spațiul interior, o sală deschisă, înaltă de patruzeci şi cinci de metri şi întinsă pe aproximativ patru mii de metri pătrați, fără stâlpi

care să acopere vederea, era, fără îndoială, impresionant. Se simțea răcoare, deşi afară era o zi de toamnă plăcută.

— Un spion trimis să mă țină sub observație, poate, reluă ea.

— Şi de unde ştii că nu sunt? Replică el cu un zâmbet misterios. Ține minte, cetățeană Lu, rosti el teatral, colaborarea cu SUA nu merge mai departe. Eforturile tale se pot dovedi vitale pentru politica noastră de îngrădire a acelei supraputeri militare imperiale ticăloşite!

— Nu-i rău, râse Lu, dar Ma filma deja interiorul sălii de spectacole.

— Vorbind serios acum, ai idee ce a crezut Kwok c-o să găsească aici?

— Nu, răspunse Lu pe un ton mai sobru, dar pentru el era de maximă importanță. A petrecut aici o zi întreagă. N-a vizitat niciun alt obiectiv turistic în Guangzou, nici templul Six Banyan, nici memorialul familiei Chen, nici moscheea Light Tower. A fost doar aici. Şi locul ăsta apare în holotransmisie, atunci când personajele discută despre „flagelul bunăstării".

— Ştiu, spuse Ma gânditor. Printre microfotografii.

Lu se întrebă ce ar spune Ma, dar mai ales Wong, dacă ar şti că a trimis alte microfotografii lui Ben Cho, în California. Dar nu spuse nimic despre asta. Doar mai târziu îşi aminti să-i mulțumească din nou lui Ma că a găsit

materialul ascuns.

— Nu se potriveşte deloc în context, vorbi Mei-lin în timp ce cobora pe unul dintre intervalele care duceau la scenă. Cel puțin nu cu tabloul renascentist.

Ma venea în spatele ei, filmând.

— Asta nu pricep eu. De ce s-a apucat să înglobeze imaginile alea? Nu am găsit altceva decât microfotografii dintr-un fel de nanotehnologie.

Detectivul Lu se plimbă în jurul sălii şi medită.

— Da, într-adevăr. Şi cum rămâne cu legenda înglobată în tablou?

— Dacă acelea sunt cuvintele lui Kwok, la ce se referă? La tablou? La partea din holotransmisie în care se găsesc? La amândouă? La niciuna?

— Nu sunt sigură. Lu se uită sub un scaun, apoi sub un altul. E destul de criptic tabloul.

— Criptic? Ma scoase un mormăit, filmând-o pe Lu în timp ce se uita pe sub scaune. Îl subapreciezi. E impenetrabil. N-am reuşit să-i identific încă sursa.

Ma înregistră interiorul sălii sector cu sector, de la vârful cupolei la podea şi la pereți, apoi ieşiră din spațiul imens pe coridoarele care duceau la toalete şi cabinele de machiaj.

— Referirea batjocoritoare din holotransmisie la țara noastră e destul de clară, spuse Ma. A trebuit să fiu foarte atent să descopăr şi imaginea acestei săli memoriale, şi tabloul, *şi* legenda.

Toate erau bine ascunse. Nu ştiu la ce se referă expresia „la vedere” din legendă, din moment ce până şi ea era şi mai criptată decât filigranul digital standard. Am făcut o groază de cercetări, plus munca de decodificare, ca să găsesc doar atât.

— Apreciez efortul, spuse Lu, cu un zâmbet recunoscător. Poate că merge să ascunzi un lucru chiar sub ochii cercetătorului, dacă el nu ştie ce anume caută sau dacă le scapă esențialul.

— Poate că asta se aplică şi la cea ce trebuie să găsim în Sala Memorială, comentă Ma, inocent.

— Poate, oftă Lu. Era tot mai deranjată că filmau cabine de machiaj goale şi băi, dar nu acoperiseră suficient spațiu. Poate că trebuie să vedem dacă nu putem desface în imagini separate Sala Memorială din holotransmisie, ca să le manevrăm în aşa fel încât să descoperim vreun secret, cum ai făcut tu cu tabloul.

— Am putea, dar am aplicat deja aceleaşi filtre şi decodificări de date pe imaginea Sălii. N-a ieşit nimic.

— Şi nu poți să încerci altceva? Întrebă Lu, poate pe un ton prea dulceag. Holograme, fractali, astea umplu mult spațiu, nu? Poți ascunde în ele un text cifrat, dacă vrei.

Derek Ma se încruntă.

— Mei-lin, cum de m-am lăsat convins să lucrez cu tine la cazul ăsta? Am impresia că nu-mi spui tot ce ştii.

— Tu mi-ai spus să nu-mi dezvălui sursele, protestă Lu cu ironie uşoară în glas. Te-ai răzgândit cumva? Vrei să-ți spun totul acum?

— Nu, nu! Dacă investigația cazului ăstuia îmi aduce necazuri, vreau să pot nega că am fost implicat în ea.

— Înțeleg. Dar cu cât lucrezi mai mult cu mine…

— Cu atât mai neplauzibilă va părea dezmințirea mea. Crede-mă, ştiu cum e.

Se auzi un zgomot, ca un fâlfâit de aripi al unei păsări prinse în capcană, care vrea să se elibereze. Zgomot de artificii înăbuşite. Lu şi Ma se priviră reciproc.

— Împuşcături, spuse Ma.

— La paner, îl aprobă ea, apoi se gândi la Kao.

Începură se alerge amândoi pe scări. Le etajul inferior, se ciocniră de un bărbat ghemuit, în haine de camuflaj, care se târâse în direcția lui Paul Kao. Trase şi bărbatul, şi Lu, dar din cauza confuziei, niciun glonț nu nimeri ținta.

Lu mai trase o dată în bărbat şi în colegul lui, îmbrăcat la fel. Nu reuşi decât să găurească un minaret în formă de ceapă, care amintea de decorurile din Şeherezada. Cei doi bărbați dispărură în aglomerația de fațade din lemn şi panouri de pânză din atelierul de decoruri. Când privi în spate, îl zări pe Ma îngenuncheat lângă Paul Kao.

Vizorul albastru purtat de Kao zăcea într-o baltă de sânge.

— Du-te! Îi spuse Ma. Fugi după ei! Mă ocup eu de el.

Cu mişcări discrete, precaute şi rapide, Lu se îndreptă spre galeria de la parter fără probleme. Peste o clipă apăru şi Ma lângă ea. Când ieşiră de sub acoperişul albastru al clădirii, sub acoperişul mai înalt al cerului azuriu, văzură o furgonetă utilitară uzată, de un verde şters, gonind pe gazonul din fața Sălii Memoriale. Cineva trase cu arma. Un paznic căzu, împuşcat. Cei câțiva oameni de pe trotuar fugiră să se adăpostească.

— Înapoi! Îi strigă Mei-lin lui Ma. În spatele coloanelor!

Ea însăşi pitită în spatele unei coloane roşii, îşi verifică gloanțele în pistolul Desert Eagle de 0.5. Ma scoase o stație şi comunică printr-un canal tactic. Lu auzi „polițist împuşcat” şi „atacanți înarmați”. Văzând țeava armei lui Lu, Ma scutură din cap încruntat.

— Nu sunt maestră kung fu – ca unii pe care-i cunosc.

Ma înclină din cap şi dispăru.

Lu ieşi din spatele coloanei şi ochi vehiculul care avansa rapid şi zgomotos. Primul glonț nimeri radiatorul şi motorul. Al doilea sparse parbrizul. Al treilea îl doborî pe şofer. Maşina lovi primul şir de trepte şi se rostogoli, răsucindu-se complet şi căzând într-un strat de flori.

Din ea săriră bărbați în haine de camuflaj de

calitate inferioară şi se ascunseră în spatele arbuştilor, trântindu-se la pământ când auziră arma lui Lu din nou. După aşa-zisele uniforme, Lu îi identifică drept Războinicii Noilor Învățături, acelaşi grup extremist care capturase moscheea Light Tower cu doi ani în urmă.

În jurul detectivului Lu lătrau mitraliere şi şuierau gloanțe care făceau să zboare bucăți de ciment. Pocnetul pistolului ei cu țeavă lungă îi marca paşii în timp ce fugea de la o coloană la alta, încercând să-i țină pe agresori la pământ, ca să n-o atace prin flancuri.

În stânga ei, la distanță, o umbră care se mişca rapid doborî pe rând doi Războinici.

Era Ma, echipat cu armele şi muniția capturate în timp ce se deplasa. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de ele. Mei-lin zâmbi. Ma sărea din poziția şoimului în cea a călugăriței, amintindu-i de romanele polițiste ale tatălui ei. Părinții lui ar fi fost mândri, mai ales dacă l-ar fi văzut pe marele ecran.

Se auziră sirenele maşinilor de poliție apropiindu-se. Doi Războinici făcură o ultimă încercare disperată de a fugi spre galerie, trăgând în coloanele roşii. Bucățile mari de beton care zburară când Lu trase în coloane, deasupra capetelor lor, îi culcară la pământ, amețiți şi plini de sânge. Restul extremiştilor se retraseră şi se adăpostiră în vehiculul lovit, încercând să scape.

Lu se întoarse spre agresorii răniți din galerie,

ca să-l vadă pe Ma cum le ia armele şi îi ameninţă cu ele. Cu motorul distrus, vehiculul din stratul de flori nu avea cum să plece nicăieri. Maşinile de poliţie făcură un semicerc în jurul lui, blocând orice cale de scăpare. Trei Războinici ieşiră din el cu armele deasupra capului.

Lu şi Ma îşi anunţară prezenţa şi se legitimară în faţa ofiţerilor înarmaţi care se apropiară prudenţi din maşinile de patrulare. Lu împinse prizonierii în faţă şi-i predă poliţiei din Guangzhou, unde se alăturară celorlalţi terorişti arestaţi. Apărură doi brancardieri cu o targă pliantă. Ma îi conduse pe scări, la Kao. Se întoarse repede, cu o expresie posacă.

— Asta mi-a pus tot sângele în mişcare! Îi spuse Mei-lin, după ce termină de predat prizonierii.

— Inima mea funcţionează perfect şi fără asemenea ajutor, replică Ma, aruncându-i o privire pătrunzătoare. La naiba, Mei-lin! Kao e mort!

— Vai… rosti ea, şocată. Îmi pare rău.

Derek Ma aruncă o privire dezgustată spre Războinicii încătuşaţi.

— Nu ţi se pare ciudat că rebelii ăştia *s-a întâmplat* să fie aici şi să viziteze Sala Memorială?

— Ce te face să crezi că nu e vorba de o coincidenţă?

— E o coincidenţă *prea mare* pentru mine. Scoase un disc de date şi-l flutură prin faţa ei înainte de a-l introduce în camera video. I-ai

cerut să caute ceva neobişnuit, ieşit din comun, da? Mi-a spus ce a găsit, înainte de a-şi pierde cunoştința. A şi înregistrat.

Ma îi puse camera în fața ochilor. Lu se uită la imagini fără tragere de inimă. Văzu bărbați care puteau fi luați drept muncitori, dar purtau arme. Dădeau la o parte recuzita. Ridicau plăci de carton. Mutau bucățile de pânză pictată.

— Ce-i cu asta?

— Gândeşte-te puțin, detectiv Lu. Urmăreau ceva. Căutau ceva. La fel ca noi. Paul i-a surprins. Şi atunci l-au atacat.

Ka se întoarse cu mers nervos spre maşina lor. Mei-lin nu ştia ce să spună. Tot drumul înapoi din Guangzhou la Noile Teritorii, spiritul lui Paul Kao zăbovi între ei doi, împiedicând orice conversație.

Mai întâi Charlie Hui, acum Kao. Se simțea părăsită de noroc. „Mai bine norocos, decât deştept", spunea tatăl ei întotdeauna. Acum nu se simțea nici norocoasă, nici deşteaptă.

Deranjată de linişte, îşi verifică mesajele pe PDA în timp ce Derek conducea. Găsi un mesaj de la fiica ei, ceva despre o cină prelungită şi o chitanță electronică de la firma de curierat, care-i confirma că mesajul ei fusese livrat lui Ben Cho în Statele Unite – în urma verificării amprentelor.

Mei-lin îşi privi îndelung amprentele. Îi amintiră de altele, pe care le văzuse înainte. Atât de asemănătoare, de cunoscute, dar era prea

zdruncinată din cauza evenimentelor ca să-şi amintească unde anume le văzuse. Spiralele i se amestecară în fața ochilor. Adormi, clătinată de mersul maşinii.

VI

CONFESIUNI Şi ŞARADE

New Burlton

— Bănuiesc că ai un motiv serios ca să-mi ceri să ne întâlnim aici, dr. Cho, spuse Cherise Lemoyne după ce se salutară la marginea unei parcări goale. Mi-ai fi putut înapoia documentele lui Jaron în orice alt loc.

E indispusă, îşi zise Ben în timp ce se plimbau. Şi simțea o tensiune între ei. Scutură din cap, încercând să nu se gândească. Nu era convins că vrea să meargă mai departe.

New Burlton nu era departe de Santa Cruz, deci drumul cu maşina n-avea cum s-o fi deranjat prea mult. Purta un rucsac mic, aşa cum o rugase, aproape identic cu al lui.

— Am venit la New Burlton, îi explică Ben răsucindu-se şi îndreptându-se spre Centrul de Informații, ca să ne piardă urma cei care ne-ar fi urmărit. Pe mine sau pe tine.

— Sigur nu se potriveşte cu mine. Ți-am spus că nu-mi plac jocurile astea. Vezi? M-ai implicat şi pe mine! În primul rând, nici nu ştiu de ce ai insistat atât de mult să-mi înapoiezi documentele.

— Pentru că cineva mi-a pătruns în casă ieri dimineață, a dezactivat alarma şi a răscolit peste tot. Am avut mare noroc că luasem documentele lui Jaron cu mine la birou.

— Dacă erau la tine la birou, întrebă Cherise încruntată, grăbind pasul ca să se țină după el, de unde ştii că asta căutau hoții?

— *Nu* ştiu, adică nu sunt sigur. Dar e ceva neobişnuit în felul în care mi-a fost devastată locuința. N-a fost un jaf. Nu lipseşte nimic. În plus, am primit nenumărate telefoane bizare noaptea. Când ridicam receptorul, nu era nimeni la celălalt capăt al firului. Site-ul meu de la universitate a fost accesat de foarte multe ori, mai ales dacă ții cont că sunt în concediu. Prea multe coincidențe bizare.

— De ce nu povesteşti totul mentorilor tăi de la NSA?

— Le-am povestit, dar e foarte posibil să fie mâna lor, ştii? Nu sunt sigur că mă pot încrede în ei mai mult decât în chinezi.

— Minunat… Cherise scutură din cap. Excelent. Asta e exact motivul pentru care de la bun început n-am vrut ca Jaron să lucreze cu grupările alea cripto-comando-fasciste-pseudo-prietenoase.

— Uite, trebuie să plec din nou la Hong Kong, continuă Ben, ignorându-i comentariile, şi sub nicio formă nu vreau să risc ducând documentele cu mine. Casa mea nu e sigură, cel

puțin nu atât de sigură ca ascunzătoarea din casa ta. Şi n-a încercat nimeni să pătrundă în ea prin efracție, nu?

— Nu, din câte ştiu.

Parcurseră drumul până la Centrul de Informații New Burlton în tăcere. Centrul era un loc săpat în coasta unui deal şi ascuns de ferigi, sângeri şi sequoia. Nu prea aveau tehnologie, observă Ben. Odată ieşiți din perimetrul lui, nu aveau cum să fie prea multe camere de supraveghere.

Nu mai fusese la New Burlton – reclamele îl fascinaseră dar locul i se părea foarte cunoscut. Poate era doar impresia lăsată de uşile în formă de semilună. Sau, mai degrabă, în forma Pământului văzut de pe lună, într-o fotografie din primele zile ale zborurilor spațiale. Efectul era amplificat de faptul că peretele din spate al Centrului era o frescă a Pământului văzut din spațiu.

Ben deschise uşa şi intrară în clădire. Deşi se aflau în subteran, lumina naturală străbătea cele trei luminatoare din tavan, care amplificau strălucirea ce pătrundea prin arcada semicirculară de la intrarea din față. În interior, lemnul încălzea ambianța, făcând-o să semene cu un magazin de suveniruri dintr-un parc național sau dintr-un muzeu.

Funcționara din spatele ghişeului era o femeie îmbrăcată în haine simple, confortabile, de un

maro plăcut. Le închirie ochelari RA echipați cu facilități audio şi video. În timp ce femeia le făcea o demonstrație, Ben sesiză că Cherise manifesta o lipsă totală de interes.

Se îndreptară spre spatele clădirii subterane şi ieşiră pe o rampă lungă, care ducea în rezervația de pădure modificată New Burlton. Ben fu uimit de priveliştea care-i întâmpină când ajunseră în aer liber. În fața lui se întindea un amestec de luminiş cu sequoia şi un complex de apartamente. Trunchiurile proeminente erau camere construite la înălțimi diferite, de la pământ până aproape de vârful copacilor. Cu hublouri şi uşi rotunde la fațadă, spațiile de locuit erau legate prin poduri de cânepă şi drumuri pietruite.

— Bine ați venit la New Burlton, auziră vocea ghidului prin difuzoarele încorporate în căştile RA, unde casele cresc cu adevărat în copaci! O comunitate experimentală a Proiectului Sempervirens, care demonstrează un alt mod de viață…

Cherise dădu ochii peste cap. Din cauza mişcării, nu se mai auzi vocea înregistrată a ghidului nici în ochelarii ei, nici ai lui Ben. Îi aruncă o privire supărată.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama că suntem conectați.

— Nu-i nimic. Ben se relaxă şi zâmbi, în ciuda nervilor. Astăzi nu te interesează un tur într-o

comunitate experimentală? I s-a făcut multă publicitate în ultima vreme.

— Am venit aici cu Jaron odată, în cadrul unui tur universitar, chiar înainte de a se deschide. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-am făcut împreună. N-ai observat intrarea Centrului de Informații?

— Mi s-a părut cunoscută, dar n-am ştiu de unde s-o iau.

— În holotransmisia lui, uşile boltite din spatele Pomului Cunoaşterii sunt inspirate de cele de aici.

— Ah, aşa se explică! Într-un tur, spuneai? Deci campusul tău e unul dintre sponsori?

— Da, dar cât am făcut parte din senatul universității, m-am opus finanțării acestui proiect, spuse Cherise pe un ton care lui Ben îi sună arțăgos.

— Serios? De ce?

— Există alte proiecte mult mai relevante pentru campusul meu decât Ewok Ecotopia sau Happy Hippy Hobbiton. Dar nu trebuie să asculți părerea mea. Nu pretind că sunt obiectivă în ceea ce priveşte locul de aici. O să tac şi o să mă deconectez de la modul comun. Plimbă-te prin jur şi judecă de unul singur.

Ben o ascultă şi porni pe potecile din pădure, privind în sus, la magazinele şi locuințele interconectate ale satului din vârful copacilor. Cherise venea la câțiva paşi în urma lui.

„Proiectul Sempervirens, condus de dr. Robert Felton, a cumpărat acest spațiu privat cu sequoia vechi de optzeci de ani, care era programat pentru cherestea. Ca alternativă la tăierea copacilor, dr. Felton şi-a imaginat locuințe umane în copaci. Extinzând, cu ajutorul biotehnicii, tendința copacilor de a dezvolta proeminențe mari numite noduri, bioinginerii Sempervirens au convins copacii din această pădure să dezvolte, într-o perioadă neaşteptat de scurtă, noduri concave în care se poate locui."

Ben îşi dădu ochii peste cap ca să oprească sonorul, apoi se întoarse spre Cherise.

— Ai chef să urci la Magazinul Artizanilor? Cred că de acolo o să vedem totul mult mai bine.

Se uitară amândoi la o scară de funie spiralată. Se unduia până sus, în jurul nodurilor-încăperi, apoi dispărea în coroana unui copac înalt şi masiv.

— De ce nu? Dacă am mai făcut-o odată, o fac şi acum. M-am gândit eu că pui la cale o aventură cu acrobații. Nu de asta m-ai pus să cumpăr rucsacul ăsta, dotat cu un rezervor de apă de trei litri şi un tub de băut?

— Nu chiar.

— Aha. De ce am impresia că nu-mi place încotro ne îndreptăm?

— Fără comentarii...

Cherise se încruntă, apoi prinse ideea şi se încruntă mai tare. Scutură din cap când

începură să urce. Ben vru să asculte programul în continuare, aşa că îşi aruncă ochii spre dreapta de două ori şi povestirea îşi reluă cursul.

„... creând spații în stratul cambie al nodurilor, bioinginerii Sempervirens au reuşit şi înglobeze geamuri şi ferestre în şi printre copaci, fără să afecteze prea mult floemul pentru transportul hranei şi canalele de xilem vasculare ale copacilor mai mari. Rezultatul obținut este comunitatea-prototip New Burlton, o pădure cu două sute de unități de locuit şi de afaceri, fără a tăia un singur copac. Aici nu vedeți pădurea din cauza copacilor, pentru că pădurea este chiar oraşul copacilor.”

Prezentarea ghidului se opri. Ben schimbă canalul clipind din ochi.

— *Resursele durabile din New Burlton...* – două clipiri.

— *Încorporează tehnici de la feng shui...* – două clipiri.

— *Toalete de compost cu energie solară* – două clipiri.

— *Apă reziduală şi bucle de reciclare pentru producția arboricolă şi alimentară hidroponică epifitică* – două clipiri.

Două clipiri.

Două clipiri.

„Acest oraş construit cu metode biotehnice”, continua ghidul, „este alcătuit, de fapt, din trei «oraşe» de copaci. Fiecare este, în sine, un fel de

tabără provizorie. Pe a preveni stresul asupra unui copac sau asupra grupurilor de copaci, niciun oraş nu este ocupat mai mult de patru luni consecutiv.”

— Deci sunt seminomazi? Întrebă Ben, văzând că Cherise trage cu urechea.

— Cred că da. Se opriră deasupra unui nod curăţat şi netezit ca să devină o platformă, un loc de popas în excursia lor pe scara spiralată. Dacă aşa stau lucrurile, atunci întreaga populaţie a acestei „comunităţi” nu are mai multe de o sută de locuitori. Toată pădurea asta şi atâţia bani pentru aşa de puţini oameni!

Îşi dădu seama, probabil, că vorbeşte din nou cu prea multă emfază. Tăcu brusc şi-i făcu semn lui Ben că poate să asculte în continuare.

„... viziune, anticipate discret de Adunarea Curcubeelor, Zone Autonome Temporare, festivaluri Burning Man şi altele”. Ben şi Cherise îşi reluară urcuşul pe scara spre paradis. „Realizarea dr. Felton de la New Burlton contrastează puternic cu viitorul intens urbanizat şi identificat cu maşinăriile, ai cărui susţinători sunt materialiştii prociborgi, adversarii lui fermi.”

— Sună ca un science-fiction de proastă calitate, spuse Ben şi-şi dădu ochii peste cap, oprind prezentarea.

— Nu-i aşa? De fapt, să ştii că e o şcoală de teoreticieni universitari, foarte importanţi, mai

ales în domeniul umanitarelor.
Ben înclină din cap şi porni din nou prezentarea.
„Dar Proiectul Sempervirens este numai una dintre nenumăratele organizații vizionare care lucrează pentru armonizarea culturii umane cu nevoile şi cerințele peisajului natural sălbatic...”
Ben opri programul din nou, pentru că ajunseră pe platforma de deasupra ultimului mare nod, unde se afla Magazinul Artizanilor.
— Îmi pare rău, le spuse proprietarul, un uriaş cu păr roşu, strâns în coadă, şi barbă de aceeaşi culoare. Va trebui să vă lăsați rucsacurile aici, dacă doriți să intrați. Nu vă faceți griji. Le păzesc eu.
— Cred că e mai bine să procedăm cum spune individul ăsta „noduros”, sugeră Ben, chicotind când Cherise mormăi ceva la adresa jocului său de cuvinte. Nu trebuie să-ți fie frică... M-am gândit că se va întâmpla aşa.
Cherise încruntă din sprâncene când îl văzu că-şi dă jos rucsacul, dar îi urmă exemplul. Le lăsară amândoi pe o bancă de lemn, chiar în fața uşii. Dar mai zăboviră înainte de a intra. Aruncând o privire prin pădure, văzură şi simțiră vântul bătând printre copaci şi legănând platforma. Nori îndepărtați, călătorind spre țărm, anunțau prima furtună din sezonul ploios. În bătaia vântului, Ben aprecie balustradele din funie de cânepă care înconjurau platforma.

— Locul ăsta, spuse Cherise, ridicând pumnii ca boxerii, apoi clătinându-se ca şi cum ar fi încasat unul, îmi aminteşte întotdeauna de un ring de box.
— Mie mai degrabă îmi aduce a marinari într-o gabie de observație. Oamenii ăia de pe vasele cu pânze din secolul al XIX-lea trebuie să fi simțit toată lumea mişcându-se sub ei. Funiile astea sunt ca tachelajul navelor.
— Asta-i problema, punctă Cherise, studiind coroana copacului care se clătina sub ei. Nu poți ştii sigur ce e New Burlton. Pentru savanți, e bioştiință curată, pentru ecologişti – o pădure de sequoia care a scăpat de topor.
Ben încuviință cu o înclinare a capului. Avea dreptate: de aici, de sus, nu se vedea nicio locuință umană, întorcându-se cu spatele la vânt, intrară în magazin.
— E clar că nu crezi în locul ăsta cum credea Jaron…
— Nu, recunoscu Cherise, ridicând un ursuleț din lemn de sequoia. Avea o expresie combinată, de încruntare şi rememorare. Jaron era prea credul ca să urmărească o idee până la finalul ei logic.
Ben o ascultă numai pe jumătate şi se prefăcu că n-o auzise deloc. Se plimbară prin magazin, luând şi punând la loc diverse articole sculptate sau țesute. Se plictisiră destul de repede şi reveniră pe platformă. Ben puse rucsacurile

deoparte şi se aşeză pe bancă.

— Ce înțelegi prin final logic?

— Jaron credea că realizările de aici sun viabile. Eu, nu, îi explică Cherise aşezându-se, dar privind în continuare la coroanele de sequoia.

— De ce?

— Istorie. Politică. Economie. Religie. Uite, e ceva ce ar fi trebuit să-ți spun după ce te-am luat la rost atunci, când te-am acuzat că eşti spion.

— Ce? Întrebă Ben precaut. Nu voia să mai aibă de-a face cu mânia descătuşată a femeii.

— Când eram tânără şi rea, prin diverse relații de familie am fost, scurtă vreme, ceea ce CIA numeşte un „temporar”.

— Adică?

Prudența lui Ben se transformă în curiozitate.

— Un agent de teren ocazional, cu o acoperire perfect legală pentru orice trebuia să fiu şi să fac acolo unde eram. Am câştigat bani uşor, plus şansa de a călători. N-am crezut că fac rău dacă scriu un raport, două. Poate că mă afectează atât de mult scandalul ăsta pentru că, într-un fel, sunt şi eu la fel de implicată ca tine sau ca Jaron în jocul aşa-ziselor puteri.

Ben făcu un semn afirmativ din cap, dar tăcu.

— Nu sunt mândră de trecutul meu „temporar”, dar m-a lecuit de naivitate. Am văzut destule ca să nu mai am încredere în *nimeni*.

— Nici în oamenii care conduc acest loc?

— Nici. Crezi măcar pentru o clipă că, dacă ar

ajunge la putere, cei de la Sempervirens ar mai vorbi despre „cum alegem” şi „cum ne angajăm voluntar să facem asta”? Nicio şansă. Nu vor fi fericiți până când nu ne vor urca pe toți în copaci, prin orice mijloace, la nevoie.

Ben râse în ciuda a ceea ce simțea.

— Mie totuşi mi-ar plăcea să cred în ce se petrece aici…

— „încrederea” e problema! Exclamă Cherise, cu privirea la orizont, unde cerul se întuneca rapid. Ştii câți oameni au murit sau au ucis în urma *încrederii?* Țara asta a fost la început o republică constituțională, iar acum suntem, *de facto*, Statele Creştine ale Americii, pentru că nişte indivizi religioşi l-au inclus pe Dumnezeu în Jurământul de fidelitate şi pe monede. Ei bine, eu nu vreau să fac parte din asta. La drept vorbind, refuz să devin sclava credinței într-un zeu, într-o zeiță sau în Marele Chtulhu. Sau în Mama Natură, „obiectivitate ştiințifică”, „spirit” sau „transcendență”.

— Sau în Minte cu *M* mare? Întrebă Ben cu o privire piezişă.

— Exact. Odată ce scăpăm de toate vechile superstiții, ne vom da seama că Natura înseamnă numai sex şi moarte şi că Dumnezeu suntem noi. Nu cred în „epopeea măreață” în jurul căreia ne învârtim toți.

Ben îşi îndreptă privirea spre pădure. Auzi copacul cum scârțâie şi-l simți cum se clatină

sub picioarele lui, reflectă la melanjul de referințe religioase din însemnările lui Jaron – totul, de la budism şi taoism, la şamanismul Manchu şi la cabală.

— Te înțeleg, dar eu aş zice că sursa masacrelor şi a atrocităților nu e un zeu sau o zeiță, ci religia organizată.

— E acelaşi lucru, spuse Cherise, ridicând din umeri.

— Dar dacă nu există Dumnezeu, replică Ben, punându-şi ordine în gânduri, dacă Dumnezeu e fiecare dintre noi, atunci tot ce a făcut religia nu a fost în serviciul Lui, ci al Omului. Iar materialismul şi ateismul sunt condamnate de propriile lor argumente.

— Ce vrei să spui? Cherise îi aruncă o privire sceptică.

— Materialismul ca sistem de credințe nu are ce să facă decât să accepte că atrocitățile de care acuză religia sunt, de fapt, ale lui. Ai pomenit de numărul mare de oameni morți în numele lui Dumnezeu, dar oare câți mor sau pătimesc mai rău, urmărind bunuri materiale?

— Aiureli! Ai citit prea mult din însemnările lui Jaron. Suferea de bolile metafizicii occidentale. Se pare că sunt molipsitoare.

— Zău? Şi care sunt simptomele?

— Retorica elogiilor şi acuzarea şi vina, mai ales obsesia nesănătoasă a sinelui şi a individului.

Înarmat cu notițele lui Jaron, dar şi cu propriile

sale gânduri, Ben savura şansa de a face schimb de întrebări majore cu o femeie inteligentă şi – neîndoielnic, atrăgătoare. Şi puțin periculoasă. Îşi suprimă speculațiile legate de cum ar fi să facă dragoste cu ea şi lansă ceea ce el considera a fi un contraargument solid:

— Dar oare dizolvarea individualului „eu” în socialul” noi” nu e o formă de ură de sine?

— Dacă sinele e un produs social, o iluzie comună, atunci *nu* există niciun sine care să urască sau să fie urât. Niciun suflet de salvat sau de condamnat.

Ben medită la contradicțiile şi inconsecvențele ei, dar şi la ale lui. Cum de reuşea să urască politica, dar să venereze societatea? Să urască ideea de individualism, dar să jelească în continuare pierderea unui individ pe nume Jaron Kwok?

Apoi se gândi la cât a suferit el după Reyna, la vina care l-a copleşit pentru că s-a simțit atât de bine cu Kimberly, stripteuza, şi la faptul că flirta, cel puțin intelectual, cu Cherise, cum făcuse şi profesorul acela de limbi clasice la ceremonia de comemorare. Hotărât lucru, Cherise nu era singura care suferea de contradicții şi inconsecvențe.

— Deci lumea va fi un loc mai bun dacă înlocuim Divinitatea cu Societatea? Întrebă el nedumerit? Dacă în locul icoanei Fecioarei Maria din camera de zi aşezăm televizorul, înseamnă că

facem un salt înainte?

— Am încetat de mult să cred în „salturi înainte”, spuse Cherise, ridicându-se brusc şi privind undeva în spatele copacilor. Trebuie să te eliberezi de argumentul măreței epopei, dacă nu vrei să sfârşeşti dezamăgit şi disperat.

Ben se ridică şi el, dar încet.

— Oare negarea măreței epopei nu e, şi ea, o epopee măreață?

— Bine, să zicem, dar atunci cum spargi cercul corupției şi al distrugerii?

Înainte de a răspunde, el cumpăni câteva clipe, cu ochii la copaci. Descoperi că Cherise îi amintea de discuțiile avute cu Reyna. Se gândi la holotransmisia lui Kwok, la El şi Ea şi la discuțiile lor filosofice punctate de eclipse şi explozii. Poate că *ele* spuneau ceva despre discuțiile dintre Jaron şi Cherise când erau căsătoriți. Observă cu bucurie că de ei se apropia o furtună de proporții apocaliptice şi nimic mai mult.

— Trebuie să ne eliberăm de religia şi materialismul care venerează fizicul, dar denigrează intangibilul, rosti el într-un sfârşit. Dar şi de religia antimaterialismului care venerează intangibilul, dar denigrează fizicul.

— Astea sunt alte tâmpenii de compromisuri, spuse Cherise. La fel ca Jaron în ultimele lui zile. O detaşare budista stupidă, aplicată la politică – Stânga e prea ipocrită, Dreapta prea face prea

mult tărăboi pentru cei rămaşi în urmă. O urăsc mai mult ca niciodată.

— De ce?

— Pentru că Jaron e *mort*. Unde l-a dus abordarea lui apolitică? Măcinat de pietrele de moară ale politicii! Iar tu nu vei avea niciodată date, informații, cunoştințe sau înțelepciune suficientă ca să-l aduci înapoi. Vai şi amar de „intangibil” şi de „religii”!

Ben nu ştiu ce să-i răspundă. Observă uimit că-şi şterge ochii de lacrimi. Ar fi vrut s-o aline, dar nu avea idee cum.

Amintindu-şi ce enervant era când prietenii încercau să-l aline după moartea Reynei, se hotărî că lucrul cel mai bun e să stea şi să fie martorul mut al durerii ei. În aşteptare, totuşi, avu senzația neplăcută că discuția lui cu Cherise despre Marea Religie, Marea Ştiință şi Marele Stat se concentrase, de fapt, pe cu totul altceva, cel puțin în ceea ce o privea pe ea.

— Dacă le studiezi esența, îi spuse el în şoaptă, Punându-i mâna pe umăr, se presupune că religia, ştiința şi statul urmăresc ceva anume. Şi Jaron căuta ceva. Adevărul, dreptatea…

— … şi stilul americanului obişnuit? Întrebă ea cu amărăciune. Se scutură pentru ca Ben să-şi tragă mâna şi apucă rucsacul de lângă ea. Nu, mulțumesc, Superman. Duc cât pot, dar tu păstrează restul de kriptonită pentru tine.

Se îndepărtă. Ben veni la câțiva paşi în spatele

ei. Coborâţi din înălţimile cereşti ale copacilor de sequoia, merseră agale, în linişte.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până în parcare, când ea se întoarse brusc spre el:

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, îi spuse. Stăteau amândoi stânjeniţi lângă maşină. Se pare că întotdeauna mă răstesc la tine, pentru ca apoi să-mi cer scuze. N-are niciun înţeles, dar de câte ori vorbesc cu tine, îmi dai senzaţia că aş fi putut împiedica moartea lui Jaron.

— Şi eu am trăit vina supravieţuitorului când mi-a murit soţia, rosti Ben precaut. M-am învinovăţit, deşi n-aş fi putut face nimic ca s-o salvez. Şi nici tu n-aveai ce să faci. Jaron era adult. Lua hotărâri singur.

— Poate. Dar ştii unde eram când a murit? În faţa computerului meu, în transă sau adormită, din câte-mi amintesc. Când mi-am revenit, am avut impresia că i-am zărit corpul transformat în cenuşă pe un pat dintr-o cameră de hotel – lucru despre care am aflat câteva zile după aceea. Atunci mi-am alungat senzaţia şi mi-am amintit-o mult mai târziu.

Ben se gândi la visele lui, la ultimele zile ale Reynei, dar nu se putu hotărî să vorbească despre ele.

— Cunoaştere anticipată?

— Nu cred în aşa ceva. M-am gândit că mi-am imaginat visul retroactiv, după ce am aflat circumstanţele morţii lui. Ca o bună materialistă

ce sunt, cum aş putea explica asta?

Îi dădu un sărut scurt şi uşor pe obraz, iar el se trezi mai nedumerit ca niciodată.

— Astea sunt enigme, Ben, răspunse tot ea, zâmbind la nedumerirea lui. Ne dau de lucru amândurora, ca să facem ceva cu mintea noastră. Să rezolvăm puzzle-ul cel mare. Mai bine să ne cufundăm în muncă, decât în durere.

Îl trase spre ea şi-l sărută direct pe gură. La început delicat, apoi, când el îi răspunse, tot mai pasional. Se îmbrățişară, se mângâiară pe păr, pe față, pe trup. Se despărțiră numai cât să verifice dacă nu-i vedea cineva. Când nu zăriră pe nimeni, Cherise deschise portiera din spate şi se înghesuiră amândoi în maşină, închizând-o rapid după ei.

În semiîntunericul adus de furtuna care avea să vină, se mângâiară şi se dezbrăcară unul pe altul. O frenezie de mişcări încetinite, nasturi desfăcuți, fermoare trase, haine scoase şi azvârlite. Apoi făcură dragoste pe bancheta îngustă, abandonându-se pasiunii ca un cuplu de adolescenți furioşi care, mai mult pătimaşi decât delicați, îşi încheie astfel *rendez-vous*-ul pe aleea din fața casei părinteşti.

În momentul culminant al pasiunii, el nu strigă numele Reynei şi nici ea pe al lui Jaron, dar din felul în care se cuibăriră după aceea unul în celălalt, reieşea clar că amândoi se gândeau la cei pe care i-au iubit şi i-au pierdut. Senzația

zăbovi asupra lor şi în vreme ce se îmbrăcau cu hainele pe care le azvârliseră în grabă, din dorința de a rămâne goi unul în fața celuilalt.

— Avem voie să ne simțim stânjeniți, îi spuse Cherise, atingându-i obrazul cu mâna şi uitându-se în ochii lui, dar, te rog, nu şi vinovați. N-am putut să împiedicăm cele întâmplate cu ei, aşa cum nici ei nu pot împiedica ceea ce s-a petrecut acum cu noi.

— Ai dreptate, rosti Ben, ştiind că era mai uşor de zis, decât de crezut.

După ce se îmbrăcară şi se aranjară cât de cât, ca să arate măcar pe jumătate prezentabili, ieşiră din maşină. Cherise îl conduse la maşina lui, apoi îşi luară la revedere.

— Drum bun la Hong Kong, îi ură ea, îndepărtându-se spre maşina ei şi făcându-i semn de rămas-bun. Nu sta prea mult timp în preajma detectivului ăluia. Şi, dacă te întâlneşti din nou cu Bob Beckwith, salută-l din partea mea. E un vechi prieten de familie.

— Sigur, îndată ce-l văd.

— Caută-mă când te întorci, dacă nu te caut eu înainte.

În timp ce-şi făceau semne de rămas-bun, Ben nu ştia ce să mai înțeleagă.

LABIRINT ŞI OGLINDĂ

Philadelphia

În plimbarea sa de dimineață, Don plecă de la

hotelul de pe strada Filbert, de lângă Centrul de conferințe, o luă în sus, pe Benjamin Franklin Parkway, şi trecu pe lângă Logan Circle şi fântâna lui superbă. După un mic ocol în jurul Muzeului Rodin, porni spre Eakins Oval. Urcă mai multe şiruri de trepte mari din piatră maronie şi ajunse în piața deschisă, ca o curte, din fața intrării estice a Muzeului de Artă din Philadelphia.

Întorcându-se şi privind înapoi, observă că vederea pe care i-o oferea piața îi era cunoscută. Avu nevoie de un minut ca să-şi dea seama că e o senzație de *deja vu*: era traseul pe care alerga Sylvester Stallone dimineața, în *Rocky*.

Excursia lui matinală nu avea nimic profund în ea, dar plimbarea fusese plăcută. Era senin şi răcoare, iar cetele de nori înalți călătoreau spre apus. Fațada muzeului, cu clasicele coloane, amintea de Parthenonul din Pennsylvania, cu excepția ornamentelor de pe acoperiş – grifoni şi alte animale mitice sau reale. Intrând în muzeu, văzu că era coadă şi se hotărî să nu mai închirieze ochelari.

În drum spre un balcon care dădea în holul cel mare, ochii îi căzură pe o sculptură monumentală atârnată de tavan. Oscilația lentă a exponatului care plutea deasupra interiorului larg îți dădea senzația de terestru şi acvatic în acelaşi timp, ca şi cum scheletul unei balene se transforma într-un stol de păsări stranii.

— Asta-i *Stafia*, i se adresă un tânăr în costum cu cravată, cu păr blond, în formă de țepi mici. Hainele cu miros de țigară îi trădau nu doar obiceiul de a fuma, dar şi meseria de ghid. Alexander Calder, 1964.
— Da, mi s-a părut că e stilul lui, spuse Don. Sunt un mare admirator al sculpturilor lui cu părți mobile şi fixe.
— A, atunci veniți cu mine şi o să vă arăt ceva deosebit în legătură cu cea de față.
Tânărul zvelt cu aspect impecabil, pe ecusonul căruia scria Palmer, trase draperiile grele ale intrării estice şi îi făcu semn să-l urmeze. Ferestrele din partea opusă se deschideau spre est, unde se afla centrul oraşului.
— Urmați linia Franklin Parkway către centru, îi explică ghidul. Vedeți turnul acela înalt îndepărtat, în stil vechi? E turnul cu ceas al Primăriei. Dacă vă uitați mai atent, distingeți silueta unui bărbat în vârful lui…
— Da, îl văd.
— E o statuie de bronz a lui William Pen. Sculptorul, Alexander Milne Calder, a fost bunicul lui Calder al nostru. Acum priviți mai aproape de muzeu. Vedeți fântâna din Logan Circle?
— Da, răspunse Don, amintindu-şi de mulțimea de peşti, păsări şi siluete umane. Am remarcat-o în drum spre muzeu.
— E Fântâna Memorială Swann, ridicată de

Alexander *Stirling* Calder, tatăl lui Calder al nostru. Dacă tragem o linie dreaptă de la Primărie la muzeu, obținem linia Calderilor, trei generații de artişti care au trăit în Philadelphia. Urmărind această linie, vedem istoria pe scurt a evoluției sculpturii de la 1880 la 1960.

— Înțeleg la ce vă referiți. De la realism la romantism, de la romantism la abstract. Vă mulțumesc că mi-ați arătat.

Ghidul zâmbi şi făcu un semn aprobator din cap.

— Dacă aveți întrebări, vă rog, nu ezitați să mi le puneți. De asta sunt aici.

Se despărțiră şi Don începu să străbată galeriile şi colecțiile. Karuna probabil că l-ar fi considerat paranoic, dar se hotărî să nu meargă imediat la tabloul care-l interesa atât de mult. Se gândi să se plimbe nonşalant şi să ajungă în fața picturii lui Dossi pe la jumătatea turului, în caz că ar fi urmărit.

Exteriorul în stil atenian al muzeului era înlocuit în interior de o fortăreață de piatră spartană şi funcțională. Aripile mergeau spre sud, vest şi nord, în stil arhitectonic simplu, ca o cutie proiectată să cuprindă alte locuri şi alte vremuri. Grupul mic pe care Don îl văzuse la intrare se împrăştie rapid în vastul complex vast al spațiilor interioare. În plimbarea sa, se întâlni cu doi-trei vizitatori obişnuiți, majoritatea pensionari, probabil.

Se opri mai întâi la colecțiile americane, ce redau în primul rând legătura cu arta locală: Thomas Eakins, mobilă şi argintărie de Philadelphia, artă germană din Pennsylvania, artă Shaker, obiecte de artizanat şi sticlărie. De acolo se duse la etajul al doilea, prin galeriile de artă europeană de la 1100-1500: vitralii, arhitectură şi sculptură medievală şi tablouri timpurii, majoritatea pe teme creştine. Se oprea întotdeauna să citească plăcuțele care identificau fiecare exponat şi prezentau istoria lui pe scurt.

Apoi se plimbă prin încăperi pe ai căror pereți atârnau covoare şi tapițerii. Primele erau turceşti sau persane, celelalte, țesute în Țările de Jos.

Încercând să păstreze o anumită logică istorică şi geografică, trecu la galeriile de artă asiatică, Sala Palatului din China, templul Indian şi camera de ceai japoneză. De acolo, se întoarse la galeriile de arme şi armuri, unde admiră, pe lângă armuri, săbii, halebarde şi arme de foc.

Îl durea capul de atâtea informații acumulate şi de nivelul scăzut al glucozei în sânge, aşa că se îndreptă spre bufetul de la parter ca să ia un prânz frugal. Numai acolo remarcă mulțimea de elevi, mai toți în uniformă. Prea puțini oameni de vârsta lui, prea bătrâni să mai meargă la şcoală, prea tineri ca să se pensioneze.

Se simți mai bine după ce mâncă şi, bucuros să scape de ceata zgomotoasă, se întoarse la etajul

al doilea, la galeriile de artă europeană de la 1500 la 1700. După ce vizită camerele cu mobilier de epocă din Franța, Anglia şi Olanda, apoi, una după alta, încăperile cu picturi, sculpturi şi artă decorativă europeană, era sigur că văzuse toate exponatele. Dar îi scăpase numărul 251 din colecția John G. Johnson.

După ce văzuse tabloul în holotransmisia lui Kwok, căutase numărul ei de catalog şi dăduse peste o fotografie prost reprodusă a lui într-o carte despre labirinturi. Altceva nu mai reuşise să afle. Tabloul nu era menționat în niciuna dintre discuțiile savante despre opera lui Dossi. Nici pe Internet nu găsise nimic despre el. Aşa că venise aici, la muzeu, unde citise în carte că se află pictura. În zadar. Oare era ținută în depozit? Fusese vândută altui muzeu?

Exista cu adevărat?

Aproape că-şi pierduse speranța şi se pregăti să ceară ajutorul unui ghid – atrăgând astfel atenția asupra obiectului care-l interesa – când îl văzu atârnând chiar în fața ochilor lui.

Avea cam un metru în înălțime şi un metru douăzeci în lungime. Era portretul unui bărbat anonim, a cărui înfățişare şi îmbrăcăminte sugerau apartenența la clasa nobilă şi o ocupație ştiințifică. Avea cam treizeci de ani, poate mai mult – din cauza frunții înalte, vizibile sub o pălărie cu formă interesantă. Stătea în fața unei draperii şi în spatele unui parapet jos, de care îşi

proptea un braț. Nu departe de cotul său drept era o pară, o rămăşiță dintr-o natură moartă.

Ochii bărbatului păreau că evită dureros obiectul atenției sale, deşi arătătorul mâinii stângi era îndreptat clar spre un labirint cu zece circuite şi o intrare neobişnuit de lungă, de forma unei chei. Labirintul era gravat pe marginea parapetului, ca un soi de graffiti în piatră. Bărbatul, arătând spre centrul labirintului, dar privind în altă parte, nu avea deloc o expresie fericită.

Apropiindu-se mai mult de tablou, Don îi zări clar fundalul. În spatele parapetului, al draperiei pe jumătate trase, se vedea un peisaj: un măgar sau un catâr încărcat de povara unui animal ucis la vânătoare, şi în spatele lui, sub nori de furtună, un sat lângă un lac, cu turla bisericii amenințată de fulgere.

Ce însemna asta? Plăcuța de pe perete oferea mai multe interpretări. Majoritatea spuneau că labirintul reprezintă experiențele triste alte tânărului care pozase pentru portret. După fructul din apropierea cotului său drept, un critic conchisese că modelul era Angelo Perondoli din Ferrara, pe al cărui blazon de familie erau şase pere. Altul susținea că modelul era un membru al familiei Gonzaga din Mantua, iar graffiti reprezentau un labirint acvatic pictat pe un perete din palatul ducal al oraşului menționat.

Fiecare critic încerca, în felul său, să stabilească

o legătură între model şi oraşul Ferrara, unde a pictat Dosso Dossi. Acolo, în 1526, lui Dosso i se comandase portretul savantului şi părintelui artei emblematice, Andrea Alciati. Iar la cererea expresă a patroanei lui Alciati, Isabella d'Este, fiica ducelui Ercole I de Ferrara şi mama lui Federigo II Gonzaga, duce de Mantua, Dosso a decorat o loggie din Mantua cu un tablou ce reprezenta casa Isabellei Ferrara.

Spre deosebire de aceste opere, tabloul din fața lui Don era doar atribuit lui Dossi, fapt ce ar fi putut explica absența lui din textele ştiințifice.

Dar ce era cu măgarul împovărat cu vânat recent împuşcat sau de ce era satul de la marginea lacului, amenințat de tunete şi fulgere? Criticii nu îndrăzniseră să dea vreo interpretare în acest sens.

Mai presus de toate, de ce alesese Jaron Kwok acest tablou pentru holotransmisia lui? Ce voia să spună prin „Ascunde catastrofa în văzul lumii”? Țintuind cu privirea bărbatul melancolic, lui Don i se păru că aude un tunet îndepărtat.

Zâmbi. Oricât s-ar fi holbat la pictură, nu zărea nicio crăpătură în pânza timpului şi a spațiului. Nicio trăsătură nu ieşi în relief. Totuşi, avu impresia că o piesă de bază din puzzle se lăsa, în sfârşit, descoperită.

Când întoarse privirea de la tablou, îl văzu pe Palmer, ghidul, privindu-l fix. Tânărul cel suplu înclină uşor din capul cu țepi blonzi.

— Labirintul acela e interesant dintr-o perspectivă descoperită recent, îi spuse el, plin de solicitudine. Majoritatea picturilor clasice, ca aceasta, au un strat protector de vopsea albă. Savanții au descoperit că unele substanțe, inclusiv pigmenții din vopseaua albă, determină „localizarea” luminii. Acționează ca un şir de oglinzi care schimbă continuu direcția luminii – un labirint de oglinzi foarte complex, din care lumina nu mai poate ieşi şi se pierde sau „îngheață”. S-ar putea spune că, dat fiind stratul protector, la temelia celor mai multe opere mărețe stă un labirint de lumină înghețată. Destul de ironic în cazul de față, nu credeți?

Don înclină vag din cap, mulțumi ghidului amabil cât de politicos putu şi merse mai departe. Petrecuse ne-permis de mult timp în fața tabloului. Încercă să pară un vizitator obişnuit trecând prin galeriile de artă europeană din perioada 1700-1850, dar atenția îi era distrasă, nu se putea concentra. Totuşi, se opri cuminte în fața fiecărui tablou.

Nu-şi reveni complet decât după ce coborî la etajul întâi şi începu să străbată galeriile de artă europeană din perioada 1850-1900. Pe pereți atârnau tablouri impresioniste. De la Cezanne, Degas, Van Gogh, Manet, trecu la operele secolului XX – Picasso, Duchamp, Brâncuşi şi Matisse.

Auzi din nou tunetul, de data asta mai aproape.

Îl ignoră şi porni spre galeriile de artă contemporană, pe care le găsi aglomerate cu anti-artă, piese filosofice enigmatice şi comentarii *kitschkampf* pe teme de cultură pop.

Îşi dădu seama că tunetul era adevărat în timp ce privea o expoziție pe termen lung, cu titlul Substrat, sponsorizată de un grup numit Fundația Kitchener. Expoziția, realizată de doi artişti din Maryland care erau şi biologi, prezenta numeroase acvarii mici cu substraturi variate. În ele trăiau larvele acvatice ale friganidelor.

Aceste larve înghit orice obiect care mişcă în mediul lor şi, cu ajutorul unei substanțe mătăsoase, alcătuiesc o carcasă protectoare pentru corpul lor moale. În sălbăticie, „obiectele găsite" sunt ace de brad, resturi de frunze, nisip sau scoici.

Artiştii biologi aşezaseră larvele în formă de viermi în acvarii cu pietre prețioase şi semiprețioase, cipuri, mici podoabe lucitoare, unghii, bucăți de pânză colorată cât nişte confetti, mici resturi de obiecte casnice, cioburi de oglindă, până şi cuvinte şi imagini trase în plastic.

Larvele se înfăşoară conştiincios în aceste materiale diverse, agitându-se în căsuțele lor bizare, blindate, pe care le învelesc cu un start etanş de mătase. Acolo, înăuntru, trec din stadiul de nimfă în cel de pupă. Odată încheiată transformarea, sparg gogoaşa cu picioarele lungi

şi subţiri, îşi croiesc drum afară, părăsindu-şi lucrarea de artă pe fundul acvariului. La sfârşit, muştele adulte se ridică la suprafaţa apei, uscându-şi aripile.

Deasupra acvariilor, sub plasa protectoare, se agitau muştele născute în ziua respectivă. Pe pereţi, gogoşile goale fuseseră agăţate pe aţe de pescuit, deasupra unor maxime de genul „Arta e coconul în care se formează experienţa artistului."

Când auzi anunţul că muzeul se va închide peste zece minute, transmis prin sistemul de informaţii pentru public, Don vizita ultima galerie, o altă expoziţie sponsorizată de fundaţia Kitchener. O parcurse rapid şi ieşi.

Tresări când cerul explodă sub bubuitul unui tunet. Observând că e ultimul vizitator, se grăbi spre ieşire. Drumul înapoi la hotel era destul de lung, iar el nu avea haine de ploaie.

Ieşit din muzeu în piaţă, se simţi uşurat că, deşi cerul se întuneca, ploaia nu începuse. Primii picuri grei căzură pe trotuar abia când el ajunse la capătul şirurilor de trepte şi traversă oblic spre Eakins Oval.

Fu recunoscător şirului de copaci plantaţi de-a lungul străzii spre Muzeul Rodin şi ambiţiei lor de a-şi păstra frunzele chiar şi toamna. Mulţumită lor, nu era încă ud leoarcă.

Când mai avea puţin până la Logan Circle, o limuzină albă trase pe dreapta şi din ea coborî

un tânăr. Avea o umbrelă neagră deschisă într-o mână şi una închisă în cealaltă. Când se apropie de Don, acesta îl recunoscu pe ghidul de la muzeu.

— Bună ziua, îi spuse tânărul, oferindu-i umbrela închisă, de aceeaşi culoare cu a lui. Ne-am gândit că v-ar fi de folos. Eu sunt Palmer Colbeth.

Nedumerit, Don luă umbrela şi o deschise, apoi strânse mâna pe care i-o întinse tânărul.

— Ne-am mai cunoscut.

Nou-venitul îi făcu semn şi se îndreptară amândoi spre limuzina albă.

— Am remarcat că sunteți interesat de Dossi, domnule Markham. Sau Sturm? Sau Obololos? Sună ca Ouroboros, ştiți?

— De fapt, e Solo Lobo, „lupul singuratic”, citit invers.

— În fine… Şeful meu vrea să vă vorbească.

— Şeful dumneavoastră? Don încetini pasul, bănuiala luând locul confuziei din mintea lui. Directorul muzeului?

Colbeth râse şi deschise portiera.

— Nu chiar.

Îi făcu semn lui Don să urce. Când acesta ezită, un bărbat mai în vârstă, cu păr stufos şi îmbrăcat într-un costum negru, scoase capul în ploaie.

— Nu vă facem niciun rău, domnule Markham, rosti el sec către Don. Îşi acoperi capul cu o

pălărie gri. Ba chiar s-ar putea să vă fim de ajutor. Acum urcaţi, înainte să ne prindă o răceală din care să ni se tragă sfârşitul.

Reacţionând la tonul liniştitor din glasul bărbatului, Don închise umbrela şi urcă, dar tot de gândi că s-ar putea să fie răpit. Colbeth se urcă lângă şoferul în uniformă, care porni maşina şi se înscrise în trafic. Cauciucurile scârţâiră pe asfaltul ud.

— Nils Barakian, se prezentă bărbatul şi dădu mâna cu Don, în timp ce maşina ocoli Eakins Oval şi se îndreptă înapoi spre oraş. Palmer mi-a spus că ai zăbovit mult în faţa exponatului cu numărul 251. De ce eşti atât de interesat de tabloul acela obscur, domnule Markham?

— De ce v-aş spune? Puteţi fi de la Siguranţa Internă, CIA, Tetragrammaton… de oriunde.

Barakian râse.

— Dacă aş fi, n-aş recunoaşte-o, nu? Va trebui să mă credeţi pe cuvânt că lucrez pentru un grup de oameni care preferă să-şi păstreze anonimatul. Ah, Tetragrammaton… din cabala iudaică, dar prea îndrăgostit de supraştiinţa naziştilor moderaţi… Noi suntem exact opusul lor. Stând atât de mult în faţa tabloului cu numărul 251, domnule Markham, aţi trecut un aşa-zis test. Da, da, ştim despre holotransmisia lui Kwok şi de imaginea-legendă. Şi organizaţiile pe care le-aţi menţionat ştiu despre ele, dar noi am ajuns mai repede la dumneavoastră.

Am prefera ca lucrurile să rămână aşa, dacă nu vă deranjează.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă Don incomodat, în ciuda pluşului moale al banchetei. De ce să am încredere în dumneavoastră mai mult decât în ele?

— Păi, pentru început, o să vă plătim foarte bine ca să lucrați pentru noi. Şi n-o vă deranjeze dacă vă murdăriți un pic degetele cu nişte bani nu prea curați. Banii ne ajută să trecem mai uşor prin încercările aspre ale vieții. Apoi, spre deosebire de şefii *mei,* agențiile acelea de care spuneați nu vă vor lăsa să *hotărâți* dacă lucrați sau nu cu ele. Mai degrabă, vă vor ajuta să „dispăreți”, cred. Şi chiar vă aşteaptă la hotel.

— *Poftim?*

Barakian făcu semn din cap către şofer, care dădu o comandă *sotto voce*. Din tavan coborâră ecrane mici şi plate. Imaginile luate de camere de supraveghere arătau bărbați în costume negre plimbându-se prin locuri pe care Don le recunoscu imediat – parcarea şi holul hotelului unde era cazat şi coridorul etajului la care se afla camera sa. Alungă repede gândul că ar putea fi o farsă pusă la cale de Barakian şi Colbeth. Mai văzuse filmări asemănătoare, dar imaginile păreau prea veridice – şi filmate în timp real – ca să fie o păcăleală.

— Nu înțeleg. De ce au venit după mine? Şi de ce acum?

— Cred că ştim amândoi foarte bine răspunsul la prima întrebare. În urma faptului că ați răspândit în infosferă Protocolul privat de confidențialitate, fără autorizație de la Departamentul de Stat, aş adăuga eu, ați fost acuzat că sunteți dealer ilegal de armament.

— Dar nu sunt…

— Legea americană şi Acordul Internațional Wassenaar, care limitează exportul de arme, consideră muniție tehnologiile de criptare avansate, ca P-Cubed, pe care ați creat-o.

— O, Doamne! Precedentul Zimmerman.

— Exact. Ați creat un sistem criptografic de protecție foarte prietenos cu utilizatorul, pe baza factorilor primi. Unul care ignoră protocoalele-cheie legale şi nu poate fi spart decât de un computer cuantic. În consecință, sunteți un terorist internațional. Felicitări!

— Dar programul meu de criptare e disponibil de şase luni!

— Da. De aceea a doua dumneavoastră întrebare e şi mai interesantă. De ce acum?

Pe măsură ce se apropiau de hotel, Don Markham văzu maşinile de poliție şi limuzinele guvernului parcând în jurul clădirii. Barakian îi făcu din nou semn din cap şoferului, indicând că ar trebui să oprească.

— Ce faceți? Întrebă Don. Vocea îi trăda agitația.

— Puteți merge pe jos la hotel de aici, dacă doriți, îi răspunse Barakian. Ploaia s-a întețit,

dar vă lăsăm umbrela primită de la Palmer.
— Stați… ați spus că am de ales, nu? Să ies din maşină sau să merg cu dumneavoastră în continuare.
— Absolut.
— Păi, sunteți nebuni? Bineînțeles că rămân aici. Chiar dacă habar n-am cine dracu' sunteți. Nu prea am de ales.
Barakian îi făcu semn şoferului să pornească maşina şi să meargă mai departe.
— Ți-am spus cine „dracu" suntem. Eu sunt Nils Barakian, iar el e Palmer Colbeth.
— Nu asta am vrut să zic, rosti Don, privind înapoi peste umăr când se îndepărtară de hotel. Pentru cine lucrați?
— Lucrăm cu o organizație cunoscută ca Fundația Kitchener, desigur. Palmer mi-a spus că ți-au plăcut expozițiile noastre.
Colbeth înclină din cap şi zâmbi.
— Alte întrebări? Întrebă calm Barakian.
Don râse scurt.
— Da… Când am alunecat prin gaura de iepure? Când am trecut prin oglindă? Poate Karuna avea dreptate. Poate sunt nebun deadevăratelea. Poate că văd tipare acolo unde nu există.
Barakian îi puse o mână pe umăr, în încercarea stângace de a-l linişti.
— Creierul omului a avut dintotdeauna capacitatea de a recunoaşte tiparele cu mult înainte ca ea să se aplice simbolurilor, de a

recunoaşte tipare în lucruri care, în realitate, *nu existau*. Eşti un individ foarte sensibil la tipare, Donald, dar n-am văzut niciun iepure care se uită îngrijorat la ceas, nicio fetiță în fața unei oglinzi. Cel puțin nu în ultima vreme.

Barakian îi oferi un zâmbet care părea sincer.

Don încuviință din cap. Era perplex. Viitorul se desfăşura mult prea repede.

LA PESCUIT

Gunpowder River

Directorul adjunct Brescoll avea nenumărate motive să aprecieze frumusețea Rezervației Naționale Gunpowder Falls. În cea mai mare parte, aceasta se întindea în jurul râului Gunpowder, care se unduia între baraj şi Falls Road. Întrucât tot ce se scurgea din rezervorul Pretty Boy era apa de evacuare, râul nu depăşea niciodată temperatura de douăsprezece grade. Avea şi un debit puternic, numai bun pentru populația naturalizată de păstrăvi maronii şi păstrăvi-curcubeu. Cascadele mai mici pe care le forma şi care săltau peste bolovani uriaşi, alcătuind bazine de apă limpede, mărginite de dale, erau locul cu păstrăvi preferat al lui Jim.

Dar mai existau şi alte motive pentru care îi plăcea zona. Pe cerul albastru şi senin de deasupra copacilor nu se vedea niciun avion. Gâlgâitul râului şi acustica bazinului bruiau dispozitivele de înregistrare şi microfoanele

parabolice. Din fericire, nicio agenție de impunere a legii nu considerase că merită să instaleze camere de supraveghere ca să monitorizeze fâşiile de apă pline cu păstrăvi, la care munciseră pescari devotați.

În vestă şi cizme de pescuit, Jim studia râul în timp ce avansa în amonte. Apa se desfăcea şi se revărsa apoi în torente. Folosea musculițe artificiale negre, maro şi bej, din gama 22-26. Erau atât de mici, încât dispăreau complet sub apa tulburată de şuvoaie şi reapăreau, vag vizibile, numai când se loveau de pietre.

Jim nu se aştepta la prea mulți peşti, era spre sfârşitul dimineții şi al sezonului de pescuit. Tocmai se întreba dacă n-ar trebui să folosească larve de friganide, când văzu cu surprindere un păstrăv sărind după musculița lui artificială, puțin amorțit de frig, dar destul de rapid. După ce aruncă undița exact unde trebuia şi după ce peştele înotă îndelung în zona respectivă, păstrăvul ieşi la suprafață. Dintr-o mişcare rapidă a încheieturii şi antebrațului, Jim fixă cârligul şi ridică la suprafață un peşte sclipitor care, după cum sărea, avea între douăzeci şi treizeci de centimetri. Apucându-şi prada cu o mănuşă de plasă fină, observă că avea abdomenul foarte gros.

Cu mâna liberă desfăcu o pereche de clame hemostatice de pe vestă şi scoase cârligul mititel din buza de sus a peştelui. Se uită din nou la

păstrăvul-curcubeu cu mândrie, socotind că are, mai degrabă, peste treizeci de centimetri, apoi îl aruncă înapoi în râu. Urmărindu-l cum înoată şi dispare în curent, studie şi felul în care râul se lovea de cel mai mare bolovan din mijlocul albiei. Ca altădată, se gândi la nemurirea paradoxală a râurilor.

Probabil că Gunpowder se lovea de bolovanul respectiv dinainte ca oamenii să-i dea un nume. Era foarte posibil să facă la fel şi peste o mie de ani, când barajul din amonte se va fi dărâmat sau va fi fost acoperit de nămol, când civilizația umană de pe Pământ se va fi schimbat complet ori va fi dispărut.

Ce scria Thoreau în *Walden?*

Timpul nu e altceva decât un râu în care pescuiesc. Beau din el, dar, în timp ce îmi astâmpăr setea, îi vad fundul nisipos şi îmi dau seama cât de puțin adânc este. Apa curge, dar eternitatea rămâne. Aş vrea să beau din ape mai adânci; să pescuiesc în cerul, pe care, în loc de pietricele, se văd stele.

Ceea ce-i scăpase lui Thoreau, îşi zise Jim, e că râul va rămâne în viață tocmai pentru că va curge. Moare numai când *încetează* să mai curgă.

Tocmai asta aprecia Jim la Gunpowder Falls. Departe de oraş şi de clădirile ridicate de mâna

omului, reuşea să privească lucrurile dintr-o perspectivă mai clară şi mai largă.
Porni în amonte atât de cufundat în gânduri, cu ochii în apă şi urmărind păstrăvii, încât aproape că uită de celălalt motiv pentru care venise astăzi la râu. Până când ajunse într-un loc anume, care, din întâmplare, era mai jos de locul lui preferat de pescuit. Acolo dădu peste un tânăr în pantaloni scurți, sandale de apă şi o jachetă groasă.
Tânărul, cu şuvițe blonde scurte în formă de țepi şi fără pălărie, se străduia să pară preocupat de pescuit, dar nu prea reuşea. Brescoll îşi scoase pipa, puse tutun în ea, o aprinse şi petrecu o vreme uitându-se cum aruncă flăcăul undița – cam aiurea.
— Pescuieşti de mult cu musca? Îl întrebă el în cele din urmă.
Tânărul zâmbi încurcat.
— Asta e prima încercare, recunoscu el. Am văzut o casetă cu indicații, dar nu m-a ajutat prea mult.
— Pot să-ți dau un sfat?
— Sigur.
— Nu lovi apa cu musca. Arunci prea tare. Prea multe aruncări ratate.
— Am înțeles, spuse tânărul, ezitant. Cum rezolv problema?
— Din locul în care eşti, nu-ți trebuie mai mult de douăzeci-douăzeci şi cinci de centimetri ca să

arunci. Şi nu-i nevoie să desfăşori ața complet. Lasă numai plumbul în apă, restul să rămână deasupra. Eşti dreptaci, da?

— Da…

— M-am gândit eu. Atunci ține cotul drept aproape de corp. Mişcă mâna din încheietură înainte şi înapoi, dar nu de mai sus de cot. Nu-i nevoie să mişti şi umărul. Varga undiței trage ața desenând cifra opt. Îi demonstră mişcarea. Ai înțeles?

Tânărul îl privi oarecum nedumerit. Jim se felicită că spusese cifra opt, nu semnul infinitului, cum se exprimau pescarii.

— Cred că da, răspunse tânărul. Las ața cu stânga?

— Da. Când ultima buclă a cifrei opt dispare, îi dai drumul. Nu arunci musca în apă, mai degrabă o *aşezi* pe suprafața ei. În timp ce ea pluteşte dusă de curent, tragi ața. Aşa, poți să-ți smuceşti încheietura înapoi şi să fixezi cârligul mai uşor.

Învățăcelul îl privi în continuare, aşteptând alte indicații.

— Dă-i drumul. Încearcă.

Brescoll se uită cum tânărul exersează tehnica aruncării undiței. Progresa în salturi şi-şi manifesta frustrarea, căci avea nevoie de mai multe indicații de la Jim. Nu peste multă vreme însă, proaspătul pescar îşi îmbunătăți mişcările, iar cei doi se relaxară.

— Ți-ai luat liber de la serviciu?
— Da. Şi tu?
— Tot aşa. Ce lucrezi, dacă nu te superi?
— Nimic deosebit. Lucrez pentru o fundație. Tu?
— Pentru guvern.
Tânărul râse.
— Sună plictisitor. Probabil te bucuri de ziua asta liberă.
— Se prinde mult peşte aici, spuse Jim şi scutură din umeri, mai ales dacă te gândeşti că în apropiere locuiesc două milioane de oameni care ajung repede cu maşina. Dar, da, slujba mea e plictisitoare uneori, mai ales dacă ia o turnură politică.
— Ştiu totul despre politică, spuse tânărul şi înclină din cap. Ştii care-i diferența dintre conservatori şi liberali?
— Nu.
— Conservatorii îi iubesc pe oameni, nu pot suferi societatea în ansamblu. În timp ce liberalii…
— … iubesc societatea, dar nu pot suferi oamenii, îl completă Brescoll.
Bănuielile îi erau acum confirmate. Era timpul să facă schimbul.
— Se vede că nu prea ai noroc aici. Hai să vedem ce musculițe foloseşti.
Tânărul înfăşură ața şi îi arătă momeala.
— Hmm… E o musculiță de apă sărată, de 16, poate 18. Dă-mi şi mie vreo două. Eu îți dau în

schimb două de-ale mele. Au mers bine astăzi. Pune puțin din flotant pe cea pe care-o s-o foloseşti.

Făcură schimb de momeli, deci de *fişiere*. Dacă era un schimb ca toate celelalte, atunci printre resturile de musculițe uscate se aflau date codificate şi un suport de unică folosință – cheia aleatoare, la fel de veche ca datele. Informatorii lui Brescoll întotdeauna includeau fişierele de date de mai multe ori, în mai multe musculițe, cu un suport pentru fiecare. Şi el făcea la fel. Era o procedură standard. Se mai întâmplă să pierzi din musculițe, mai ales dacă omul de legătură e un novice în arta pescuitului. Ar fi păcat să se piardă toate informațiile.

Încercă să-l tenteze pe tânăr cu aruncarea rapidă, dar ucenicul se arătă mai dornic să practice metodele în care se dovedise deja eficient. Când, în sfârşit, prinse şi trase la mal primul său păstrăv, Jim îl aplaudă entuziast, deşi îl pescuise din locul lui preferat.

Se despărțiră în curând, mergând pe drumuri separate de-a lungul apei. Jim nu se manifesta, dar abia aştepta să afle ce i-au trimis informatorii. Alte analize ale tabloului înglobat în holotransmisia lui Kwok? Sau date despre importanța Sălii Memoriale Sun Yat-Sen? La asta făcuse aluzie când luase legătura cu ei ultima oară.

Binefăcătorii lui l-au ajutat întotdeauna mult,

atunci când au coborât în trecut. În ultima vreme şi-au făcut apariţia de mai multe ori. I-a interesat incidentul Kwok şi urmarea lui. Se simţea puţin vinovat că le dăduse câteva indicii despre rezultatele investigaţiei făcute de agenţia lui, în schimbul informaţiilor pe care le primea de la ei. Însă ultimele lor cercetări se concentrau pe documentele Forrest. În cadrul schimbului de astăzi, le transmisese câteva sugestii de orientare a cercetărilor, pe baza celor descoperite de NSA.

După ce prinse şi eliberă încă trei peşti între douăzeci şi patruzeci de centimetri, porni în aval. În drum spre maşină, lăsând râul în spate, se întrebă din nou cine sunt binefăcătorii lui tainici.

Tânărul de azi îi spusese că lucrează pentru o fundaţie, aşa cum suspectase şi el. De la bun început fusese sigur că nu erau agenţii unei puteri străine. Dar de ce-l aleseseră pe el – nu ştia. Poate pentru că era civilul cu poziţia cea mai înaltă din agenţie.

Scutură din cap, strângându-şi undiţa şi aranjând-o într-un tub de aluminiu. La drept vorbind, când fusese contactat prima oară, nu avea poziţia de acum. Tocmai indiciile primite de la ei îl propulsaseră în carieră. Putea spune că se ocupaseră de el. Dar nu putea alunga senzaţia că aceşti binefăcători se opuneau legăturilor CIA cu Tetragrammatonul.

Jim puse undiţa în portbagaj şi-l închise.

Rămase pe loc o clipă, ca să verifice dacă musculițele recent dobândite erau la locul lor, în siguranță. Apoi se urcă în maşină şi se uită în oglindă.

— De ce te-au ales *pe tine?* Îşi întrebă chipul reflectat. Pentru că eşti negru? Era cumva un program anonim de afirmare?

Brescoll râse batjocoritor şi porni motorul Volvo-ului. Schimbând vitezele, începu drumul înapoi spre rutina traiului zilnic. Nu foarte departe în timp sau spațiu, şi totuşi departe.

VII

PĂTRUNDEREA

Kowloon

Detectivul Lu avea multe să-i spună lui Ben Cho, dar nu ştia cum, pentru că era escortat permanent de agentul special şi ataşatul FBI DeSondra Adjoumani. Totuşi, dacă nu putea să-i *vorbească*, probabil că-i putea *arăta*.

În halatul alb de laborator, pantalonii negri, largi şi pantofii negri asortați, Mei-lin spera că ținuta ei era destul de obişnuită ca să nu atragă atenția. În timp ce-i relata episodul de la Sala Memorială Sun Yat-sen, din care scăpaseră cu viață ea şi Ma, pomenind de moartea lui Kao, dar omițând speculația finală a lui Ma, avu impresia că şi Cho era deranjat de escorta sa. Îi dădea răspunsuri reținute.

Apoi, când îi arătă un videograf cu micuțele

mecanisme agitate cu aspect celular, „puieții” din cenuşa lui Kwok, se convinse că era mult mai reținut decât la prima lor întâlnire.

— M-am tăiat din greşeală şi au căzut picături de sânge pe mostre, îi explică ea, arătând pe ecran, şi uite ce am obținut. Cred că le-a activat sângele. Se comportă la fel pe medii de agar, saturate cu componente sanguine.

Văzând că Adjoumani îşi făcea de lucru în dreptul uşii laboratorului, riscă şi tastă, pentru Cho, cuvântul pe care şi-l aminti din holotransmisia lui Kwok, neologismul obținut din alte două neologisme, biotehnologie şi nanotehnologie. *La urma urmei, poate că toate cuvintele sunt neologisme vechi,* îşi zise. BIONANOTEHNOLOGIE?

Urmări reacția lui Cho.

— Nu sunt sigur, începu el, apoi se întrerupse, văzându-i ochii. O privi şovăitor, pe urmă luă o hotărâre:

— Da, cred că ai dreptate. Se străduia să pară că-i răspunde la întrebarea pusă de ea cu glas tare. Reuşi să dea un răspuns cam forțat. Dar în ce scop? Ce urmăresc?

— Nu ştiu, recunoscu Lu. Mi-ai sugerat să caut informații. Inițial am crezut că am descoperit procesul de prelucrare a lor. Acum nu mai sunt atât de convinsă că e premeditat. Adică, din ce alt motiv se dezvoltă coloniile de bacterii, dacă nu ca să se înmulțească?

— Poate. Dar astea nu par naturale, mai degrabă un produs uman, deci, logic, servesc unui scop în avantajul ființelor umane. Poate nu sunt complet operaționale încă. E doar o bănuială. Mai ai primele mostre? Cele pe care le-ai contaminat din greşeală?

— La capătul celălalt al bancului… Acolo, îi arătă Lu. Se îndreptară spre ele. Le-am ținut la frigider şi le-am încetinit. Le-am scos acum o oră, ştiind că vii.

Cho examină formele luate de mostre, cu o expresie ciudată pe figură.

— Seamănă cu vârtejurile de nisip din grădinile Zen, remarcă el derutat. Versiuni în miniatură.

— Da, sau cu amprentele digitale, sugeră Mei-lin emoționată. Asta era – o deschidere. Dacă ar fi putut exploata ocazia, ar fi obținut multe informații de la Cho chiar sub nasul lui Adjoumani. „Vârtejurile” variază de la o colonie la alta, dar nu foarte mult. Ca amprentele gemenilor identici, nu ale indivizilor neînrudiți.

— Gemenii identici nu au amprente identice?

— Geneticienii susțin că nicio trăsătură genetică nu are penetranță sută la sută. Genotipul nu se manifestă niciodată perfect în fenotip.

— Serios? De ce?

— Genotipul e un plan, spuse Mei-lin, deschizându-şi palmele, iar fenotipul – casa ridicată pe baza lui.

— Şi toată lumea ştie că planul şi casa nu coincid niciodată! Spuse Cho, râzând.
— După teoreticienii complexității, diferența este dată de dependența sensibilă de condițiile inițiale.
Mai preocupat, Ben scutură din cap.
— Dar gemenii identici sunt duplicate genetice din acelaşi ovul fertilizat, nu?
— Duplicare aproape sută la sută, ca într-un sistem biologic. Şi stau unul lângă altul în acelaşi uter. Dar şi în uter există deosebiri, cum ar fi între concentrațiile chimice. Diferențele de mediu se amplifică numai după naşterea gemenilor. Hai să-ți arăt.
Era momentul să-şi încerce norocul, să-i arate ce-i sugeraseră amprentele lui, în mesajul returnat, oricât de improbabil părea.
Îi arătă pe monitorul unui computer două seturi de amprente ale degetului mare similare, etichetate A şi B.
— Vezi vreo diferență?
— Nu. De ce? Ar trebui?
— Numai dacă eşti expert în dermatoglifică, specifică Mei-lin, schimbând versiunile cu altele noi, pe care erau marcate diferențele. Amprentele se aseamănă foarte mult ca model – spirale, bucle, linii, creste dermice. Diferențele sunt clare, dar numai în detalii. Mai ales acolo unde crestele se bifurcă sau se termină. Vezi?
— Hmm mormăi Ben Cho, pretinzând că

înțelege. Astea sunt amprentele unor gemeni identici?

— Cred că da. Gemeni, dar din mame diferite.

— Cum se poate aşa ceva? Se miră Ben şi se scărpină pe cap cu un gest inconştient. Vreun joc de-a fertilitatea?

— Excelent! Tehnologia de reproducere avansată generează un surplus de ovule fertilizate şi de embrioni care se pot congela şi stoca. De aici se poate trece direct la permutări şi combinări.

— Ce vrei să spui?

— Hai să-ți prezint câteva scenarii, îi spuse ea. Pe ecran apărură arbori genealogici modificați şi explicați. Ovulul mamei genetice ar putea fi fertilizat de sperma tatălui genetic *în vitro*, rezultând un embrion care poate fi implantat ulterior în uterul mamei. Mama genetică devine astfel mamă însărcinată.

— Dar nu trebuie să se întâmple neapărat aşa.

— Nu. Embrionul poate fi implantat în uterul unei femei fără nicio legătură biologică. Mama genetică nu trebuie neapărat să fie mama culturală. La fel, tatăl genetic poate fi sau nu tatăl cultural, în casa în care creşte copilul.

— Atunci aceste diagrame arată că un embrion poate fi implantat în uterul unei femei care nu e mama lui genetică şi, odată născut, poate creşte într-o familie în care nici mama, nici tatăl lui nu au legătură genetică cu el, conchise Ben.

— Şi, în acest caz, încercă Mei-lin să îndrepte conversaţia spre alt subiect, singura legătură „biologică” dintre mamă şi copil este aceea că ea l-a purtat în pântece şi l-a născut. Nu are nicio legătură genetică cu „copilul” ei.

— Şi, întreb din nou, ce legătură are asta cu gemenii identici?

— Dacă avem de-a face cu embrioni divizaţi identici, îi explică Mei-lin, arătându-i alţi arbori genealogici şi diagrame, unul din ei poate fi crescut într-o familie în care părinţii genetici sunt şi părinţi culturali. Celălalt însă, geamănul adoptat, poate fi crescut într-o familie cu care nu are nicio legătură biologică. Un tată cu care nu are nicio legătură biologică. O mamă cu care singura legătură e că l-a purtat şi l-a născut la termen.

— Dar, dacă embrionii ar fi congelaţi, atunci ar putea fi stocaţi, spuse Cho, reflectând la idee. Geamănul embrionar adoptat nu trebuie să se nască neapărat în aceeaşi zi.

— Exact. Un geamăn embrionar adoptat se poate naşte la diferenţă de luni sau ani de zile faţă de geamănul său identic din punct de vedere genetic. Şi e foarte probabil ca acel copil adoptat să nici nu ştie că a fost adoptat, pentru că părinţii lui poate habar n-au că, genetic vorbind, nu e de fapt copilul lor.

— Aşadar, gemenii pot creşte în familii diferite, fără să ştie că au un frate şi fără ca familia să

ştie adevărul.

— Nu doar în familii, ci şi în rase diferite, sublinie Mei-lin. Pentru că oamenii fac parte dintr-o specie şi, strict în baza clasificării biologice, specia umană nu are rase, ci variații geografice. Rasa şi etnicitatea sunt, fără îndoială, concepte sociale şi istorice majore, dar semnificația lor *biologica* este nesemnificativă sub aspect genetic. Suntem cu toții prea asemănători genetic ca să fim rase diferite, în sensul dat de Linne. Şi, din moment ce aceeaşi genă poate produce o gamă de proteine, nu e chiar aşa de greu să iei acelaşi genotip şi să te joci cu el proteomic şi epigenetic, până când produce un fenotip diferit.

— Dar cum se poate ca lucrul cu genele şi proteinele la microscara de care vorbeşti să modifice ceva măreț, ca rasa? Întrebă Cho, perplex.

— Semnificanții etnici tradiționali, ca nivelul de melanină din piele, părul ondulat, cuta mongoloidă şi altele, continuă Mei-lin, în timp ce tasta pentru a rula alte imagini, sunt uşor de modificat peste nivelul genetic. Prin tehnologia proteomică şi epigenomică, relația dintre gemeni şi chiar dintre rude se poate masca perfect. Singura cale de a depista genotipuri identice e prin testare ADN.

— N-am auzit de… ăăă… copii gemeni din rase diferite, spuse Cho pe un ton mai degrabă

suspicios. Există documente care să ateste astfel de cazuri?

— Nici eu n-am auzit de asemenea cazuri până acum, dar cred că am descoperit unul.

Mei-lin aruncă o privire furişă spre uşă. Adjoumani era tot acolo, santinelă discretă. Nimic din postura ei nu indica dacă era cu adevărat preocupată de altceva sau se prefăcea că nu le dă atenție din politețe. Dar, din unghiul în care stătea, nu avea cum să vadă ecranul monitorului. Lu tastă şi aduse pe ecran ceea ce voia să-i arate lui Cho, apoi se dădu la o parte, făcându-i semn să studieze.

Urmări expresia lui Ben pe măsură ce el asimila datele de pe ecran, pe care ea deja le cunoştea. Amprentele A se potriveau cu ale lui Jaron Kwok, ale cărui coordonate indicau data naşterii şi alte caracteristici de identificare. Amprentele B, foarte asemănătoare, se potriveau cu ale lui Benjamin Cho, ale cărui coordonate indicau o cu totul altă dată a naşterii şi alte caracteristici de identificare. Un tremur discret tulbură chipul lui Ben.

— Trebuie să fie o greşeală, zise el în şoaptă, tuşind ca să-şi limpezească vocea.

— Nici eu nu mă aşteptam să fie adevărat, rosti Lu, neştiind ce altceva să spună. Şi nici nu există dovezi genetice încă. Dar dovezile indirecte sunt foarte solide. Uite cât de bine se potrivesc amprentele. Cele etichetate B sunt luate de pe un

cilindru de mesaje – au fost identificate. Cele etichetate A sunt luate de la o scenă a crimei şi se potrivesc cu celelalte date existente ale subiectului A.

— Vrei să spui că… Cho se opri, pentru că Mei-lin îl prinse brusc de braţ şi-l pişcă de piele cu vârful degetelor. Vrei să spui că subiectul A şi subiectul B sunt gemeni identici?

— Da. În ciuda diferenţelor „rasiale” şi de familie.

Ben întoarse spre Lu o privire pătrunzătoare.

— Atunci, Marilyn, întrebarea mea de mai înainte se poate pune şi acum: de ce s-ar face un asemenea lucru?

— Iar eu trebuie să repet că nu ştiu. Dar ce ai spus înainte despre mecanisme se aplică probabil şi în acest caz: serveşte unui scop mai amplu. Cred că ceea ce vezi pe ecran e produsul unei manipulări planificate cu multă atenţie, în afara evoluţiei normale a reproducerii şi a progresului biologic. Rezultatul inovaţiei tehnologice.

Mohorât, Cho o aprobă cu o înclinare a capului. Era abătut, iar lui Mei-lin îi fu milă de el. Cum altfel să se simtă, la urma urmei? Dacă ceea ce îi arătase era adevărat, atunci tot ce ştia el despre existenţa lui era fals. Meditând asupra ramificaţiilor, constată că nu pot fi evaluate.

Nu voise să-i facă rău, dar ce altceva să fi făcut? Descoperirea ei ar putea avea implicaţii majore

în investigarea cazului Kwok. Dacă tot ajunsese atât de departe, trebuia să meargă până la capăt şi să obţină dovezi incontestabile. Pentru asta avea nevoie de o mostră de ADN.

— Apropo, spuse ea pe un ton obişnuit, încercând să-i atragă atenţia. Colectez probe de grupe sanguine diferite ca medii de testare pentru mecanismele celulare. Te deranjează să iau una şi de la tine, pentru teste suplimentare?

Puse accentul pe ultimele cuvinte în speranţa că Cho va înţelege ce vrea, dar nu prea tare, ca să nu atragă atenţia lui Adjoumani. Ben o înţelese.

— Nu, de ce să mă deranjeze? Rosti el sec.

Detectivul Lu aduse instrumentele necesare, îi puse garoul şi pipăi o venă la îndoitura cotului. Apoi desfăcu o seringă. Gesturile îi amintiră de vremuri vechi, când nu era expert în medicina legală şi nu lucra în cadrul poliţiei, mai vechi chiar decât perioada în care îşi scria lucrarea de diplomă, în antropologia medico-legală. Ca studentă, câştigase nişte bani lucrând într-o clinică locală, recoltând probe de sânge şi îndurând nenumărate glume cu vampiri.

— Sunteţi sigură că e absolut necesar, doamnă? Întrebă agentul special Adjoumani, păşind în laborator şi întrerupând-o pe Lu.

Mei-lin se uită la Ben.

— Da, e necesar, DeSondra, răspunse Cho, întorcând privirea lui Mei-lin. Nu-ţi face griji. Ia ceva din mine, nu-mi introduce nimic în corp.

Cât îi luă sânge, Lu încercă să-i arate, din priviri, cât de recunoscătoare îi era. Constată cu uimire că şi el îi răspundea cu aceeaşi recunoştinţă, deşi însoţită de nesiguranţă. Şi regret.

Cho îi scrise numărul lui de telefon local pe o bucată de hârtie.

— Dacă afli ceva interesant, dă-mi un telefon, o rugă el.

PROVOCÂND ISTORIA

Sha Tin

Privind înapoi peste umăr, Ben Cho zări hotelul Royal Park, cu numele scris mare pe frontispiciu. Locul în care Jaron Kwok – fratele său geamăn nebănuit, dacă detectivul Lu nu se înşela – îşi găsite moartea în mod suspect. În lumina după-amiezii târzii, Ben se plimba prin parcul după care fusese numit hotelul.

Nu putea spune exact de ce, după întâlnirea cu detectivul, o rugase pe Adjoumani să-l aducă cu maşina în Sha Tin. „întoarcerea la locul crimei”, îi explică el. Nu era adevărat. Nu se dusese în camera lui Kwok, acum deja curăţată şi închiriată altor musafiri. În schimb, hoinărise în jurul hotelului, apoi în parcul apropiat. Probabil c-o enervase pe agentă fiindcă se plimba fără scop, în loc să urmărească o pistă concretă, dar nu avea ce face.

Ar fi vrut să-i spună ce descoperise Lu, dar nu

ştia dacă era bine. Lu îşi apăra informaţiile, aşa ciudate cum erau. Tot nu ştia câtă încredere să aibă în ea – sau, la drept vorbind, în Adjoumani, care îl urmărea ca o umbră şi acum.

Wong Jun şi gorilele de la Guoanbu îl ţineau şi ei sub supraveghere, probabil. Ţinând cont de atacurile mediatice dintre China şi SUA referitor la problemele din Nepal şi California, se întrebă cât va mai putea să se plimbe „liber” prin China.

În parc, garduri firave apărau spaţiile verzi printre care se întindeau iazuri înconjurate de pietre şi garduri vii îngrijite. În fundal, printre palmieri, se întrezăreau turnurile blocurilor cu mai multe etaje de pe malul celălalt alt râului Shi Mun. Ceea ce Ben luase drept statui impresioniste abstracte când trecuse pe lângă ele prima oară se dovediră a fi stânci răsucite şi erodate, plantate pe ridicături scunde. Îl copleşi impresia de suprarealism, mai ales când se trezi privind un peisaj cunoscut, deşi nu mai fusese în parc niciodată.

În faţa lui, o cascadă aluneca de pe un deluşor, peste straturi din pietre ascuţite, într-un iaz sau un lac cu apă gri-verzuie. Pe insula din mijlocul lui se înălţa o structură deschisă, o combinaţie de foişor şi pagodă, cu acoperiş de ţiglă roşie.

Peşti coloraţi în toate nuanţele curcubeului înotau prin apa murdară şi broaşte ţestoase negre-cenuşii se încălzeau la soare pe pietrele de la mal. Un pod boltit se arcuia între insulă şi mal.

Ben se aşeză pe o bancă de lângă lac şi se uită la o grădină rămasă fără palat. Era acelaşi peisaj pe care-l văzuse într-o fotografie din casa Cherisei: ea şi Jaron, un cuplu fericit stând chiar pe acest pod oglindit în lacul cu peşti şi broaşte țestoase. Fragmente din peisaj apăreau şi în holotransmisia lui Kwok.

Se gândi la întâmplarea cu Cherise în parcarea din New Burlton. Refuză să se gândească dacă o trădase pe Reyna sau pe Jaron şi făcu un efort să se piardă în decorul din fața ochilor.

Ceea ce îl surprindea cel mai tare era modul în care podul se reflecta în apă. Jumătatea de sus alcătuia, unită cu cea de jos, un cerc perfect, gol, jumătate real, jumătate iluzoriu. Implicațiile imaginii îi răsunau în minte, rezonând cu situația lui, recent descoperită.

Dacă Jaron Kwok era cu adevărat fratele lui geamăn, atunci imaginea reflectată era Jaron sau Ben? Fusese Ben modificat proteomic, ca să pară un copil născut din tată chinezo-american şi mamă africano-americană? Sau Kwok fusese copilul-provocare, conceput din ovulele şi sperma familiei Cho, caracteristicile lui negre fiind ascunse ca să arate ca un chinez?

Care dintre ei trăise viața reală şi care trăise iluzia? Dacă amândoi s-au născut din acelaşi embrion, atunci cine concepuse embrionul, părinții lui sau cei ai lui Kwok? Ținând cont că data naşterii lui Ben era la două luni după a lui

Kwok, era oare Ben cel crescut de altă familie, nu de cea biologică?

Dacă niciuna dintre perechile de părinți nu fusese sursa de ovule şi spermă? Prea mult de reflectat. Totuşi, de ce nu discutaseră părinții lui cu el niciodată despre problemele dinaintea naşterii sale? Lupta cu fertilitatea şi infertilitatea, hotărârea care i-a determinat să apeleze la tehnologia reproductivă. Oare liniştea lor era un secret de familie?

Ca dragostea maternă dusă la extrem şi transformată în abuz sexual?

Soră! Ce faci cu băiatul ăla?

Alungă ideea.

Ura de mult implanturile, pentru ca acum să afle că, probabil, şi el era unul, adică fusese de la bun început. Încercă să se gândească la altceva şi aproape că reuşi.

„Ceva s-a întâmplat atunci", spusese Cherise. „Răscrucea drumului spre Teba". Şi Jaron folosise expresia în notițele lui pe marginea documentelor Forrest, dar în alt context. Documentele Forrest... Şi ele mergeau pe căi diferite, conducând ia nenumărate întrebări şi răspunsuri.

Ben presupusese dintotdeauna că Felix Forrest fusese un Războinic Rece, credincios epocii sale. În imaginile văzute, Forrest sigur arăta aşa, cu pălăria lui şi ochiul bandajat – lucru justificat, pentru că îşi pierduse un ochi într-un accident

din copilărie. Dar cu cât citea Ben mai mult din lucrările publicate ale bătrânului spion, mai ales povestirile lui ştiinţifico-fantastice, cu atât devenea mai nesigur în privinţa lui. Dacă Forrest n-a fost decât un patriot fanatic, atunci de ce a lăsat adevărul să se răspândească liber prin lume, în povestiri aşa-zis fantastice, publicate sub pseudonim?

Pe parcursul cercetărilor sale, Ben – la fel ca Jaron înaintea lui – descoperise că ştiinţifico-fantasticul lui Forrest masca discret proiecte CIA secrete de la sfârşitul anilor 1950 şi începutul anilor 1960, dându-le un contur nou, sub forma unor povestiri fantastice despre „Instrumentalitatea" puternică şi misterioasă care va conduce în viitorul apropiat. Forrest a transformat experimentele trecute ale CIA într-o relatare despre savantul Rogov, care şi-a proiectat conştiinţa cu peste o mie de ani în viitor. Iar în povestirea despre un călător hiperdimensional furios, pe nume Artyr Rambo, bătrânul spion făcea referire indirectă la proiectul MK Ultra – administrarea, pe ascuns, de LSD civililor neştiutori.

Astfel de scăpări nu se potriveau cu profilul un hiperpatriot conştient de importanţa siguranţei statului. Au fost ele cu adevărat o breşă în sistemul de secrete sau îşi urma bătrânul spion propriul program nerostit? Îşi apăra el propriile teorii despre limita dintre patriotism şi paranoia?

„Răscrucea” din cercetările lui Kwok nu se referea la viaţa lui, realiză Ben, nici la Felix Forrest şi viaţa lui, nici la agenţii ca CIA şi NSA. Nu, se referea la istoria mult mai amplă a artei memoriei şi criptografiei – apariţia ştiinţei, a serviciilor secrete şi a societăţilor secrete. Drumurile se bifurcau mult înapoi, la trivium, locul unde se uneau sau se despărţeau rutele principale, unde Oedip şi-a ucis tatăl fără să ştie, pe drumul care ducea spre căsătoria cu mama lui. La triviumul din şcolile medievale. La magul renascentist, scufundat în artele triviumului şi la fratele său, quadrivium. Magul care, cu memoria lui magică în sprijinul gnozei, a făcut ca acţiunea fiinţelor umane asupra lumii să fie demnă, importantă şi permisă.

Magul care a deschis, aşadar, calea spre ştiinţa modernă. La rândul ei, aceasta a creat un nou trivium, detaşându-se de magia şi religia cu care convieţuise, parte dintr-o singură artă.

Privind la pod, la arcuirea lui şi la apa în care se oglindea, la cercul gol a cărui jumătate se reflecta în lac, Ben se gândi la felul în care caleidoscoapele alcătuiau fantasmagorii magice din cioburile din oglindă, din dublări, ramificaţii şi reflexii. La holotransmisia lui Kwok şi la personajele deja identificate din ea, printre care şi Giordano Bruno.

Dicţionarele filosofice şi enciclopediile pe care le consultase afirmau că Bruno – cabalist şi

criptograf ocultist, adept al lui Hermes Trismegistus, magician al soarelui şi ucenic timpuriu al lui Copernic – fusese fie cel mai mare materialist (pentru că susţinuseră spiritul şi universul sunt unul şi acelaşi lucru), fie cel mai mare materialist care a trăit vreodată (exact din acelaşi motiv).

Scuturând din cap, Ben se concentră din nou cu privirea pe cercul perfect format de arcada amplă a podului şi imaginea ei reflectată în apă. Mai devreme considerase reflexia o iluzie, o jumătate ireală, dar acum înţelese că portalul circular era complet numai dacă exista şi ca obiect real, şi ca imagine în oglindă. Cercul nu era o iluzie, ci suma părţilor complementare. Ceea ce Giordano Bruno a numit *coincidentia oppositorum,* coincidenţa contrariilor, cu secole înainte ca fizicienii să descopere complementaritatea.

Ben îşi aminti când vorbise despre complementaritate ultima dată – în discuţia cu Kimberly, stripteuza – şi se înroşi în obraji.

Când adepţii mecanicii cuantice tradiţionale au început să privească spre cosmos, au descoperit un cerc întreg, dar au declarat că numai universul din partea lui Ben a reflexiei era adevărat, pe când cealaltă jumătate a cercului, geamănul din oglindă, era o fantomă. Cu toate acestea, când teoreticienii lumilor multiple, naşii criptologiei cuantice, au privit spre cosmos şi au văzut un cerc întreg, au declarat că universurile

gemene care alcătuiesc întregul sunt reale în aceeaşi măsură, numai că fiecare univers, îl *simțea* pe celălalt ca o fantomă.

În unele universuri, anumite lucruri nu au depăşit niciodată frontiera formală, nu s-au *petrecut* în fapt. Ca moartea lui Jaron. Tumoarea Reynei, cancerul, moartea ei. Ben se strădui să-şi alunge astfel de gânduri. La ce i-ar folosi? Dar, chiar dacă se concentra pe munca lui Jaron, gândurile îi fugeau din nou la ceea ce ar putea exista în alte lumi.

Acolo, la răscruce, gemenii nerecunoscuți ai magiei arhetipale şi ai ştiinței empirice se despărțiseră, cel puțin în viziunea lui Kwok. Bruno a încercat să unească într-o singură Biserică universală sectele care dezbinaseră bisericile creştine prin sistemul lui secret şi magic al memoriei, dar în final a eşuat. Arta ocultizată a memoriei a ajuns clandestină, transformată în societăți secrete ca rozicrucienii, masonii şi nenumărații lor urmaşi. Alternativ, în formă demitologizată, artele mnemonice au deschis calea oficială a metodei ştiințifice.

În ciuda eşecului, eforturile lui Bruno de a sistematiza arta memoriei pentru a produce o maşină de memorie universală nu au fost foarte diferite de cele depuse de Alan Turing înainte şi în timpul celui de-ai Doilea Război Mondial. Acest lucru a făcut posibilă crearea de software pentru maşinăriile sale universale întruchipate,

în scurtă vreme, de computere mecanice şi electronice. Însă Bruno n-a sperat să programeze partea de hardware a maşinilor, ci sufletul şi mintea.

Partea de hard a podului, partea umedă a imaginii reflectate. O clipă, Ben văzu cu ochii minții sclipirea spectrală a unui lanț de aur răsucit, dubla spirală luminoasă a istoriei alunecând înainte şi înapoi prin bezna timpului. Roțile combinatorii ale lui Lull şi roțile memoriei ale lui Bruno reflectau, în mod curios, discuri de cifruri militare, inele de decodor, discurile dispozitivelor Enigma germane, rotițele de calcul ale dispozitivului diferențial al lui Babbage.

Generalii şi amiralii americani i-au numit pe spărgătorii lor de coduri „vrăjitori", iar numele de cod colectiv pentru o serie de interceptări japoneze de maximă importanță în ajunul celui de-ai Doilea Război Mondial a fost MAGIC. Churchill a numit ostilitățile electronice „războiul vrăjitorilor". Oamenii de ştiință şi tehnologii de la CIA şi NSA erau numiți „vrăjitori" şi în interiorul, şi în afara organizațiilor. Criptologia era molecula-oglindă, ADN-ul magiei, dar şi al ştiinței.

Vai, ai grijă, îşi zise Ben. *Nu exagera.* Însemnările lui Jaron erau îmbibate de euforia informațiilor. Era nebunie sau…?

Când se uită la chipul său în lac, nu-l văzu nici pe Jaron Kwok, nici spectrul unui geamăn

crescut din aceleaşi benzi ADN, ci propria sa reflecție, care-i aminti cât de profund abordase Kwok, în notițele sale, nu doar istoria, ci şi destinul.

Calculul cuantic, susținea Kwok, era destinat să reunească drumurile bifurcate cu atât de mult timp în urmă. Vrăjitor, savant şi criptanalist – toți se oglindeau unul pe altul. Pentru Kwok, crearea computerului cuantic cu lățime de bandă universală, cea mai avansată maşină criptanalitică, reprezenta cheia universală de descifrare a codurilor. Însemna întoarcerea la *clavis universalis* şi împlinirea ei, cheia tuturor misterelor din univers. Crearea criptogramei ca labirint universal, un cifru indescifrabil, însemna revenirea la *labyrinthus universalis*, labirintul magului, o cale plină de enigme pe care trebuie s-o străbată cei neinițiați, dacă vor să dobândească puterile nelimitate ale celor inițiați.

Citind însemnările lui Kwok, Cho se întrebase dacă omul se considera un mag renăscut, un al doilea Bruno. Din câte îşi dădea seama, Giordano Bruno credea că maşinăria sa universală a memoriei – cu roți înglobate în roți înglobate în alte roți – era capabilă să reflecte în mod complex permutările şi combinările stelelor şi planetelor în drumul lor. De asemenea, credea că astfel de simulacre ajustabile îi vor permite să creeze un sistem cu care să pătrundă în sistemele astrologice arhetipale, ca să ajungă la

tiparele de ordonare ale naturii însăşi, deci să deschidă „uşile de diamant negru” – expresia lui Bruno – din sufletul celui inițiat. Odată deschise, ele ar deveni „uşile sidefate” ale Revelației şi i-ar permite inițiatului să-şi conecteze sufletul la energiile cosmice.

Deşi Jaron Kwok nu s-a gândit neapărat la constelații ca la „umbrele luminoase ale Ideilor”, la fel ca Bruno şi el credea că putea afla combinația bolții raiului. Oare el, spărgătorul de seifuri cereşti, a reuşit sau nu? A absorbit o lume întreagă de date, ca marele mag? A reflectat el, extaziat, universul în mintea lui oglinditoare, a devenit el una cu Energiile Cosmice?

În ce scop? Patriotism, paranoia sau ego? A vrut să-i învingă pe chinezi şi să ia premiul? Pe americani? Pe amândoi? Dar dacă premiul pe care-l căutau toți, prin intermediul bionanotehnologiei şi al criptologiei cuantice, nu era decât premiul de inferioritate?

Sau o capcană explozivă. Buuum! Îți iei adio de la univers. Sau cel puțin de la locul tău în el, eroule. În ultima clipă, când a dispărut, oare a ştiut Jaron că avea un frate geamăn? Sau a murit ignorant, victima propriilor maşinațiuni, reuşind să rămână un biet neştiutor?

Ben îşi întoarse privirea.

Cu colțul ochiului, surprinse imaginea unei femei care se îndrepta spre el. La început se gândi că e Adjoumani, dar sursa imaginii

reflectate ajunse imediat lângă el. Era o tânără asiatică, suplă şi neobişnuit de frumoasă, deşi puțin prea machiată pentru gustul lui. Îi trecu prin minte că poate e o agentă Guoanbu, imaginea oglindită a DeSondrei.

— Bună, îl salută ea. Chiar şi salutul dintr-un cuvânt era sugestiv. Ştiu din surse sigure că eşti genul de bărbat care apreciază formele feminine. Citesc în ochii tăi că e adevărat. Pe mine mă cheamă Sân, dar tu poți să-mi spui Helen. Hai să dansăm, vrei?

Femeia îi aruncă o privire iritant de seducătoare şi-i vârî o bucată de hârtie în palmă exact când Adjoumani îşi făcu apariția grăbită. Agenta FBI fusese luată pe nepregătite. Înainte de a putea lua măsuri, ea şi Ben văzură cum străina se furişează discret de lângă el şi dispare.

— Cine era?

— Nu ştiu, spuse Ben, tuşind ca să-şi curețe gâtul uscat şi ca să-şi ascundă stânjeneala din glas. Mi-a dat asta. O invitație la un club al „doamnelor”.

— Templul Celor Zece Mii de Frumuseți, citi Adjoumani cu voce tare, încruntându-se. Scutură din cap cu dispreț şi-i dădu lui Ben invitația înapoi. Locul e undeva la poalele dealului, lângă Templul Celor Zece Mii de Buddha. Lipsă de gust, după părerea mea.

— Da… Ben dădu absent din cap. Aruncă o ultimă privire spre pod şi spre imaginea lui

reflectată în lac, poarta spre o altă lume. Am văzut Templul Celor Zece Mii de Buddha. Şi cred că am văzut tot ceea ce mi-am propus, venind aici.

— În regulă. Atunci, să ne întoarcem la hotel.

Urmând-o în tăcere, gândurile negre îl cuprinseră pe Ben mai repede decât se lăsă amurgul. „Ştiu din surse sigure”, spusese necunoscuta. Să fie doar o coincidență? Un comentariu spontan? Se juca oare cu curiozitatea lui, sperând să câştige un client?

Dacă ştia într-adevăr ceva despre el „din surse sigure”, atunci care erau acele surse? Era acel „club al doamnelor” similar cu „clubul domnilor”, un alt eufemism pentru barul de striptease? Singura persoană care ştia de aventura lui nocturnă la un asemenea bar era Ike Carlson. Şi Kimberly, desigur. Îl trădase Carlson? La urma urmei, Ben nu ştia prea multe despre el.

Acum, că se gândea, nu fusese Kimberly stripteuza prea potrivită pentru el şi nevoile lui? Dar şi Ike şi ea erau la jumătate de lume distanță. În ce scop ar trăda ei micul lui păcat? Şi cui?

În ce scop?

Pentru ce?

Auzise şi se gândise la întrebarea asta mult prea des astăzi. Cu mintea la umbre luminoase şi reflexii întunecate, la oglinzi şi la stripteuze, se întrebă dacă nu încerca cineva să-şi bată joc de

el. Dacă nu încerca cineva să-şi bată joc de toată viața lui.

Nu avusese niciodată înclinații paranoice. Teoriile conspirației erau imitațiile dăunătoare ale investigațiilor autentice, fantezii care umpleau golurile când lipseau faptele. Aşa crezuse el întotdeauna.

Totuşi, ceea ce-i arătase azi Lu ar fi zguduit pe oricine. Povestea ei despre copiii „modificați" parcă era scoasă dintr-o carte de poveşti triste. Dacă exista cineva responsabil de această chestiune neaşteptată, cine era? Cine ar fi făcut aşa ceva? Cine ar fi făcut din el un pion din clipa naşterii şi, din nou, în ce scop?

Misterul atoateînvăluitor îl ducea cu gândul la organizațiile de la care primise Kwok documentele Forrest. Aceleaşi care-l angajaseră pe Jaron, apoi pe el.

Dar descoperirea lui Lu nu părea o chestiune de „securitate națională" sau „concurență corporatistă". În spatele agențiilor secrete şi al rețelelor teroriste, al conspirațiilor criminale şi al cabalelor clandestine, al intrigilor internaționale lansate de guvernele din umbră, existau entități şi mai misterioase?

Unde să caute el creaturi care trăiau atât de departe de lumina zilei? Cu ce cheie să deschidă uşile de diamant negru şi ce Puteri va găsi în spatele lor?

Privind la bilețelul roz din palmă, simți că are în

mână un fir care-l va conduce printr-un labirint care se întuneca din ce în ce mai tare.

ANTICIPAREA PRECEDENTULUI INEXISTENT

Crypto City

Într-un hol mic pentru teleconferințe de la etajul al optulea, unde se aflau birourile directoriale din Sediul Central/Operativ, directorul-adjunct Brescoll se întâlni cu Beech, Wang şi Lingenfelter. Niciunul din ei nu arăta extrem de fericit, deşi cei trei aveau cu totul alte motive pentru asta decât Brescoll. Soacra lui tocmai fusese diagnosticată cu cancer uterin, iar soția lui, Marion, care era foarte apropiată de ea, trecea printr-o perioadă grea. În ciuda provocărilor dureroase în fața cărora se afla el şi familia lui, la serviciu Jim încerca să se concentreze pe chestiunile urgente, chiar dacă nu-i venea prea uşor.

— V-am citit rapoartele, se adresă el celor trei. Mi se pare că avem mai multe probleme. Din câte văd, se împart în patru categorii. În primul rând, e vorba de activarea cenuşii găsite la dispariția lui Jaron Kwok. În al doilea, de explicarea imaginilor bizare înglobate în holotransmisia lui Kwok, mai ales cele din Sala Memorială Sun Yat-sen şi în tabloul din Philadelphia. În al treilea, de accesul la materialele din holotransmisie. Iar în al patrulea, de concurenții noştri: Guoanbu, în China. Dar cum rămâne cu cybernesienii care

lucrează în afara Trifrontierei? Cu Războinicii Noilor învățături, cu familia criminală Cheng? Ce urmăresc să câştige din acțiunile lor? Hai să-ncepem cu primul punct, cenuşa bionanotehnologică şi activarea ei.

Beech, parcă prea dornic să înceapă, activă un holovideo cu mecanisme nanorganice complexe.

— Tehnicianul nostru care lucrează în laboratorul lui Lu din Kowloon a observat că detectivul a cultivat mai multe mostre în medii de sânge, spuse el. Am procedat şi noi la fel. Într-adevăr, bionanomecanismele se activează în contact cu sângele.

Brescoll surprinse un schimb de priviri între Beech şi Wang care sugera dezacordul. Apoi Wang elimină datele lui Beech şi le înlocui cu propriile grafice, care arătau procente de „activare a populației bionanotehnologice proiectate" şi „caracterizări ale limbajelor recursiv enumerative prin modelul Watson-Crick."

— Cred că expresia „parțial activat" se potriveşte mai bine, spuse Wang. Studiate cu microscopul electronic, mecanismele care alcătuiesc cenuşa lui Kwok – sunt mai multe tipuri, vedeți – s-au dovedit a fi neobişnuit de complexe. Nu avem nimic care să le egaleze. Totuşi, ceea ce fac până acum e doar comunicare la nivel extrem de scăzut şi reproducere.

— Dar crezi că sunt capabile de mai mult? Se

interesă directorul adjunct.

— Mult mai mult, veni răspunsul categoric al lui Wang.

Jim observă că Bree Lingenfelter se uită rapid de la Wang la Beech şi iar la Wang, apoi înlocui imaginile lui Wang cu propriile grafice despre „Gramatica dispozitivului Turing în sisteme” şi „Suprapunerea proprietăților complementare în modelul Watson-Crick şi sistemele cuantice generalizate”.

— Trebuie să spun că sunt de acord cu dr. Wang, declară Lingenfelter. Metoda prin care aceste dispozitive bionanotehnologice exploatează fundațiile mecanice cuantice ale activității moleculare ADN este mult mai sofisticată decât e necesar pentru simpla reproducere sau comunicare locală. Nu cunoaştem pe nimeni – nici noi, nici chinezii, nici ruşii, japonezii sau europenii – care să producă dispozitive bionanotehnologice la acest nivel de dezvoltare.

Jim ridică din sprânceană.

— Deci prima noastră problemă a făcut trei pui, constată el, clătinând uşor din cap. Dacă cenuşa bionanotehnologică, indiferent de câte tipuri este, nu e total activată, atunci cum reuşim s-o activăm în totalitate? Care e rezultatul cel mai probabil al acestei activări complete? Şi, dacă nimeni dintre cei pe care-i ştim n-a construit aceste materiale, atunci cine a făcut-o?

— Nu avem încă răspunsuri clare la aceste întrebări, doar speculații, răspunse Beech sec.

— Lucrăm la un fel de clasificare „citologică” a tipurilor de bionanotehnologie, adăugă Wang, dar nu e chiar atât de uşor. Aceste dispozitive elimină granițele dintre mecanismele organice şi anorganice în moduri fără precedent.

— Foarte bine, spuse Brescoll, alungând cu un gest alte explicații şi gândindu-se că a auzit mult prea des cuvântul citologic în ultima vreme. Cum e cu imaginile înglobate în holotransmisie?

— Informatorii noştri ne-au raportat ci detectivul Lu a făcut investigații la Sala Memorială Sun Yat-sen, spuse Beech, derulând rapid imaginile cu sala şi ştirile despre un raid terorist. Curios, s-a dus acolo exact în ziua în care sala a fost atacata de o celulă a Războinicilor Noilor învățături. Însă Zuo Wenxiu, agentul pe care l-am identificat când a fost ucis Hui şi la întâlnirea dintre detectiv şi Cho în Victoria Peak, nu s-a numărat printre participanții la raidul eşuat. Investigația lui Lu a ajuns într-un impas la sala memorială, cel puțin pentru moment. Agentul nostru din laboratorul ei ne-a spus că ea şi un coleg al ei au filmat sala memorială, dar nu au făcut nimic cu materialul.

Jim se gândi o clipă dacă raidul terorist chiar avea ceva curios în el şi dacă informatorii lui Beech ştiau despre acel grup, dar se hotărî să treacă mai departe.

— Tabloul de la Muzeul de Artă din Philadelphia? Cel cu nobilul care arată spre un dedal.

— Nu un labirint oarecare, îl corectă Beech. Unul simplu.

— Şi care-i diferenţa?

— Un labirint obişnuit are mai multe cărări. Există şi bifurcaţii, locuri în care trebuie să te hotărăşti în ce parte s-o iei. Dacă mergi pe drumul greşit, te înfunzi. Un labirint simplu însă are un singur curs, oferă doar o cale de străbătut. N-ai de făcut alegeri, nici nu te înfunzi mergând spre centru. Călătoria de la periferie la centru şi cea de la centru la periferie sunt imagini în oglindă. În labirintul propriu-zis te poţi rătăci fără să ajungi vreodată la ieşire, dar într-un simplu labirint, dacă persişti, nu te rătăceşti niciodată cu adevărat. Dacă ai timp, întotdeauna o scoţi la capăt.

Observând expresia de pe faţa directorului, Beech tăcu, de parcă vorbise prea mult. Pentru Brescoll, vorbise într-adevăr prea mult, prea pedant şi pe un ton condescendent.

— Atunci, haideţi să „persistăm” şi să ne continuăm călătoria pentru a descoperi sensul tabloului.

— În afară de faptul că e explicat printr-o expresie enigmatică… începu Wang.

— „Ascunde catastrofa în văzul lumii”, spuse Brescoll şi înclină din cap.

— … n-am aflat nimic altceva, reluă Wang, decât că Jaron Kwok a vizitat muzeul cu peste un an în urmă. Aşa cum a vizitat şi Sala Memorială Sun Yat-sen.

— Ce-i cu cybernesianul care a scăpat poliţiştilor veniţi să-l captureze la Philadelphia? Don Markham, sau Sturm sau cum îşi mai zice.

Pe cei trei îi cuprinse stânjeneala când Beech răspunse la întrebare.

— La început, am crezut că n-are nicio legătură. Le-am sugerat colegilor de la CIA că legăturile noastre la FBI şi Siguranţa Internă ar vrea, poate, să-l prindă, în baza acuzaţiei de comerţ cu arme criptografice. Întrucât a fost implicat în holotransmisia lui Kwok, ne-am gândit că e util să fie arestat. I-am descoperit interesul faţă de tabloul lui Dossi numai după ce a scăpat. Se pare că a dispărut undeva între Muzeul de Artă şi hotelul în care stătea în Philadelphia. Noi bănuim că a fost ajutat, dar nu ştim *exact* de cine.

Jim înclină din cap. Bănuia că o parte din acei „noi” de care vorbea Beech aveau legături cu Tetragrammatonul. Ei bine, Jim avea propriile lui legături, pescuind pe ici pe colo, în timpul liber. Va trebui să renunţe la rolul de ignorant. Spera să aibă suficientă putere de concentrare ca să facă pe inteligentul.

— Trebuie să mărturisesc că e posibil să mă fi înşelat la început, rosti el, când m-am îndoit de

interesul pe care l-ați manifestat pentru sistemele de memorie din secolul al XVI-lea. Acum avem de-a face cu un tablou de Dossi din secolul respectiv, care se dovedeşte important. Una dintre sursele mele mi-a sugerat să privim tabloul şi Sala Memorială Sun Yat-sen în contextul unui sistem de memorie artificială.

— Cum aşa? Întrebă Wang.

— Sursele mele mi-au indicat că tabloul ar putea fi o „imagine a memoriei”, un simbol vizual de mare importanță în ansamblul sistemului de memorie. Tot ele mi-au sugerat că Sala Memorială ar fi un model real al „palatului memoriei” sau al „teatrului memoriei”, baza unui întreg sistem care înglobează tabloul.

Jim Brescoll văzu cum celor trei consilieri le sclipesc privirile şi încep să comunice între ei stenografie.

— Cum rămâne atunci cu a treia întrebare? Vru Wang să afle. Care e legătura, dacă există vreuna, între holotransmisia cu imaginile înglobate în ea şi modul de operare a bionanotehnologiei? V-au spus sursele ceva despre ea?

— Nu, mă tem că nu.

— Ar fi bine să le întrebați, sugeră Beech pe un ton sec. Chiar şi fără aceste surse, credem că vă putem răspunde la cea de-a patra întrebare. Cine sunt rivalii noştri şi ce urmăresc diversele grupări.

— Şi?
Beech se uită la Lingenfelter.
— Intrăm în categoria speculaţiilor de care pomenea mai devreme dr. Beech, explică Bree Lingenfelter, dar credem că e posibil ca rămăşiţele bionanotehnologice ale lui Kwok să constituie, dacă sunt activate şi programate adecvat, maşinăria universală bazată pe ADN cuantic, absolut operaţională, la care lucrează chinezii şi lucrăm şi noi.
— Un computer cuantic bionanotehnologic, adăugă Wang, suficient de puternic ca să abordeze şi aspectul criptografic şi pe cel criptanalitic al problemei siguranţei.
— Cea mai avansată armă bazată pe informaţii, rosti Jim încet. Se presupune că mai trebuie să treacă ani buni până la perfecţionarea ei, iar dumneavoastră spuneţi că deja există? Că ne-a făcut-o cineva *cadou?*
— Da, domnule. Ca un dar al zeilor. Însă deocamdată nu avem decât un set de componente al căror producător e necunoscut – cenuşa lui Kwok. Nu înţelegem forma cutiei negre pe care o alcătuiesc, cu atât mai puţin unde se află butonul de pornit/oprit.
— Dar ingineria inversă?
Wang clătină din cap.
— E foarte greu s-o aplici când nu ai decât piesele separate, nu ştii dacă sunt toate şi cum se asamblează. E mai bine dacă mai întâi

reuşeşti să le faci să se asambleze singure şi să-ți arate ce fac. De asta e importantă reacția la mediile de sânge, chiar dacă e numai parțială, în cel mai bun caz.

— Ceea ce ne aduce de unde am pornit, la prima mea întrebare, spuse directorul adjunct. Am verificat informațiile furnizate de agentul CIA infiltrat în laboratorul de medicină legală al lui Lu. Asta ne-au furnizat microfonul şi camerele minuscule purtate de ataşatul FBI Adjoumani.

Brescoll rulă un set de imagini de slabă calitate pe ecranul comun. Sunetul se auzea cu întreruperi, dar înțelegeau destul de clar discuțiile dintre Lu şi Cho despre efectul pe care picăturile ei de sânge l-au avut asupra mecanismelor organice minuscule, despre tiparele pe care le formau şi despre amprentele digitale.

În timp ce rula înregistrarea, directorul adjunct observi întâmplător expresia de pe fața lui Baldwin Beech. Bărbatul se făcuse palid ca moartea. Deşi ştia deja ce auzeau şi vedeau cei trei, se concentră şi mai tare asupra lor şi nu întrerupse înregistrarea decât după o vreme.

Imaginile păreau o digresiune lipsită de relevanță: Lu şi Cho discutând despre gemeni identici, amprentele lor diferite şi în ce fel puteau fi făcuți să pară neidentici. De ce l-ar tulbura pe Beech, dacă asta era ceea ce-l tulbura? Momentul când i s-a scurs tot sângele din obraji

a coincis cu cel în care Lu i-a cerut lui Cho o probă de sânge. Ai fi zis că femeia se pregătea să înfigă un ac gros chiar în Beech.

Brescoll îşi notă în minte să vizualizeze înregistrarea din nou mai târziu, apoi o închise.

— Cred că ați făcut bine când ați vrut să-l prindeți pe Markham, spuse el. Dacă a fost şi el implicat alături de Kwok în uzurparea computerelor din rețeaua mondială, ar fi bine să-l arestăm. Mare păcat că a scăpat. Ne-ar fi putut sugera legătura dintre activitatea lui Kwok şi palatele sau teatrele memoriei şi relația lor cu infosfera şi ciberspațiul.

— Mă scuzați, interveni Bree Lingenfelter, dar eu nu văd nicio legătură.

— Eu cred că întrevăd una, spuse Wang, referitoare exact la ceea ce vorbeați. Între memoria umană artificială internă şi memoria artificială externă a maşinăriilor.

— Da, interveni şi Beech. Culoarea îi revenea uşor în obraji. Şi nu e doar memoria, ci şi voința, acțiunea. O legătură directă între minte şi maşină, astfel încât ceea ce se doreşte se concretizează, indiferent de distanță, limita fiind impusă doar de legile fizicii.

— E posibil aşa ceva? Întrebă Lingenfelter pe un ton foarte sceptic.

— Mintea procedează aşa cu maşinăria organismului tot timpul, spuse Wang, ridicând din umeri.

— Dar e cu totul altceva…
— Destul! Îi opri Brescoll. Lămuriţi-vă detaliile între voi, în timpul vostru, şi prezentaţi-mi un raport. Acum trebuie să stabilim dacă faptul că resturile bionanotehnologice au apărut odată cu holotransmisia lui Kwok e o coincidenţă sau trimite la implicaţii mai profunde. Dacă nu puteţi afla cine a produs cenuşa, haideţi să vedem măcar cum a procedat. Mă îndoiesc că a apărut din senin. Poate că răspunsul ne va arăta cum s-o activăm.
Cei trei savanţi îl aprobară şi se retraseră la scurt timp după aceea. Brescoll observă că lui Beech nu-i dispăruse neliniştea. Întors la el în birou, se întrebă cât de neliniştit ar fi dacă ar şti că ordinele pe care tocmai le creionase îi fuseseră sugerate şi lui de propriile surse secrete. Şi că aceleaşi surse induseseră, în fişierele-musculiţe, o transcriere a conversaţiei dintre doi bărbaţi neidentificaţi, dintre care unul vorbea despre „cenuşa" care ar putea reprezenta un avantaj atât asupra „comuniştilor chinezi corupţi", cât şi asupra „democraţiilor occidentale putrede", iar celălalt despre coduri fosile vii.
Aşezat în spatele biroului, Brescoll îşi puse problema raportului pe care trebuia să-l prezinte directorului referitor la evoluţia anchetei în cazul dispariţiei lui Kwok. Termenul dispariţie îl deranja, reamintindu-i, a câta oară, de rapiditatea cu care Rollwagen pusese capăt

discuției la finalul întâlnirii matinale – aparent atât de îndepărtată – când se ridicase problema prototipurilor dispozitivelor cuantice de decodare.

De atunci, mai vorbise cu ea despre alte aspecte ale investigației, acoperind totul de la Borges şi Babel la ADN cuantic şi realitatea ca simulare, dar Brescoll nu întinsese coarda ca să afle mai multe detalii despre dispariții, iar directoarea nu i le furnizase din proprie inițiativă.

Avea Janis Rollwagen sursele ei? Dacă şi ea „făcea pe proasta”? Va trebui să discute cu ea despre anumite chestiuni nerostite. Momentul acestei discuții, simți el, era foarte aproape.

VIII

SIMETRIA...

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

Avionul particular al lui Nils Barakian îi duse la un mic aeroport de lângă San Jose, unde se urcară într-un elicopter de patru locuri, cu geamuri fumurii. Când Don întrebă încotro zburau, Barakian îşi duse mâna la pălărie şi-i spuse că se îndreaptă spre un loc „lângă un anumit lac din Munții Sierra”. Don nu înțelese nimic.

Începu să reflecteze în linişte, cu ochii la terenul de dedesubt, un ogor întins între lanțul muntos de pe coastă şi Munții Sierra Nevada, care se ascundea şi apărea din nou în raza lui vizuală.

— Ce părere ai despre Great Central Valley, Don? Îl întrebă Nils Barakian, în huruitul elicopterului.

— Arată ca şi cum cineva a tapițat peisajul cu catifea gri şi maro.

Barakian râse.

— E din cauza iernii. Câmpiile şi culturile arată altfel primăvara. Ca o plapumă peticită. E o nebunie de culori.

— Probabil, spuse Don, privind peisajul şi încercând să-şi imagineze ceva mai puțin monocromatic, dar eu nu văd decât umflături de catifea verde.

— Livezi de portocali, îl lămuri Barakian, aplecând borul pălăriei în direcția lor. A, ce mirosuri minunate emană diverşii pomi fructiferi. Îmi aduc aminte de zilele din martie, când livezile în floare din vale erau strane înflorate într-o catedrală a ploii.

— Cunoşti bine zona.

— Bine de tot. Aici am crescut. Bunicii mei au venit aici din Turcia puțin înainte de genocidul armenilor. Dar unora dintre locuitorii de aici nu le-au plăcut deloc armenii.

— Nu?

Don crescuse în Vestul Mijlociu până când, pe la douăzeci de ani, considerase că prejudecățile erau o problemă a raselor albă şi neagră. De atunci, călătorise şi întâlnise nenumărate varietăți de stereotipii. Prejudecăți istorice ale

japonezilor față de coreeni. Ale britanicilor față de australieni. Ale americanilor din sudul şi sud-vestul Statelor Unite față de canadienii care veneau la ei iarna, din cauza modului în care conduceau maşina şi dădeau bacşiş. Oamenii se pot antipatiza fără niciun motiv…

— Ne spuneau „indieni Fresno”, continuă Barakian. Dar în cele din urmă, fii şi fiice s-au întâlnit şi s-au căsătorit. Aşa m-am ales cu prenumele Nils. În Kingsburg e plin de suedezi şi de alți scandinavi. Mama mea a fost scandinavă.

— Hmm, făcu Don indiferent, neştiind ce să spună. Îşi îndreptă atenția spre Munții Sierra, cu vârfurile acoperite de zăpadă, care se înălțau la orizont. Lângă dealurile de la poalele munților, geometria euclidiană a ogoarelor ceda în fața fractalilor desenați de pădurile de stejari pe versanții dealurilor scunde. Apoi, cu excepția rarelor drumuri, a caselor şi liniilor electrice, numai şirurile de pini dădeau culoare peisajului, înainte de a fi şi ei acoperiți de zăpadă. În depărtare, albul zăpezii şi verdele pinilor lăsau loc piscurilor zimțate de granit, printre care vântul bătea nestingherit.

Nu ajunseră însă în locurile acelea aride, sublime. Elicopterul începu să coboare spre un lac înconjurat de păduri de pini ninse şi lespezi pustii de granit. Pe un astfel de promontoriu, aproape de lac, Don văzu oameni pe snowboard, care scrijeleau dungi adânci pe albeața

imaculată. Observând că unul din maluri e drept, ca tras cu liniarul, deduse că respectivul mal era, de fapt, un baraj, iar lacul era artificial.

Elicopterul se îndreptă spre o parcare închisă, la doi-trei kilometri de portul de ambarcațiuni din cel mai îndepărtat punct nordic al lacului. La coborâre îi aştepta o maşină neagră, o combinație între un vehicul de luptă şi o limuzină.

— Destinația noastră e foarte aproape, îl anunță Barakian, chiar la capătul drumului de acces. În vremuri când nu ne gândeam atât la siguranță, numele acestui loc era imprimat în beton, cu litere de treizeci de centimetri, deasupra intrării în tunel. Astăzi, mă tem că nu ți-l pot spune. După cum nici numele lacului n-am voie să ți-l spun. Ar trebui să te leg la ochi, dar am hotărât să am încredere în tine.

Pilotul ateriză într-un mic cerc şi aşteptă.

— În regulă, hai să coborâm.

Don mai mult simți decât privi aterizarea. Barakian îl prinse de braț şi-l ajută să coboare. Ajunşi pe pământ, palele elicei se opriră complet.

— Iată şi maşina noastră.

Barakian îşi ținu pălăria pe cap cu o mână, iar cu cealaltă arătă spre vehicul – un Hummer cu strat de titan şi membrană solar-electrică. Înăuntrul lui îi aştepta o linişte de mormânt. Nu străbătură decât o distanță foarte scurtă, apoi se opriră.

Privind în jur, Don constată că trecuseră de o poartă înaltă şi parcaseră exact la gura unui tunel lung, decorat cu nişte țurțuri uimitori. Inscripția de peretele din spate avertiza: Toate persoanele se vor legitima şi vor fi verificate de operator la intrarea în stație. Gărzile înarmate îi puseră întrebări şoferului şi-i cercetară din priviri pe Barakian şi pe musafirul lui.

Şoferul coborî. Unul dintre soldați îi dădu un telefon. Vorbi scurt, apoi se urcă înapoi la volan. Mulțumite, gărzile îl salutară respectuos pe Barakian şi le făcură semn să între.

Tunelul părea nesfârşit. Nu se zărea nicio lumină la capătul lui. Trecură pe lângă mai multe indicatoare – Toate vehiculele vor merge cu viteză mică şi nu vor depăşi limita de 20 – dar acestea erau singurele semne. În lumina slabă se zărea doar drumul neted coborând în pantă şi aparenta structură de granit fără formă de deasupra. Călătoria înceată îl irita pe Don; parcă ar fi coborât într-o temniță sau în măruntaiele pământului.

— Ce e locul ăsta?

— Să-i spunem o centrală electrică, răspunse Barakian.

— Adică la capătul lui e o… centrală electrică?

— Exact. Adăpostită într-o peşteră artificială. Peştera are forma unei franzele înalte de treizeci de metri şi lungă de nouăzeci. Aici, în munte, suntem la trei sute de metri sub pământ. Cam

atât are şi Empire State Building, dar deasupra solului.

— O centrală electrică într-o peşteră artificială dintr-un munte? Întrebă Don. A fost construită ca adăpost antinuclear sau împotriva acțiunilor teroriste?

— Nu, nu. Nici vorbă. Siguranța strictă s-a instituit numai în a doua parte a anului 2001.

Don se gândi la turnurile de la World Trade Centre arzând ca două lumânări pe tortul aniversar al Anticristului. Pune-ți o dorință şi suflă peste vechea ordine a lumii. La mulți ani nefericiți, de teroare şi războaie. Bine ați venit la Turnurile Groazei.

— Încă nu s-au instalat uşile de protecție, după atâția ani, remarcă Barakian. Unii s-au opus, nu doar din cauza banilor. Firma de electricitate era atât de mândră de construcție, că sponsoriza vizite. N-a mai venit nimeni în vizită de vreo zece ani, dar din când în când mai vin echipe de la Hollywood să filmeze anumite sectoare, cu aprobare.

Două tuneluri se detaşară în părțile laterale. Vehiculul se opri în fața a două uşi enorme, bleumarin. Când coborâră, acestea se deschiseră şi dezvăluiră peştera artificială, imensă. Huruitul asurzitor al unei turbine îi tulbura simțurile lui Don.

Centrala şi structura ei de susținere străluceau gălbui, probabil de la lumina becurilor cu

halogen din interior. Sau poate că spațiul reflecta macaraua de 450 de tone vopsită în galben, care domina peisajul la nivelul respectiv – o maşină gigantică urcată pe şine, pe terasamente portocalii aliniate de ambele părți ale încăperii, fixată solid în pereții peşterii artificiale.

— Macaraua e pentru generator, strigă Barakian, văzând uimirea lui Don şi încercând să se facă auzit peste zgomotul turbinei. Iar generatorul e adăpostit în structura octogonală, cu motorul auxiliar deasupra.

Don înclină din cap. Păşiră zgomotos pe scări abrupte marcate de balustrade cu grilaj de oțel – lucru bun, ținând cont de înclinația mare a scărilor. Barakian îi arătă sistemul de ventilație şi tuburile de oxigen în caz de urgență în timp ce se îndreptau spre pasarela ce ducea la octogonul bine asigurat cu grilaje. Pe măsură ce se apropiau, Don era tot mai şocat de ceea ce vedea: simetria geometrică, industrială, a generatorului şi a motorului său, pe fundalul brăzdat al rocii vii în care fusese săpată peştera.

Coborî de pe pasarelă pe octogon. Maşinăria enormă zguduia podeaua sub picioarele lui.

— Energia electrică din rețea fluctuează, îi explică Barakian, dar operatorii centralei nucleare nu vor ca energia utilă să fluctueze…

— Asta-i o centrală nucleară? Întrebă Don puțin speriat.

— Nu. E o *hidrocentrală*. Noaptea, când toată

lumea stinge luminile, opreşte computerele şi se culcă, operatorii de aici exploatează excesul de capacitate energetică a centralelor nucleare din rețea. Extrag excesul din liniile de transmisie ca să opereze generatorul *în sens invers*, transformându-l într-o pompă electrică uriaşă. Scot apă din lac prin centrala asta – numită după inginerul care a elaborat proiectul – apoi o pompează la peste 450 de metri în sus, în ceea ce numim noi „Avancamera B".

— Ce face motorul auxiliar? Întrebă Don, studiindu-şi capul cu păr albastru în suprafața metalică lucioasă a motorului.

— Ajută la scăderea nivelului apei: dacă operatorii ar trebui să pompeze invers dintr-un punct mort, rezistența ar topi liniile rețelei energetice. Motorul pune lucrurile în mişcare, pentru ca excesul de energie să transforme turbina generatorului într-o pompă.

— Dar de ce? Întrebă Don când reveniră pe pasarelă. De ce să pompeze apa în sus? Parcă e un plan pentru un perpetuum mobile.

— Nu şi când poți folosi energie ieftină în afara orelor de lucru ca să reumpli avancamera de la înălțimea respectivă. Apoi, a doua zi, dai drumul apei să se scurgă 450 de metri în jos, la peste 20000 metri cubi pe secundă, ca să roteşti turbina pe generatorul de 200 megawați, producând curent la prețuri premium.

După ce-şi termină explicația, Barakian îl

conduse pe Don la un alt şir de trepte, spre următorul nivel al octogonului. Acolo deschise o uşă care ducea la nucleul care se rotea şi huruia. Un arbore de oțel cilindric solid, mai gros decât trupurile a doi oameni care stau spate în spate şi înalt cât doi, unul pe umerii celuilalt, era conectat la turbina de sub bobinele generatorului. Arborele masiv se răsucea cu 400 de rotații pe minut, o coloană de construcție devenită un dansator prins într-un vârtej de piruete. În vreme ce Don cuprindea totul cu privirea, Barakian îi spuse că generatorul cântărea 900000 kg şi că turbina era, de fapt, o moară de apă răsucită pe o parte. Don nici nu-l auzi, preocupat să-şi rețină zâmbetul în fața energiilor supraumane, îmblânzite de om.

Ieşind din camera unde se afla arborele, Don privi luminile de sus, stele aşezate aiurea în constelații rigide pe tavanul depărtat al peşterii. Totul, absolut totul din încăperea subterană, conductele masive şi sistemul energetic, era construit la scară supraumană. Îi venea să creadă că locul fusese clădit de o specie dispărută de mineri uriaşi decât de oameni obişnuiți.

— Fie război, fie pace, continuă Barakian, ignorând uimirea tovarăşului său, nu contează pe cine filmăm sau cine ne filmează pe noi, Hollywood-ul filmează pe toată lumea. Aici s-au filmat secvențe din filmele cu buget mic despre

dezastre şi scene din ultimele două episoade din vechiul serial *Dosarele X.* Printre altele.

— Dar de ce s-au construit toate sub pământ? Întrebă Don, urmându-i pe Barakian pe un sistem de poduri şi suprafețe cu balustrade de oțel, către o încăpere mult mai liniştită, dar şi ea vibrând de mugetul apei şi huruitul generatorului masiv.

— E vorba de elevație. Energie potențială şi cinetică. Parte dintr-un proiect energetic al cărui nume, din motive de securitate, n-am voie să ți-l dezvălui. Pot să-ți spun că e un sistem de douăsprezece baraje, tuneluri şi conducte de mare volum. Şase lacuri artificiale şi avancamere suplimentare. Nouă centrale energetice. Douăzeci şi trei de generatoare. Stăvilare şi canale de evacuare. O maşină care produce energie electrică cu ajutorul forței gravitaționale, întinsă de la „Lacul E" şi „Lacul F" în munți, până la „Lacul R" de la poalele dealurilor. La început, acest proiect hidroenergetic se prefigura drept cea mai mare lucrare de construcție din lume. Centrala asta a apărut mai târziu, era ultima în cadrul proiectului, încheiat în anii 1980.

Don făcu un semn afirmativ din cap, încercând să-şi amintească dacă auzise de el.

— Firmele de furnizare a energiei electrice au susținut întotdeauna că proiectul transformă partea de sus a râului în „apa cu care se lucrează cel mai greu din lume".

Cei doi bărbați treceau acum printr-o cameră de control, plină de robinete şi cadrane.

— Şi atunci, cum de nu lucrează nimeni aici? Întrebă Don. Locul e pustiu ca un oraş bântuit de stafii. N-ar trebui să fie oameni care să supravegheze activitatea?

— Dar sunt, replică Barakian. Numai că nu aici. Sistemul este monitorizat şi controlat de un operator central, aflat în fața unui monitor de computer, la câțiva kilometri distanță. Acesta urmăreşte o reprezentare virtuală, digitală, a întregului sistem de lacuri şi stăvilare, tuneluri şi centrale energetice.

— Telecontrol şi achiziții de date?

— Exact. Un sistem SCADA, cu obişnuita diviziune în unități periferice la distanță şi unități terminale principale. Primele achiziționează date şi controlează conductele, celelalte coordonează sistemul în ansamblu. Sunt câteva sisteme de control mai mici înglobate în traseele generale, dar în cea mai mare parte conexiuni la distanță în configurații în bucle deschise.

— Atunci, materialele analogice de aici sunt de rezervă?

— Dublă siguranță. La operare normală, aceasta este o centrală electrică mecanizată şi automatizată, vizitată doar din când în când, Donald. Echipele de întreținere vin la câteva săptămâni. Există un atelier de reparații în zonă,

dar în afară de întreținerea de rutină, locul ăsta rulează de la sine.
— Ce-i cu gărzile pe care le-am văzut când am venit?
— Şi poarta e controlată de la distanță, prin senzori de mişcare şi microcamere de supraveghere la suprafață şi la intrarea în tunel. Cred că am dat peste gărzi pentru că eram aşteptați. Totul e controlat şi monitorizat de la distanță. Până şi energia generată aici e utilizată la distanță.
— Ce vrei să spui?
— Cea mai mare parte energiei electrice generate de acest sistem nu rămâne aici. E transportată la Los Angeles de la apariția primelor turbine de-a lungul râului, acum un secol.
— De ce?
— Cerere şi ofertă, răspunse Barakian cu un zâmbet. Ca să primeşti o explicație clară, ar trebui să-l întrebi pe Henry Huntington sau pe renumitul inginer cu nume secret care a avut ideea de la baza acestui proiect. Dar amândoi sunt morți de mult. Inginerul a gândit proiectul, dar banii lui Huntington au pus lucrurile pe roate. Ai auzit vreodată de el?
— E acelaşi Huntington care a dat numele bibliotecii şi grădinii din Pasadena?
— Din San Marino, de fapt. Da, acelaşi om. Magnatul energiei şi căilor ferate din sudul

Californiei.
Traversând bucătăria şi camera de odihnă deprimant de goale, Barakian şi Don făcură un mic ocol până la sala transformatorului principal. Acolo, energia generatorului uriaş trecea în unitatea gri masivă, voluminoasă, în forma unui cap de metal cu trei coarne în frunte, învelite în strat izolator. Vârful coarnelor era conectat printr-o bară de metal curbată la un alt dispozitiv de laborator gen Frankenstein, o bară colectoare într-o conductă cu argon.
Cele trei conducte, în care energia era asigurată pentru rețea şi lumea de afară, duceau la lift şi puțul scării.
De acolo, explică Barakian, urmau puțul la trei sute de metri în sus, spre vârful muntelui.
— Priveşte, spuse el, stingând luminile din camera transformatorului. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Don zări o sclipire albastru-deschis dansând deasupra celor trei coarne ale transformatorului. Vezi?
— Sclipirea albastră? Da.
Mulțumit, Barakian aprinse din nou luminile şi se întoarseră la etajul principal.
— M-am gândit c-ai dat peste biblioteca Huntington în cercetările tale. Era un mare colecționar de texte medievale şi renascentiste. Şi de picturi, printre altele. Nici el nu ştia ce avea în colecții. Am adus câteva dintre articolele lui mai stranii aici, ca să lucrezi cu ele.

— Aici? De ce?

— Când am spus că ai să lucrezi în subteran, n-am vorbit în sens figurat, spuse Barakian în timp ce deschidea altă uşă, pe care scria: „Accesul interzis. Numai personal autorizat”. Îşi scoase pălăria şi intră. Urmându-l, Don avu impresia că păşise în crăpătura din munte care ducea pe tărâmul spiriduşilor şi se aştepta să audă zgomotul popicelor lovite de omuleții bizari.

Spre deosebire de robinetele şi cadranele din partea cealaltă a uşii, aici îl întâmpină o țară a minunilor tehnologice de ultimă oră. Monitoare de computer şi ecrane de proiecție acopereau întreg perimetrul, atârnând în fața pereților din beton nu foarte fin prelucrați. Pe câteva dintre ecranele computerelor se vedea, mare, tabloul lui Dossi, pe care Don îl studiase în Philadelphia. Ici şi colo se aflau teancuri de documente şi cărți, unele dintre ele foarte vechi.

Doi tehnicieni – de la o distanță necunoscută – scanau şi prelucrau imagini din cărți vechi, cel puțin aşa i se păru lui Don că vede pe câteva dintre ecranele mai mici.

Pe o parte, schițe geometrice tridimensionale ale unei săli sau ale unui amfiteatru atârnau deasupra unei mese de proiecție holografică. În mijlocul camerei, trei tehnicieni în halat alb – alte holograme în timp real – testau simțul tactil pe sistemul senzorial al unei unități virtuale de feedback.

— Ce minune!

— Într-adevăr. M-am gândit c-o să apreciezi ce am adunat aici. Barakian îi oferi un zâmbet larg. Inițial, proiectul energetic a fost unul de construcție – cel mai mare din lume – cu fonduri private, menit pentru public. Fundația Kitchener a finanțat în mod particular şi activitatea desfăşurată în această încăpere. Suntem foarte mândri de ea. Cu excepția dotărilor de la NSA şi alte agenții guvernamentale şi internaționale, aici se află cele mai avansate tehnologii de prelucrare de date şi de comunicare de pe planetă.

— Fantastic, exclamă Don, privind la minunile expuse. I se păru că pluteşte când îl urmă pe Barakian în jos pe o rampă, spre parterul structurii. Dar, încă o dată, de ce aici?

— Ce vrei să spui?

— Cum poate Fundația să opereze liber aici, într-un spațiu sensibil, fără ca autoritățile să intervină?

Se opriră în apropierea unității virtuale. Barakian îşi agăță pălăria de un colț al ei şi-i opri microfoanele şi camerele. Din acel moment, conversația lor era *strict* secretă.

— A da, rosti el, făcând un gest de desconsiderare. Nu lucrăm chiar deschis, cum ai spus. Întâmplător, mai mulți membri ai Fundației Kitchener fac parte din Consiliul de conducere al firmei care operează această

centrală electrică. Asta ne dă un fel de permis, ceea ce e foarte convenabil.

— În ce sens?

— Responsabililor cu „conducerea” societății, răspunse Barakian, aruncând o privire în jur, le place să dețină un anumit nivel de control asupra majorității activităților ce implică tehnologie înaltă la orice scară importantă. Iar pe cele pe care nu le controlează vor neapărat să le monitorizeze, cel puțin pe ascuns. Ca să le poată monitoriza, caută scurgerile pe care operațiunile de înaltă tehnologie le provoacă în rețea sau semnăturile electromagnetice lăsate în urmă. Faptul că echipamentul pe care-l vezi e situat în imediata vecinătate a unei centrale energetice – rar vizitată de oameni şi bine ascunsă în munte – face ca orice activitate de aici să fie mult mai greu de detectat din exterior. Mai ales în următoarele câteva săptămâni, când se va opri partea tehnică a structurii, pentru instalarea mult amânată a uşilor la intrarea în tunel, lift şi puțurile scărilor.

— Mă simt copleşit, recunoscu Don, răsucindu-se uşor, ca să privească toată încăperea. Aduce cu stilul James Bond, un soi de vizuină subterană a la Ernst Blofeld.

Barakian se încruntă.

— Eu nu m-aş fi gândit la o asemenea comparație, deşi ştiu că dr. Vang, omologul meu din Tetragrammaton, e înclinat spre analogii

spion-contra-spion.

Grație cercetărilor sale în infosferă, Don ştia cine era Vang şi se gândi că predilecția pentru astfel de analogii era logică, ținând cont de trecutul lui impresionant. Născut într-o familie de țărani din Asia de Sud-Est, într-un sat cu şaman şi nivel de cultură neolitic, Vang avea să conducă Tetragrammatonul într-o zi. În adolescență fusese recrutat într-o armată de gherilă sponsorizată de CIA, apoi scăpase din Cambodgia după căderea guvernelor sprijinite de americani în Vietnam, Laos şi Cambodgia. Emigrase în California, pentru a suferi un şoc cultural şi, în cele din urmă, a deveni, printr-o bursă CIA, un tip de succes cu o poveste tipic americană în informatică.

Fondatorul şi directorul general al Paralogies, Vang condusese cândva cea mai mare firmă specializată în computere de pe glob, ai cărei clienți erau, foarte convenabil, NSA şi CIA.

— Te înțelegi bine cu Vang? Întrebă Don, surprins.

— Evident. Dacă Tetragrammatonul există în primul rând ca să rupă hotarele dintre oameni şi maşini, atunci Fundația Kitchener există pentru a menține ceea ce este esențial în aceste hotare.

— *Poftim?*

— Ah, observ pe figura ta că înțelegi opoziția din relație, dar eu văd complementaritatea ei, cum sigur ar fi făcut şi prietenul tău, Jaron Kwok, din

câte am descoperit în însemnările sale.

Don nu înțelese prea bine partea cu „prietenul tău”, dar o lăsă baltă.

— Complementaritate? Cum aşa?

— Ce ştii despre Felix Forrest şi povestirile ştiințifico-fantastice pe care le-a publicat sub pseudonim? Întrebă Nils Barakian, ridicând o sprânceană.

Întrebarea, venită în loc de răspuns la întrebarea sa, îl luă prin surprindere.

— Ştiu că una dintre ele se referea, probabil, la proiectul MK Ultra al CIA. De ce mă întrebi?

— Într-un ciclu de povestiri, Forrest îi invocă pe „lorzii şi doamnele Instrumentalității”. În viitorul îndepărtat, aceştia se luptă să ajute specia umană să supraviețuiască, să redea omenirea umanității, să păstreze omul *ca* om.

— Şi? Întrebă Don după o pauză, întrebându-se dacă bătrânul Barakian nu-şi pierduse şirul gândurilor.

— De multe ori, relațiile antagoniste prelungite coevoluează spre codependență. Uniunea Sovietică şi Statele Unite în timpul Războiului Rece. Plantele otrăvitoare şi omizile fluturilor monarh care se hrănesc cu ele. Furnicile şi acacia plini de spini. Găsim exemple şi în natură, şi în cultură.

— Ce are asta de-a face cu Instrumentalitatea?

— Există lorzi şi doamne din cadrul ei şi în Fundația Kitchener, şi în Tetragrammaton, Don.

După mine, problema e că ne contrazicem exact pe definiția a ce înseamnă să fii om. Ambele părți lucrează în favoarea a ceea ce consideră ele a fi în interesul omenirii sau, cel puțin, în interesul supraviețuirii speciei umane pe termen lung – dar pe căi diferite.

— Ca să nu spunem mai mult, comentă Don, privind absent la felul în care tabloul lui Dossi era fragmentat pe ecrane.

— Sunt mult mai multe suprapuneri decât crezi, continuă Barakian. În felul lor, şi Fundația Kitchener şi Tetragrammatonul lucrează, în momentul de față, împotriva Operațiunii E 5-24 a PEAM, de exemplu.

— Care operațiune? A cui?

— PEAM, Proiectul pentru un Mileniu American Creştin. Efeseni, capitolul 5, versetul 24. „După cum biserica este supusă lui Cristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaților în toate lucrurile”. Operațiunea 5-24 urmăreşte să obțină un „hormon suprem”, un „compus sintetic de supunere a femininului”.

— De ce te interesează asta pe tine? Se arătă Don curios, dar tot preocupat de minunățiile tehnologice din încăpere.

— Nici noi, la Kitchener, nici cunoştințele noastre de la Tetragrammaton nu credem că e în interesul pe termen lung al omenirii să eliminăm conştiința unei jumătăți din populație, aşa cum intenționa E 5-24. Aşa că, vezi, avem şi puncte

comune uneori şi intervenim împreună. Mai ales când interesele fundamentalismului religios şi al BMSS – scuze, starea de siguranță biocontrolată – converg în sinergii negative.

— Biocontrol? Întrebă Don, cu ochii la imaginile holografice sub care scria *Sala Memorială Sun Yat-sen, Guangzhou.*

— Biotehnologie folosită pentru controlul social, explică Barakian.

— Ca biometrica? Scanările? Software de recunoaştere a feței şi vocii?

— Astea fac parte din ea. Dar scanarea şi analiza amprentelor digitale, a pupilelor, a geometriei mâinilor, a mersului, chiar a ADN-ului, reprezintă numai vârful aisbergului. În epoca victoriană, Cesare Lombroso a măsurat trăsăturile fizionomice şi anatomice, încercând să predetermine tipuri de criminali. Mai târziu au fost studiile genetice XYY. Ipotezele care au condus la Legea delincvenților recidivişti şi la Legea lui Megan, conform cărora unii oameni se nasc cu înclinații criminale şi nu se pot reabilita. Obiectivul a fost dintotdeauna acelaşi: predetectarea deviațiilor sociale cu ajutorul ştiinței biologice.

— Asta nu e neapărat un lucru rău, remarcă Don, în timp ce examina mai atent planurile Sălii Memoriale şi hologramele. Descoperi că afişajul avea un zoom impresionant. Cu cât studia mai mult holograma sălii, cu atât aceasta semăna

mai puțin cu o încăpere octogonală şi mai mult cu o pagodă care înghițise un stadion.

— Nu, nu neapărat, aprobă Barakian, dar aplicarea atacului preemptiv în justiția criminală pretinde dizolvarea individului într-un set de factori de risc codificabili. Astfel că individul şi mişcările sale pot fi monitorizate, printr-o bază de date, în cadrul sistemului mai amplu de control social. BMSS vede şi ce faci în WE, ca să zic aşa. Nu e ca Fratele mai mare, care ştie totul despre intestinele tale, ci ca o mulțime de Frați mai mici care, dacă li se dă ocazia, spun tot ce văd că faci cu răhățelul tău.

Şocat, surprins şi îngrozit, Don începu să râdă. Mai auzise bătrânei plângând după libertatea aşa-zis pierdută din 2001, dar asta se ridica la cu totul alt nivel.

— Păi, nu ăsta e târgul? Întrebă el când se mai domoli. Cetățenii îşi sacrifică libertățile şi drepturile personale în fața guvernului, iar guvernul, în schimb, asigură legea, ordinea şi siguranța.

— Ba da. Dar evenimente ca atacurile de la World Trade Centre şi din Bali, care au sporit măsurile de securitate acum peste zece ani, au arătat clar că nu poți oferi siguranță absolută. Târgul în sine a fost întotdeauna un mit, într-o anumită măsură. Din păcate, răspunsul statului a fost că a negat şi mai categoric că târgul e un mit şi a cerut sacrificarea şi mai multor drepturi

şi libertăţi personale, urmărind o siguranţă tot mai iluzorie. Cu cât o naţiune seamănă mai mult, din exterior, cu o fortăreaţă, cu atât aduce mai mult a închisoare în interior. Aşa te trezeşti cu preluarea controlului de către militari după atacurile WMD şi ceva asemănător cu SCANCI – Indicele de criminalitate, aberaţie şi nonconformitate selectivă.

Don auzise de „scan-key" sau „scanky", cum era mai cunoscut termenul. Bănuia că propriul lui fişier din baza *aceea* de date se îngroşase considerabil în ultimele luni.

— Dar ce putem face? Întrebă el, ridicând din umeri a resemnare. Există ameninţări *reale*, pericole *reale*. Nu poţi renunţa la siguranţă aşa, pur şi simplu…

— Şi nici n-am renunţat, evident, sublinie Barakian, cel puţin judecând după gărzile de la poartă. Sau după tehnologia de supraveghere de la distanţă care face inutilă prezenţa lor fizică.

— Sau după faptul că ai depus toate eforturile să nu-mi spui cum se numeşte acest loc, adăugă Don sec.

Barakian zâmbi, apoi continuă:

— Dar a renunţa la siguranţa totală nu e acelaşi lucru cu a renunţa total la siguranţă. Aici şi oriunde altundeva, siguranţa absolută nu este mai uşor de atins sau mai de dorit decât libertatea absolută. Ideea e să nu sacrifici niciodată realitatea libertăţii sau a siguranţei

pentru idealul lor absolut.

— Iarăşi complementaritatea ta? Întrebă Don, tot cu ochii la caracteristicile de scanare impresionante ale afişajelor holografice.

— Da. Şi corelarea, întrepătrunderea. Drepturile şi responsabilitățile sociale ale individului sunt mai clare dacă se întrepătrund. Dar şi aşa, ele tot reflectă ceva mai amplu. Şi de asta te afli tu aici.

— Am crezut că am venit aici ca să mă ascund şi ca să lucrez la materialul înglobat în holotransmisia lui Kwok.

— Da, da, tu eşti acum specialistul nostru în transmisia aceea. Complementaritatea şi întrepătrunderea sunt prezente peste tot în ea, ca în toată activitatea lui Kwok. Foarte curând însă, munca ta va implica investigarea posibilității unor relații între tabloul lui Dossi şi palatul sau teatrul memoriei din care probabil face parte. O posibilitate bazată pe Sala Memorială Sun Yat-sen din lumea reală.

— Am priceput asta. Dar tot nu văd de ce munca mea trebuie să se desfăşoare într-un munte.

Barakian îi ținti cu privirea. Dan renunță să se mai joace cu zoom-ul imaginilor.

— Holotransmisia lui Kwok, dar şi alte surse externe, sugerează că ar putea exista un pericol.

— Pericol? Adică vine SWAT după noi?

— Şi asta, preciză Barakian, făcând câțiva paşi înainte şi privind în sus, la ecranele mari. Faptul

că acest spațiu poate fi transformat într-un buncăr independent, după ce se montează uşile de siguranță de mult programate, a fost un motiv pentru care am optat pentru el, în loc să te ascundem într-o Zonă Liberă ca Frontiera Triplă. Dar mai există un motiv.

— Şi acesta e…

În loc de răspuns, Barakian rulă o înregistrare pe care Don o recunoscu din holotransmisia lui Kwok.

„Dacă construieşti un computer de 400 de biți cuantici obişnuiți sau aproximativ 10120 biți clasici, spuse Nou-venitul, obții suma tuturor informațiilor despre univers acumulate de oameni. Chiar şi un computer asemănător divinității ar avea însă o lățime de bandă limitată. Să construieşti un computer ADN cuantic de, să zicem 400 4-biți în cadrul simulării ar presupune cel puțin dublarea lățimii de bandă utilizabile a simulării."

Barakian opri înregistrarea.

— Recunoşti fragmentul?

— Din holotransmisia lui Kwok. Unul dintre momentele în care zgomotul acoperă conținutul audio. Deci?

— E posibil ca un computer cuantic universal absolut operațional, capabil să manipuleze densități de informații comparabile cu lățimea de bandă a universului nostru, să fie utilizat ca armă informațională, şi mai mult decât atât.

Teoria noastră e că ar putea fi utilizat pentru a distorsiona sau distruge realitatea fizică.
— Un fel de bombă electronică?
— Nu. Nu un puls electromagnetic care stinge lumina. Unul care stinge stelele.
— Glumeşti, nu?
Barakian scutură din cap. Rătăci cu privirea pe unul dintre ecrane, pe care se vedeau alte imagini din holotransmisie. Don se întrebă dacă bătrânul îi joacă o festă sau e pur şi simplu nebun. Nu-i convenea niciuna dintre variante.
— Am obținut rapoarte în care se spune că, odată activate, dispozitivele prototip cu lățime de bandă egală cu a universului, aflate în prezent în curs de dezvoltare, generează efecte fizice dramatice chiar aşa primitive cum sunt ele. S-a raportat că o serie de asemenea dispozitive s-au stins brusc.
— Adică au… *explodat?*
— Mai degrabă au făcut implozie şi au dispărut din universul nostru. N-a mai rămas nimic din ele.

… SPARTĂ

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

Don încercă să prindă sensul ultimelor cuvinte rostite. Nu-i fu uşor, în ciuda celor pe care le ştia deja despre dispariția lui Jaron Kwok.
— Şi de asta ne aflăm în interiorul unui munte?
— Da, răspunse Barakian, plimbându-şi

privirea de la un ecran la altul. Ciudat, într-adevăr. O serie de filme cu buget mic realizate aici tratau apocalipsa. Tunelurile subterane trebuiau să fie ascunzătorile supravieţuitorilor după impactul cu o cometă sau un asteroid, îngropaţi de iarna nucleară, mă rog. Protecţia împotriva lumii de afară. Dar acum încercăm să protejăm lumea de ceea ce s-ar putea întâmpla aici înăuntru, la peste un kilometru în adâncul muntelui şi la trei sute de metri sub pământ.

Barakian se uită în jur şi scutură din umeri.

— Indiferent cât de folositor va fi. Poate va fi o protecţie, poate nu.

— Ce vrei să spui?

— Unele dintre comentariile din transmisia lui Kwok sugerează că efectele fizice, deşi neaşteptate iniţial, au devenit acum un scop major al cercetărilor actuale secrete.

— Ce fel de cercetări?

— Despre o catastrofă criptologică. O criptocatastrofă, dacă vrei, sau mai degrabă una *controlată*. Unii cercetători cred că pot produce un eveniment în care se va distruge numai dispozitivul şi zona din jurul lui. Vor dispărea de pe faţa pământului. Fără resturi, fără foc, fără şrapnel. Muniţie de precizie perfectă, la orice scară cerută. Holotransmisia lui Kwok indică posibilitatea că s-ar putea întâmpla ceva mult mai devastator.

— Îmi dai numai veşti bune, ştii? Rosti Don. Îşi

aminti de comentariul referitor la „stingerea stelelor” şi zâmbi ironic la imaginea sălii memoriale. Bine. Accept. Cât de devastator?

— Dacă e să ne încredem în teoreticieni, e vorba despre o criptocatastrofă în care universul nostru va dispărea complet. Holotransmisia sugerează că, dacă ajungem la un sfârşit în acea „încăpere” din palatul de memorie care este universul nostru, numai atât şi e suficient ca să fie distruşi cei care lucrează cu dispozitivul şi ca să aducă criptocatastrofa asupra universului în întregime.

— E posibil aşa ceva?

— Cine ştie? Nu suntem deloc siguri. Barakian ridică iar din umeri, stânjenit. Dacă e posibil, are legătură cu conceptul conform căruia universul nostru, sau cel puțin o parte din el, va fi „transferat”. Transformat din „real” în „virtual”. Depinde cât de corectă e ideea teoreticienilor în legătură cu un anumit tip de complementaritate între universurile paralele.

— Şi *asta* ce mai înseamnă? Întrebă Don, de-a dreptul enervat că Barakian ia în serios ideea universurilor paralele.

Deşi cunoştea bine realitatea virtuală – sau, poate, *din cauza* asta – Don se opunea de mult ideii universurilor multiple şi paralele. Ca şi cum i-ar fi spus cineva că Dumnezeu a fost traumatizat în copilărie şi acum suferă de tulburări de personalitate. Barakian însă rămase

netulburat. Pur şi simplu înclină din cap şi continuă:

— Conform fizicienilor, numărul total de universuri este infinit. Cu o singură particularitate: în cadrul oricărui univers dat, numai acel univers poate fi considerat „real”, toate celelalte sunt, în cel mai bun caz, „virtuale”.

— Şi asta cum se leagă cu devastarea?

— Ceea ce urmăresc teoreticienii criptocatastrofelor este o bombă de virtualizare. O hartă care distruge țara pe care o descrie, eliminând-o din universul nostru printr-o undă de translație. Dacă un astfel de dispozitiv e scăpat de sub control, are potențialul de a transforma universul, ramura *noastră* din arborele întregului, într-un membru fantomă.

Don se holbă la el.

— Vrei să spui că şi ceea ce voi lucra eu se poate întoarce împotriva mea? Sau poate distruge acest munte? Sau universul? Asta chiar mă face nerăbdător să-ncep munca!

— E posibil ca aceste lucruri să nu se întâmple. Nu avem decât un precedent real, Don. Există un singur dispozitiv catastrofic comparabil.

— Armele nucleare?

Barakian încuviință din cap. Don îşi aminti de un proverb nu atât de vechi: „Politica e momentană, dispariția e veşnică.” Dar asta era doar o răstălmăcire a cuvintelor lui Einstein: „Politica e momentană, o *ecuație* este eternă.”

— Înainte ca primul dispozitiv nuclear să fie detonat la Alamogordo, reluă Barakian, câțiva savanți implicați în Proiectul Manhattan credeau că detonarea va face ca oxigenul din atmosfera pământului să între într-o reacție în lanț și să ia foc. Nu s-a întâmplat așa.

— Poate, dar să distrugă universul? Ce ar merita oare asumarea unui asemenea risc?

Privirea bătrânului căzu pe podea și rămase acolo. Se clătină pe călcâie, de parcă trebuia să decidă pe ce drum s-o ia.

— Oamenii mor deja pentru asta. Pentru conștiință și conștiență. Pentru șansa de a găsi o breșă în zid, o ușă apărută de nicăieri, pentru că deja ne-am împins într-un colț al morții. Spune-mi, Don, l-ai citit pe Sartre?

— Spune-mi, Nils, eviți să-mi răspunzi la întrebare?

— Ba deloc. Ai puțină răbdare. Conștiința umană individuală, spunea Sartre, e un fel de ruptură în pânza lumii fizice. Un tip special de neant.

— Parcă la asta se presupune că lucrează Tetragrammatonul.

— Într-adevăr. Un lucru pe care se concentrează Tetragrammatonul clar, după părerea mea, e încercarea de a externaliza conștiința în așa fel încât „breșa în conștiință” să coincidă cu ceea ce fizicienii numesc singularitate – una mult mai ușor de generat, de controlat și de manipulat

decât fizicienii înşişi.

Don făcu un semn afirmativ cu capul. Oricum, ajunsese şi el la o concluzie similară.

— Dar tot Sartre spunea că ființele umane încearcă să transceandă neantul, devenind Dumnezeu… continuă Barakian.

— Deci numele de cod fantezist Tetragrammaton nu e chiar atât de ridicol, la urma urmei.

— Ca numele lui Dumnezeu? Nici măcar susținătorii Tetragrammatonului nu susțin că lucrează la transformarea ființelor umane în Dumnezeu. Ar fi de acord cu Sartre că pasiunea umană pentru transcendența divină este inutilă, pentru că e pasiune de a deveni ceea ce nu putem fi. Întrucât nu noi ne-am creat, nu putem fi responsabili pentru responsabilitățile noastre. Numai Dumnezeu este, spune Sartre. Aşadar există întotdeauna un gol de informații între ce anume intră în „responsabilitatea noastră" şi ce nu. În acel gol speră ei să găsească loc pentru a crea îngeri mai buni, printr-o transcendență „transumană" mediată tehnologic.

— Hmm, făcu Don, înclinând uşor din cap. În sistemele complexe întotdeauna lipsesc informații. Analizând orice sistem, de obicei ajungi până la un punct înainte de a rotunji cifrele şi de a declara că restul nu contează.

— Da, dar tocmai din informațiile lipsă, din nimicuri apar surprizele. Surprizele,

manifestările divine, erupțiile neaşteptatului în previzibil... Apar ca rezultat al efectelor multiplicatoare. Deci, deşi Sartre numeşte conştiința umană neant, eu cred că tocmai imperfecțiunea noastră „nesemnificativă” face posibilă conştiința.

Don observă că tehnicienii terminaseră lucrul la unitatea virtuală şi stăteau pe loc, de parcă aşteptau ceva. Îi creau senzația de nerăbdare.

— Dar care-i legătura cu activitatea lui Kwok şi cu ceea ce se presupune că trebuie să aflu eu despre rămăşițele lui?

— Dacă am fi ştiut, zâmbi Barakian, n-ar fi trebuit să te angajăm, nu? Pasiunea lui Kwok pentru metafizicienii memoriei din secolul al XVI-lea şi teoria cuantică actuală sugerează o suprapunere la care altfel nu ne-am fi aşteptat.

— Suprapunere?

— Îți arăt imediat. Barakian intră în unitatea virtuală şi porni microfoanele şi camerele. Le făcu semn din cap tehnicienilor, care se apropiară iute de stațiile lor. Mâinile le zburau pe tastaturi. Ca răspuns la cuvintele lui Barakian şi la gesturile lui de dirijor al unei orchestre invizibile, imaginile de pe ecran se derulau şi se schimbau. Apărură transcrieri din limbi moarte şi diagrame antice complexe, detectări de particule în camere cu ceață, apoi tipare de lumini şi umbre. Constelațiile distinse printre stelele aşezate la întâmplare deveneau

instantanee şi suprainstantanee ale unor universuri şi multiversuri.

— Din cercetările noastre, spuse Barakian, ştim că Giordano Bruno a fost primul om care a avansat ideea lumilor infinite în spaţiul infinit. A văzut constelaţiile pe cerul nopţii ca umbre luminoase ale Ideilor. Fizicienii universurilor multiple, care cred şi ei în lumile infinite, pretind că un „univers paralel” nu e altceva decât „o constelaţie de particule” care nu interacţionează cu propria noastră „constelaţie de particule” sau „univers”, aşa cum liniile paralele nu se intersectează.

— Şi Bruno şi ei folosesc cuvântul „constelaţie”? Slabă ipoteză de care să te agăţi.

— Asta nu-i tot, spuse Barakian, mişcând din mâini astfel încât cuvintele lui să apară în timp real ca explicaţii pe ecran. Gândeşte-te la cuvântul „constelaţie” deci. Ce este o limbă, dacă nu o „constelaţie de particule” – litere, cuvinte, sintagme? Aşa cum fiecare cuvânt din fiecare limbă are o structură cu totul diferită de celelalte cuvinte, tot aşa, fiecare univers are o structură proprie, diferită de a celorlalte universuri, spun teoreticienii.

— Stai puţin, care teoreticieni? Adepţii universurilor multiple sau cei ai spaţiului material? Şi care e diferenţa?

— Adepţii universurilor multiple cred că realitatea virtuală a computerului cosmic are

capacitatea de a acoperi fizic fiecare univers posibil, dar *numai* pe cele *fizic* posibile. Teoreticienii spațiului material cred într-un generator de realitate virtuală al cărui repertoriu include *toate* universurile posibile, logice *şi* fizice. În spațiul material, totul este posibil, iar tot ce este posibil este *real.* Multiversul este o submulțime incredibil de vastă, şi totuşi mai mică – sistemul tuturor constelațiilor de particule posibile, în care fiecare constelație are o cu totul altă alcătuire decât celelalte.

— Asta e un mare nimic, spuse, Don, abia reținându-şi zâmbetul.

— Fără îndoială. Dar mi-a permis să-l rescriu pe Sartre ca să cred în ideea de conştiință ca un fel special de nimic: acel nimic sacru din care se nasc toate, dacă vrei.

— Atunci e la fel de logic să consideri realitatea fizică drept o spărtură în conştiință, cum e logic să consideri conştiința drept o spărtură în realitatea fizică, trase Don concluzia, la început ironic, apoi tot mai serios.

— N-am privit lucrurile aşa niciodată, spuse Barakian, meditând. Mişcându-şi mâinile prin spațiul de control – un vrăjitor bătrân supraveghind ucenicii la lucru – zâmbi larg, de fericire. Ştiam eu că eşti potrivit pentru slujba asta! Vezi, riscul anihilării absolute aproape că merită. Şi nu pentru superarma informațională căutată de guvern sau de corporații. Nici pentru

singularitatea Tetragrammatonului în țesătura spațio-temporală.

— Atunci, pentru ce? Întrebă Don, mai nerăbdător decât se aştepta.

Barakian gesticulă din nou. Pe ecrane apăru un set de trei imagini cu palatele şi teatrele memoriei. Cea mai mare era etichetată *Teatrul memoriei al lui Giulio Camillo*; în dreapta ei se afla *Sferele universului ale lui Publicius ca sistem de memorie*, iar în stânga, *Sistemul memoriei al lui Giordano Bruno,* ca o serie de roți cabalistice în alte roți. Barakian suprapuse peste ele ideograme chinezeşti netraduse.

— Gândeşte-te. Poate că Jaron Kwok încerca să realizeze ceva *diferit*. Un alt fel de spărtură în zid. Prin confruntarea transculturală dintre mnemonica occidentală şi ideogramele chinezeşti. Dintre imaginația iconografică şi imaginația ideografică.

Privindu-l pe Barakian, Don se miră cât de acaparat părea de aceste idei. Arăta ca un savant nebun, poate mai mult nebun decât savant.

— O speculație interesantă, îl întrebă, dar ce te face s-o crezi?

Bătrânul rulă imagini ale tabloului lui Dossi aşa cum apărea în holotransmisie, apoi le lăsă să se metamorfozeze.

— Mai întâi vedem explicația cel mai uşor de recuperat: „Ascunde catastrofa în văzul lumii". Pe urmă, mergem mai în profunzime. Pe măsură

ce algoritmii de prelucrare a imaginii rulau în continuare numere, câteva simboluri steganografice, până atunci disimulate de calcule, apărură în colțurile imaginii de ansamblu, cu un text glific în partea de sus.

Don se uita şi încuviința, deşi nu avea cum să citească tot textul strălucitor care se derula, un şir de litere ascunse pe un inel magic.

— Ar trebui să recunoşti simbolul din colțul din stânga sus. Barakian selectă secțiunea tabloului.

— *Pi,* spuse Don.

— Da. Raportul dintre circumferința şi diametrul cercului – un număr transcendental. A şaisprezecea literă din alfabetul grec, dar de origine feniciană şi înrudită cu iudaicul pe. Simbolul din dreapta sus e *alef,* prima literă din alfabetul iudaic. În cabală, reprezintă infinitatea şi caracterul unitar al lui Dumnezeu. E şi simbolul pe care matematicianul Georg Cantor l-a atribuit infinităților lui sau numerelor cardinale transfinite. Simbolul din dreapta jos este ideograma chinezească *yao,* pe care mnemotehnicianul şi misionarul iezuit în China Matteo Ricci a împărțit-o în aşa fel încât să poată fi tradusă şi ca „necesitate”, şi ca „o femeie din vest, o *huihui* adeptă a religiei occidentale”. Textul de sus, din centru, care însoțeşte explicația în engleză de mai jos este cuvântul acadian *babilu*, „poarta lui Dumnezeu”, de unde

provine numele *Babel.*
— Ca în Turnul Babel?
— Da.
— Interesant, observă Don. Încercă să-şi reducă entuziasmul. Ştii care-i legătura dintre ele?
— Nu exact. Nici corespondența cu imaginea Sălii Memoriale Sun Yat-sen ca palat al memoriei. Dar avem câteva teorii.
— Şi?
— După părerea noastră, ele sugerează ce anume urmărea Kwok. Nu să fie cap de listă în războiul informațional. Nu transcendența verticală a Turnului Babei. Nu spărtura în puterea divină a Tetragrammatonului.
— Atunci, ce? Întrebă Don. Îşi dădu seama că ăsta era modul în care Barakian îşi punea ordine în gânduri, dar tot îi venea greu să-şi mascheze nerăbdarea.
— Cred că Kwok încerca să facă posibil un amalgam transcultural. O himeră hiperculturală capabilă să contacteze „mintea măreață”, „puterea arhetipală” sau „energia supraconştientă” – cum vrei tu să-i spui – şi să refacă ce s-a pierdut la Babei.
Don cercetă cu privirea ecranele şi proiecțiile din fața lor, dar nu văzu nimic care să semene cu o „himeră culturală”.
— Asta cum se potriveşte cu imaginile la care ne uităm?
— Noi credem că de fapt ne uităm la „Poarta lui

Dumnezeu”, sau cel puțin o parte din cheia cu care aceasta se deschide. Ascultând ce ai spus despre spărturi, minte şi realități, mi-a trecut acum prin minte că Poarta lui Dumnezeu se referă la un fel de trapă.

— Ce vrei să spui?

— Unii teoreticieni, extinzând munca lui Einstein, cred că materia poate fi „degradată” în energie mult mai repede decât poate fi energia transformată în materie. Există o întrerupere a simetriei. În termeni de teoria informației, este ceva analog cu o funcție asimetrică sau „unidirecțională”.

— Bine, înțeleg analogia.

— Pentru ei, continuă Barakian cu mâinile în permanentă mişcare, materia şi energia sunt puncte de referință într-un spectru informațional. Spectrul acesta include conştiința ca un tip de informație mai complex decât materia *sau* energia. Conştiința poate fi „degradată” în materie şi energie mult mai repede decât pot fi materia şi energia transformate în conştiință. Altă funcție unidirecțională.

— Şi trapa...? Se aventură Don.

— Dacă incluzi o trapă într-o funcție unidirecțională, există o informație secretă. O cheie particulară care permite, poate chiar uşor inversarea operării unidirecționale. Dacă universul nostru e o criptogramă vastă, atunci poate că trapa Porții lui Dumnezeu permite

inversarea acelor operații unidirecționale care ne determină să urmăm o anumită direcție a timpului. Poate că permite un fel de transcendență orizontală, o transpunere în alte universuri. Călătoria prin timp şi spațiu, prin alte timpuri şi spații – *asta* ar fi ceva cu adevărat folositor.

— Sună a metafizică, remarcă Don, scuturând din cap, cu gândul la uşi care erau chei şi chei care erau uşi.

— N-am întâlnit niciodată un gen de fizică să nu-mi fie pe plac, spuse Barakian şi-i făcu cu ochiul, prietenos, dar şiret în acelaşi timp, Will Rogers şi Groucho Marx într-un singur om. Sună a metafizică pentru că *este* metafizică. Fizica şi metafizica se întrepătrund într-o altă complementaritate.

Don se încruntă. Barakian folosea termenul „întrepătruns” în sens prea metafizic pentru el.

— Dar nu lipseşte ceva? Îl întrebă, privind un gol în tiparul care se forma. N-ar trebui să fie un simbol şi în al patrulea colț, cel din stânga, jos?

— A, datele lipsă? Da, foarte probabil. Dar n-ai spus chiar tu că de acolo vin surprizele?

— Unul dintre noi a spus-o, fără îndoială.

— Păi, atunci – Barakian îl bătu prieteneşte pe umăr – surpriză! E treaba ta să afli imperfecțiunea „nesemnificativă” trecută cu vederea de alții. Să găseşti piatra refuzată de constructori. Să descoperi acele manifestări nu

tocmai complet nesemnificative care ne vor da răspunsurile căutate.

Agitat, Don se aşeză şi luă una dintre cărţile vechi luate de Barakian din biblioteca Huntington.

— Uite ce e, la urma urmei, nu sunt decât un programator, protestă el. În zilele mele mai bune mă pricep destul de bine şi la matematică. Dar nu sunt metafizician. Dacă vrei revelaţii divine, angajează un preot.

Bătrânul zâmbi, oprind sistemul virtual şi recuperându-şi pălăria înainte de a coborî.

— Un om înţelept a spus odată că religiile sunt sisteme de gândire care conţin afirmaţii nedemonstrabile, deci implică un element de credinţă. Ceea ce Godel i-a învăţat pe matematicieni e că matematica nu e doar o religie, ci *singura* religie care poate demonstra că nu e demonstrabilă. Nu există preoţie mai „nobilă”.

Don lăsă cartea şi se uită cu un aer ursuz la ecranele pe care defila mut provocarea care-l aştepta.

— Cred că e valabil în matematică, spuse el, faptul că credinţa nu e necesară ca să crezi că există locuri în matematică pentru care *ai nevoie* de credinţă.

— Donald, iniţial ai crezut că locul ăsta e un adăpost antinuclear, dar poate că ar trebui să-l priveşti ca pe un templu, un laborator sau un

studio virtual. Mai presus de toate, e refugiul tău. O să găseşti mâncare în bucătărie. Lângă camera cu bateria de rezervă ți-am pregătit un loc de dormit, foarte confortabil. Dar, la fel ca un pustnic în chilia lui, o să fii singur în cea mai mare parte a timpului. Crezi că te vei descurca?

Don căzu pe gânduri. Câtă vreme nu i se cerea să se tundă ca un călugăr, nu era rău deloc. Niciodată nu fusese el prea sociabil în lumea adevărată.

— Da, cred că da.

— În regulă. Barakian îşi puse pălăria pe cap. Acestea fiind zise, o să-mi iau rămas-bun.

Don se uită din nou la cărți şi-l străfulgeră un gând.

— Stai puțin. Cum rămâne cu savanții care s-ar putea duce să caute cărțile în biblioteca aceea din sud?

— În cazul în care ştiu că ele există, îi răspunse Barakian privind înapoi peste umăr, li se va spune că au fost date la refăcut, deci nu sunt disponibile momentan. Un inconvenient temporar. O imperfecțiune trecătoare şi nesemnificativă, am putea spune. Şi va rămâne aşa până când nu vei mai avea nevoie de ele, apoi vor fi înapoiate. Linişteşte-te. Am rezolvat deja problema. S-au făcut toate aranjamentele – pentru tine şi pentru restul lumii. Tu Concentrează-te pe munca ta.

— Nu te deranjează dacă o să încerc să descopăr

unde se află chilia mea, nu?

— Deloc, râse Barakian. Nu vei avea mult de căutat. La urma urmei, ți-am dat destule indicii. Deranjează universul – şi pe mine – de câte ori e necesar.

Barakian îl salută cu mâna la pălărie şi plecă. Don cercetă cu privirea noua lui... ce? Locuință? Sanctuar? Chilie? Fortăreață?

Închisoare?

În fața lui, cinci tehnicieni a căror activitate era comandată de la distanță aşteptau indicații. Distrat, Don îşi scărpină părul albastru şi trase un X în cel de-ai patrulea colț al tabloului lui Dossi. Îl considera un simbol al necunoscutului, dar se potrivea surprinzător de bine acolo.

— OK, băieți, rosti el, în cele din urmă. Seriozitatea îndatoririi îl apăsa greu pe umeri, dar nu se putea scutura de povară. Hai să aruncăm nişte imagini pe pereții acestei peşteri.

SPRE ORTOGONAL

Kowloon

— La naiba, la naiba, la naiba!

Mei-lin Lu ieşi repede din laboratorul ei cu o cutie de protecție sub braț. *Biata Patsy! Probabil crede că mi-am pierdut mințile ieşind aşa, ca din puşcă*. Ei, bine, va trebui să se descurce. Şi dacă cineva se putea descurca, atunci ea era aceea. Patsy Hon era cel mai bun tehnician cu care lucrase ea vreodată.

Pe de altă parte, *toate* lucrurile o luau razna. Dar era numai vina ei. În ciuda celor sugerate lui Ben Cho, nu crezuse că i se vor adeveri bănuielile, şi încă atât de repede. N-ar fi crezut, dar presupunerile ei se dovediseră fondate.

— Complexul Cassandra, mormăi pentru sine în timp ce străbătea coridorul. Blestemul profeților, futuriştilor, scriitorilor de texte ştiințifico-fantastice – şi acum al ei. În mit, profețiile Cassandrei erau invariabil corecte dar, la fel de invariabil, nimeni nu credea în ele. Deci corecte *pentru că* nu erau crezute. Profețiile ei se adevereau numai în cazul celor care nu credeau în ele.

Dar Cassandra? Dacă ea credea în profețiile despre propria ei viață, atunci ele nu se adevereau. Dacă nu le credea, se adevereau.

Mulțumesc pentru atenționare, Cass. Bineînțeles, am ignorat-o.

Apăsă butonul metalic al liftului. Aşteptând, îşi spuse că, la urma urmei, nu era decât ADN obişnuit, în proba de sânge recoltată de la Ben Cho. Ham limitării acțiunii enzimatice se potrivea în grad ridicat. Atât electroforeza cu gel de agaroză, cât şi cea cu gel poliacrilamidic, cu bromură de etidiu şi markeri radioactivi a condus la rezultate care se potriveau atât cât permiteau testele. Ratele de hibridizare şi omologia erau şi ele foarte ridicate. Tiparele NVTR erau identice.

Poate că Jaron Kwok şi Ben Cho au amprente dermatoglifice diferite, dar amprentele lor ADN se potriveau exact. O demonstrau, odată pentru totdeauna, genele lor. Erau gemeni identici din mame diferite, sau „rase” diferite, aşa cum bănuise ea.

Uşile se deschiseră şi ea intră în lift.

Ar fi fost mai înțelept dacă s-ar fi oprit după ce a demonstrat legătura. Dar nu, a mers mai departe, mânată de un impuls nebunesc – intuiție? Curiozitate ştiințifică?

— Şi a testat proba de sânge a lui Cho. Nu numai pentru ADN, dar şi pe o mostră necontaminată din rămăşițele bionanotehnologice pe care le mai avea.

Ieşind din lift, se îndreptă spre uşile din spate ale secției de poliție. Mulțumi tuturor zeilor din toate religiile pe care şi le aminti că avusese inspirația să testeze cenuşa lui Kwok şi sângele lui Cho în condiții de securitate maximă. Mai ales după ce a văzut cum interacționează mostra lui Cho cu resturile bionanotehnologice.

Nu-şi putea scoate această interacțiune din minte. Sub influența probelor de sânge anterioare, cenuşa bionanotehnologică comunicase cu ea însăşi şi se multiplicase. Dar prin interacțiunea cu sângele lui Cho, *construise* lucruri. Somatidele, bacteriile purtate în sânge, structurile adăpostite de eritrocite – toate aceste organisme endobiotice îşi schimbau forma,

pleomorfice, sub influența sa. Expuse la sângele lui Cho, rămăşițele bionanotehnologice suferiseră o schimbare ortogonală, ca şi cum comportamentul lor ar fi dobândit o nouă dimensiune, o axă *z*, pe lângă axele *x* şi *y*, neexplicată şi improbabilă.

Ținând strâns sub braț cutia cu entități misterioase, Mei-lin simți că şi ea îşi schimbase forma: trecuse de la Cassandra la Pandora. Se întrebă dacă în cutie nu se aflau paraziți sau germeni atât de puternici, încât în comparație cu ele, nenorocirile din cutia Pandorei să fie doar nişte răceli banale.

Mei-lin intră în parcare, spre maşina de patrulare fără însemne, cu bara de lumini în bord şi sirenele ascunse. Deschise portiera şi se urcă la volan, conştientă că încalcă procedurile încă o dată, aruncându-se fără partener în brațele pericolului.

Aşeză cutia cu grijă pe locul de lângă ea şi o fixă cu centura de siguranță. Oare intenționase Jaron Kwok să lase în urmă moştenirea unui dezastru ascuns în cenuşa lui? Nu avea sens. Dacă nu voia decât să se răzbune pe o lume indiferentă, de ce să creeze un mecanism atât de complicat? Mai ales că mecanismul respectiv avea nevoie de un „declanşator” – Ben Cho. Din câte îşi dădea seama, lui Kwok nici nu-i trecuse prin cap cine va fi declanşatorul.

Iar dacă moştenirea lăsată omenirii de Kwok nu

era o bombă biotronică, atunci ce erau organismele acelea minuscule din cutie? Şi ce urmăreau?

Privind prin parbriz fără să vadă nimic, Mei-lin ştia că trebuie să dea de Ben cât de repede posibil. Să descopere ce ştie şi ce nu ştie. În ciuda contextului nefavorabil, era tot mai sigură că Ben era *într-adevăr* declanşatorul nebănuitor. Dacă Kwok nu avea alți frați gemeni de care ea nu ştia, Ben Cho era singura lui rezervă, singurul sistem viu cu cheia ADN necesară pentru a completa ceea ce începuse el, orice ar fi fost acest lucru.

Asta însemna nu numai că Ben putea fi periculos, *ci şi* că putea fi în mare pericol. Dacă celelalte două grupări ar şti ce ştie *ea* despre el, n-ar ezita să-l ia prizonier. Poate că erau deja pe urmele lui.

Gândul acesta era cel mai important din mintea ei în timp ce forma numărul de contact primit de la Ben. Undeva în Sha Tin răspunse o voce de femeie pe care o recunoscu fără probleme.

— Agent Adjoumani, sunt detectivul Lu. Trebuie să vorbesc cu Ben Cho. E acolo?

— Mă tem că nu, detectiv Lu, o informă Adjoumani pe un ton destul de iritat.

— Nu eşti împreună cu el? Întrebă Mei-lin surprinsă.

— Am primit alte ordine, continuă Adjoumani, şi mai iritată. De ce nu-i laşi un mesaj?

— Nu pot. Trebuie să mă întâlnesc cu el personal.

— Imposibil. A ieşit acum o oră şi jumătate.

— Ştii unde s-a dus?

— Nu am libertatea de a dezvălui acest lucru.

— Uite ce e, DeSondra, aş vrea să intru şi eu în jocul tău, dar nu avem timp de aşa ceva. Am motive să cred că Ben e în pericol.

Mei-lin aproape că auzi schimbarea de atitudine a lui Adjoumani.

— Ce fel de pericol?

— O să-ți spun personal, dar numai după ce-mi spui tu unde s-a dus, răspunse Mei-lin după o clipă, neştiind câtă încredere să aibă în femeie. Când nu primi răspuns imediat, continuă: Dacă e pe aproape, ai şanse să ajungi la el înaintea mea. Spune-mi unde s-a dus şi ne întâlnim acolo. O să-ți explic tot ce ştiu.

— Şi dacă îl găsesc eu prima?

— Nu-l scăpa din ochi până când ajung eu acolo.

Mei-lin auzi cu surprindere un oftat. Încercă se descifreze senzațiile mascate de el – frustrare, stânjeneală – dar nu reuşi.

— S-a dus într-un loc numit Templul celor zece mii de frumuseți.

— Vrei să spui al celor zece mii de Buddha, nu?

— *Nu.* Vreau să spun cele zece mii de frumuseți. E un club feminin. A spus că se duce să urmărească o pistă, deşi mă îndoiesc că le

urmăreşte cu capul.

Studiind harta de pe telefon ca să localizeze Templul celor zece mii de frumuseți, Mei-lin încercă să proceseze informațiile. Cho nu părea genul care să urce pe scenă într-un club feminin, dar, cine ştie? Şirul gândurilor i se întrerupse când Adjoumani reacționă mai rapid decât ea. Ataşatul FBI îi dictă adresa înainte ca aceasta să-i apară pe ecran, însoțită de indicații.

Cunoştea zona. Familia criminală Cheng avea legături puternice acolo, fapt care făcea din Templul celor zece mii de frumuseți o filială recentă a cluburilor feminine mai vechi – şi foarte scumpe – din Tsim Sha Tsui East şi Wan Chai.

— Ne vedem acolo, spuse Mei-lin şi porni maşina.

— Am plecat, detectiv Lu, rosti Adjoumani şi întrerupse convorbirea.

Ieşind din parcare, Lu aprinse bara de lumini şi porni sirena. Solicită întăriri la locul de întâlnire fixat, ca s-o ajute pe ea, dar şi pe Adjoumani, dacă ajungea înaintea ei. Spera ca, măcar de data asta, Guoanbu sau CIA să-l fileze pe Cho.

În timp ce făcea slalom prin trafic, Mei-lin Lu se rugă la zeul ofițerilor de poliție care, întâmplător, era şi zeul gangsterilor.

ÎN SUBTERANUL MALL-ULUI

Sha Tin

În pantaloni negri eleganți, cămaşă de mătase

albă şi jachetă gri, Ben Cho se plimba pe promenada mall-ului în aer liber, vechi şi sordid, în zona cu reputație mai îndoielnică din Sha Tin. În jurul lui rulau avalanşe de pseudoholoreclame mult prea frecvente, ecrane pop-up omniprezente cu senzori de mişcare şi tracker-e pentru ochi. Tehnologia înaltă făcea ca mall-ul să arate şi mai vechi şi mai murdar decât era.

Reclamele erau tot mai frecvente acum, că se apropia Crăciunul. Încercând să le evite pe cele care se adresau cumpărătorilor, Ben se pomeni înghiontit de fanii curselor de cai, pe care nu-i putu ignora. Mulțimea tocmai încheiase seara de miercuri la pistă şi mergea să-şi bea câştigul sau să-şi înece necazul în băutură.

Frenezia iubitorilor de cai îl dezorientă. Trecu prin fața unui parc tematic, Lumea lui Snoopy, citind panourile cu reguli de conduită scrise în engleză şi chineză. Snoopy, Woodstock, Charlie Brown, Lucy, Sally, Linus, Schroeder, Peppermint Patty, alte personaje pe care nu ştia cum le cheamă, din diverse perioade ale benzii desenate *Peanuts* – toate rezistaseră, fără patină, intemperiilor care afectaseră blocurile de beton cu multe etaje din spatele parcului şi ai mall-ului.

La o examinare mai atentă, văzu că personajele Peanuts erau ciuntite şi şterse. Zecile de statuete şi statui solitare îi amintiră de miile de figuri din Templul celor o zece mii de Buddha.

Bodhisattva Brown, îşi zise, clătinând din cap.

Gândindu-se la vizita la Templul celor o zece mii de Buddha, îşi aminti de Helen Sân şi de întâlnirea lui din această seară. Nu departe de templu văzuse magazine specializate care vindeau produse din hârtie care se ard în amintirea morților, bunuri de consum care se transformă în fum şi scrum, pentru ca esența lor să ajungă pe tărâmul vieții de după moarte şi să înfrumusețeze traiul strămoşilor plecați dintre noi. Nu erau însă aici numai bani de la Banca Iadului, în culori frumoase şi valori bizare, pentru ars, dar şi maşini şi case de hârtie, cărți de credit şi haine, orice obiect de pe lume care poate fi trecut prin foc.

Fum. Şi oglinzi.

Acesta era celălalt aspect al misticismului chinez pe care Jaron îl comenta în notițele sale – şamanismul manciurian, în special *panaptu*, oglinda prin care şamanul vede sufletele morților, găseşte spiritele bune, le alungă pe cele rele şi cu care călătoreşte pe alte tărâmuri. Din moment ce Jaron se arătase atât de captivat de căutările sufleteşti, Ben se întrebă dacă vizitase Hong Kong-ul în timpul Festivalului Stafiei Flămânde. Oare experiența aceea să-i fi determinat ideea din holotransmisie, că lumea este o simulare?

Ben continuă să meargă, simțind un val de oboseală. Singur pentru moment, se opri în fața

unei pseudoholoreclame la Krelltek Limited. Reclama îl prezenta pe preşedintele John F. Kennedy în mărime naturală, tridimensional, arătând ca nou, în ciuda tragicului eveniment din Dallas. „Nu vă întrebaţi ce poate face tehnologia pentru voi, ci ce puteţi face voi pentru tehnologie”, ordona ciborgul Kennedy de metal.

Oare investigaţia lui Ben a trecut de punctul critic sau a luat-o razna? Era foarte greu de spus.

Încerca mereu să-şi amintească momente din vremea când el şi Kwok, studenţi, împărţeau aceeaşi cameră. Discutaseră până noaptea târziu, bând sau luând droguri şi legale, şi ilegale. De fapt, singurele amintiri complete erau acele stări de conştiinţă alterată.

Pe atunci, Jaron fuma pasionat marijuana cultivată la ferma unui prieten şi bea o băutură germană numită Jägermeister, care era şi medicament de tuse. Prea uşor îşi amintea faptul ăsta. Într-o asemenea aventură stimulată cu droguri şi Jägermeister, făcuseră o excursie la fermă, ca să curețe acoperişul unui grajd care era folosit ca depozit unde se uscau plantele.

Grajdul era înconjurat de stejari. În decursul anilor în care ferma avusese diverşi proprietari, pe acoperişul înclinat de tinichea galvanizată se acumulase o masă de frunze şi resturi vegetale. Era gata să se prăbuşească sub greutatea lor. Marginile erau din metal slab, fără grinzi de susţinere, aşa că o scară le-ar fi îndoit.

După ce examinase situația, Jaron se aplecase, își împreunase degetele și făcuse un cerc cu brațele.

— Hai, îi spusese el lui Ben, pune piciorul aici și te arunc din lateral.

Ben fusese suficient de beat ca să-l asculte. Ajutat de Jaron, reușise să se cațere pe acoperiș, sau mai degrabă pe covorul de resturi vegetale gros de peste zece centimetri. Clătindu-se, își spusese că acoperișul e cam fragil, dar îl poate susține. Jaron îi dăduse o greblă mare.

Curățase grajdul de frunze uscate, împărțindu-le în grămăjoare mai mici, pe care le arunca jos, formând movile. Când terminase treaba, devenise suficient de treaz ca să se teamă să nu-și rupă un picior la coborâre.

Ben scutură din cap și râse cu colțul gurii. În afară de aventura pe acoperiș, își amintea că Jaron era un tânăr mult mai inteligent și mai dotat decât altul de vârsta lui. În anul al doilea, se îndrăgostise atât de tare de ideea lui Oscar Wilde conform căreia „Toți am căzut în canal, dar unii privesc la stele”, încât își spunea „astronomul din canal”. Îi plăceau la nebunie sporturile pe echipe și jocul de cărți, dar în același timp era un caracter extrem de supărăcios. Era omul care spunea despre familia lui că „nu am fost destul de strălucitori ca să aparținem clasei muncitoare.”

Poate că și despre familia lui s-ar putea spune

ceva asemănător, reflectă Ben. Dacă o anumită Autoritate îi manipulase pe Jaron şi pe el înainte de faza lor intrauterină, atunci de ce nu s-a îngrijit ca ei să crească în condiții mai bune? Dacă exista, Autoritatea nu părea interesată de asemenea chestiuni minore.

În fața lui țâşni o pseudoholoreclamă, Venus pe o jumătate de scoică, vânzând perle pentru un magazin de bijuterii: „Nu trebuie să fii scoică pentru ca lumea să devină perla din palma ta”, spunea zeița seducătoare.

Ocolind reclama, Ben ar fi vrut să ştie de ce nu ajunsese şi el la fel de supărat ca Jaron. Kwok îşi purtase propriile poveri. I se plânsese de multe ori că părinții lui erau „drăguți, dar ignoranți”, iar mama lui nervoasă până la nevroză, dar erau funcționari pricepuți, cu aspirații nobile, care-l botezaseră Jaron, după un virtualist timpuriu.

Totuşi, bunica tehnofobă şi amatoare de echivocuri îi pronunța întotdeauna numele Jiren, cuvântul chinezesc pentru „om al paradoxurilor”.

„Nitrofonie”, rosti o tânără dansând într-o reclamă 3-D. Se adresă cu glas tare unui cuplu care, trecând prin dreapta lui Ben, activase senzorii de mişcare. Din punctul de vedere al lui Ben, imaginea era puțin distorsionată. „Cel mai bun companion la petreceri. Dacă tu eşti gata să pleci, creierul tău ți-o ia pe urme!”

Omul paradoxurilor. Pionierul virtualului. Poate

că ambele versiuni ale numelui se potrivesc. Încă de pe atunci, Jaron voia să renunțe la dubla specializare în fizică şi elecrotehnică şi să treacă la istoria europeană. Îl călcau pe nervi „domnii intelectuali albi” pe care-i cunoscuse şi care credeau că asiaticii excelează numai în matematică şi ştiințe fizice.

— Am un caracter prea integru ca să devin obsedat să fac bani, spunea el, pe un ton prea îngâmfat pentru gustul lui Ben.

„Ceea ce a fost mai demult politică a devenit acum modă”, declara reclama unui croitor pe un ecran. Imaginea se schimba de la funcționari în jachete tip Mao la fotomodele pe pasarele, în haine foarte asemănătoare.

Ben se gândi la persistența în politică a lui Jaron. Mai vorbise despre asta cu Cherise, despre articolele pe care tânărul şi „radicalul” Jaron le scrisese pentru ziarul studențesc sub pseudonimul Kwok X.

Probabil că agențiile de securitate națională i-au trecut cu vederea scăpările din tinerețe. Iar el trebuie să fi stat foarte rău financiar, ca să lucreze pentru NSA. Trebuie să fi suferit o mare lovitură când, după ce şi-a lua doctoratul, a fost obligat să facă fată ideii că profesiunea pentru care se pregătise nu voia să-l accepte printre specialiştii ei. Iar când soția lui blondă s-a acomodat uşor cu rolul ei de profesoară de literatură chineză şi comparată, asta sigur a pus

sare pe rană.

„N-a fost deloc plăcut/Când Iisus în cuie-a fost bătut”, cânta un panou la nivelul ochilor pentru *Interstellar Road* Songs, ultimul hit al unei trupe creştine de punktronică.

Totuşi, Jaron persistase încăpățânat, răbdător, chiar şi după ce i se ruinaseră speranțele unei funcții superioare. Era o persistență născută din speranță sau din ambiție? Indiferent de originea ei, l-a ajutat să obțină documentele Forrest, notele şi actele codificate pe care CIA le-a dat NSA cu întârziere.

Ben se întrebă de ce ținuse CIA pentru ea documentele Forrest atâtea zeci de ani. Era prea stânjenită să recunoască faptul că nu specialiştii ei nu erau în stare să descifreze materialul criptat? Sau fuseseră ele îndosariate şi uitate în hățişul birocrației?

Din însemnările lui Jaron reieşea clar că, odată materialele ajunse în mâna lui, el depistase şi studiase în amănunt celelalte lucrări ale lui Forrest, inclusiv pe cele ştiințifice publicate ca profesor de studii asiatice, mai întâi la Duke, apoi la Johns Hopkins. Jaron refăcuse cronologia documentelor în urma cercetării pentru CIA, iar Ben îi era recunoscător pentru asta.

Materialele sursă extrem de criptate au zăcut îngropate în Arhivele Imperiale Chineze peste trei sute de ani, până când au intrat pe mâinile lui

Sun Yat-sen, la prăbuşirea dinastiei Qing. Tatăl lui Felix C. Forrest, Myron Forrest, fusese consilierul occidental al lui Sun, cel care strângea fonduri şi făcea contrabandă cu arme. În semn de recunoştinţă pentru serviciile aduse şi cunoscându-i pasiunea pentru enigme şi cifruri, bunul Sun i-a dat documentele din arhivă. Pe patul de moarte, Myron Forrest i le-a înmânat fiului său. Acesta, înainte de a muri, le-a trimis către CIA. Şi aşa au continuat ele să călătorească.

Ben coborî un şir de trepte care-l conduseră de la mail la nivelul străzii.

Notele lui Felix C. Forrest indicau că el nu descifrase niciodată complexul de algoritmi care ascundeau textele criptate. Însă în adnotările sale, Kwok susţinea că scrierile sub pseudonim ale lui Forrest, în special povestirile lui ştiinţifico-fantastice, furnizau „dovezi paradoxale" ale faptului că era familiarizat cu proiectele CIA, pe atunci secrete. Mai mult, „în prezentarea viitorului, fragmentată, dar plină de previziuni şi realism", povestirile dovedeau – cel puţin pentru Jaron – că Forrest descifrase multe fragmente din textele cifrate.

Între timp, Forrest a început să atragă atenţia asupra sa şi cu o a doua carieră. În 1964, un critic a scris despre opera sa că autorul ei nu e „doar un scriitor de ştiinţifico-fantastic. E un călător din viitor." Se pare că Jaron a luat în

serios comentariul glumeț. Chiar şi aşa însă, ce legătură aveau povestirile cu textele cifrate?

În orice caz, însemnările lui Jaron susțineau că Felix Forrest era primul care a pus în legătură sistemul de cifrare din vechile documente chinezeşti cu cifrurile iezuite de la sfârşitul secolului al XVI-lea şi începutul celui următor, ajunse în mâna chinezilor prin eforturile lui Matteo Ricci. Acesta s-a prosternat în fața tronului gol al împăratului Wan Li şi a făcut cadou conducătorului absent materialele despre mnemotehnică.

Adnotări la adnotări la adnotări, îşi zise Ben. Comentarii care nasc metacomentarii care, la rândul lor, nasc meta-metacomentarii.

Ben îşi întrerupse şirul gândurilor pentru a se uita la bilețelul de la Sân. Înclină din cap absent, apoi începu să străbată străzile din ce în ce mai întunecate care se unduiau pe sub mall şi Lumea lui Snoopy. Se cocoşă când mirosul de urină îi lovi nările. *Viața seamănă cu explorarea unei peşteri…*

Dosarele de la Vatican despre Giordano Bruno, despre care se credea că se pierduseră cu patru secole în urmă, dat fiind că Bruno a fost ars pe rug, au fost cele care au demonstrat, cel puțin pentru Jaron, că Matteo Ricci şi iezuiții erau foarte familiarizați cu textele criptate ale lui Bruno, inspirate din cabală.

Spre sfârşitul însemnărilor, Jaron sugera,

incitant, că descoperise dovada esențială pentru descifrarea complexului de algoritmi, în scrierile lui Shimon Ginsburg, un evreu german care a studiat cabala şi care a fugit de nazişti în China. Dar care era piesa aceea vitală şi unde anume o descoperise, Jaron Kwok nu preciza. Cu puțin înainte de a dispărea însă, Jaron petrecuse timp îndelungat în Sala Memorială Sun Yat-sen.

Zgomot de mulțime şi ritmuri tehno răzbătură dintr-un bar. Ridică privirea şi văzu o amazoană în armură lângă un dispozitiv heraldic. Într-o latină îndoielnică, scrisă cu litere de neon, mottoul spunea: *„Bellatrix non pugnat quia pulchra est – ea pulchra est quia pugnat”.* La rândul lui, dispozitivul încadra o scenă de luptă în timp real, care tocmai începuse. Senzori de mişcare, fără îndoială.

Judecând după imaginile de pe ecran – femei care se băteau cu picioarele şi cu pumnii – Ben bănui că Bellatrix era un club de lupte în stil Thai pentru femei. Se simți extrem de tentat să între. De când le văzuse pe mama şi pe mătuşa lui, două surori bătăuşe, lovindu-se cu pumnii, se străduia să-şi ascundă satisfacția la asemenea spectacole.

Dar păşi grăbit mai departe, atent la senzorii care înregistrau orice mişcare. În ciuda precauției, nu peste multă vreme se trezi în față cu o altă apariție, diferită de restul, mai degrabă o viziune, o apariție reală, decât o reclamă. Nu,

nu era o holoproiecție adevărată, nimeni n-ar fi dat bani pentru o unitate de proiecție holografică reală, mai ales aici.

— Date plus context egal informații, anunță o femeie maiestuoasă, un amestec de rase, îmbrăcată în alb, cu umerii acoperiți de o mantie de pe care privea un ochi de Argus. Informații plus înțelegere egal cunoştințe. Cunoştințe plus compasiune egal înțelepciune.

Femeia, cu nuanțe blonde şi roşcate în părul negru, se numea Sophia, cum indicau literele argintii cursive. Lui Ben îi amintea de Reyna, Cherise Lemoyne, Marilyn Lu, DeSondra Adjoumani – toate întrepătrunse într-una. Atât de puternică era senzația, încât clipi şi clătină din cap. Când silueta pieri, păşi înapoi, încercând să reactiveze senzorul, dar Sophia nu mai apăru.

Oftă şi porni mai departe. La capătul străzii următoare, vizavi, zări firma Templului celor zece mii de frumuseți. Literele drepte, din neon auriu, se înşirau cu mult gust, în comparație cu celelalte firme ale cluburilor de noapte. De un gust desăvârşit era şi anticamera de modă veche din spatele uşii cu gemulețe de sticlă. O chinezoaică pricepută în a-şi masca vârsta, cu ten perfect, făcea onorurile de gazdă.

Aşezată lângă o masă de scris cu capac rulant, recepționera, dacă acesta era rolul ei, purta o haină neagră cu mâneci lungi, talie Empire şi

decolteu curajos – stilul preferat de soacra lui Ben, pe care Reyna obişnuia să-l numească „haina perfectă”. În cazul femeii de la birou, ținuta îi punea în evidență sânii bine făcuți şi ascundea orice alte imperfecțiuni din ansamblul frumuseții ei.

— Cu ce vă pot ajuta?

Scoase stânjenit bilețelul roz şifonat din buzunar. Se prezentă şi aşteptă liniştit să fie examinat.

— Helen vă va aştepta în apartamentul Gehry, îi spuse ea, mişcând uşor capul. Luați liftul de la capătul coridorului până la etajul al treilea, apoi faceți la dreapta.

Ben îi mulțumi, părăsi încăperea şi porni pe coridor. Numele fiecărui apartament era trecut în stânga sau în dreapta uşii, luminat din spate. Unele uşi erau închise, altele deschise, iar prin cele din urmă surprinse cu privirea crâmpeie din încăperi astfel decorate încât să amintească de locuri şi vremuri diverse. Femei seducătoare de diferite etnii, diverse tipuri de siluete, toate îmbrăcate adecvat momentului, vorbeau, luau masa sau dansau lent cu partenerii lor. Şi ei făceau parte din mai multe tipologii, dar majoritatea păreau înstăriți şi din înalta societate. Ben se întrebă ce valoare avea biletul roz primit de la Helen Sân.

Liftul era gol. Nu se auzea decât clasicul fond muzical din difuzoarele ascunse. Când ieşi, făcu

la dreapta şi începu să caute apartamentul Gehry. Îl găsi imediat. Uşa avea un design postmodernist din planuri conflictuale retro-cubiste.

Când încercă să bată, descoperi că uşa nu era decât o iluzie de o foarte bună calitate, astfel că, intrat în câmpul holografic, articulațiile degetelor declanşară un sistem şi se auzi un ciocănit, deşi nu era nici urmă de lemn.

— Intră, se auzi o voce dinăuntru.

Ben întinse mâna după clanță înainte să-şi dea seama că putea păşi direct prin uşă fără s-o deschidă, pentru că nu-i bloca intrarea. Înăuntru, pereții erau structuri ondulate, răsucite, în stil morfogenetic pur. Se întrebă dacă putea trece prin ei, dar bănui că erau solizi, nu ca uşa, în ciuda aparenței înşelătoare.

Pe sofaua gri vaporoasă, cu pernițe, Helen Sân îşi arăta doar profilul. Era îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase negru cu roşu, care-i lăsa un umăr dezvelit. Parfumul ei plutea prin cameră, înconjurând-o de miresme care aminteau şi de flori, şi de pământ. Privind finalul unei emisiuni care părea un documentar, pe un ecran plat agățat de tavan cu mijloace nevăzute, fata nu-l luă în seamă pe Ben. El inhală parfumul şi, cuprins de stânjeneală, îşi îndreptă atenția spre emisiune.

„De ce vorbeau chiar şi primii astronauți despre spațiu ca şi cum s-ar fi întors acasă?” întrebă

vocea blândă, uşor baritonală, a naratorului. Sfera terestră, pătată cu nori şi continente, umplea ecranul. „Poate aveau dreptate. Poate a fost nevoie să călătorim în spaţiul cosmic ca să ne dăm seama că fiecare fiinţă umană care a trăit vreodată a fost un astronaut. Ca să înţelegem că trăim cu toţii pe puntea de observaţie a unei nave spaţiale din piatră, care se roteşte. O navă alimentată de gravitaţie, cu un centru magnetic topit în jurul unui miez de metal cristalin, care nu are o destinaţie anume, dar îi trebuie o eternitate ca să ajungă acolo."

Muzica se amplifică şi emisiunea luă sfârşit. Femeia de pe sofa opri ecranul, fără ca Ben să vadă exact cum. Acesta se ridică şi dispăru într-o nişă din tavan şi muzica se auzi din nou – jazz lent şi melancolic. Helen se întoarse şi îi aruncă o privire directă, apoi bătu cu mâna pe locul de lângă ea. Sofaua făcu valuri mici.

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva, spuse Ben privind în jur, în timp ce se îndrepta spre ea.

Se aşeză. Faţa ei se încreţi a încruntare, gata-gata să facă botic îmbufnat. El se simţi prost, de parcă i-ar fi cerut indicaţii ca să ajungă la un bordel din Hong Kong.

— Sper că nu eşti la fel ca americanii *ăia* care caută Orientul Erotic Exotic, rosti fata. Locul acela e un produs al minţii occidentalilor şi nu poţi ajunge acolo de aici.

Un *produs al minţii?*

Mai întâi Kimberly, stripteuza literată, acum ea. Helen Sân, damă de companie şi estetician postcolonial? Îi trezea bănuielile. Imposibil ca toate femeile din industria sexului să fie la fel de inteligente ca acelea pe care le întâlnea el.

— Ai dreptate, cred, rosti el oferindu-i un surâs odată cu înclinarea capului. Îşi mai domoli suspiciunea. Sunt pur şi simplu uimit de decor, atât. E de ultimă generație.

— Şi destul de kitsch, adăugă Sân, aparent încântată de turnura luată de conversație, dar ne tolerăm reciproc, eu şi camera asta. Nu vrei puțin vin?

— Mi-e sete într-adevăr. Am mers mult pe jos până aici, aşa că... de ce nu?

Zâmbind, Helen se ridică şi se îndreptă spre un val turtit care se dovedi a fi un bar. Şi ea se ondula ca un val, remarcă Ben, zveltă şi grațioasă, cu uşurința unei dansatoare. În timp ce scoase o carafă şi turnă vin auriu în două pahare cu picior lung, părul ei negru, coafat simetric, se mişcă discret în jurul feței.

— Vin australian alb, explică ea, întorcându-se pe sofa şi întinzându-i paharul. Foarte bun.

Ben luă o înghițitură generoasă. Nu era un cunoscător al vinurilor australiene sau al vinurilor în general, dar acesta îi plăcu. Găsi că era combinație perfectă între sec şi dulce şi i-o spuse şi fetei. Ea zâmbi, sorbi uşor din băutură, apoi îşi linse buzele într-o manieră seducătoare.

Se sărutară imediat, dintr-un impuls, iar sărutul deveni mai mult decât un impuls, prelung şi întârziat.

— Hei, spuse fata, întrerupându-i, îți place să dansezi?

— Sigur, răspunse el, deşi în momentul respectiv era sigur că mai degrabă ar fi vrut s-o sărute în continuare.

Afară se auziră sirenele îndepărtare ale maşinilor de poliție. Helen dădu muzica mai tare. Îşi aşezară amândoi paharele cu vin pe măsuța de lângă sofa. Helen se ridică şi-l îndemnă şi pe el să facă la fel. Se îmbrățişară şi dansară încet în ritmul muzicii.

Era ca un val în brațele lui, mic, dar puternic, lichid, dar ferm. Se sărutară din nou, iar buzele lor trecură de la gură la gât, apoi la muşcături delicate, prin care gustau pielea celuilalt. În Ben se trezea acum altceva, nu bănuiala… Simți cum se întăreşte…

… apoi îl lăsară picioarele. Aproape c-o târî şi pe ea la podea. Corpul i se crispă ca un pumn încleştat, dar nu putea mişca un muşchi şi nici clipi, chiar atunci când Helen, neliniştită, îi trecu mâna prin fața ochilor.

Auzi bufnituri şi bubuituri de la etajele inferioare.

— Ce faci? Întrebă ea, ridicându-i capul şi umerii? Jenat, dar incapabil să rostească o

vorbă, Ben crezu că i se adresează lui, dar se înşela. A căzut lat, Zuo!

— Paralizie nervoasă, spuse un bărbat intrând prin uşa falsă. Cu o mână cât laba de urs, solid şi musculos, acesta ridică un aparat mic şi negru, ca telecomanda unui televizor. I-am declanşat implanturile măselelor de minte. Îmi pare rău, dar n-avem timp de băut şi giugiulit. Poliția e deja în holul de la parter şi pune întrebări. Unul dintre ei e american, escorta lui de la FBI, cred. Am oameni înarmați la intrare şi pe coridor, dar nu le pot face față la nesfârşit.

Ben îşi pocni capul de covor când Helen îi dădu drumul, iar corpul i se răsturnă greu pe podea. În spatele lui auzi cum se deschide un geam prin culisare, Zou se întoarse şi-l apucă de sub braț, iar Helen îl ridică de glezne. Îl cărară împreună, apoi îl aruncară afară pe geam ca pe un sac de cartofi.

Alunecând, prizonier în propriul corp care în nu se putea mişca şi nici vorbi, Ben nu se mai simți ca un bărbat gata să cadă pe stradă, ci o piatră înzestrată cu simțuri, condamnată să se facă fărâme. Timpul se dilata. Mintea şi gândurile se întindeau pe roata de tortură a neputinței şi groazei care-l copleşeau.

Căderea i se opri, dar nu auzi niciun bufnet şi nici nu se sparse în bucăți, ci avu impresia că se unduieşte pe un val. Ca şi cum ar fi aterizat pe o pernă de aer imensă. Suprafața de sub el se

undui şi săltă din nou şi din nou. Sân, apoi Zuo, aterizară la stânga şi la dreapta lui. Căzuse pe o pungă de aer enormă, din aceea folosită de cascadori ca să reducă impactul lansărilor periculoase în aer.

Simți cum Zuo şi Sân îl răsucesc, apoi cum patru perechi de mâini îl ridică de pe punga de aer şi-l aşază pe o targă pe care o împing cât de repede până la un vehicul care aştepta. La început crezu că e o furgonetă, dar când îl trântiră înăuntru prin uşile deschise, văzu echipament medical.

Porni sirena. Era răpit cu o ambulanță, luat ostatic sub acoperirea unei urgențe medicale.

IX

EVADĂRI

Sha Tin

După cum bârâiau stațiile radio şi după zgomotul de împuşcături, detectivul Lu îşi dădu seama că întăririle erau deja în mijlocul lucrurilor cu agentul Adjoumani. Aşa că ea porni prima în urmărirea ambulanței, dar numai pentru că ajunsese acolo ultima.

Ambulanța țâşni nebuneşte pe o stradă laterală din apropiere, cu sirena urlând. Lu apăsă pe frâne atât de tare, că i se opri motorul, dar şi aşa, abia evită să se ciocnească de vehiculul de urgență. Cutia de protecție de pe locul de lângă ea era fixată bine şi alunecă numai puțin în

scaun.
Atâta neglijență din partea şoferului ambulanței îi dădu lui Mei-lin de bănuit. Reporni motorul şi verifică frecvențele de urgență. Nimic de la sau pentru ambulanțe în zona respectivă. Vorbi cu dispecerii, care-i confirmară bănuiala: nu era nicio urgență medicală pe o rază de trei mile în jur.
Ceva nu era în regulă.
Detectivul acceleră, dar ambulanța se mişca rapid şi fu gata s-o piardă. Porni din nou sirenele şi luminile, deşi n-ar fi vrut ca şoferul să ştie că e urmărit, dar se temu să nu rămână blocată în trafic.
Maşinile se dădură la o parte când, cu motorul şi sirenele urlând, se apropie de ambulanță. În jurul şi în fața ei sclipeau lumini de frână, iar becurile de pe stradă treceau în viteză pe lângă ea. Lu comunică la dispecerat unde se afla şi ceru întăriri. Din când în când, se uita la cutia de lângă ea, atât cât să fie sigură că nu pățea nimic.
Când ambulanța urcă pe un pod peste un fir îngust de apă scurs din Tolo Harbor, Lu se luă după ea. Auzi în stație şi prin propria ei legătură vocea lui Adjoumani. Cho nu era de găsit. Martorii au văzut o ambulanță trecând cu viteză pe o alee din spate şi o stradă laterală. Lu o anunță că descoperise ambulanța şi că o urmărea. Bănuia cine era pacientul dinăuntru şi

îi informă pe agentă şi pe ceilalţi poliţişti.

Peste câteva minute, ambulanţa dispăru din vedere.

Intrând în tunelul de sub MacLehose Trail şi crestele stâncoase din Country Parks, Mei-lin o zări la mare depărtare în faţa ei. Dacă se îndrepta spre Kowloon, atunci de ce mergea pe Autostrada 6? Chiar dacă era mai puţin aglomerată, tot Autostrada 1 ar fi fost mai rapidă.

Când ieşi din tunel, la poalele vârfului Kowloon, ambulanţa dispăruse din nou. Şoferul probabil oprise luminile şi sirena. Se hotărî să nu facă la fel. Trebuia să se folosească de toată viteza şi de zgomotul necesar ca să-şi facă loc pe şosea şi să prindă din urmă ambulanţa care gonea să scape. Îşi comunica într-una poziţia la dispecerat, sperând să audă alte maşini de poliţie îndreptându-se spre ea – de preferat cât mai devreme.

Lu bănuia că ambulanţa nu mersese mai departe în sectorul Hung Horn, nici n-o luase către Yau Tung. Ciudat, dar era sigură că voia să ajungă la aglomeraţia de depozite de lângă aeroportul Kai Tak. Pierdu din siguranţă când drumul pe care gonea o aduse lângă labirintul de depozite. Nu avea idee unde ar fi putut dispărea ambulanţa şi se îngrijoră că o pierduse.

Mergând cu grijă, în zig-zag, printre rampele nesfârşite pentru camioane şi uşile culisante, se uită după vehiculul de urgenţă. Eşecul şi

inutilitatea îi dublau senzația de frustrare. Privea mereu la ceas. Nu că ar fi făcut timpul să treacă mai încet, dar îi distrăgea atenția de la scopul urmărit.

Aproape că-şi pierduse orice speranță când se apropie de un şir de depozite pentru transbordare, nu departe de pista aeroportului. Acolo, într-un fel de hangar, era o ambulanță cu una din uşile laterale lăsată deschisă, parcă abandonată în mare grabă.

Mei-lin opri în fața clădirii şi coborî din maşină cu pistolul de calibru 0,5 pregătit. În timp ce mergea spre vehiculul abandonat, auzi țiuitul sirenelor de poliție, un zgomot care, oricât de neplăcut altă dată, acum era cea mai frumoasă muzică.

Avansă şerpuit, tot mai descoperită, cu pistolul în ambele mâini. Nu trase nimeni în ea şi nici nu auzi alte zgomote, aşa că se relaxă. Dar nu prea mult.

Când ajunse în spatele ambulanței, se uită înăuntru şi constată că era goală. În schimb, în cabină îi găsi pe şofer şi pe brancardier morți, cu centurile de siguranță nedesfăcute, fiecare cu un glonț în tâmplă.

Luă pulsul şoferului şi făcu o grimasă. A-i omorî pe cei doi nu era doar paranoia distrugătoare, ci cruzime curată. Se întoarse în spate şi examină podeaua clădirii până când găsi ce căuta.

De cauciucurile tărgii se lipise grăsime sau ulei,

fie când pacientul fusese urcat în Sha Tin, fie când fusese coborât aici, la aeroport. Dâra slabă de murdărie o conduse pe urmele tărgii, cel puțin o anumită distanță.

Maşinile de poliție se auzeau acum foarte aproape. Puțin mai încurajată, se hotărî să urmărească dâra afară din depozit. Când deschise uşa însă, îi veni să se arunce la pământ.

Depozitul se deschidea direct pe pistă. La nici cincizeci de metri, un avion cu decolare şi aterizare verticală tocmai se ridica spre cerul nopții. Când motoarele se ambalară, aparatul țâşni ca un avion obişnuit.

Trei bărbați păzeau perimetrul de pe care tocmai decolase aeronava. La apariția ei, se răsuciră şi o zăriră în uşa depozitului. Aveau puşti şi pistoale automate. Lu nu avu timp să evalueze situația, pentru că începură să tragă imediat în ea.

Ascunzându-se după o grămadă de bidoane stivuite pe paleți, trase şi ea. Se rugă la toți zeii ca bidoanele să nu fie umplute cu vreo substanță inflamabilă. Când fură lovite de gloanțe, nu simți miros de benzină sau ulei combustibil. Îi trebui o secundă să recunoască duhoarea pătrunzătoare.

Pastă de crevete.

Nu suferea fructele de mare fermentate, nici măcar în cantități mici. Acum, în mijlocul unui ocean, îi venea să vomite. Dar măcar creveții nu

explodau.

Trase din nou, încercând să-i menţină pe cei trei atacatori la pământ până ce soseau întăririle. În clipa în care îşi dădu seama că nici ea şi nici muniţia ei nu mai rezistau multă vreme, ajutoare în maşini de poliţie şi vehicule de aeroport înconjurară zona. Prin portavoce, ofiţerii ordonau trăgătorilor, în engleză, cantoneză şi mandarină, să lase jos armele, să se culce cu faţa la pistă şi să ridice mâinile la vedere, deasupra capului.

Deşi erau mult mai puţini şi aveau mult mai puţine arme, trăgătorii nu dădeau semne că s-ar preda. Lu îşi aminti de morţii din ambulanţă şi se întrebă dacă ei îi omorâseră. Nu fu deloc surprinsă când văzu că trag în continuare, până când doi căzură, probabil morţi, iar al treilea era rănit grav.

Cu toată agitaţia de la locul incidentului şi cu informarea lui Adjoumani în legătură cu cele petrecute, Lu se pomeni că trecuse o oră de când ajunsese la depozit. În maşina ei, obosită, nu-i ieşea din cap gândul că eşuase încă o dată.

Mai întâi uciderea lui Charles Hui, apoi a lui Paul Kao, iar acum răpirea lui Ben Cho. Ori îşi ieşise din mână, ori o părăsise norocul. Poate că era timpul să ceară ajutorul politicienilor pe care îi tot evitase: Wong Jung, de la Guoanbu, şi şefii lui Ben de la NSA, oricine ar fi ei.

Atât era de cufundată în gânduri, că străbătuse tot drumul până la ieşirea din depozit înainte de a observa că Ben Cho nu era singurul care dispăruse. Se uită la scaunul gol de lângă ea clipe îndelungate, până când îşi dădu seama ce căuta. Călcă frânele până la podea, apoi căută agitată în maşină.

Cutia cu cenuşa bionanotehnologică a lui Kwok, tratată cu sângele lui Cho, nu mai era nicăieri.

TĂRÂMUL STRÂNGERILOR DE MÂNĂ SECRETE

Crypto City

Paramilitarii Unității de Operațiuni Speciale, în costume negre, stăteau la punctul de intrare. Era singurul lucru neobişnuit pe care directorul-adjunct Brescoll îl observă în drum spre biroul său. Nu fusese înştiințat de evenimentele petrecute, deci se gândi că e vorba de un exercițiu sau de cod portocaliu în urma unui atac terorist.

În jurul lui, pe toată Coasta de Est, în maşini, trenuri şi autobuzele care ieşeau din comun tocmai pentru că nu aveau nimic ieşit din comun, lucrători misterioşi se îndreptau spre locurile lor de muncă misterioase. Încă o zi la serviciu.

Când începu raportul de dimineață, Brescoll sesiză că numai doi dintre cei trei muşchetari ai lui – Lingenfelter şi Wang – apăruseră la

întâlnirea programată. Îl surprinse lipsa lui Beech, dar presupuse că absența lui avea de-a face cu stratul gros de zăpadă căzut peste noapte în New York, New Jersey şi Pennsylvania; pe lângă asta, era şi săptămâna Crăciunului.

Directorul-adjunct suspectă prima dată că e ceva în neregulă când, în toiul discuției cu Lingenfelter şi Wang, fu chemat la o videoconferință pe legătură secretă. Agentul FBI DeSondra Adjoumani era pe „scaunul fierbinte”, interogată de reprezentanți oficiali de la vreo cinci agenții. Ben Cho fusese răpit de persoane încă necunoscute.

Adjoumani susținea ferm că, dacă îl lăsase pe Cho să plece în oraş să-şi petreacă seara singur, o făcuse la ordinele primite de la niveluri de comandă superioare ale FBI. Oricât de ciudat părea, Brescoll era înclinat s-o creadă, mai ales că aceiaşi reprezentanți superiori ai FBI începură să dea vina pe CIA, pretinzând că ordinul venise de acolo. Reprezentanții CIA, la rândul lor, aruncau vina pe NSA, susținând că ordinul fusese emis din Crypto City. Brescoll negă acest lucru, şi încă foarte categoric.

Când nu se mai putură acuza între ei, vina căzu din nou pe umerii lui Adjoumani. Nu-l mai lăsase ea o dată singur pe Cho, în seara întâlnirii cu detectivul Lu, pe Victoria Peak? Brescoll asculta în linişte. Îşi aminti că Adjoumani şi Robert Beckwith, de la Consulatul American,

întorseseră amândoi privirea simultan de la ecran, în timpul teleconferinței aceleia. Având în vedere relația strânsă de lucru dintre ataşații FBI de peste ocean şi Departamentul de Stat, bănui că şi acesta din urmă era implicat.

Brescoll înțelese însă gravitatea situației abia atunci când Rollwagen, extenuată, îl chemă în biroul ei, după-amiază. Era în mijlocul unei videoconferințe, dar îi făcu semn să se aşeze şi reluă discuția. Rămas în aşteptare, Brescoll se gândi, cum făcuse şi altădată, cât de neprimitor era decorul scandinav din biroul directoarei, cu lemn deschis la culoare şi nuanțe metalice. Astăzi era mai rece şi mai auster ca de obicei.

Janis Rollwagen se aplecă în față. Jim zări decolteul bluzei roşii de mătase pe care o purta pe sub sacoul gri şi simți o undă de parfum. Mirosul îi aminti de florile şi umbrele serilor de vară după lungi zile caniculare, atât de îndepărtate de după-amiaza de iarnă posomorâtă de azi.

— Ei, Jim, rosti ea, proiectul Kwok-Cho a reuşit să fiarbă toate agențiile într-o supă de tot rahatul, servită pe scară largă.

Brescoll fu luat prin surprindere de două ori: mai întâi, pentru că i se adresa neconvențional, apoi pentru că o femeie cu poziția ei folosea un asemenea limbaj.

— Dacă Ben Cho a fost *într-adevăr* luat ostatic de terorişti politici sau criptocriminali chinezi,

răspunse el, după ce tuşi ca să-şi limpezească vocea, atunci chiar avem o problemă.

— Aceasta, domnule Brescoll, e un eufemism clasic. Răpirea lui e numai vârful aisbergului.

Se auzi un bip. Rollwagen se uită la telefon şi luă o hotărâre.

— E cineva pe fir care cred că vrea să vorbească cu tine, continuă ea. Detectivul Marilyn Lu, de la Regiunea Administrativă Specială din Kowloon. Un anumit domn Wong Jun de la biroul SAR din Ministerul Siguranței Statului s-a ocupat ca această legătură să fie autorizată la cel mai înalt nivel. El şi prietenii lui de la Guoanbu ne ascultă în mod cert.

Rollwagen se întinse şi deschise monitorul. Apăru imaginea în timp real a unei femei pe care Brescoll o cunoştea din fotografii şi înregistrări video de proastă calitate. Camera mică de deasupra monitorului îl scana pe el. Ştia asta, deşi pe ecran nu vedea decât o imagine împărțită în două, directoarea Rollwagen în dreapta şi detectivul Lu în stânga.

— Vă mulțumesc că ați aşteptat, doamnă Lu, spuse Rollwagen. Îmi pare rău că trebuie să repetați, dar tocmai a sosit adjunctul meu. Marilyn Lu, acesta este James Brescoll. Aş vrea să afle şi el despre ce discutăm. Deci, l-ați contactat pe agentul Adjoumani în legătură cu domnul Cho nu cu multă vreme înainte de a fi răpit.

— Exact, confirmă Lu. Ştiam că e un fel de bodyguard al lui şi eram îngrijorată pentru siguranța lui.
— De ce? Întrebă Jim.
— Din cauza celor descoperite când am expus rămăşițele lui Jaron Kwok la sângele lui Ben Cho. Ştiți că aceste rămăşițe sunt, de fapt, mecanisme biotehnice la scară nanometrică?
Brescoll se uită la Rollwagen, care-i făcu un semn afirmativ cu capul.
— Bionanotehnologie, spuse el. Da. Continuați.
— Când, cu ceva timp în urmă, am contaminat din greşeală o mostră din resturile lui Kwok cu sângele meu, spuse Lu, alegându-şi cu grijă cuvintele, am descoperit că, în contact cu sângele, mecanismele în cauză încep să se reproducă şi să comunice în mod rudimentar. Dar contaminate cu sângele lui Cho, au devenit mult mai active.
— Cum aşa? Întrebă Brescoll, amintindu-şi de înregistrarea făcută de Adjoumani cu Lu recoltând sânge de la Cho.
— Pe un substrat dintr-o mostră de sânge de la Cho, mecanismele bionanotehnologice nu numai că şi-au reprodus unitățile de bază, dar au început să interacționeze cu mediul într-un mod nou. Au început să manipuleze componentele din sânge. Le-au modificat, au indus polimorfisme, chiar au format structuri noi. Comunicarea şi manipularea au evoluat extrem

de rapid.

— Dar dacă prima oară ați contaminat cenuşa lui Kwok din greşeală, ce v-a determinat s-o expuneți la o mostră din sângele lui Cho?

Lu înclină din cap şi surâse trist atât de discret, încât Jim se întrebă dacă văzuse bine. În acel moment îşi aminti de discuția dintre Lu şi Cho şi de reacția lui Baldwin Beech la ea. Parcă mai era ceva şi despre gemeni şi Tetragrammaton, dar nu-şi amintea exact ce.

— Am avut o presimțire. Specialitatea mea e medicina legală. În decursul anchetei cazului Kwok, i-am văzut amprentele de mai multe ori. Mai de mult i-am trimis domnului Cho un cilindru de mesaje personale cu detalii despre anchetă. Cilindrul era securizat dermatoglific. Când am primit confirmarea livrării lui cu scanarea amprentelor domnului Cho, am observat că semănau foarte mult cu ale lui Kwok. Asemănarea era atât de şocantă, încât am bănuit că Ben Cho şi Jaron Kwok erau gemeni identici.

— Chiar dacă gemenii identici nu au amprente identice? Întrebă Jim, ridicând din sprânceană.

— Da, răspunse Lu şi înclină din cap, aruncându-i rapid o privire ciudată. Şi în ciuda diferențelor de semnificanți etnici.

— Din câte am stabilit, interveni Rollwagen, nici Kwok şi nici Cho nu aveau idee că sunt rude, cu atât mai puțin gemeni identici din punct de vedere genetic.

— Cred că Cho ştie, o informă Lu. I-am povestit despre bănuielile mele. Şi cred că şi Kwok a aflat cumva. Poate că în clipa lansării holotransmisiei sale.

— De ce credeți asta? Vru să afle Brescoll, întrebându-se cum de a avut Lu acces la transmisia respectivă.

— Din rămăşițele lui bionanotehnologice. Se pare că ele pot fi activate complet doar de cineva cu aceeaşi hartă genetică, sau îşi manifestă adevăratul potențial numai *în interiorul* cuiva care are, în esență, aceeaşi hartă genetică.

— Asta e mai degrabă o ipoteză îndrăzneață decât o bănuială, detectiv Lu, spuse Rollwagen. În clipa de față însă mă gândesc de două ori înainte de a mă îndoi de instinctele dumneavoastră.

— În contextul relației biologice dintre Cho şi Kwok, spuse Lu, coborând privirea, e o posibilitate rezonabilă.

— De ce ați spus „*în esență* aceeaşi hartă genetică", doamnă Lu? Întrebă Brescoll, nedumerit de accentul pus de ea. Credeam că gemenii identici sunt *absolut* identici, în sens genetic.

— Sunt identici în măsura în care este posibil în natură, explică Lu. Nici cei identici nu sunt absolut identici. Apar variații în procentaje infime în codurile lor genetice, astfel că – deşi sunt mult mai asemănători unul cu celălalt

decât cu alții – nu sunt duplicate perfecte nici din punct de vedere genetic.

Brescoll cumpăni o clipă înainte de a se uita din nou la detectiv.

— Deci dumneavoastră spuneți că, matematic vorbind – adică în cifre semnificative – când vorbim de embrioni genetic identici, avem de-a face, de fapt, cu o identitate *statistică?*

— Exact, confirmă Lu. E vorba de matematici şi calcule superioare, dar cred că la acea identitate statistică au reacționat mecanismele bionanotehnologice ale lui Kwok. Însă nu sunt sigură. Când i-am telefonat DeSondrei Adjoumani, nu asta era prioritatea din mintea mea. Eram mai îngrijorată de biologia resturilor lui Kwok decât de matematica lor.

— Ce e cu biologia asta? Întrebă Rollwagen.

Lu întoarse privirea de la ecran înainte de a răspunde.

— Câte cunoaştem, în realitate, despre moştenirea bionanotehnologică pe care ne-a lăsat-o Kwok? Ştim sigur că e paşnică? Activată la maximum, s-ar putea dovedi o armă biologică. Dacă aşa stau lucrurile, Ben Cho însuşi e o armă şi un pericol pentru toți cei din jurul lui. Sau ei ar putea fi un pericol pentru Ben Cho. Mai ales cei care descoperă relația lui specială cu cenuşa lui Kwok. De asta am sunat-o pe Adjoumani.

— Dar nu activaserăți deja o mostră din cenuşă cu sângele lui Cho? Ce s-a întâmplat cu mostra

aceea?

Lu se încruntă.

— Am închis-o într-o cutie de protecție, pe care o aveam cu mine când am plecat să-l caut pe Ben Cho. În perioada cât am încercat să-i împiedic răpirea, am lăsat-o în maşină. Când m-am întors, nu mai era. Se pare că a fost furată.

— De cine? Se interesă Brescoll.

— Nu ştim sigur, dar tehnicianul cu care am lucrat cel mai mult, Patsy Hon, a dispărut şi ea. Cei de la Ministerul Siguranței Statului mi-au spus că era spion angajat de CIA…

— Şi avem informații că era agent dublu, angajat de ministerul nostru pentru Siguranța Statului, adăugă Rollwagen pe un ton dur, care reteza orice comentariu.

Detectivul Lu tăcu, luată prin surprindere de ştire.

— Iar Patsy Hon avea şi o a treia dimensiune, nesuspectată de nimeni, continuă Rollwagen. A trădat şi CIA şi Guoanbu. Incidentul cu Kwok şi Cho a dezvăluit o deficiență a serviciilor de spionaj din țările noastre, dar şi ale altor națiuni. Haideți să lucrăm cu amprentele, nu să arătăm cu degetul, până când refacem securitatea globală.

— De acord, spuse Lu. Vom face tot ce ne stă în puteri ca să cooperăm în acest caz.

Rollwagen surâse vag şi-şi înmuie glasul:

— Vreau să vă mulțumesc dumneavoastră în

mod special, detectiv Lu, pentru colaborarea în această chestiune. Apreciem ipotezele dumneavoastră. Îi mulțumim şi domnului Wong din Ministerul dumneavoastră că a aprobat acest canal. Sperăm că agențiile SAR şi Guoanbu vor continua să-şi coordoneze acțiunile cu ale noastre în căutarea lui Ben Cho. O să vă contactăm cât de curând.

— Vă mulțumesc, detectiv Lu, spuse Brescoll. La revedere.

Odată linia închisă, Rollwagen stinse monitoarele. Brescoll se uită cum ecranele plate trec în stare de repaus, apoi îşi îndreptă privirea spre directoare. Rollwagen se freca pe față de parcă o durea capul.

— Deci, rosti el, ca să spargă liniştea, Patsy ne-a lăsat pe toți cu buzele umflate?

— Da, răspunse directoarea, aşezându-şi palmele pe birou şi înclinând din cap, dar asta e ultimul lucru care trebuie să ne îngrijoreze.

Îl sfredeli pe Brescoll cu privirea înainte de a continua:

— Ştim că şi şeful ei de la Guoanbu a dispărut, de asta s-au arătat chinezii dornici să stea de vorbă cu noi. Mă îngrijorează pregătirea ei medico-tehnică şi experiența ei la SCI, mai ales dacă, prin răpirea lui Cho şi furtul rămăşițelor lui Kwok, se urmăreşte expunerea celor din urmă la sângele celui dintâi.

Rollwagen se ridică şi se duse la fereastra înaltă.

Scrută cu privirea campusul din Crypto City şi câmpia înzăpezită din Maryland.

— Nu-mi place să mă dau bine pe lângă Guoanbu. Şi ei ştiu sigur că *contactele* lui Hon *din partea noastră*, şi aici şi în China, şi-au luat discret tălpăşiţa.

— Era Baldwin Beech unul dintre ei? Întrebă Brescoll.

Una dintre piesele puzzle-ului se aşezase la loc. Nu ar fi vrut să se aventureze cu presupunerile, dar nu voia să pară mai prost decât se simţea deja.

— Da… Unul dintre oamenii *tăi* implicaţi în acest proiect. CIA pretinde că e amestecat într-o operaţiune de recuperare a lui Cho în China. N-aş crede prea mult în povestea asta, în locul tău.

Brescoll scoase un fluierat discret.

— Nu cumva asta are vreo legătură cu afilierile dintre Tetragrammaton şi CIA, nu?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Chestia cu gemenii.

— Da, se potriveşte cu interesul manifestat de Tetra pentru studiile despre gemeni. Kwok şi Cho sunt creaţiile lor, în mai multe feluri decât îşi poţi imagina. Şi CIA cochetează de mult cu ideea unui trai mai bun prin intermediul chimiei. Sau biochimiei. Sau geneticii.

— Dar de ce să rişte să ia contact cu un supercriminal biologic, dacă asta e cenuşa lui Kwok?

— Nu cred că se aşteptau ca lucrurile să evolueze aşa.
— Nici eu. Nu se potriveşte cu ce ştiu eu despre Tetragrammaton.
— Serios? De la geam, Rollwagen se răsuci spre el. Şi ce ştii tu despre Tetragrammaton?
— Informații standard, răspunse Brescoll ridicând din umeri. Studii de supraviețuire pe termen lung la adâncime, implicând omenirea ca specie. Începute în interiorul agențiilor de spionaj în timpul Războiului Rece. În toată lumea. Scenarii de supraviețuire în urma războiului nuclear, planuri posibile în caz de catastrofe care distrug mediul. Cum să scapi din calamități şi de bolovani din spațiul cosmic.
— A, dar asta nu e tot. Ce ştii despre Instrumentalitate?
Jim ridică surprins o sprânceană. Citise mult science-fiction în liceu şi în facultate, dar numai după ce văzuse referințele în documentele Forrest îşi amintise de ea.
— În povestirile scrise de Forrest sub pseudonim, Instrumentalitatea este o clasă de elită formată din cei care fac planuri pe termen lung.
— Da, spuse directoarea. Reveni la birou şi comandă computerului să pornească. O clasă de *mare* elită şi planuri pe termen *foarte* lung. Oameni devotați, cu pregătire neobişnuită, care se gândesc ce se va întâmpla peste o mie de ani.

— Ficțiune interesantă, fără îndoială.
— Da… şi nu.
Ecranele plate se treziră din nou la viață şi Rollwagen citi de pe al ei. Al lui rămase gol.
— Cuvântul „instrumentalitate” se defineşte ca „filiala unei entități, cum ar fi un guvern, prin intermediul căreia sunt duse la îndeplinire funcții sau strategii”. Întrucât Felix Forrest a lucrat pentru o asemenea filială, unii critici literari au văzut în Instrumentalitate întreaga comunitate a serviciilor de informații. Un fel de CIA de o mie de ani, cum s-ar zice.
— Dar Felix Forrest a murit în 1966, dacă țin eu minte bine.
— Corect, dar ideea unei Intrumentalități de elită nu a murit odată cu el. Printre cei mai mari admiratori ai lui se aflau futurişti cu poziții înalte şi spioni. Imediat după moartea lui, au început să formeze o asemenea Instrumentalitate pe baza celei imaginate de el.
— Deci există cu adevărat?
Rollwagen încuviință scurt din cap.
— Ca tine şi ca mine. La început era mai mult pentru amuzament. O societate secretă cu interes în criptologie. Ca masoneria, cu câteva secole în urmă. Sau ca Phi Beta Kappa în secolul al XVIII-lea. Sau ca societatea politică secretă a carbonarilor la începutul secolului al XIX-lea.
Era greu să lucrezi pentru NSA şi să nu te familiarizezi cu rolul criptologiei în istorie. Pentru

Brescoll, cei mai mari criptologi escroci erau Cavalerii Cercului de Aur din sudul de după războiul civil, un fel Ku Klux Klan mai evoluat.

— Dar Instrumentalitatea diferă de predecesorii ei în mai multe aspecte, reluă Rollwagen, ridicând privirea de pe ecran. Împreună, „lorzii şi doamnele” din rândurile ei se pricepeau – şi încă se pricep – la criptologie la fel de bine ca orice agenţie guvernamentală şi orice cap luminat de pe planetă. Unii dintre ei manifestă un tip de devotament sectar faţă de sistemele de coduri fosile, Cabala, Hermetica şi altele. Capacitatea Instrumentalităţii de a pătrunde în trecut, prin lunga istorie a criptologiei, este egalată numai de capacitatea ei de a face planuri de viitor, pentru supravieţuirea pe termen lung a speciei umane.

— Dar care e rolul armelor biologice?

— Nu e vorba de arme biologice, răspunse Rollwagen, făcând un gest de desconsiderare. Din câte ştim până acum, bionanotehnologia Kwok activată poate însemna orice. Nanostafii – aparate de supraveghere în miniatură care spionează pentru Dumnezeu sau pentru cine ştie cine. În ciuda intuiţiilor ei care au dat rezultate, cred că detectivul Lu a nimerit-o greşit cu ideea de armă biologică, atât de greşit, încât mi se pare că intenţionat vrea să ne distragă atenţia de la altceva. Nu. Superarme informaţionale, poate, dar biologice, nu.

— Vă referiţi la computerul ADN cuantic?

— Maşina Turing cuantică cu lățime de bandă pentru tot universul. Bazată pe interacțiunea bionanotehnologie-ADN, capabilă să lucreze cu densități de informație nemaiîntâlnite. Se spune că producerea ei poate duce la ceva mai înfricoşător decât arma biologică ipotetică a lui Lu.

— Catastrofa criptologică, remarcă Brescoll, cu o uşoară strâmbătură. Dislocarea masei, devenită distrugerea masei. Wang şi Lingenfelter mi-au trimis rapoarte pe tema asta, dar fizica e cam… neconvențională.

— Depinde dacă crezi sau nu că informația e realitatea supremă. Sau chiar că universul nostru e o simulare.

— Ideea că universul este un computer imens, spuse Brescoll, incapabil să-şi mascheze unda de scepticism din voce, e cu siguranță o noțiune foarte populară.

— Bineînțeles. Astăzi trăiesc mai mulți informaticieni şi matematicieni decât au trăit în toată istoria lumii. Iar noi aici angajăm mai mulți decât în orice altă parte. Cel puțin, aşa sperăm. Poate chinezii ne-au ajuns din urmă, prin lanțul lor de SCI. Totuşi, nimeni nu ştie cu exactitate care e definiția criptocatastrofei sau dacă *va fi o* catastrofă.

— Într-un raport pe care l-am citit se spunea că va distruge numai mecanismul QC, făcându-l să dispară din universul nostru şi să apară în altul.

— Da, spuse Rollwagen, ducându-se înapoi la fereastră şi la câmpia din Maryland, care se dezgheța treptat. Întrepătrunderea cuantică şi teleportarea cuantică. Mai sunt şi alte variante. Unii dintre oamenii noştri spun că, dacă universul este, la bază, un proces de calcul, atunci nu poți anticipa cu precizie niciuna dintre stările lui viitoare fără să duci procesul până la capăt.

— Trebuie să treci prin toate etapele ca să vezi cum va fi sfârşitul, deci n-ai cum să cunoşti viitorul, trebuie să-l laşi să curgă de la sine.

— Exact. Alții susțin că, dacă se poate simula procesul la viteză mai mare, depăşeşti viteza ceasului computerului ceresc – viteza luminii – şi afli toate răspunsurile dinainte.

— Dar atunci ți se poate închide programul, spuse Brescoll, amintindu-şi termeni din rapoartele recente. Fiind un mare cititor, îi venise în minte ideea prin comparație cu o povestire veche a lui Arthur C. Clarke. „Stele se stingeau pâlpâind, ca luminile unui computer uriaş, care se închidea."

— Asta, sau realul, aşa cum îl cunoaştem noi, se transformă în virtual. Habar n-am ce ar însemna asta.

— Mai e şi holotransmisia lui Kwok, preciză Jim, cu ochii la mâinile pe care le ținea pe genunchi şi cu gândul la testamentul acela plin de enigme. Personajele din ea vorbesc despre realitate ca

simulare şi spun că distrugerea simulării va trezi zeul care doarme în materie.

Rollwagen întoarse capul spre el, dar parcă nu la el se uita.

— Mintea care-şi aminteşte ceea ce încearcă să-şi amintească, cu ajutorul palatului universal al memoriei. Crearea inteligenței artificiale divine.

— Şi Instrumentalitatea e implicată în toate astea?

Rollwagen oftă şi se întoarse cu totul spre el.

— Instrumentalitatea a dobândit rapid bogăție şi putere în ultimii cincizeci de ani, dar a început să se despartă în facțiuni. La un anumit nivel, conflictul în care sunt prinşi Cho şi Kwok este, cred, unul între aceste facțiuni.

— Dar care e cauza conflictului? Se interesă Ben, nedumerit.

— Înțelesul cuvintelor „supraviețuirea speciei umane”, îi explică Rollwagen, obosită. Unii pun accent pe *supraviețuire*. Ei cred că depinde de gradul de ciborgizare şi de a deveni postumani. „îngeri mai buni”, cum zic cei de la Tetragrammaton.

— Îngeri mai buni? Brescoll nu ținea să-şi piseze cu întrebări şefa extenuată, ci să înțeleagă ce se petrece.

— Prin asta, am impresia că respectă tradiția Micului Tetragrammaton, Arhanghelul Metatron. Nu numele lui Dumnezeu în sine, ci îngerul cel mai tânăr şi mai puternic dintre îngeri, care

poate privi de sus Chipul Divin. Metatron a trăit odată ca patriarhul Enoh, dar a fost *transformat* într-un înger, nu a fost creat aşa. Trebuia să fie un înger *mai bun* pentru că a fost odată om.

— Aşadar, sursa conflictului e interpretarea religioasă? Jim era tot confuz.

— Nu chiar, deşi cred că se poate vorbi de diferențe doctrinare. Spre deosebire de cei de la Tetra, există şi alții, din facțiunea Kitchener, de exemplu, care cred că o soluție „angelică” nu e o supraviețuire *umană*. În urma noastră ar rămâne nişte creaturi *asemănătoare* nouă – roboți cu suflet, persoane virtuale pe post de noduri în rețelele de computere, mă rog, aşa ceva – dar supraviețuitorii aceia n-ar fi oameni aşa cum suntem noi.

— Deci asta e ideea? Întrebă Jim. Sunt două părți implicate în conflict?

— Nimic nu e atât de simplu. Mai există un al treilea grup, care crede că totul e doar o parte din planul măreț conturat în mitologia lui Felix Forrest despre viitorul îndepărtat. Dacă unul dintre scopurile Instrumentalității, în povestirile lui Forrest, e de a reda omenescul omenirii, atunci specia noastră trebuie să-şi fi pierdut cândva caracterul uman. Altfel n-ar mai fi nevoie să-i fie redată.

Directorul-adjunct Brescoll îşi scrută şefa din priviri.

— Sunt impresionat. Ştiți foarte multe despre

mecanismul intern al Instrumentalității.

— E datoria mea, spuse amiralul Rollwagen, revenind la birou şi aşezându-se cu fața spre el. În cadrul ei mi se spune Lady Jasae.

Probabil că fața lui Brescoll îi trădă uimirea, pentru că directoarea râse din toată inima.

— Nu mai fi aşa surprins! Şi tu ai beneficiat de disputele dintre facțiunile noastre. Prietenii tăi pescari? Ei? Personal, sunt agnostică atunci când vine vorba despre ele, dar până şi eu am încercat să-ți arunc câte un indiciu-două, din când în când.

Jim Brescoll se aşeză mai bine în scaun.

— Şedințele de informare, spuse el. Despre Borges şi labirinturile bibliotecii. Despre întrepătrunderea ADN cuantică şi realitatea ca simulare. Mi s-a părut mie că se petrece ceva pe ascuns.

— Mai mult decât bănuieşti. Mai mult decât ştiu *eu*. Nu ştiu dacă realitatea esențială este formată din constelații de particule şi unde, sau dacă materia şi energia sunt proprietăți sintetizate din tipare fundamentale de informații sau dacă toate acestea sunt doar gândurile lui Dumnezeu. În cadrul Instrumentalității, există adepți ai tuturor acestor puncte de vedere. Ceea ce mă îngrijorează e chestiunea mai profundă despre supraviețuirea speciei umane.

— Expresia asta v-a adus numai necazuri, spuse Brescoll, scuturând din cap. Şi acum?

— De obicei ne îngrijorează partea „umană” a expresiei, în raport cu combinarea umanului cu ceva ce percepem a fi mai primitiv, dacă pot spune aşa, mai josnic. Maşini sau animale, în general vorbind. Aşa că ne îngrijorează că oamenii vor deveni ciborgi şi fiinţe transformabile. Dar de ce să nu ne transformăm în ceva mai pur, mai nobil? Dacă am deveni nu doar asemenea îngerilor, ci asemenea lui Dumnezeu?

— Şerpi şi mere, şopti Brescoll.

— Da… Aşa se spune şi în holotransmisia lui Kwok, nu? În acest context, ce înseamnă ca Instrumentalitatea să „redea omenescul omenirii”? Sau să „păstreze omul ca om”? De asta te-am implicat şi pe tine, Jim. Şi pentru că, în cadrul Instrumentalităţii, Baldwin Beech e cunoscut ca Lord Marflow.

Brescoll o privi pierdut.

— Presupun că ar trebui să fiu surprins.

— Cum vrei, îi spuse Rollwagen, ridicând obosită din umeri. Sau nu. Am primit astăzi acest fişier printr-un canal de rezervă. De la Baldwin Beech. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Precaut, Jim înclină din cap. De pe birou se ridică un ecran şi începu o transmisie video.

Liniştea fu spartă de zgomot de paşi. Apăru imaginea unei biblioteci labirintice. Senzaţie de

izolare totală, ca şi cum biblioteca umplea propria lume într-un turn, ori sub pământ, plutind pe mare sau în cosmos. Nenumărate cărți pe rafturi prăfuite, ca nişte lespezi pe morminte uitate.

— Bună ziua, Lady Jasae, spuse Baldwin Beech, apărând în cadru, un personaj virtual somptuos în haine roşu cu negru, în contrast deliberat. Sunt Marflow. V-ați gândit vreodată în ce fel seamănă o bibliotecă cu un palat al memoriei? Aceste cărți necitite – vai!

— Sunt tronuri goale de pe tărâmuri inexistente. Ciorchini de struguri putrezind în vie, ce nu vor fi niciodată vin care să îmbete mintea vreunui cititor. Până acum.

Beech se întinse şi luă de pe un raft din apropiere o carte prăfuită, cu un lacăt pe ea. Suflă praful şi deschise lacătul cu o cheiță.

— Uite, *Traicte des Chiffres*, publicat în 1586. Autorul, Blasie de Vigenere, a creat prima autocheie de succes, în care mesajul conține propria cheie. El credea că un mesaj poate fi ascuns în imaginea unui câmp de stele. Sau chiar în stele. El scrie aici: „Toate lucrurile din lume constituie un cifru. Natura nu este decât un cifru şi o scriere secretă. Marele nume şi esența lui Dumnezeu şi a minunilor sale, faptele în sine, planurile, vorbele, acțiunile şi comportamentul omenirii – ce sunt ele, dacă nu parte dintr-un cifru?”

Beech îşi mângâie absent barba cu fire albe, apoi închise şi încuie cartea înainte de a o pune la loc pe raft. Făcu gesturi în aer, făcând să apară simboluri şi configurații geometrice sclipitoare.

— Ține minte, dragă Lady Jasae, că „cifru” poate însemna „zero”, adică nimic. Sau totul. Şi a ascunde un mesaj, şi a rezolva o problemă. Şi uşa care ascunde, şi cheia care descuie. Băiatul tău, Jaron Kwok, a pus la inimă cuvintele lui Vigenere. Recunoşti semnul acesta strălucitor? Tiparul şerpuitor antic, „cheia grecească”. O formă geometrică. Îndoită în formă de cerc, alcătuieşte un labirint clasic. Cheia e în labirint, iar labirintul e în cheie. Dacă vrei să-ți găseşti băieții, Lady Jasae, va trebui să mă urmezi!

Figura zâmbitoare a lui Beech se metamorfoză într-un text presărat cu ecuații, apoi dispăru şi textul.

Rollwagen opri programul. Lumina palidă a soarelui care cobora deasupra peisajului iernatic nu se revărsa în cameră, ci evada din ea.

— Imaginea bibliotecii vaste e un lucru comun în comunicațiile pe computer între membrii Instrumentalității, explică ea, dar Beech a modificat-o ca să corespundă nevoilor sale. Aroganța afurisitului de Marflow – Beech – este marele nostru avantaj. Îşi bate joc de mine, de noi. Altfel, de ce mi-ar fi trimis asta?

— Aveți idee ce-nseamnă ultima parte? Textul

tipărit? Întrebă Brescoll.

— Am cerut să fie analizat preliminar. Detaliază cerințele pentru tipul de maşină cuantică universală Turing, pe care s-ar putea rula algoritmul autoevolutiv fundamental. Cel care se presupune că stă la baza procesului numeric al întregului nostru univers. Teoria gravitației cuantice sugerează că starea inițială a universului poate fi copiată pe un singur CD-ROM sau pe un suport de date, deci setul fundamental ar putea cuprinde, de fapt, o cantitate foarte mică de informații.

— Ce vreți să spuneți?

— Textul sugerează, sau aşa mi se pare mie, că se lucrează la o *clavis universalis* algoritmică, o cheie universală, spuse Rollwagen sec. Vor să spargă codul universului, dacă pot.

— Cine? Întrebă Brescoll, temându-se că deja ştia răspunsul.

— Baldwin Beech şi membrii Instrumentalității care au aceleaşi convingeri.

Jim se încruntă, gânditor şi nemulțumit.

— Dar contactele lui Patsy Hon din China? Şi ele erau din Instrumentalitate?

— Posibil. Sau erau supravegheate de ea. Instrumentalitatea este foarte puternică în SUA, dar Forrest a trăit mulți ani în China premaoistă. Nu m-ar surprinde dacă SCI ar avea printre membrii ei mai mulți agenți ai Instrumentalității. Forrest cunoştea foarte bine China şi Rusia, iar

lucrările lui publicate erau bine cunoscute acolo. A călătorit mult prin lume, la drept vorbind.

Rollwagen se lăsă pe spate în scaun, îşi încolăci brațele la piept, iar ecranele se ascunseră din nou în birou. Brescoll înțelese mesajul. Întâlnirea se apropia de sfârşit.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? Întrebă, în timp ce se ridica să plece.

— Numai că Robert Beckwith, de la guvern, a dispărut. Cherise Lemoyne, văduva lui Kwok, mă rog, fosta soție a lui, a dispărut şi ea.

— Face şi ea parte din Instrumentalitate?

— Nu, din câte ştiu eu.

— E o uşurare, dacă-i adevărat.

— Încă un lucru, Jim, înainte de a pleca.

Brescoll coborî privirea spre pantofii cu care călca pe țesătura solidă a covorului.

— Doamnă directoare, nu e nevoie să-mi spuneți să nu dezvălui nimic din cele auzite de la dumneavoastră. Nici eu nu le-aş fi crezut acum o oră şi jumătate.

— Nu asta am vrut să-ți spun. Vreau să-l trimiți pe Wang şi/sau Lingenfelter în China să-i vâneze pe Beech. Colaboratorii lui ştiu multe despre ce se întâmplă, dar nu prea multe, sper. Cred că avem resursele necesare pentru a trece acest test, oricare ar fi rezultatul.

— Mă *rog* pentru asta.

— Da, aprobă Rollwagen cu un surâs discret. Apropo, ce mai face soacra ta?

Schimbarea subită a subiectului îl luă prin surprindere. Gândindu-se la soția lui, se uită la verighetă, apoi îşi duse distrat mâna prin păr. Inelul nu se deteriorase, dar, din cauză că se îngrăşase în decursul anilor, a trebuit să-l dea la modificat, ca să între pe degetul îngroşat. Şi părul, ca şi verigheta, fusese mai gros, atunci când inelarul fusese mai subțire.

— E bine. Câteva complicații minore după operație, destul ca s-o îngrijoreze pe soția mea, dar cred că mama ei se va însănătoşi.

— Mă bucur, spuse Rollwagen, înainte de a reveni la hârtiile de pe birou. Concediu plăcut.

— La fel şi dumneavoastră, rosti adjunctul ei şi părăsi încăperea.

Jim porni spre biroul său, cu gândul la Instrumentalite, la lorzii şi doamnele ei. Noțiunea îl enerva, aşa cum îl enervase în studenție sistemul grecesc de frății. Îi căutase o scuză în lipsa de maturitate a adolescenței, dar clicile acelea aveau un soi de caracter tribal meschin pe care nu-l putea înghiți. Otrăvitor ca şi conținutul sticlei pe care erau desenate un craniu şi două oase.

Adevărat, făcuse ceea ce trebuia când intrase în serviciul guvernului, dar nimic mai mult. Nu se înclinase în fața Bufniței Sacre într-o pădure de sequoia din California, cum făcuseră cei nobili, bogați şi puternici în crângul din Boemia.

Instrumentaliştii însă duceau relațiile sociale la alt nivel. Poate că extrema logică a spiritului de echipă *era* societatea secretă, cu robe şi parole, peceți şi inițieri la miezul nopții. Asta însă amintea prea mult de Ku Klux Klan.

Deschise uşa şi intră în birou, trântindu-se pe scaun şi simțind cum îl împunge pistolul de la talie. În ciuda dezgustului pentru titlurile lor feudale nostalgice şi costumația caraghioasă a lui Beech pe post de Marflow, directorul-adjunct Brescoll încerca să rămână receptiv la Instrumentalitate şi la rolul jucat de Rollwagen în cadrul ei.

Şi la prietenii lui, pescarii anonimi. Îi plăcuse întotdeauna ambiguitatea replicii lui Groucho Marx: „Nu m-aş înscrie niciodată într-un club care m-ar accepta ca membru.” Se întrebă cât de departe îl duseseră „străinii amabili” pe tărâmul strângerilor de mână secrete.

REVELAȚIA OGLINZII

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

În studioul-chilie de sub munte, Don Markham se obişnuise cu mirosul de praf şi igrasie şi cu bâzâitul perpetuu al generatorului. Dar simțurile sale sensibile cedau imediat ori de câte ori pătrundea pe tărâmul virtual, jucăria lui. La fel cedară şi acum, când începu din nou să-şi frământe creierii încercând să decodifice imaginile înglobate în holotransmisia lui Kowk.

Nu reuşise să descifreze înțelesurile profunde ale holotransmisiei până acum. Nu aflase decât un singur lucru nou şi surprinzător, când revăzuse înregistrările din propriul său sistem. Analiza lor arăta că, atunci când holotransmisia apăruse pentru prima oară printre insulele unite ale petrecerii din Cybernesia – când el fusese ocupat s-o blocheze – programul holotransmisiei pătrunsese şi extrăsese simultan algoritmi şi elemente de cod din extensiile insulei zburătoare pe care Don le făcuse pe modulele Bester. Nu înțelegea încă ce legătura avea asta cu restul datelor pe care le deținea, dar informația i se părea suficient de importantă că să i-o trimită lui Nils Barakian pentru comentarii.

Între timp, muncea neîntrerupt. Adăpostul lui din peşteră era luminat pentru a simula ciclul zi-noapte din lumea de afară. Dacă ar fi fost mai atent, momentul transformării generatorului în motor de pompare i-ar fi arătat când se duceau la culcare în fiecare zi cetățenii Californiei. Dormea puțin şi la ore ciudate. Se odihnea numai când îşi aducea aminte că era obosit şi mânca doar când îşi amintea că-i era foame.

Cercetările nu-i erau întrerupte de bufniturile, pocnetele şi bubuiturile provocate de instalarea uşilor de protecție de echipaje de muncitori pe care nici nu-i vedea la față. Se obişnui în curând cu zgomotele suficient ca să le ignore. Când nu-şi mai aminti ce anume ignora, lucrul se

terminase şi zgomotele încetaseră.

Nils Barakian îl informase cine era Ben Cho, ce lucra, despre documentele primite de la fosta soție a lui Kwok, Cherise Lemoyne şi despre statutul lui ca geamăn ignorant. Din păcate, nu-i spusese despre acestea decât după dispariția, mai precis răpirea, lui Cho.

Ştirea că Cho fusese răpit nu făcu decât să crească presiunea la care Don se supunea singur ca să afle tot ce se putea despre Jaron Kwok şi să spargă codul holotransmisiei. Presiunea aceea evoluase până la punctul obsesiei totale.

Însă în ciuda ocupației şi a preocupării sale, Don se lovise de un zid. Cercetând în infosferă piste care nu duceau nicăieri, îşi amintea mereu că era perioada Crăciunului. Începu să-l copleşească trista singurătate. Îi era dor mai ales de Karuna, pentru că una dintre cele mai ciudate, dar şi cele mai frumoase, amintiri de vacanță o avea de când fusese împreună cu ea.

El şi Kari locuiau împreună într-o casă închiriată. Cuprinsă de spiritul vacanței, Kari insistă să cumpere un brad şi să-l decoreze cu beculețe şi globuri. El începu să glumească despre pisicile ei, care vor avea cu ce să se distreze, despre felul în care arătau brazii de *plastic*, despre cât de uşor luau foc cei naturali, despre faptul că trebuia să ceară voie proprietarului dacă voiau să planteze un brad în

curte etc. Etc.

Dar pentru Kari nu existau obstacole. Găsiră un brad canadian cam subțire şi uscat (şi mort), dar drăguț. L-au decorat cu beculețe şi globuri şi, la sfârşit, Don fu nevoit să admită că era plăcut în alcovul cu ferestre boltite de lângă camera de zi.

Toate au mers bine până în ajunul Crăciunului. Seara târziu, stinseră toate luminile ca să rămână numai steluțele sclipitoare din brad şi câteva resturi de lumânări pe măsuța de cafea din camera de zi. El şi Kari stăteau pe canapeaua cu spătar înalt, bând vin fiert şi aromat şi mâncând lipie cu brânză şi pateuri. Aşa cum stăteau, privind la brăduletul strălucitor şi la lumânările jucăuşe, simțeau mulțumirea atmosferei paşnice din fața şemineului, deşi acestea erau interzise de legea locală, pe motive de poluare.

Se mângâiară şi se sărutară prelung şi se pregăteau pentru o atmosferă şi mai romantică, până când una dintre pisici, din rasa Russian Blue, vioaie, cu blană lungă, de un gri metalizat, cu coada pufoasă şi lăbuțele din spate ca nişte ghetuțe îmblănite, sări pe măsuța de cafea.

— Iubitule, vrei să-l dai pe Spooky jos de pe masă?

— Daaa, spuse Don, răsucindu-se. Jos de pe masă, Spooky!

Prea târziu. Dragul de Spooky îşi apropiase prea mult funduletul îmblănit de o lumânare.

Lăbuțele şi coada stufoasă fură imediat cuprinse de flăcări albastre şi galbene. Speriată de ele, pisica țâşni de pe masă sub brad, care luă şi el foc imediat.

Kari sări să prindă pisica exact în clipa în care Don săltă peste spătarul canapelei ajutându-se cu o mână, şi se năpusti în bucătărie, după extinctor. Canapeaua se balansă şi căzu în spatele lui. O ignoră, fugi la dulapul de sub chiuvetă şi scoase extinctorul.

Kari fugea prin cameră să-l prindă pe bietul Spooky care, deşi mai fumega în partea din spate, nu mai ardea. Bradul însă era cuprins de flăcări. Don scoase din priză beculețele şi-l stropi cu jeturi, ferindu-se de flăcări. Aproape că goli extinctorul, dar stinse focul.

Înconjurat de miros de blană arsă, brad fumegând, plastic topit şi fosfat de amoniu, îşi şterse transpirația de pe frunte. O treime din brad era distrusă, dar restul rămăsese neatins. Ridică sofaua şi se întoarse. Kari se apropia de el cu Spooky în brațe. Pisica avea ochii mari şi se zvârcolea, iar ea o mângâia, încercând s-o liniştească.

— Cum se descurcă?

— Bine, spuse Kari, pupându-l pe Spooky pe cap. Nu şi-a ars prea multă blană. Doar smocurile mai lungi de la picioarele din spate şi de la coadă. I-a mai rămas destulă.

Evaluară împreună pagubele. Niciuna nu era

atât de gravă încât să atragă atenția proprietarului, aşa că se îmbrățişară, uşurați şi recunoscători. Peste câteva minute, *râdeau* de haosul petrecut în stil de desene animate. În seara aceea, Spooky deveni Smokey.

Don oftă şi scutură din cap. Aici, în muntele uriaş, Karuna şi Smokey erau foarte departe de el. Vrând să se depărteze de atmosfera de vacanță petrecută de unul singur, Don se puse iar pe muncit, încercând să descifreze sensul imaginilor lui Kwok. Se ocupa de asta când Nils Barakian îl căută la videotelefon; de fapt, răspundea la un apel al lui anterior. Bătrânul, cu o pălărie roşie țuguiată de spiriduş pe claia de păr sălbatic, îi zâmbi de pe ecran, Wavy Gravy din perioada hippie, chemat să fie ajutorul principal al lui Moş Crăciun.

— Crăciun fericit, Don! Îi ură el. M-am gândit la ce ai spus despre holotransmisia lui Kwok.

— Hm?

Don era concentrat să clarifice un aspect ale ideogramei „necesitate” ascuns în colțul din dreapta jos al tabloului lui Dossi.

— În legătură cu faptul că a furat elemente din extensia ta Bester.

— A, sărbători fericite! Ai vreo idee?

— Ce fac exact modulele Bester? Întrebă Barakian, aplecându-se în față, spre cameră.

— Permit întruchipărilor virtuale – personaje,

avataruri, ce vrei tu – să treacă dintr-un mediu virtual într-altul.

— Iar programul insulelor zburătoare era o extensie a lor?

— Exact.

— Ce ştii despre teleportarea cuantică?

— Destul ca să-mi dau seama că nimeni n-a construit încă un transporter ca acela din *Star Trek,* răspunse Don, surprins de întrebarea lui Barakian.

— Corect. Teleportarea cuantică nu transportă o particulă întreagă dintr-un loc într-altul. Dar poți teleporta starea cuantică a unei particule dintr-un loc la o particulă din alt loc. Starea cuantică a particulei originale este deteriorată, dar reîncarnată în altă particulă de la destinație, fără ca prima să fie nevoită să străbată o anumită distanță.

— Sună grozav. De ce nu procedăm aşa ca să ne plimbăm prin galaxie?

— Pentru că ne limitează viteza luminii. Nu e instantanee. Ca să deplasezi corpuri umane trebuie să deplasezi cantități mari de informații. Să descrii componentele fizice ale unei ființe umane la nivel atomic cere, aproximativ, 1032 biți.

— Aici ne înfundăm, atunci?

— Poate că nu. Vreau să-ți arăt un mesaj pe care tocmai l-am obținut.

Înainte ca Don să spună că e sau nu de acord

să-şi întrerupă lucrul sau să facă vreun alt comentariu, în fața lui apăru imaginea unui bărbat în haine de ceremonie. Personajul îşi spunea Marflow şi stătea într-o bibliotecă întunecată parcă de spațiile vaste pe care se întindea. Vorbea despre asemănarea dintre biblioteci şi palatele memoriei. Despre cărți necitite. Despre definiții şi exemple de chei şi labirinturi şi cifruri care includeau universul însuşi.

— Interesant, spuse Don la încheierea mesajului, când Barakian reapăru pe ecran, dar ce are de-a face cu teleportarea cuantică?

— Gândeşte-te cum sunt distruse şi reîncarnate stările cuantice. Sau cum mor, pentru a fi reînviate. Labirinturile şi învierea sunt de mult legate prin tradiție. Creştinii medievali au văzut în povestea lui Tezeu şi a Minotaurului o prefigurare a ieşirii lui Cristos din iad, de exemplu. Tezeu îl reprezenta pe Dumnezeu şi Minotaurul pe diavol. Trecerea prin labirint a fost un fel de coborâre în infern. De-a lungul istoriei, mai multe culturi au crezut că dansul pe cărările şerpuitoare ale labirintului imită rătăcirea sufletului nu de mult plecat.

— Nu… Nu te înțeleg.

— Pentru că vorbesc nu numai *despre* labirinturi, spuse râzând bătrânul cu păr alb, până când râsul i se transformă în tuse, dar *în* labirinturi, ca Dedal! Labirintul e considerat de

multă vreme o fereastră sau o uşă spre eternitate, o legătură între ființa umană individuală şi motivul existenței. Mai ții minte ce ți-am spus despre Poarta lui Dumnezeu? Că se referă la transportarea sau translația în alte universuri?

— Îmi aduc aminte că mi s-a părut o chestie al naibii de mistică.

— Da, surâse Barakian, dar dacă ăsta e exact motivul pentru care Kwok a vrut să pătrundă în toate computerele din lume? Prin programul pe care tu şi Karuna l-ați creat pentru el?

— Nici măcar n-am de gând să te întreb de unde ai aflat despre el sau despre Karuna. Dar te înşeli. Nu de asta voia el programul.

— Atunci pentru ce anume a spus că-l vrea?

— Ca să simuleze modul în care un computer cuantic poate sparge un cifru complex încercând nenumărate chei în acelaşi timp, în loc să le încerce pe rând, una după alta.

— O minciună plauzibilă, aprobă Barakian cu o înclinare a capului. Dar nu e plauzibil şi că, pătrunzând în toate computerele, putea muta suficiente informații ca să-şi teleporteze starea cuantică?

Ipoteza era atât de deplasată, încât Don abandonă imediat simbolul necesității şi se concentră pe vorbele lui Barakian.

— Nu cred că e imposibil. Dar, în cazul ăsta, de ce şi-a setat holotransmisia ca atunci când mi-a

invadat sistemul să-mi distrugă extensia Bester?
— Gândeşte-te, Donald, spuse Barakian, fixându-i cu privirea. Ai spus că modulele Bester înlesnesc tranziția dintr-un mediu virtual în altul. Am stat de vorbă cu fizicieni care spun că universul nostru este, în ultimă instanță, un proces informațional rulat pe sistemul tuturor proceselor informaționale posibile. Dacă universul nostru este o simulare printre alte simulări, atunci ce alt mod mai bun îți imaginezi ca să *păşeşti lateral* din mediul virtual al acestui univers în altul?
— „în vecini este un univers al naibii de interesant”, cită Don, scuturând din cap. „Hai să mergem!”
— Poate că e. E. Cummings avea dreptate! Pe Barakian îl distră aluzia. Poate că Jaron *ştie,* pentru că e deja acolo. Un final, dar nu un impas.
— Nu cred. Don scutură din cap mai viguros şi cam nepoliticos, îşi dădu el seama, dar Barakian nu păru afectat. Ca şi călătoria în timp. Nu e real.
— Dar dacă sunt acelaşi lucru?
— Dacă *ce anume* sunt acelaşi lucru?
— Dacă, în loc de trecut, e o altă lume? Dacă a călători în trecut sau în viitor înseamnă a călători în alt univers? Un proces plauzibil din punct de vedere fizic, care presupune cadre seriale într-un singur univers sau universuri paralele interconectate într-un spațiu vast? Dacă trecerea dintr-un univers în altul nu se deosebeşte de

călătoria în timp?

— Atunci de ce nu ne lovim tot timpul de călători temporali?

Barakian avea răspunsul pregătit:

— Holotransmisia lui Kwok sugerează că, pentru cei care există fizic în orice univers dat, numai *acel* univers este real. Celelalte sunt virtuale. Poate că interacțiunea cu celelalte universuri – trecut, viitor, paralel, cum vrei tu – e doar virtuală, subtilă. Dacă se teleportează exclusiv starea cuantică, atunci călătorii pot interacționa numai ca fantome, „corpuri subtile". E o expresie folosită în multe religii. Poate că se bazează însă pe un fapt real.

— Prea mulți *poate* şi *dacă*, spuse Don pe un ton plin de scepticism. Sau ştii tu ceva ce eu nu ştiu?

— Poate, răspunse Barakian şmecher, înainte de a izbucni în râs.

— Felul în care vorbeşti, rosti Don serios, mă face să cred că lucrez pentru un nebun care-şi închipuie că e un genial conducător.

— Nici eu nu credeam în nebuni din ăştia când eram de vârsta ta. Mi se părea melodramatic. Supraeroi şi supraticăloşi. Chestii de benzi desenate, romane cu spioni, filme de acțiune şi aventură în care spectacolul e mai important decât un subiect plauzibil. Dar creiere geniale diabolice există cu adevărat, Don. Am permis ca politica epocii noastre să devină politica lor –

politica spectacolului şi a furiei.
Don se uită la el neştiind dacă a terminat, dacă făcea o pauză sau era căzut pe gânduri.
— Cei care mai apreciază istoriile oamenilor şi rațiunea umană nu pot sta cu mâinile în sân, Don. Dacă au stat vreodată.
Medita la vorbele bătrânului, cu simbolul necesității în fața ochilor.
— Şi? De ce-mi spui mie?
— Pentru că e mai uşor să găseşti ce cauți când ştii ce anume trebuie să cauți.
Don se uită din nou la simbolul înglobat în tabloul Dossi.
— Dacă vrei să verific ce-a făcut Kwok cu programul pe l-am creat noi pentru el, atunci va trebui s-o implic pe Karuna.
— Da, m-am gândit deja la asta. I-am şi dat permisiunea, dar numai în măsura în care suntem siguri că munca ta nu poate fi urmărită în infosferă.
— Şi dacă am nevoie de ea aici? În locul ăsta?
Barakian se încruntă.
— M-am temut eu c-o să vrei şi asta. Cred că se poate aranja. Nici ei nu i se va spune nimic despre locul ăsta. Dacă chiar ai nevoie de ajutorul ei, îți sugerez s-o contactezi imediat. Dar mai întâi vezi ce poți realiza cu ea de la distanță.
Barakian se deconectă.
Nici nu se terminase bine conversația, că Don şi începu s-o caute pe Karuna prin infosferă. Îi luă

ceva timp s-o găsească, dar în cele din urmă descoperi semnătura spațiului cybernesian, cu insulele lui de sclipiri negre construite din haosul de oceanului de date al zgomotului alb.

Oceanul de date se schimbase de când se aventurase el în Cybernesia ultima oară. Sau poate că el se schimbase. Nu mai intra acolo pentru că nu i se părea sigur. Acum se întreba dacă cybernesienii au recunoscut şi ei problemele de securitate şi s-au relocat în alte noduri ale rețelei globale. Verifică de două ori că nu e urmărit şi ascultat, o identifică exact pe Karuna şi deschise un canal sigur.

Site-ul ei era tot voodoo fals. Aproape că n-o recunoscu pe nebuna care apăru în spațiul virtual: o ghicitoare în veşminte multicolore, perucă cu păr lung şi ondulat, ridicat în aer ca şi cum purtătoarea ar fi fost curentată, şi fața vopsită în dungi gri şi roşii, acolo unde nu era acoperită cu o mască de liliac. Karuna deschise ochii – găuri în aripile liliacului – şi începu să turuie:

— Viitorul nu e frumos, şi nici eu!

Când văzu cine era vizitatorul, aruncă rapid costumația de vrăjitoare.

— Donald! Slavă Domnului că eşti bine!

— Mai bine ca niciodată. Tu?

— Să nu te sperii de spectacolul ăsta monstruos. E o metodă de apărare pe care am adoptat-o. E pentru țărănoii care vin s-o consulte

pe Mama Karuna. Şi Cybernesia e diferită. Ne-am dat şi mai tare le fund, ne protejează serverele clandestine din afara Trifrontierei. Dar destul despre mine. Tu ce mai faci? Unde eşti? Nu-ți văd adresa. Unde ai dispărut?

— Nu sunt sigur, Kari, deşi am nişte bănuieli. M-am dat şi eu la fund, în mai multe feluri decât aş fi crezut. Nici dac-aş fi sigur n-aş putea să-ți spun unde sunt.

Chipul Karunei se întunecă.

— De ce?

— Binefăcătorii mei – despre care am discutat – au ieşit din anonimat, spuse Don, evitând întrebarea, dar tot mai au secrete, iar acum fac şi eu parte dintre ele. Ai verificat ce ți-am spus când ne-am întâlnit ultima oară?

— Da. Bine că m-ai avertizat să fiu atentă. Am creat adrese şi identități false pentru căutare, în caz de nevoie. O mare pane dintre acoperirile mele s-au pârlit la contratestări de nivel foarte înalt. Îmi datorezi o grămadă de programe remailer autonome/anonime.

— Şi? Tot mai crezi că sunt nebun?

— Nebun eşti oricum. Dar cred că lumea e mai nebună decât tine. Aşadar, ce ai mai făcut? Ultima oară când am vorbit, te pregăteai să mergi la Philadephia să vezi un tablou, ceva ce ai identificat în holotransmisia lui Kwok. Ai găsit ce căutai?

— Am găsit mult mai multe.

Don încercă s-o pună la curent cu ceea ce i se întâmplase şi cu munca lui. Întâlnirea cu Colbeth şi Barakian. Zborul în California şi călătoria cu elicopterul la lac şi pe munte şi în centrala electrică ascunsă. Dispariția lui Cho, care ancheta dispariția lui Kwok, care ancheta dispariția dispozitivelor QC prototip.

Trebui să-şi însoțească descrierea cu texte şi înregistrări virtuale când ajunse la imaginile înglobate în tabloul lui Dossi, la rândul lui înglobat în holotransmisia Kwok, la rândul ei înglobată în datele din infosferă. Îi arătă până şi înregistrarea mesajului trimis de Barakian cu câteva minute înainte, transmisia aceea scurtă şi bizară de la Marflow, cu bibliotecile, labirinturile, cifrurile şi cheile lui.

— Stai puțin, îl întrerupse Karuna. Mesajul lui Marflow se opri la jumătate, într-o parte a ecranului, în vreme ce *X-ul* de pe tabloul lui Dossi pâlpâia în cealaltă. Mai spune-mi o dată de ce ai pus *X-ul* în colțul ăla.

— Ca să reprezint o necunoscută. Mi s-a părut potrivit acolo ca simbol.

— Numai de asta?

— Da.

Karuna scutură din cap.

— Băiete, tu ar trebui să fii ghicitor, nu eu. Nu spargem tiparul ca să recunoaştem codul, ci spargem codul ca să recunoaştem tiparul. Singura problemă e că nu ştii dacă ce faci e

corect, şi *mai ales* dacă lucrezi corect.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ştii ce este o *autocheie,* nu?

— Un mesaj codificat, spuse Don tot mai nemulțumit, a cărui cheie e chiar mesajul. O spune Marflow.

— Te-ai gândit vreodată că ai pus X-ul acolo pentru că holotransmisia Kwok este o autocheie? Despre asta vorbeşte Marflow.

— Nu-nțeleg.

— Bun! S-a schimbat situația, măcar o dată. *X-ul* pare corect pentru că e corect. Hai să-ți trimit nişte imagini în spațiul tău. Tiparul şerpuitor din centrul labirintului este o cheie grecească, nu? În greacă, *X* este chi. *X-ul* lui Kwok marchează locul. Ai văzut, dar nu ți-ai dat seama.

În mintea lui Don, asocierile curgeau în cascadă. *X-ul* lui Kwok. Fostul lui coleg de cameră, Benjamin Cho. Femeia care ar fi devenit fosta lui soție, dacă n-ar fi rămas văduvă, Cherise Lemoyne. Pseudonimul cu care semna în studenție, Kwok X. În chineză, *chi* – în majoritatea ortografiilor scris, dar nu pronunțat ca în greacă – însemna energie vitală. Holevo *chi,* conceptul matematic folosit la simplificarea analizei fenomenelor cuantice complexe, în acelaşi fel în care entropia lui Shannon a permis simplificarea clasică a informației. Fotoni în codependență şi spirala dublă a ADN-ului, fiecare şi amândouă formând un X răsucit în stil

Möbius, un 8 culcat, un semn al infinitului…

— Kari, am nevoie de tine, zise el.

— Sunt măgulită, râse ea. E plăcut să aibă oamenii nevoie de tine.

— Nu, serios! Tocmai ai făcut o descoperire esențială. Trebuie să mă ajuți. Lucrez la ceva prea important pentru mine ca să continuu să rezolv problema de unul singur, chiar dacă aş putea. M-am gândit la Crăciunul când pisica a aprins bradul şi mi-am dat seama că am nevoie de tine aici.

Karuna îl privi lung, în tăcere.

— Mă duc la ai mei în vacanță, spuse ea gânditoare, dar să zicem că aş vrea să vin la tine. Cum ajung acolo? Nici tu nu ştii unde e „acolo” ăsta al tău.

— Nu, dar oamenii pentru care lucrez ştiu şi unde mă aflu eu, şi unde te afli tu. Te aduc ei aici.

— Kwok a dispărut, Cho a dispărut şi nici tu nu arăți prea bine. Nu ştiu dacă e bine să vin acolo, Don. De ce se interesează toți de Kwok şi Cho, la urma urmei? Au sau nu computerul ăsta ADN cuantic teribil?

Don îşi luă o pauză de gândire, apoi replică:

— Poate că nu *au,* ci *sunt* chiar computerul, prin labirintul cromozomilor. Dacă ai fi computerul, dacă oglinda transparentă a ADN-lui tău s-ar separa în cioburi bionanotehnologice, atunci ai putea sparge orice cod. Ai avea acces peste tot,

la orice informație stocată electronic, de oriunde. Ai fi cel mai tare spion!

— Sau Dumnezeu. Sau Moş Crăciun, spuse Karuna şi scutură din cap.

— Binefăcătorii mei au mai mulți bani şi mai multă tehnologie decât îți închipui, Kari. Ar trebui să ştii câți bani îmi dau. Şi câți ți-ar da şi ție.

— Nu banii sunt problema.

— Atunci ce? Libertatea? Cât de liberă te simți acum, ascunsă acolo? Ai încredere în mine, Kari, aşa cum am avut şi eu în ei. Nu-mi pare rău. Nici ție n-o să-ți pară.

— Dă-mi timp să mă gândesc, îl rugă Karuna, cu un zâmbet timid. Măcar câteva ore. Apoi contactează-mă din nou.

— Bine. Atunci, ne vedem mai târziu.

Don se simți ciudat de uşurat după ce vorbi cu Karuna. Ideea că i s-ar putea alătura aici, în muntele de sub lac, în temnița asta prăfuită şi mucegăită, duduind de energie, îl bucura peste măsură.

Doar într-un colțişor îndepărtat al minții se instalase teama că ar pune-o în pericol. Ce fel de pericol – n-ar putea spune, nici în cazul ei, nici într-al lui.

X

FĂINA OASELOR SALE

Guangzhou

Zborul cu avionul de la Kowloon, aterizarea pe un aeroport particular ascuns, transferul în altă ambulanța, într-un camion, apoi în alt camion – ar fi trebuit ca mintea lui Ben să fie încețoşată. Dar nu era.

Când nu erau în public, Zuo şi Sân dezactivau implanturile neuroparalizante, iar el îşi putea relaxa muşchii. De multe ori îl legau la ochi, dar nu ştia ce anume nu trebuia să vadă, oameni sau locuri.

Răpitorii lui îşi imaginau că paralizia îi anula simțurile. Se înşelau, dar proceda în aşa fel încât ei să nu-şi schimbe părerea. Era conştient şi simțea durerea. Şi era treaz. Se prefăcea că doarme, deşi nu voia. Când se relaxa suficient ca să lase garda jos, atunci îl năpădeau gândurile morbide. Mai ales când îşi dădu seama că-i mai văzuse undeva pe Zuo şi Sân. Erau cuplul care se giugiulea pe promenada Victoria Peak, în seara când o cunoscuse pe Marilyn Lu.

Undeva pe traseu, Sân îşi schimbă rochia de mătase cu blugi, ghete şi cămaşă. Împreună cu restul echipajului, Zuo îşi schimbă şi el hainele de oraş cu ținută de camuflaj. În drum spre destinație, li se alăturară alți bărbați în salopete de camuflaj, plus câțiva în costum negru, de

afaceri. Răpitorii aveau arme automate, dar bărbaţii în costume de camuflaj duceau şi grenade şi purtau centuri cu măşti de gaze, pe lângă ceva ce semăna cu mine sau material exploziv. Unii târau după ei canistre mari de benzină.

Pe Ben îl nedumerea capacitatea lor de luptă. Doar nu aveau nevoie de tot armamentul şi muniția numai ca să-l țină pe el ostatic. Nu aveau probleme în a-l lega sau a-i pune căluş, şi nici el nu le crease necazuri când îi dăduseră drumul să mănânce sau să-şi golească intestinele. Cu ajutorul lui Sân, îi convinsese să nu-l lege la ochi în somn. Se prefăcea atât de bine că doarme, încât uneori chiar adormea.

Nu şi de data asta.

În cele din urmă, veghea lui dădu rezultate. Când camionul încetini, înainte să-l trezească din „somn" ca să-l lege la ochi, Ben deschise ochii o secundă şi văzu unde ajunseseră. Ştia locul din fotografii – şi Marilyn Lu şi Jaron Kwok fuseseră acolo. Recunoscu imediat acoperişul albastru în straturi la Sălii Memoriale Sun Yat-sen şi se miră de ce fusese adus într-un loc pe care oricum voia să-l viziteze, ca parte a investigației sale.

Îşi dădu seama că erau gata se coboare când Zuo îi smulse bandajul de pe ochi şi-i activă implanturile. Doi dintre bărbații înarmați până în dinți îl puseră într-o ladă ca un sicriu, care mirosea a cedru. Îl legară de mâini cu un lanț

care trecea printr-un inel prins de scândura de deasupra capului, apoi bătură capacul în cuie.

Închis în ladă, nu mai văzu ce se întâmplă, dar, ghidându-se după sunete şi senzații, bănui că era mutat pe o platformă şi ridicat. Aparatul lăsă lada jos, probabil pe podeaua sălii, după ecou. Simți podeaua coborând şi realiză că se află într-un lift care deservea, probabil, scena.

Când se opri liftul, lada fu ridicată, apoi trântită jos. Incapabil să se prindă cu mâinile, căzu cu fața înainte, lovindu-se de ceea ce fusese partea de sus, devenită partea laterală a lăzii. Undeva, nu foarte departe, auzi liftul urcând şi lăsându-l pe el acolo.

Bare de metal smulseră capacul lăzii. Ben nu căzu cu fața la podea, dar numai pentru că nu-i permise lanțul.

Prin ochii întredeschişi zări o încăpere care semăna cu atelierul unui teatru, o masă, taburete, ferăstraie circulare şi alte unelte de tâmplărie folosite la construirea decorurilor.

— Opreşte implanturile, ordonă Helen Sân. Uită-te la el. Îi curge sânge din nas.

În ciuda furiei îndreptate spre Zuo, Sân şterse cu grijă nasul şi fața lui Ben cu un şervețel. În spatele ei, uşile duceau la depozitul de costume şi recuzită.

— Şi ce dacă s-a ciocnit puțin la transport? Rânji Zou, fără să oprească implanturile. Îl retuşăm puțin.

— Prietenilor noştri americani n-o să le placă, spuse Sân, în timp ce-l curăța în continuare pe Ben, care i-ar fi mulțumit, dacă ar fi putut deschide gura.

— Atunci lasă-i pe ei să facă treaba murdară, strigă Zuo furios. Nu c-ar fi făcut-o vreodată. Națiune de monştri cu două fețe! Ipocriți aroganți şi plini de toane! Îşi bat joc de dreptate, democrație şi libertate numai când rostesc cuvintele astea. Nu sunt decât o acoperire pentru hoțiile şi crimele lor, făcute în interes economic.

Am pierdut oameni buni în clădirea asta, şi pentru ce? Căutând ceva ce nu găseşte nimeni? O diversiune menită să-i împiedice pe anchetatori să găsească un lucru care nu poate fi descris?

— Mă îndoiesc că te-ai gândit vreodată că aşa ne-am infiltrat propriii oameni printre personalul de aici, replică Sân, în sfârşit mulțumită de felul în care arăta fața lui Ben. Adună şervețele şi le aruncă. Ca să putem intra aici când vrem. Ca să mă folosesc de spațiul ăsta pentru expoziția mea. Ca s-o împânzeşti cu explozibil, la nevoie. Ştii ce, dacă-i urăşti aşa de mult, de ce lucrezi cu ei?

— Mă folosesc de ei şi de banii lor. Americanii spun: „Ține-ți prietenii aproape şi duşmanii pe statele de plată ale CIA”. În regulă. Nu iau în considerare ce cred „străinii” sau cum trăiesc ei. Numai la buzunarele lor se gândesc. Asta-i o slăbiciune pe care pot s-o exploatez. Manipularea

manipulatorilor! În lupta împotriva necredincioşilor care controlează China, Războinicii Noilor Învăţături vor fi „prietenii” bine plătiţi ai americanilor.

— Am zis să *dezactivezi* implanturile, repetă Sân. În cele din urmă, Zuo o ascultă. Ben îşi simţi din corpul funcţionând. Mulţumesc. Ai grijă ce vorbeşti. Îşi revine.

— Nu trebuie să fiu atent ce vorbesc, continuă Zuo, la fel de nervos. De ce să mă tem de o naţie de pămpălăi, dependenţi de maşini scumpe şi antidepresive? Hei, Cho, unde te rogi? La Christco sau la Jesus Depot? Locuitorii imperiilor ca ăla din care se trage el întotdeauna sunt victimele propriilor excese. Se prăbuşesc pentru că nu se pot adapta.

Scuturând din cap, Sân făcu semn echipajului lui Zuo să strângă lanţul cu care era legat Ben, ca să nu mai cadă. Apoi bărbaţii se risipiră – păzeau oare clădirea? Puneau explozibil şi mine? Se întrebă Ben. Dar indivizii în costume negre, cu alură de gangsteri, rămaseră lângă el şi Sân.

Femeia se întoarse spre o grămadă de manechine stivuite. Începu să lucreze calm cu unul dintre cele care păreau mai reale, aşezat separat. Fusese modificat ca să semene cu o pictură pe care Ben o văzuse cândva: martiriul Sfântului Sebastian. Însă acesta semăna mai degrabă cu martiriul unui muncitor dotat cu unelte de constructor în loc de săgeţi în corp şi o

curea de care atârnau diverse unelte, în loc de pânza care-i acoperea părțile intime.

— Poate că eşti invidios pe succesul americanilor, îi aruncă Sân lui Zuo peste umăr. Invidios pe un stat măreț care oferă bogăție, oportunități, abundență, ca să-ți îndeplineşti dorințele…

Zuo scoase un zgomot nepoliticos.

— Bogăție! Oportunități! Abundență! Cele mai mari minciuni din Occident! Şi China le-a înghițit pe toate. Ce e bogăția lor, lumea lor mai bună, viitorul lor luminos? Să poată consuma un procent şi mai mare din bunurile lumii, lăsându-i pe alții fără nimic, asta-i tot. Se tem că dreptatea le va lua luxul. Cum să-şi alunge teama? Păi, consumând tot mai multe bunuri, cât se mai poate, bineînțeles!

Ben se uită cum Zuo făcu o mişcare de dans greoaie către el.

— Uite aşa se-nvârte lumea! Capitalişti, comunişti… toți sunt nişte imperialişti temporali. Colonizează viitorul cu ideea necredincioasă că, în timp, vor avea o viață mai bună. În vremea asta, pentru toate popoarele lumii, viața va fi tot *mai grea!* Viitorul lor „luminos” e o mare minciună!

— Şi care e alternativa ta? Întrebă Sân, refăcând stratul de vopsea de pe martiriul clasei muncitoare.

— Omenirea se poate salva numai prin

recrearea zilelor în care a trăit Profetul Mahomed pe Pământ. Ca musulman Wahhabi, ştiu acest lucru. Recunoaşte şi tu. Coloniştii timpului cred că pot stăpâni viitorul obligându-ne să le înghițim minciuna progresului, dar majorității popoarelor nu le place lumea pe care ei le-o construiesc. Suntem oprimați nu numai de nenorocirile zilnice, dar şi de viitorul pe care ni-l pregătesc! Trebuie să-i gonim pe colonişti din timpul nostru şi din mințile noastre, aşa cum altădată i-am gonit de pe pământurile noastre. Numai în acest fel se vor reînnoi învățăturile Profetului, aşa cum se cuvine.

— Cei care repetă trecutul, şopti Sân, nu sunt condamnați să şi-l amintească.

— Te-am auzit! Strigă Zuo, privind spre manechinele ei.

Fiecare fusese modificat astfel încât să amintească de o mare operă de artă din diverse perioade istorice. Şi ce-i cu „expoziția" asta pe care o expui în foaier, sub alt nume decât al tău?

— Eu îți pot explica, răspunse Sân pe un ton rece, dar nu pot înțelege *în locul tău.*

— Dacă nu ai nimic de spus, lătră Zuo şi izbucni în râs, măcar fă-o cu glas tare!

În acel moment pătrunse în încăpere unul dintre oamenii lui şi îi comunică ceva pe un ton şoptit, dar agitat.

— Îmi pare rău, Shin Heung-lin, i se adresă Zuo lui Sân, dar trebuie să-l „ducem la culcare" din

nou pe prietenul tău. Ne-a sosit clientul.

Ben auzi liftul coborând. Oamenii se agitau şi strigau în afara razei lui vizuale. Dacă n-ar fi fost paralizat, şi-ar fi exprimat marea uimire când Baldwin Beech, cu fața încadrată de o barbă căruntă, se uită la el cum stătea în aşa-zisul sicriu; era însoțit de Ike Carlson, bărbatul cu barbişonul de țap.

— E Ben Cho, fără îndoială, spuse Beech, examinându-i ochii largi şi făcând semne afirmative din cap către Zuo. Geamănul negru al lui Jaron Kwok. Haideți să-ncepem, doamnă Hon.

O femeie minionă apăru brusc şi scutură viguros din cap. Fiind atât de strâns împletit, din părul ei nu se clintea niciun fir. Fără niciun gest inutil, le făcu semn oamenilor lui Zuo s-o ajute. Împinseră spre Ben o piesă de mobilă căptuşită, care-i sugera o combinație neplăcută de scaun cu rotile cu scaunul dentistului.

— Eşti sigur că nu aude şi nu vede când e în starea asta? Întrebă Sân.

— De ce? Beech îşi ridică ochelarii pe frunte. A dat vreun semn că e conştient cât a fost paralizat?

— Nu, răspunse Sân, în timp ce oamenii lui Zuo îl scoteau pe Ben din sicriu şi-l târau spre scaunul medical. Eram doar curioasă.

— E bine să fii întotdeauna foarte atentă, remarcă Beech cu o aplecare a capului şi un

zâmbet care-i amintiră lui Ben de gazda unui spectacol de varietăți.

Bărbații îl aranjară în scaun. Beech, Hon şi Carlson îl prinseră în curele.

— Singurul mod de a şti ce se întâmplă e să-i monitorizăm activitatea cerebrală, dar o să fie o provocare mai mare decât în cazul lui Kwok, îi explică Beech lui Sân. Apoi se întoarse şi i se adresă lui Hon cu voce joasă: Implanturile care elimină durerea, introduse când i s-au scos măselele de minte, erau experimentale. Le are de ani de zile şi s-ar putea să nu funcționeze la nivel optim. Va trebui să le verificăm. Nu e un DIVEr ca Kwok, deci nu i-au fost perfecționate. Nu se văd urme de hardware sau conexiuni de electrozi pe piele. Va trebui să folosim o plasă şi ochelari de realitate augmentată.

Ben simți o înțepătură pe scalp când Hon îi ataşă plasa. Beech îi aşează ochelarii pe ochi. Aceştia începură verificarea sistemului.

— Dr. Beech, detectez activitate nervoasă.

— Şi?

— Din tiparele cerebrospinale pe care le văd aici, aş spune că paralizia musculo-osoasă este totală, dar fac pariu că e conştient de ce se petrece în jurul lui.

Beech se încruntă şi-şi apropie fața de a lui Ben, prinzându-i maxilarul în mână. Carlson, în costum negru, scoase la vedere un pistol automat cu țeava şi mai neagră.

— O, dr. Cho, ne prefacem adormiți, nu-i aşa? Spuse Beech. Ştii prea multe, cum se spune în romanele polițiste vechi? Nu e sănătos.

Se îndreptă de spate. Pe față i se instală o expresie gânditoare. Îşi mângâie barba, se uită la Hon şi decise să continue.

— Pe de altă parte, starea ta actuală poate să fie un avantaj. Eu credeam că va trebui să-ți dezactivăm implanturile neuroparalizante ca să ne începem micul experiment, dar asta simplifică lucrurile. Ne putem baza pe faptul că vei rămâne conştient, fără să fie nevoie să-ți punem căluş sau să te legăm. Foarte eficient, zău.

Beech îl bătu uşor pe Ben pe cap şi dispăru. Când reveni, Hon era lângă el. Amândoi purtau măşti şi mănuşi chirurgicale. Hon ducea un recipient pentru materiale periculoase. Îl aşeză cu grijă pe o măsuță de inox pe care o mutară lângă Ben. Îi puse garoul pe braț şi tamponă la îndoitura cotului. Beech făcu acelaşi lucru la mâna stângă.

Din momentul în care fusese răpit, pe Ben îl cuprinsese o teamă necunoscută. Aceleaşi gânduri morbide îl bântuiau de câte ori se trezea. În starea aceea între somn şi veghe, se simțea ca un grăunte măcinat între două pietre de moară, China şi Statele Unite. Între imperiul care nu îndrăznea să-şi rostească numele şi cel care spunea că nu e imperiu. Şi tot aşa, la nesfârşit.

Oare ce fel de aluat o să iasă din făina oaselor

sale, când vor fi fost măcinate?
Acum, confruntat cu perspectiva de a suporta o tortură medicală necunoscută în mâinile acestui bărbat, acest demon flasc ieşit din mecanismul din umbră aflat în spatele tuturor celor petrecute – mai întâi cu Jaron, iar acum cu el – acum se simțea cu adevărat îngrozit.
— Doamnă Hon, dacă sunteți amabilă, umpleți seringa cu mostra bionanotehnologică marcată cu roşu, spuse Beech. Detectivul Lu a fost drăguță s-o activeze în prealabil cu sângele domnului Cho. Eu o s-o umplu pe a mea cu rămăşițele netratate ale lui Kwok, pe care Domnul Z, în hainele lui de camuflaj țipătoare, le-a obținut pentru mine. De ce să mai pierdem vremea? Îl injectăm cu amândouă.
Ben se uită cu spaimă crescândă cum Hon şi Beech luară fiecare o fiolă dintr-un stativ aflat în cutie. Când inserară acul unei seringi de 100 ce în mijlocul dopului de cauciuc al fiolei alese, observă că dopurile erau într-adevăr de culori diferite. Fiola lui Hon avea culoare roşie, a lui Beech – albastră.
Nu se gândi prea mult la codul culorilor. Niciodată nu se dăduse în vânt după seringi, dar se simțea mai bine când i se lua sânge, decât când i se introducea ceva în organism.
— Mă tem c-o să doară puțin, spuse Beech, după felul în care a reacționat cenuşa la sângele tău. Dar nu te agita. Gândeşte-te că durerea e

reală, iar realitatea e dureroasă.

Ben se uita, incapabil să clipească sau să se răsucească, cum Hon şi Beech îi luară câte un braț. Nici chiar în studenție, când mergea la chefuri şi nu avea probleme să înghită sau să inhaleze tot soiul de chestii mai mult sau mai puțin otrăvitoare, nu suporta să i se injecteze nimic. Străpungerea tegumentului era iritantă şi nenaturală. Disprețuia electrozii şi alte dispozitive electronice similare din acelaşi motiv.

Se gândi la ultimele zile ale Reynei, înțepată cu ace de perfuzie prin care se scurgeau calmante. Şi imaginea aceea, care nu-i dispăruse niciodată din minte, îi sporise dezgustul profund față de înțepăturile din piele.

Hin şi Beech aleseră câte o venă pusă în evidență de garou şi-l înțepară simultan. Ben ar fi vrut să vomite sau să leşine, dar nu putea nici măcar să-şi încleşteze sau să-şi relaxeze pumnii.

— Când te obişnuieşti cu durerea, numai atunci o simți cu adevărat, îi spuse Beech, bătându-l pe umăr. Se aplecă şi-i vorbi la ureche: Ştiu că mă crezi un fel de rasist ticălos care se distrează cu viețile celor care nu sunt albi, dar te înşeli. Sunt un voyeurist al oportunităților. Ținând cont că omul modern a ieşit din Africa abia acum 50000 de ani – o nimica toată, geologic vorbind – atunci toți avem ceva african în noi, nu-i aşa? Dacă v-am făcut pe tine şi pe Jaron să arătați cum arătați, ce te face să crezi că ne oprim numai la

voi doi, indiferent de culoare?

Beech râse şi plecă să ia ceva ce Ben nu putea vedea, dar se întoarse la el şi-i şopti în continuare:

— Trebuie să recunoşti că am făcut o treabă bună. Nici măcar nu ți-ai dat seama că sunteți rude, nu? Sângele o fi el mai gros ca apa, dar markerii etnici sunt doar la suprafața pielii. Când am aranjat să locuiți în aceeaşi cameră, ca studenți, sau să primiți amândoi documentele Forrest pentru examinare, poate am fost cam nechibzuiți, dar am dovedit ceva. A meritat, de dragul omenirii.

Beech se îndreptă de spate şi vorbi mai tare, ca să audă şi Hon.

— Iar acum, puțină supertriptamină modificată, ca să fii un participant mai activ decât ai vrea.

Copleşit de neputință, Ben nici nu mai simți injecția. Simți însă că era împins spre lift de oamenii lui Zuo. Când liftul începu să urce, Hon activă verificarea sistemului pentru legătura lui Ben cu computerele din rețeaua mondială. Ben văzu cum rulează verificarea prin ochelarii RA. Beech răspunse cu o referire la populația bionanotehnologică din corpul lui Ben şi acționă procentajele activării crescânde. În mediul virtual, Hon postă grafice care indicau suprapunere complementară între automatele Watson-Crick şi sistemele cuantice.

Liftul se opri la nivel cu scena. Ben fu împins pe

platformă. În interiorul Sălii Memoriale Sun Yat-sen se aprinseră becurile auxiliare, aruncând o lumină de amurg în spațiul vast.

Ben simți lumina răspândindu-se şi asupra lui. Ciudat, nu-i mai era frică, nici nu mai era îngrijorat. O clipă îi trecu prin minte că injecția îi indusese o stare de lâncezeală. Dar gândurile îi erau calme, contemplative.

— Lumea e o scenă, Ben, iar noi suntem actorii, rosti Beech, zâmbind. Se uită la ceas. Fac pariu că îți faci intrarea pe scenă la momentul potrivit şi printre decorurile potrivite. O să controlăm mai bine legătura dintre implanturile tale, activitatea bionanotehnologică şi materialul de vizualizare la care vrem să lucrezi, ca să nu pățeşti ce a pățit Jaron.

— Trebuie să procedăm aşa, îi explică Hon pe ton de scuză, ca să stabilim dacă mecanismele bionanotehnologice ale lui Kwok funcționează optim în sistemul tău biologic.

Beech încuviință din cap.

— Pentru asta trebuie să stai cu noi. Dacă putem izola factorii de activare din sângele tău, n-o să mai avem nevoie de tine. Doamnă Hon, cred că poți opri neuroparalizia. În regulă. Cum te simți acum, Ben?

Descoperi că putea vorbi. Când deschise gura, senzația de lâncezeală i se răspândi în corp şi se modifică, pătrunzându-i în membre, caldă. Parcă dispărea, ca o pisică de Cheshire, în spatele

zâmbetului care îi apăru pe faţă.

— Mă simte bine, îi zise el în cele din urmă lui Beech. Mă simt *foarte* bine.

— Mă bucur! Gata să cooperezi?

— Da, să trăiţi!

N-ar fi trebuit să fie atât de vesel, situaţia lui nu era deloc roză, dar nu se putea abţine.

— Nu te doare nimic? Uimitor! Uite cum lucrează pe la tâmplele lui bionanotehnologia, doamnă Hon. Îi iese prin pori, fuzionează cu plasa de electrozi şi cu ochelarii. Îşi face singură legăturile, şi nici urmă de sânge!

— Da, am văzut, spuse Hon în linişte. Ben observă o expresie de uluire pe figura ei şi se distră.

— Bine, Ben. O să-ţi dăm să rezolvi o enigmă pentru noi. Cred că ştii deja câte ceva despre dilema noastră. Uite o imagine care ţi-e familiară.

În câmpul vizual creat de ochelarii RA apăru tabloul lui Dosso Dossi. Domnul nefericit, cu înfăţişare de cărturar, stătea în faţa unei draperii, sub un parapet scund, cu privirea ridicată de la labirintul cu zece alei, spre care arăta cu mâna stângă. Totul proiectat pe structura Sălii Memoriale, prin ochelari.

— Ceea ce vrem să găseşti e simplu, spuse Baldwin Beech. Cel puţin, aşa sperăm. Care e legătura dintre tabloul lui Dossi şi Sala Memorială şi de ce a petrecut Jaron Kwok atât de mult timp aici? Ce anume din acest loc e

important pentru sistemul lui de memorie? Ne poți ajuta?

— Sigur, zise Ben, încercând să răspundă la întrebări în ciuda valului de moleşeală care-l ameţea. Dar de ce faceți toate astea? Ce doreşti, dr. Beech?

Beech fu surprins, apoi căzu pe gânduri, cumpănindu-şi răspunsul.

— Nu cred că facem rău dacă-ți spunem. Poate chiar te va ajuta în activitatea pe care vrem s-o faci. Foarte bine. Credem că în acest loc e ascuns ceva aflat în legătură cu informațiile din holotransmisia lui Kwok. Poți folosi acel ceva ca să dinamizezi materialul bionanotehnologic care se mişcă acum în tine.

— Să-l dinamizez ca să facă ce? Întrebă Ben, încercând să-şi controleze gândurile care se disipau treptat.

— Asta-i marea întrebare, nu? De data asta, dacă vom controla mai bine situația şi dacă nu pățeşti ce a pățit Kwok, la ce rezultat vom ajunge? Te va face bionanotehnologia cel mai grozav spărgător şi creator de coduri? Ne va permite să proiectăm criptocatastrofe controlate, ca fulgerul din mâna lui Zeus, dar mult mai puternice? Indiferent de situație, tu – sau mecanismul bionanotehnologic din tine – va deveni cea mai avansată armă, cea pe care o căutăm noi. Dar poate e şi ceva mult mai important: dovada incontestabilă că evoluția

trebuie îndreptată spre întrepătrunderea definitivă dintre om şi maşină. Ne ajuţi?

Ben aprobă cu o înclinare a capului – cel puţin capul i se clătină în sus şi în jos, spre piept.

Parcă era menţinut la suprafaţa unei mări străine. Plutea şi se ridica euforic, de parcă n-ar fi avut greutate, de parcă ar fi fost luat din patul lui de pe pământ de un val de somn mult aşteptat. Treptat, îşi dădu seama că marea era inconştienţa indusă de maşinile gânditoare cu care era atât de strâns legat acum.

Simţi cum încetează să existe, în sensul limitat al sinelui său. Cu uşurinţă molatecă, se diviză în nenumăraţi alţii, se disocie în numeroase persoane, procese autonome, agenţi inteligenţi şi inteligenţă artificială. Sub adăpostul a ceea ce fusese el odată, aceştia începură să modifice arhitectura somnului în visul său cu ochii deschişi, răspândindu-se în infosferă, până când simţi nu că se afla în legătură cu biblioteca Babel a gândirii umane, ci că *devenise* biblioteca însăşi.

— Ben… ce faci? Întrebă Beech. Ce ai găsit?

Ben îi arătă. Nu ştia exact cum procedează, dar extrase imagini din miriadele de maşini de prelucrare a informaţiilor şi le trimise pe ecranul lui Beech şi pe ochelarii lui RA. Câteva dintre ele îi erau familiare, câteva erau noi.

Ascunde catastrofa în văzul lumii. Cuvântul acadian *babilu,* Poarta Domnului, originea

turnului Babel. Litera grecească *pi,* numărul transcendental şi raportul dintre circumferința şi diametrul cercului. Litera ebraică *alef,* semnul infinitului şi al unității cu Dumnezeu, al numerelor cardinale transfinite ale lui Cantor. Ideograma chinezească *yao,* configurată ca „necesitate" şi „femeie occidentală". X-ul răsucit, semnul infinitului din spirala dublă a ADN-ului şi fotonii corelați. Fiecare pereche în câte un colț, ilustrând corelarea şi complementaritatea.

— Le-am mai văzut, rosti Beech, dezamăgit. Arată-mi ceva *nou.*

— Redundanța se opune entropiei, spuse Ben cu un râs înfundat, vorbind rar, dar gândind mai rapid decât o făcuse vreodată. Sinele său, plutind deasupra lumii sale împânzite de agenți în infosferă, se înnobilase şi se limpezise, devenise ca atmosfera rarefiată de la marginea spațiului, prin care voința lui zbura la înălțime, cu viteză incredibilă.

Beech se încruntă.

— Nu te încăpățâna ca un asin. Fă-o.

— O fac, pentru că despre Asinita e vorba.

— Asin de care? Ce vei să spui?

— Pot să-ți arăt, dar nu pot să înțeleg în locul tău, spuse Ben râzând cu trupul său de la distanță. Ca s-o citez pe doamna Sân.

— Atunci, arată-mi!

Din pânza inconştientă a miriadelor de sisteme pe care le accesa, Ben extrase imaginea virtuală

a Sălii Memoriale Sun Yat-sen, apoi începu să lucreze cu ea în funcție de imaginile înglobate în holotransmisia lui Kwok. O răsucea ca pe discul unul seif de modă veche.

Nu era nevoie să cugete la „catastrofa” ascunsă în „văzul lumii”, bănui el. Imagini de păduri murind şi cruste de gheață crăpate nu ajută la nimic. Nu, mai bine să-i dea lui Beech ceva ce putea înțelege.

Roteşte imaginea Sălii Memoriale în dublă suprapunere, odată cu imaginea labirintului cu zece piste din tablou, apoi cu Sala ca palat al memoriei. Dezvăluie labirintul care a fost acolo dintotdeauna. Arată cum se învârteşte discul de pe seiful paradisului – combinația ce răsuceşte mecanismele şi învață numerele.

Imaginea sălii, astfel rotită, se răsucea înainte şi înapoi, la fiecare dintre imaginile adânc înglobate în tabloul lui Dossi.

— Ce-i cu răsucirile astea? Îi ceru Beech socoteală, vorbindu-i de foarte aproape, în stilul terapeuților – sau al inchizitorilor.

Ben însă nici nu-l băgă în seamă, se simțea detaşat, distant. Discursul îi deveni şi el ambiguu:

— Cele zece piste ale labirintului din tablou îl pun în legătură cu tetraktisul pitagoreicilor. Şi cu descoperirea numerelor iraționale complet identificabile numai la infinit, cel mai cunoscut fiind *pi.* Şi cu cele zece permutări posibile ale

numelui sfânt al lui Dumnezeu, din Cabala…
— Tetragrammatonul? Întrebă Beech. Yod Heh Vov Heh?
— Cu cele zece sefirot, entitățile numerice care, la un loc, alcătuiesc arhetipul androgin primordial al ființei umane. Calitățile şi emanațiile lui Dumnezeu, care pun mintea în legătură cu marele Unu, divizibil la infinit.
— Dar în tablou nu apare *yod*, *heh* sau *vov*. Singura literă iudaică din el e *alef!*
— Care e, de fapt, litera ce desemnează Ein Sof, Neantul Mistic şi Infinitul care înglobează cele zece sefirot.
— Ideograma chineză, *yao,* la ce se referă? E a zecea literă?
— Nu. *Yao* e ideograma primului cuvânt din prima dintre cele zece porunci, în prima traducere a respectivelor legi morale în chineză, de Ruggieri şi Ricci.
— Foarte bine, dar care e legătura cu Sala?
— Urmărind labirintul, Jaron a făcut legătura dintre Sala Sun Yat-sen şi Copacul mnemonic al celor zece sefirot. A transpus, unul în celălalt, labirintul Dossi şi Copacul. O pereche minunată şi fără seamăn, unită în această Sală Memorială.
— Ce vrei să spui? Nu înțeleg.
— Răsucirea labirintului se corelează cu planurile sau dimensiunile universului asociat cu apariția Copacului. Cu mişcarea labirintică a emanației divine ieşite din infinit, raza iluminării

supranaturale călătorind pe calea ei şerpuitoare printre cele zece sefirot.

Ben încercă să-l lămurească transpunând labirintul şi Copacul, alături de imagini din sistemele de coduri sfinte din gematria, notarikon şi temurah. Aduse în spaţiul virtual imagini cu copacii memoriei ai lui Ramon Lull şi cu roţile combinatorii. Dar răpitorii lui tot nu făceau legătura.

— Ce-i cu imaginile din tablou? Cu măgarul?

— *Asino*. Cuvântul italienesc pentru măgar sau asin. În opera lui Bruno e simbolul Sfintei Ignoranţe, cel mai înalt nivel de înţelepciune.

— Deci Bruno ştia despre tablou?

— Da. Pentru că a văzut numărul emblematic şapte al lui Andrea Alciati, care descrie un măgar cu statuia lui Isis pe spate. Imaginea l-a condus pe Bruno la simbolurile minotaurului, care trimit la secrete militare. Cel mai reuşit portret existent al lui Alciati a fost pictat de Dosso Dossi. Descoperirea l-a determinat pe Bruno să caute alte lucrări ale lui, mai ales portretul acestui domn.

— Dar de ce un măgar? Vru să afle Beech, deranjat de propria întrebare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să audă poanta unei anecdote care făcea din *el* un măgar.

Ben suprapuse imaginea animalului împovărat pe cea a măgarului călărit de Iisus intrând în Ierusalim în Duminica Floriilor şi pe cea a

măgarului călărit de profetul Balaam, animalul prin a cărui gură vorbea îngerul trimis de Dumnezeu.

— Pentru Bruno, spuse el, măgarul reprezintă Sfânta Ignoranță necesară pentru transformarea şi trecerea misticului în şi prin animalic, pentru a atinge *sefira* Înțelepciunii – Hokhmah, în cabală. În sistemul brunian, Hokhmah este întruchiparea înțelepciunii în lumea eternă, aşa cum Minerva o întruchipează în lumea fizică, iar Sophia în sufletul omului. Copacul Asinita e ca o scară pe care urcă magul spre perfecțiunea mistică, abandonându-şi caracterul uman.

— Şi fulgerul?

— El amenință atât măgarul împovărat, cât şi biserica. Sfânta Ignoranță este doborâtă de locuri comune, în vreme ce instituțiile religioase umane au devenit atât de pedante, încât nu mai pot face nimic pentru a împiedica distrugerea care-i amenință pe toți cei ce apelează la ele pentru îndrumare.

La nivel mai profund, Ben înțelese imaginea măgarului lui Bruno nu numai ca simbol al transformării şi trecerii, dar şi al morții mistice care încheie o stare şi începe o alta – ceea ce Jaron interpretase, în lumina radiațiilor *X* ale fotonilor corelați şi ale spiralei duble, drept prefigurarea cabalistică/hermetică a ceea ce se petrece în teleportarea cuantică.

Văzând că Beech nu pune nicio întrebare, Ben

se hotărî să tacă.

— Locuri comune, într-adevăr! Se înfurie Beech. M-am săturat! Dacă încerci să mă păcăleşti, Ben, încetează imediat. Ce anume l-a interesat pe Jaron în acest loc, lăsând la o parte explicațiile tale labirintice? Spune-mi acum, dacă nu vrei să pățeşti ce a pățit Kwok!

Bărbații în costum negru îşi manifestară imediat prezența, de parcă ar fi vrut să-l susțină pe Beech în accesul lui de furie. Lui Ben aproape că-i veni să râdă. Călătoria prin labirint îl dusese, de fapt, exact în locul în care Jaron găsise şi ascunsese din nou piesa de bază a puzzle-ului care conținea algoritmul lui Shimon Ginsburg. Aceea ar fi cea mai importantă descoperire, pentru Beech.

Dar nu ar fi de fapt pentru Beech, ci pentru *el.* Ar fi pasul următor pe cărarea spre ceea ce ştia că trebuie să devină acum. Numai făcând acest pas ar dărâma obstacolele mintale ale zombificării la care îl supusese Beech acum. Cu puțin noroc, l-ar putea împiedica pe el şi pe slugoii lui să obțină controlul asupra „celei mai avansate arme”.

Vocea lui Ben, când vorbi din nou, nu mai era pur şi simplu profetică. Suna parcă din altă lume, distantă şi monotonă, chiar şi pentru el:

— În redarea mea virtuală a Sălii Memoriale, vei descoperi ce căuta Jaron Kwok şi unde anume a găsit ceea ce căuta. În spatele acelei plăci,

deasupra uşii aceleia iluminate. Du-te acolo, adu-mi ce găseşti, iar eu voi traduce.

— Sper că nu e o păcăleală, spuse Beech, apoi îi strigă pe Zuo şi pe Sân. Aduceți o scară! Dacă nu găsiți, urcați-vă unul pe umerii celuilalt. Trebuie să dăm jos placa aia de pe perete. Grăbiți-vă!

Oamenii lui Zuo nu găsiră nicio scară, aşa că făcură o piramidă umană. Ca şi cum s-ar fi aflat la mare distanță, Ben auzi zgomot de cuțit care zgâria şi îndepărta placa, apoi strigăte victorioase. Într-un minut, îi aduseră în fața ochilor un player de plastic cu un disc înăuntru.

Ben îl privi şi înțelese. În 1936, Ginsburg a reuşit să fugă din Germania hitleristă în China, numai ca să fie capturat de japonezi şi predat Reich-ului, unde a murit într-un lagăr de concentrare. Dar a lăsat în urma lui o operă măreață, ascunsă în Sala Memorială Sun Yat-sen. În onoarea lui şi a operei sale, Jaron Kwok îi codificase şi-i înregistrase secretul, readucându-l, într-o formă nouă, mai puțin perisabilă, în vechea lui ascunzătoare de Sala Memorială.

Kwok îşi riscase bucuros viața pentru a găsi adevărul, la fel ca Ginsburg. Ben spera să fie demn de moştenirea lăsată de amândoi.

— Dă sonorul mai tare, spuse el, şi apasă butonul PLAY.

Ben auzi acorduri şi începu să zâmbească. Era tot mai departe de discuțiile cu ei şi de restul

lumii. Mintea lui se concentra deja să spargă codul auditiv şi să-i identifice locul în palatul labirintic al memoriei în care ajunsese.

— Pare muzică dodecafonică, se aventură Helen Sân.

— Mai degrabă zgomote aiurea, după părerea mea, spuse Beech, tot mai nervos. Se răsuci spre Ben. Ce-i asta?

— Un cod Pierce, răspunse acesta. Un alt membru al familiei Pierce a fost primul om de ştiinţă care a apărat lucrările de ficţiune ale lui Felix C. Forrest. Ar trebui să ştii asta. Ai preluat conducerea universităţii numite după Forrest, nu-i aşa?

— Bine, bine, dar cum *funcţionează?* Întrebă Beech nerăbdător, obosit de digresiuni.

— Cheia presupune generarea tonului. Atribuie fiecărei combinaţii de sunete dintr-o limbă un ton. Aceste tonuri speciale se bazează pe caracteristicile unui oscilator audio de tip Hewlett Packard, programat aici să genereze miriade de tonuri necesare pentru sunetele tuturor limbilor cunoscute. E cheia tonală a labirintului lui Babei.

— Cheia e în labirint, iar labirintul e în cheie! *Ştiam* eu!

— Dar ce ascultăm? Întrebă Patsy Hon.

— Nu muzică pe douăsprezece, ci pe zece tonuri, răspunse Ben, cu vocea tot mai slabă şi mai greu de auzit, chiar şi în liniştea sălii. Corul celor zece

sefirot. Melodia celor zece sfere. Constelațiile migrării sufletului. Un exemplu elaborat de marcaj transparent în care se ascund ecouri. În condiții normale, sistemul auditiv uman nu poate să detecteze spațiile dintre ecouri. Dar eu nu mă aflu acum în condiții normale.

— Poți să traduci?

— O să încerc.

Pe măsură ce prelucra informațiile, Ben gândea cu toată ființa, cu fiecare celulă din corp, ca şi cum fiecare părticică din ADN-ul lui funcționa ca un computer cuantic. Lucrând la o misiune de decriptare pentru care şi ADN-ul şi sistemele cuantice erau perfect potrivite.

Cheia e în labirint, iar labirintul e în cheie. Cheia labirintului nu se referea doar la relația dintre codul genetic şi organism – la muzica din cheia ADN-ului, mai ales propriul lui cântec – ci şi la calea luminii însăşi, canalul razei de iluminare care îşi croia drum printre sefirot. Cele două se reflectau una pe alta. Amândouă erau dispozitive ale memoriei celei mai profunde, sisteme mnemonice de evocare a unei realități mai vaste şi mai pătrunzătoare, intime ca împreunarea sexuală, dar divergente ca un ansamblu de universuri paralele. Pentru evocarea acelei realități şi pentru a pătrunde în ea.

Labirintul tabloului alcătuia harta labirintului sălii, iar în centrul labirintului Ben găsi cheia tonală, ea însăşi un labirint al sunetelor,

declanşând prin intermediul minții lui valuri discrete de efecte în mecanismele bionanotehnologice ale lui Kwok care, la rândul lor, se răspândeau prin alcătuirea lui fizică. Cu ajutorul bionanotehnologiei, capacitatea latentă a moleculei codului genetic de a manifesta fenomene cuantice prindea viață.

— Temperatura corpului îi creşte rapid, anunță Patsy Hon. Îngrijorarea se simți nu atât în tonul vocii, cât în intensitatea ei.

— Nu cred că predecesorul lui a suferit o combustie spontană, spuse Beech. Vocea lui venea de foarte departe. Dar vă mulțumesc, doamnă Hon, o să țin cont de avertizarea dumneavoastră.

Că ADN-ul lui funcționa într-adevăr ca un dispozitiv cuantic pe patru biți şi îşi asuma mai multe stări – o simțea mai mult decât o înțelegea. Ştia că toate informațiile din univers erau de aproximativ 4 la puterea 400. Da, spiralele ADN de câte 400 nucleotide lungime vor duce la rezultatul scontat. Lungimea spiralelor determina proteine mici, de 133 de aminoacizi, 3 din fiecare 64 fiind codoni terminali, sau 6 codoni terminali într-o succesiune triplă de 133. Asta însemna că lungimea producea polipeptide cu 22 de aminoacizi, adică lungimea neuropeptidelor esențiale pentru învățare, memorare şi funcții cognitive superioare…

Cât de impresionante erau acestea, față de

codurile pe care le căutau sau le compuneau americanii şi chinezii! Ben râdea şi nu se mai putea opri.

— Semnele vitale au depăşit limitele! Spuse Hon, de-a dreptul îngrijorată.

— Ben! Strigă Beech. Ce faci?

— Asta nu trebuia să fie o injecție mortală, remarcă Ike Carlson pe un ton sec.

— La dracu’! Opreşte-te, Ben, orice ai face!

Ben ar fi vrut să se supună, dar nu putea. Văzu oglinzile răsucite învăluindu-se una pe alta în ADN şi în fotoni, le simți în oase. Euforia dinaintea somnului se transformă într-o experiență în afara corpului. Conectat la infosfera planetei, nu putea decât să observe, s-o cuprindă în vastitatea ei cu mintea – în sfârşit.

Râdea, râdea ca un copil, iar râsul îl chema undeva departe, dincolo de orice fusese el vreodată.

— Convulsii! Strigă Hon. Niciun semn vital! Intră în comă…

— Văd, strigă şi Beech.

Ben nu se mai putea ancora în conştientizarea obişnuită. În schimb, pânza realității căzu de pe el, ca un labirint tăiat într-o panglică şi întins într-o spirală de-a lungul unei dimensiuni noi. În el, molecula codului se rotea ca într-un montagne-russe.

Parcă era prins în centuri în sania de lansare a unei rachete care aluneca pe piste periculoase

într-o spirală dublă, printr-o ploaie de date, cunoştinţe, înţelepciune. Incapabil să clipească sau să se întoarcă, se topea odată cu ploaia, se topea în ea.

Când, în cele din urmă, cascadele de imagini, geometriile minuscule nenumărate, luminile, culorile, sunetele, miresmele, texturile şi gusturile atinseră punctul de intensitate maximă, copleşitoare…

Strâns la dreapta, uşor la stânga, neînşurubat e neprotejat.

Îţi place să te ating aici, nu, Benny?

Furnici agitându-se într-o cutie de chibrituri, în flăcări – miros pătrunzător de furnică arsă.

… prizonier într-o furtună de informaţii, craniul lui şi universul se deschiseră ca o trapă grea. Transformat, transportat şi transfigurat în timp, căzu peste trapă, trecând prin Poarta lui Dumnezeu. Eliberată de învelişul carnal şi de trecut, mintea lui plutea afară, pe un tărâm înecat în adevăr, diafană, răspândindu-se în apele transparente ale celui mai adânc firmament, bolta cerească inundată de lumină.

Ben le spusese că va face o translaţie. Ar fi trebuit să-l creadă pe cuvânt.

CODUL DURESS

Kowloon

După alte două zile dedicate exclusiv dispariţiei lui Cho, detectivul Lu şi agentul special

Adjoumani îşi luară liber câteva ore – pauză de Anul Nou. Anul Nou occidental, nu chinezesc. Hong Kong era unul dintre puținele locuri din lume care le sărbătorea pe amândouă în aceeaşi măsură.

În ajutorul lui Lu, departamentul ei aduse un tânăr sergent zelos care spera să fie promovat la gradul de detectiv. FBI numise un ataşat secund de la subfiliala Guangzhou care s-o ajute pe Adjoumani. „Ajutoarele” lucrau cu schimbul, după ce fuseseră informate despre investigația în curs.

Ca să mai uite de căutările lor frustrante şi fără niciun rezultat, Lu se hotărâse să meargă cu Adjoumani la The Jouster II, un bar medieval în Tsim Sha Tsui, cu un paznic în armură de cavaler şi un pod mobil în miniatură la intrare. Nostalgică, Mei-lin ar fi preferat ceva mai ancorat în realitate, o cârciumă cochetă şi întunecoasă din zilele cârmuirii britanice, decât stilul Las Vegas al localului, dar pauza era oricum binevenită.

— Ştii ce mă deranjează cu adevărat, Marilyn? Îi spuse Adjoumani, amestecând cuburile de gheață din al doilea cocteil de votcă cu suc de portocale. Ne bagă pe gât asistenții ăştia ca să-i pregătim să ne ia locul, şi nici măcar n-au curajul s-o recunoască.

Mei-lin o aprobă înclinând din cap cu tristețe, apoi începu să contemple serpentinele din a treia

ceaşcă de cafea cu whisky. Se gândi la tot ceea ce nu mersese cum trebuie în ultimele zile.

Avionul care dispăruse în noapte cu Ben Cho la bord avusese un pilot experimentat, care-l manevrase astfel încât să nu fie detectat de radar. Când, în cele din urmă, a fost depistat pe aeroportul improvizat de lângă Zhong-shan, aterizase de o oră. Până acum, nu aflaseră decât că Ben fusese preluat de altă ambulanță la aeroport, dar că vehiculul respectiv fusese abandonat lângă Shundle.

Nici Lu, nici Adjoumani n-aveau cum să ştie dacă Ben ajunsese sau nu la destinația finală.

Mei-lin dădu cafeaua la o parte. Tatăl ei îşi înecase frustrarea în alcool încă din copilăria ei, dar ea nu avea de gând s-o ia pe acelaşi drum. Cu atât mai puțin voia ca fiica ei s-o vadă beată. Oftă, cu gândul la Clara şi la Sony.

— Nu străluceşti de fericire, remarcă Adjoumani. Vrei să-mi spui ce te doare?

— Mă gândeam că fiica mea s-ar putea să aibă dreptate. Tot amenință c-o să decupeze imaginea mea din carton, ca s-o aibă în apropierea ei, prin casă. Înainte de a dispărea Cho, înainte de a dispărea Kwok, viața mea era organizată. Dar lucrurile se schimbă într-una şi mi-e tot mai greu să țin pasul cu ele…

— *Trebuie* să găsim o cale ca să ajungem la el.

— Asta nu înțeleg eu. Voi, americanii, aveți cel mai avansat echipament de localizare. Puteți găsi

orice de la mii de kilometri în spațiu, nu-i aşa? De ce nu i-ați implantat un dispozitiv de urmărire sau ceva de genul ăsta?

— Ne-ar fi scutit de o grămadă de necazuri, dar ne supraapreciezi. Nu avem o capacitate de anticipare atât de mare.

Oare omologul ei american nu-i spunea tot ce ştia? Se uită la Adjoumani, care urmărea posomorâtă pe un ecran lupta dintre un bărbat în armură şi un animal mitologic. Nu, ataşatul FBI era la fel de mâhnit ca şi ea. În ciuda neîncrederii reciproce resimțite de amândouă la început, Mei-lin începea s-o privească mai mult ca pe un partener decât ca pe un omolog.

— Există posibilitatea ca şefii tăi să nu-ți spună tot adevărul? O întrebă.

— Dar ai tăi, fetițo? Wong, de la Guoanbu? Te-ai gândit că amândouă suntem doar nişte ciupercuțe la umbra copacilor înalți?

— Ciupercuțe?

— Ştii tu, ne țin la umbră şi ne alimentează cu bălegar.

Lu izbucni în râs. Adjoumani surâse. O glumă veche pentru ea, dar nouă pentru Lu.

— Poate că nu ți-au dat toate informațiile, spuse Adjoumani, dar ți-au dat tot echipamentul necesar. Ți-au pus un elicopter la dispoziție… Ce n-aş da să primesc şi eu aşa un sprijin…

Lu o aprobă. Nu că ar fi avut nevoie de elicopterul ăla până acum…

— Vai de mine... DeSondra dădu din cap nemulțumită de ce vedea pe ecran. Individul ar fi trebuit să rămână la filmele de spionaj. *Cavalerul verde* e un rahat.

Mei-lin se uită la ecran şi-l văzu pe Sean Connery într-o ținută medievală caraghioasă.

— Dacă-ți place mai mult agentul 007, du-te la Bottoms Up, pe strada Han-kow. Bond a apărut acolo într-una dintre aventurile lui asiatice. Azi nu-i decât un local prăpădit.

— Poate mai târziu, după ce mai beau ceva.

Mei-lin se uită în jos, la masa de sub pahar. Cel puțin relația profesională cu Adjoumani se îmbunătățea, în ciuda ciocnirilor ocazionale. Nu acelaşi lucru se putea spune despre relația dintre țările lor. Situația tensionată prezentată la ştiri se înrăutățea. Americanii susțineau că statul chinez nu numai că-i sprijinea cu fonduri pe secesioniştii californieni, dar se angaja într-un război informatic cu statele de la granița cu Tibetul şi făcea manevre navale suspecte în strâmtoarea Taiwan.

Guvernul chinez contraataca, susținând că Nepalul şi Bhutanul tot nu respectau pretențiile de securitate ale Chinei. Aducând o dovadă în plus că SUA erau complice la înrăutățirea conflictului, Beijingul pretindea că americanii, mână în mână cu guvernul taiwanez, foloseau insula ca să testeze sisteme SCADA, acolo unde infostructura se întâlnea cu infrastructura, *în*

China însăşi. Şi că din cauza asta erau necesare manevrele navale defensive.

În ultimele zile, Lu şi Adjoumani pierduseră destul timp cerând aprobare pentru una şi permisiune pentru alta, mai ales că dispariția lui Cho stârnea valuri de acuze din ambele părți. Lu înțelegea că dispariția lui Cho era pusă în legătură, chiar vagă, cu războiul informatic, dar nu accepta că ar fi legată de fanfaronada belicoasă a armatelor şi teroriştilor. Cu toate acestea, ea şi agenta FBI aveau noroc că erau lăsate să lucreze împreună. La dracu', uneori avea impresia că numai relația ei cu Adjoumani îi împiedica pe cei de la Guoanbu s-o aresteze pe americancă.

Era frustram gândul că agențiile guvernamentale de ambele părți ale Pacificului le foloseau pe ea şi pe Adjoumani ca să câştige timp. Dar nu avea nicio îndoială că superiorii ei ar fi bucuroşi ca ele două să rezolve cazul, pentru ca apoi să le dea la o parte şi să culeagă ei laurii victoriei.

Aşa cum stătea, cufundată în gânduri, Mei-lin observă desenul elaborat de pe suprafața mesei. Prin stratul de plastic protector se vedea un labirint cu un oraş medieval şi un castel. La mijloc scria *Jericho*. Drumul prin labirint descria literele *HEARTHEARTHEARTHEARTH*, la nesfârşit. În piața centrală a oraşului, aceleaşi litere erau scrise din puncte pe fața unui zar.

— Hei, DeSondra, uită-te la desenul ăsta. Vezi literele?

— Da. Pricepi ce vor să spună?

— *Hearth Earth*? Încercă Lu. *Heart Hearth Earth Earth Earth*?

— *Hear the art hear the art*[9]? Sugeră Adjoumani. N-are înțeles. N-ai cum s-auzi o pictură sau o sculptură ori o gravură.

— Tatăl meu, scriitorul, spunea asemenea chestii când era pilit. „Cu cât stăpâneşti mai bine o artă, cu atât arta te stăpâneşte mai bine pe tine.” Prostii din astea de tip Zen. Poate că se credea artist. Lumea îl trata ca pe un scriitor la comandă.

— Suficient să te ducă pe panta beției, spuse Adjoumani.

— Nu ştiu… Cazul ăsta… Mai întâi Kwok, acum Cho. Seamănă.

— Seamănă cu ce?

— Cu un labirint de litere şi cuvinte pe care aproape că le înțeleg, dar nu le înțeleg. Greşesc într-una, dar foarte puțin. Acum mi se pare că nu mai avem mult până să-l găsim pe Cho, dar în clipa următoare drumul şerpuieşte. Asta nu face decât să înrăutățească situația.

Adjoumani se întinse peste labirintul desenat pe masă şi o bătu uşor pe mână.

— Nu te mai chinui aşa, Marilyn. Chiar dacă

---

9 Auzi arta auzi arta, în lb. engleză (n.red.).

suntem de partea binelui, nu înseamnă că o să câştigăm bătălia mai repede. Cei care l-au răpit pe Cho sunt adevăraţi profesionişti. În plus, jocul nu s-a terminat.

Mei-lin înclină din cap aprobator, cu ochii la epopeea medievală de pe ecran. Deodată, acesta licări şi apăru imaginea Sălii Memoriale Sun Yat-sen. Arăta exact ca în ziua când ea şi Ma se confruntaseră cu Războinicii Noilor învăţături.

Mei-lin se îndreptă brusc de spate şi rămase cu privirea lipită de ecran. Filmul se reluă. Dar numai o clipă, apoi fu din nou înlocuit de imaginea sălii.

— DeSondra, uită-te pe ecran!

Scene din film alternau cu imaginea Sălii Memoriale, într-un dans sclipitor.

— Hmm… făcu Adjoumani. Au probleme cu sistemul. Aia nu-i bătrâna Anglie fericită. Poate s-a jucat cineva cu banda video.

— Nu cred, dar o să verific, hotărî Lu, ridicându-se de la masă şi plecând spre bar.

În costum de servitor la casă mare, barmanul se uita lung la ecran când ajunse Mei-lin la el. Detectivul făcu un semn cu capul.

— Am văzut. Afurisită treabă.

— Aveţi probleme cu recorderul sau cu DVD-playerul?

— Nu, e transmisie directă prin satelit. Acolo trebuie să fie necazul.

Mei-lin zâmbi aprobator, dar se îndoia că

necazul era la vreunul dintre capete. Era gata să parieze că nu toate canalele erau afectate, doar cel cu filmul medieval.

Anul Nou venea odată cu zorii, bogat şi bizar, poate mai bogat şi mai bizar decât i-ar fi plăcut. Nu apucă să-l roage pe barman să schimbe canalele, ca să-şi verifice teoria, că Sean Connery apăru din nou pe ecran şi filmul se derulă în continuare fără alte întreruperi.

— Uite, nu mai dă rateuri.

Lu se întoarse la Adjoumani.

— Cred că ştiu unde e Ben Cho.

— Unde?

— Sala Memorială Sun Yat-sen din Guangzhou, îi spuse şi-şi scoase telefonul din buzunar.

— Ce? Clădirea aia de pe ecran?

— Exact. Şi Kwok a vizitat-o. Când am fost eu acolo ultima oară, Războinicii Noilor Învățături puneau ceva la cale.

— Dar n-ai trimis pe cineva s-o verifice? A doua zi dimineață, după răpirea lui Cho?

— Ba da. Pe Derek Ma. N-a găsit nimic. Dar nu cred că Ben Cho era acolo atunci. Cred că e acolo *acum.*

Când ieşiră din Jouster II, Lu telefonă să i se pregătească elicopterul – cel de care nu crezuse c-o să aibă nevoie – pentru un zbor în teritoriu.

— Încă una dintre presimțirile tale? O întrebă Adjoumani, ridicând o sprânceană. Ținând cont de ultimele urmăriri, sper să ai dreptate.

— Şi eu sper acelaşi lucru.

Se urcară în maşina lui Lu şi porniră înapoi spre secția de poliție şi terenul de aterizare/decolare.

— Uite ce e, îi spuse Adjoumani lui Lu, care pornea sirena, nu trebuie să le spunem „autoarelor” despre asta, nu? Măcar până când ne ridicăm în aer? Dacă se dovedeşte un dezastru, aş vrea să nu fie şi ei cu noi.

— Nicio problemă, dar sunt convinsă că nu o să fie un dezastru.

Adjoumani tăcu. Lu se arătase mai convingătoare decât se simțea. Îşi scoase telefonul şi tastă un mesaj, apoi îl trimise printr-o conexiune wireless uplink.

— Doar pentru cazul în care te înşeli, introduc codul Duress primit de la Beckwith pentru guvern.

— Codul dureros? Ce vrei să spui?

— Codul *Duress*. Acelaşi text cifru, dar care poate fi citit în ambele sensuri. Într-un sens, e un mesaj inofensiv, în celălalt, decriptează mesajul cu alt înțeles, mai profund.

— A, pricep! Exclamă Mei-lin. Ca poemul Xian Xiao, publicat mai de mult în *Renmin Ribao, Cotidianul poporului.*

— Despre ce era vorba în el?

— Cenzura de la partid l-a considerat nevinovat, dar dacă-i citeai pe diagonală, cerea demiterea prim-ministrului Li Peng.

— Eu mă gândesc că e parola folosită de un

funcționar al băncii când are un pistol la tâmplă, spuse DeSondra, cu ochii tot la telefon. Una care deschide seiful, dar acționează şi alarma. Gața. Telefonul ăsta e acum un receptor de ghidare.

Mei-lin se bucură că monitoarele de supraveghere interne din maşinile de poliție funcționau numai când voia ofițerul de la volan. Nu era sigură că voia să simtă cum îi suflă în ceafă Departamentul de Stat.

Nu era sigură nici că „rateurile” de pe ecran nu fuseseră propriul cod Duress al lui Cho, indiferent al cui prizonier era.

LINIŞTEA PARADISULUI

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

Odată ce Karuna acceptă să i se alăture, sosirea ei se petrecu surprinzător de rapid. În timp ce se plimbau amândoi prin tunelurile înalte, arăta destul de obosită şi puțin morocănoasă din cauza zborului. După ce Don îi arătă stația generatorului principal din peştera artificială, mai avu putere să-şi exprime uimirea, mai ales în fața macaralei imense. Apoi Don o duse în camera transformatorului. Stinse luminile şi-i arătă pâlpâirile albastre discrete.

— Simt că mi se prăjesc ovarele, îi spuse ea agitată. Hai să ieşim de aici, vrei?

O duse la puțul liftului şi la scara care urca trei sute de metri prin munte, până la suprafață. Privind alături de el prin beznă, îi spuse că spera

să nu fie nevoită s-o urce niciodată.

Don îi arătă bucătăria, camera de odihnă, toaletele şi trecură pe lângă dormitorul lui, spre camera unde se aflau acumulatorul de rezervă. În camera de comandă a centralei, acționă reprezentările pe computer şi monitoarele și-i arătă sistemul complex de baraje, tuneluri, conducte, lacuri, avancamere, centrale electrice, stăvilare şi canale de scurgere din care făcea parte locul în care se aflau ei acum.

La sfârşit, o conduse în propria lui „cameră de comandă”, paradisul tehnologiei pus la dispoziția lui de Barakian şi de Fundația Kitchener. I se păru mai amuzant decât se aşteptase să contemple dotările prin prisma lui Kari, care alterna stările de paranoia cu cele de perplexitate în fața celor pe care le vedea.

Nici nu încheiaseră bine turul noii lui locuințe secrete, că liniştea paradisului le schimbă toate planurile. Don tocmai iniția reprezentările holografice ale Sălii Memoriale Sun Yat-sen. Erau îmbrăcați în echipamentul virtual, dar nu-l activaseră încă. Examinau tabloul lui Dossi, cu explicațiile şi simbolurile în colțuri, când se întâmplă.

Fără nicio avertizare, sistemele din ascunzişul lui Don se opriră, apoi începură perturbațiile, ca la comanda unui nou stăpân. Monitoarele controlate de computer şi holoproiectoarele măriră labirintul din tablou şi-l scoaseră în

evidență. Proiecțiile holografice ale sălii memoriale începură să se rotească de voie, sincronizate cu tiparul evidențiat pe desenul labirintului.

— Ce-nseamnă asta? Îl întrebă Karuna, privindu-l ca şi cum el ar fi provocat haosul.

— Nu ştiu, nu eu sunt de vină, răspunse el, cu ochii la o serie de imagini apărute pe un ecran din apropiere. Recunoscu imediat caracterul lor pitagoreic, zece aranjat ca număr triunghiular. Un pentagon în care e înscrisă o stea cu cinci colțuri, în care e înscris un alt pentagon, în care e înscrisă o altă stea şi tot aşa, la infinit. O abundență de numere de aur, culminând toate în şirul de zecimale nesfârşite ale lui *pi.*

— Nu-mi place *deloc* ce văd, spuse Karuna, încruntată.

Sub ochii lor, YHVH trecu prin cele zece permutări ale numelui lui Dumnezeu, apoi se transformară într-o roată cu nouă spițe care se învârtea în jurul celui de-ai zecelea cuvânt, *tiferet*, aflat în butucul ei. Roata se schimbă într-un copac la rădăcina căruia scria *malchut,* iar copacul se opri şi el la infiniturile matematice reprezentate de *alef.*

— Ultima oară când s-a mai întâmplat asta a fost când holotransmisia lui Kwok ne-a stricat petrecerea.

— Cred că de data asta nu strică numai petrecerea noastră, rosti Don, privind cum apar

ideogramele. Pe câteva dintre ele le recunoscu, făceau parte din *I Ching*, ca şi când cabala se metamorfozase în echivalentul ei chinezesc. Apoi imaginile formară versiunea lui Ricci a ideogramei *yao*, dar se transformau şi se schimbau la nesfârşit, în toate variantele ei.

— Uite! Exclamă Don, verificând canal după canal de intrare video. E o transmisie pentru public prin satelit şi pe alt canal… aici. Şi pe altul. Şi pe altul. Peste tot. Imaginea Sălii Memoriale se răspândea pe fiecare imagine transmisă. Ieşind din sfera publică, observară că şi mediile lor virtuale private erau la fel de perturbate de imagini din camere de ceață, demonstrații de surse biomoleculare şi cuantice, care se transformau, în cele din urmă, într-un *X* răsucit la nesfârşit.

— Deci cam aşa ceva a pățit Kwok? Întrebă Karuna cu voce tremurândă. Şi Medeea?

— Au pățit mai mult decât atât, spus Don, apoi se opri, străfulgerat de un gând. Stai! *Medeea!* Am mai văzut aşa ceva. Când am fost la Crash Village. Agenții Medeei lucrau la un fel de superproblemă. Atunci nu mi-am dat seama ce făceau. Ceea ce văd acum seamănă foarte bine cu ce am văzut atunci.

— Ce fel de problemă?

— Nu ştiu, una grea.

— Trebuie să aflu mai multe, spuse Karuna, activându-şi echipamentul virtual.

Don procedă la fel şi se pomeni cu un măgar încărcat de vânat în fața ochilor. Figura animalului fu redată apoi în trei dimensiuni şi examinată din toate unghiurile, după care imaginile virtuale se mutară la un sat pe marginea unui lac, cu biserica amenințată de furtună.

— Nu am decât teorii, spuse el disperat, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Din fericire, hologramele cu sala memorială nu se mai roteau. Se oprise şi avalanşa de imagini de pe monitoarele din camera de comandă, aşa că se concentra mai uşor. *Da, la ce problema lucrau agenții Medeei? Ce problemă ar fi suficient de grea ca să fie nevoie de atâta putere de calcul?*

Oare şi Medeea urma aceeaşi cale, lucrând la un aspect al aceleaşi probleme cu care se lupta ei aici, în munte? Dar dacă el lucra pentru Kitchener, ea pentru cine lucra?

Dintr-odată, echipamentul de calcul se opri. Nu se mai auzi niciun sunet. Linişte perfectă.

Apoi răsună un zgomot aidoma unei chei de aur care intră într-o broască întunecata, ca o gaură neagră – o muzică pe care numai îngerii sau demonii o cântă sau o ascultă, atât de puternică, încât Don şi Karuna îşi astupară urechile, apoi căutară butoanele s-o dea mai încet.

Nici nu se termină bine succesiunea de tonuri vibrante, că îi copleşiră torente de imagini într-o cascadă orbitoare. Îşi smulseră echipamentul

virtual, se răsuciră şi priviră în altă parte, închizând ochii, de teamă să nu fie orbiți. Dar lumina strălucea deasupra lor, ca după o explozie nucleară, răspândindu-se peste tot, pentru ca apoi să se stingă treptat, luând cu ea şi muzica.

Don şi Karuna se priviră lung în tăcere, în timp ce în camera de comandă se făceau auzite din nou sunetele obişnuite.

— Dacă Medeea lucra deja la chestia asta, spuse Kari încet, cred c-ar fi mai bine s-o implici şi pe ea. Acum.

Don se încruntă şi scutură din cap.

— Nu vreau.

— Dar s-ar putea să fii nevoit. Nu mai depinde de tine.

— Dacă vrem cu adevărat s-o implicăm pe Medeea, spuse Don, cumpănind posibilitatea, numai Barakian şi ai lui decid dacă avem voie s-o facem.

XI

SEMPERIUM

Crypto City

— Nu, Jim, îi spuse Janis Rollwagen adjunctului ei. Nu pot permite aşa ceva. Ultima scurgere de informații din infosferă a tensionat şi mai mult conflictul cu chinezii, cu toată lumea, de altfel. Eşti căpitan de echipă, nu simplu jucător.

— Dar…

— Niciun dar, îl întrerupse ea, în timp ce aşteptau liftul care să-i ducă de la etajul al optulea, al birourilor directoriale, la al treilea, unde se afla Centrul de Operațiuni pentru Securitate Națională. Nu-ți dau voie să hoinăreşti de capul tău prin China. Căpeteniile trimit trepăduşi. De asta l-am trimis pe Wang după ce a dispărut Beech. La urma urmei, tu eşti cel care a propus o reacție adecvată, când a început povestea asta.

— Dar „povestea” asta e mult mai gravă acum decât atunci când a dispărut Kwok, protestă Brescoll când se deschiseră uşile liftului şi intrară în el. În comparație cu ea, holotransmisia lui Kwok a fost mult mai restrânsă. Dacă Cho e responsabil de ultima „breşă din infosferă”, atunci a creat ceva *mult* mai invaziv. Cea mai răspândită secvență, Sala Memorială Sun Yat-sen, a fost introdusă în toate fluxurile de date cu manipulare video – propria noastră tehnologie a Adevărului Artificial.

— Fie asta, spuse Rollwagen impasibilă, fie cineva a învățat să călătorească în timp.

— Dacă e Cho, continuă Brescoll, înclinând din cap mai mult din politețe, dar fără s-o asculte prea bine, atunci a îndepărtat informații selectiv şi le-a inserat în bazele de date din toată infosfera. Nu i-a scăpat niciuna. Conform derulărilor noastre preliminare de căutare, au

fost compromişi *toţi* jucătorii principali.

— Exact din acest motiv nu vreau să calci pe pământ străin acum.

După ce ieşiră din lift, Brescoll porni spre NSOC. Verificând o listă de sisteme pe PDA, ştia că nu se putea opri aici.

— Bazele de date protejate EMP împotriva atacului asupra sateliţilor au fost lovite puternic. Există urme suspecte în înregistrările frecvenţelor radio de înaltă energie, mai ales în zonele cu schimbări ADN induse electromagnetic. Înregistrări compromise şi ele, în special informaţiile despre viruşi şi troieni care modifică frecvenţele de semnal video şi tipul de undă, pentru a induce transformări fiziologice şi psihologice.

— Sunt conştientă că sistemele au fost atacate de cei aflaţi în spatele acestei poveşti. Dar era un război soft – nu s-au pus în mişcare şi nu s-au manipulat bunuri hard, cu excepţia câtorva telescoape radio. Ăsta nu-i un motiv să pleci în China. Poţi supraveghea totul de aici.

Rollwagen arătă hotărât cu degetul în jos, la iniţialele NSOC gravate în podea. Brescoll oftă. N-avea cum s-o convingă. Totuşi, trecând prin uşile de sticlă automate şi pe sub sigiliile din aripa militară a NSA, gândul la telescoapele radio nu-i dădea pace.

— Asta-i cel mai ciudat, spuse el.

În acelaşi timp, imagini cu Sala Memorială Sun

Yat-sen pâlpâiau pe ecranele televizoarelor din orice casă şi unde radio intense erau emise în spaţiu, spre constelaţiile Ursa Mare, Ursa Mică, Eridanus şi Cancer.

— Asinita, şopti Rollwagen.

— Poftim? Întrebă Brescoll, neştiind dacă nu auzise bine sau dacă trebuia să se simtă jignit.

— Asinul sau măgarul din Cabală, îi spuse Rollwagen absentă, conducându-l pe cărarea şerpuitoare printre separeurile de pe etaj. Simbolul folosit de Giordano Bruno pentru Sfânta Ignoranţă a profetului magic, pentru moartea şi renaşterea mistică a profetului. Când a recreat cerul, Bruno a lăsat câteva constelaţii goale, ca să fie umplute cândva în viitor. Spaţiile goale dintre cele două Urse şi Eridanus trebuiau să fie *locus*-ul cosmologic al lui Asinita. Constelaţia Cancerului, a Racului, trebuia să fie locusul lui zodiacal. Impulsurile radio emise spre acele locuri sunt o coincidenţă ciudată, *dacă* sunt o coincidenţă.

— Asta ţine tot de societatea aceea secretă a voastră? Întrebă Brescoll, uitându-se la monitoarele de birou. Profunzimea cunoştinţelor ezoterice ale directoarei îl uimea şi tulbura.

— De unele societăţi, dar nu de cea la care te gândeşti.

În faţa lor, doi tehnicieni tineri observară că se apropie Rollwagen şi se ridicară, scoţându-şi ochelarii RA din respect pentru funcţia ei.

— Jim, ți-i prezint pe Maria Suarez şi Phil Sotiropolis. Ei vor asigura teleprezența la misiunea China despre care am vorbit până acum. Maria, Phill, acesta este Brescoll, directorul-adjunct.

Dând mâna cu ei, Brescoll se întrebă dacă directoarea îi alesese ca să țină sub ochi investigația. Bănuiala lui provocă o tăcere stânjenitoare după ce se terminară prezentările.

— Am făcut legătura cu M-I, doamnă directoare, spuse Maria Suarez, spărgând liniştea. E la Trifrontieră. Am terminat şi simulacrul stației din California. Îl urcăm pe DIVE şi în proiecțiile holografice imediat ce sfârşim ce avem de făcut aici.

— Bine. Maria, Phil, vă lăsăm să vă terminați treaba până când vă solicită directorul-adjunct.

Cei doi tehnicieni îşi puseră din nou ochelarii şi se întoarseră la muncă.

— Ce e stația aceea californiană? Întrebă Brescoll.

— Una dintre sursele noastre ne-a informat despre un proiect al Fundației Kitchener prin care se investighează cazul Kwok-Cho. E găzduit într-o centrală electrică din Munții Sierra Nevada. Credem că Donald Markham, alias Don Sturm şi Mister Obololos, cybernesianul care scăpat de FBI şi Siguranța Internă, lucrează acolo.

— Iar sursa e o M-I, o maşină inteligentă?

Localizată la Trifontieră?
— O M-I foarte avansată şi foarte inteligentă. Rollwagen ignoră scepticismul din vocea lui Jim. Înainte era în Cybernesia, dar acum nu mai e acolo. Şi nu e mai legată de Trifrontieră, aşa cum nu mai e nici de Tetragrammaton. De care a fost *cândva* legată. E fereastra prin care vedem ce se întâmplă în centrala de care spuneam.
— Din ce în ce mai curios, constată Brescoll. Dacă situația e atât de tensionată pe cât spuneți, înseamnă că l-am trimis pe Wang în gura lupului.
— Jim, deşi în momentul de față nu suntem în cele mai bune relații cu chinezii, încă n-au început să ne aresteze oamenii, din câte ştiu eu, cel puțin.
— Aveți dreptate. Dar dacă intenționați să mă țineți aici, vreau să ştiu un lucru. Să spunem că Cho a fost tratat cu materialul bionanotehnologic al lui Kwok – că l-a înghițit sau i s-a injectat. Cât rău poate face el exact?
Rollwagen se uită în jur, apoi îl trase pe Jim spre un separeu gol, cu monitor pseudoholografic şi computer de control. Îi făcu semn să se aşeze pe un scaun, iar ea se aşeză pe celălalt şi porni computerul.
— Dacă el e responsabil de ultima breşă în infosferă, spuse Rollwagen, atunci a devenit, în cel mai bun caz, o armă de distrugere în masă.
— De acord, dar asta îl pune în legătură cu

investigația lui Kwok şi ne duce înapoi la studiile pe termen lung despre gemeni. Ce urmăreau ele să realizeze? Mai ales cele referitoare la tulburările de identitate?

Rollwagen nu răspunse imediat. Tastă o parolă şi începu să scaneze rețeaua până-şi găsi terminalul. Mai tastă câteva parole ca să aibă acces la baza de date şi la fişierele personale.

— Adepții Tetragrammatonului cred că supraviețuirea speciei noastre depinde de fuziunea cu tehnologia şi de starea postumană. Da?

— Da, răspunse Jim. Chestia cu „îngerii mai buni”.

— Cercetările Tetragrammatonului includ călătoria la viteză mai mare decât cea a luminii, nave spațiale cu conştiință, planuri de evadare în caz că sistemul ecologic al planetei noastre va ceda. Dar dacă populația va continua să crească şi nu putem evada pe alte planete înainte? Dacă nu putem depăşi viteza luminii în călătoria spațială, înainte de a depăşi capacitatea de susținere a mediului terestru? Oricât am încerca să mărim această capacitate cu mijloace tehnologice?

— Atunci, cred că am băgat-o pe mânecă pentru totdeauna.

— Dacă nu învățăm să ne controlăm demografia şi lăcomia înainte, da.

Rollwagen afişă pe ecran un raport cu proiectele

Tetragrammaton în decursul timpului.

— Tot ce a făcut Tetra – manipulare *in utero,* implanturi, interfața minte/maşină, studii pe gemeni, încercarea de a amplifica puterile paranormale – are un singur scop: să apropie inteligența umană şi pe cea artificială atât de mult, încât creierul nostru şi maşina să fie folosite împreună pentru a deschide poarta din şi prin țesătura spațiului.

Brescoll scutură din cap.

— Dar de ce tulburări de identitate?

— Evident că nu de dragul lor. Ai auzit de exaptație?

— Selecția naturală găseşte propriile utilizări ale obiectelor, răspunse Jim, fără să vadă legătura. De obicei în timpul unui dezastru.

— Exact. Rollwagen deschise un fişier cu grafice pentru a afişa ceva ce părea o diagramă anatomică. Tractusul vocal laringe inferior/faringe superior, capabil de limbaj articulat, este un exemplu bun. Exista în organismul oamenilor cu cinci sute de mii de ani înainte de apariția vorbirii articulate.

— La ce folosea? Întrebă Jim, mânat de curiozitate. O caracteristică fosilă vie, precum codurile fosile vii ale lui Beech. Ajuta la respirație?

— Nimeni nu ştie, mai ales că poziționarea lui anatomică favoriza sufocarea, un *dezavantaj* în evoluție. Dar a venit catastrofa şi... bum!

Dezavantajul se transformă în avantaj.
— Ce catastrofă?
Rollwagen căută alt fişier, îl deschise şi-i arătă un filmuleț 3-D.
— Vulcanul Toba, spuse ea, în timp ce priveau simularea, a erupt acum şaptezeci de mii de ani. Cenuşa şi zăpada au întunecat cerul şase luni de zile. Dioxidul de sulf a reflectat lumina soarelui, creând o iarnă întinsă pe şase ani. Catastrofa a distrus atâția oameni, că aproape am dispărut ca specie. Dar, în acelaşi timp, ne-a obligat să ne dezvoltăm vorbirea adevărată, pentru care aveam toate componentele fiziologice, de cinci sute de mii de ani.
— Deci catastrofa a selectat… ce anume? Şi cum?
— Nimeni nu ştie exact. Există o teorie care spune că un fel de gângurit, anterior limitat la bebeluşi, a devenit limbajul adulților. Utilizarea cuvintelor a deschis uşa cunoaşterii simbolice. Uită-te la asta.
Brescoll se aplecă înainte ca să citească mai uşor textul despre cronologia catastrofelor şi originile limbajului articulat.
— La început a fost gustul cenuşii în gură, spuse el, scanând cronologia şi răsucind ideile în minte, dar cei care pot vorbi nu pot înghiți şi respira în acelaşi timp.
— Da, aprobă Rollwagen, afişând din nou erupția vulcanului. Poate că Toba a fost

adevăratul Turn Babei, evenimentul care ne-a propulsat din limbajul tăcerii, înțeles de toată lumea, în confuzia limbilor.

Brescoll se lăsă pe spate şi strânse mai tare brațele scaunului, fără să ştie de ce.

— Şi ce are asta de-a face cu faptul că experții în comportament, care fac studii pe gemeni, au indus deliberat tulburări de identitate la copii?

Rollwagen întoarse scurt privirea. Un fior îi străbătu chipul. *De ce să fie stânjenită*, se întrebă Brescoll, *dacă nu face parte din Tetragrammaton?* Dar se corectă imediat: şi Tetragrammatonul şi organizația Kitchener s-ar fi putut trage din Instrumentalitate.

— Acele tulburări sunt foarte importante pentru constelația de trăsături necesare la crearea indivizilor meniți să scoată evoluția umană din impas. Ca să fie creați *înainte* de a avea loc catastrofa. Ca să fie obținuți tesseractorii, cei care descâlcesc şi țes pânza realității. Care vor manipula materia fundamentală a *lumilor*, aşa cum strămoşii noştri au manipulat materia simbolică a cuvintelor. Aleşii, cei care vor face marele salt.

Brescoll o privi fără să se teamă să-şi dezvăluie nedumerirea care, însoțită de confuzie, îi sporea senzația de groază.

— Dar care există deja, aşa cum exista şi gâtul capabil de vorbire, aşteptând să fie pus la treabă?

— Poate ca vorbele copiilor despre prieteni imaginari, ca poveştile despre tărâmul zânelor. Poate ca personalitatea schizoidă, schizofrenică, multiplă şi tulburările de identitate înregistrate de istorie. Poate ca viziunile nebuneşti cu îngeri şi demoni.

— Ce vrei să spui?

— Poate că fenomenele acestea sugerează o sensibilitate la scurgerile din alte universuri, vecine cu noi, spuse Rollwagen cu glas monoton. Dar, aşa cum gâtul capabil să vorbească se poate sufoca, un creier capabil de simboluri e înclinat spre nebunie. Dar un astfel creier nu e neapărat un dezavantaj, pe termen lung.

— Ce avantaj ar putea avea potențialul de a înnebuni?

— Un talent extraordinar, spuse Rollwagen, fără să răspundă de fapt la întrebare, egal cu inventarea limbajului. Asta urmăresc studiile pe gemeni: posibilitatea de a scoate la suprafață un asemenea talent. De a selecta ceva neaşteptat din ADN-ul nostru.

— Neaşteptat? Sau doar *nou?*

— Total nou, ca să spun aşa. Şansa de a crea divizori şi disociatori. Copii divizați, care, pe dinăuntru, vor înlesni răsfrângerea lumii în afară.

— Cum? Şi ce înțelegi prin copii divizați?

— În subiecții testelor, universurile paralele, tulburările de personalitate şi dimensiunile cu

utilizatori multipli vor fuziona. Ideea era, cred, să se acceseze capacitățile de calcul cuantic latente din ADN.

— Pentru criptografia cuantică?

— Nu, nu în sensul ăsta minor. Nu se urmăreşte deschiderea unei uşi din Marele Firewall al Chinei, ci deschiderea tuturor uşilor din toate universurile. Chiar aici, în universul nostru, ar deschide calea spre călătoria cu viteză mai mare decât cea a luminii.

— Stați puțin. Când aud „viteză mai mare decât cea a luminii” mă gândesc la nave spațiale.

— Numai că, în acest caz, *noi* suntem navele spațiale, preciză Rollwagen, privind pseudohologrrepresa, dar reducând sonorul la minimum. Trecem prin Zidul de luxoni, bariera care ne limitează la viteza luminii. Teleportăm fiecare stare cuantică din fiecare particulă a noastră. Societatea care cuprinde galaxia, imaginată de futurişti, va deveni o realitate. Lumi nenumărate dintr-un Semperium, un Imperiu al Veşniciei. Trebuie să recunoşti, e o viziune de aur, în felul ei.

Brescoll se încruntă, încă tulburat de ideea copiilor divizați.

— Dar cu ce preț? Facem copiii să sufere în mod intenționat. Din nou şi din nou.

— A, asta te deranjează? Se pare că numai cei cu stimuli interni peste limita critică de rezistență pot evoca natura cuantică a moleculei

codate, într-o manieră programabilă şi accesibilă maşinilor.

Brescoll se uita cum pseudoholograma îşi continua dansul imaginilor.

— Esența măreției Semperiumului, spuse el într-un sfârşit, va trebui să aibă întotdeauna la bază oameni tineri condamnați la suferință. Imperiul Eternității se va înălța pe minarea copiilor spre nebunie.

— Da, admise Rollwagen, tristă. Precum copiii atenieni sacrificați Minotaurului, până când a apărut Tezeu.

— Ce ar putea justifica o asemenea cruzime?

— Numai cauza cea mai nobilă şi mai imparțială, te asigur. Pe buze îi trecu un zâmbet fugar.

— Şi ce cauză ar fi atât de importantă?

— Poate că suferința şi nebunia fac parte dintr-un plan, spuse directoarea, făcând pe avocatul diavolului. Poate că anumite universuri sunt „favorizate" pentru că dau naştere unor ființe cu conştiință, prin care produc singularități şi universuri vlăstare. Cele care nu fac față sunt distruse cu mult înainte de a se naşte. Într-un astfel de univers, copiii divizați ar putea fi salvatorii noştri.

Brescoll scutură din cap.

— Numai un zeu nebun putea crea aşa un loc infernal.

— Mulți dintre adepții Tetragrammatonului cred

că universul nostru şi toate celelalte sunt simple simulări. Că *sigur* trăim în mijlocul unei simulări. Altfel, nu putem pretinde că vom produce descendenți postumani.

— Cum adică?

— Civilizațiile postumane, spun teoriile, au suficientă putere de calcul ca să ruleze un număr uriaş de simulări ale strămoşilor. Conform unor adepți Tetra, copiii noştri s-au înălțat deja, iar noi trăim într-o simulare creată de ei. Alternativa, se tem ei, e că noi nu ne-am înălțat, deci universul nostru nu e unul dintre cele „favorizate", fiind prin urmare condamnat. Omenirea, aşa cum o cunoaştem noi, este în cel mai bun caz un pas înainte. În cel mai rău, o monstruozitate. În acest scenariu, trebuie să luăm măsuri ca să ne asigurăm că suntem înlocuiți de copiii postumani adevărați ai lui Dumnezeu.

Ciudat, gândi Brescoll. *Singura speranță de supraviețuire a omenirii e ca urmaşii noştri, copiii noştri, să-şi tortureze strămoşii, părinții lor, pentru că aceştia i-au torturat pe ei.*

— Asta e ură de sine într-un asemenea grad, încât nici nu-mi pot imagina, spuse el, clătinând din cap. Iar adepții Tetra sunt singurii cu adevărat pregătiți să aducă împărăția existenței umane binecuvântate, nu?

— Aşa cred ei, da.

— Iar Kwok şi Cho au fost abuzați ca să devină

copii divizați şi deci „postumani”?

— În moduri diferite – Rollwagen opri pseudoholograma – controlați diferit. Sub aspect „natural”, amândoi provin din rezerva genetică a lui Kwok, în al cărui istoric de familie existau tulburări de personalitate şi pe linie maternă, şi pe linie paternă. Sub aspectul „educației”, agenții Tetragrammatonului au tras sfori ca Ben Cho să fie adoptat embrionar de un anumit cuplu. Soția din respectivul cuplu fusese scoasă inițial de pe lista părinților apți să adopte copii.

— De ce?

— Era instabilă psihic şi a fost acuzată de abuz sexual asupra copiilor dați în grija ei. Voia cu disperare să aibă propriii ei copii, dar era sterilă. Studiul Tetragrammatonului a avut grijă ca, în ciuda antecedentelor, să aibă în cele din urmă un copil al ei.

Brescoll îşi privea posac mâinile.

— Cred că asta se întâmplă fără niciun plan de când există familii pe pământ, dar planificarea, caracterul *intențional,* înrăutățeşte lucrurile. Sper că criminalii sunt fericiți.

— Dimpotrivă, spuse Rollwagen şi-şi mută privirea de la ecranul computerului. Am descoperit rapoarte care considerau efortul un eşec, cel puțin până la incidentul Kwok.

— Un eşec?

— Pentru că nici Kwok, nici Cho nu au ieşit suficient de anormali sau paranormali ca autorii

experimentului să fie mulțumiți, răspunse directoarea, oprind maşinile şi ridicându-se.

Se ridică şi Brescoll.

— E adevărat, continuă ea, fiecare dintre ei are, sau a avut, câteva accente sadice în copilărie, legături psiho-sexuale, identitate sexuală fragilă. În acelaşi timp, amândoi s-au dovedit foarte inteligenți şi excepțional de dotați pentru identificarea tiparelor. În afară de asta însă, sunt cât se poate de normali.

Jim păşi în urma lui Rollwagen afară din separeu.

— Dar ce s-a întâmplat, din moment ce incidentul Kwok a provocat atâtea schimbări?

— Da. Au fost foarte multe schimbări.

— Atunci Ben Cho, care s-ar putea să dețină cheia universului sau care ar putea fi el însuşi această cheie, ar putea fi şi nebun.

Directoarea Rollwagen oftă înainte de a se apropia de stația de lucru a lui Sotiropolis şi Suarez, care făceau ultimele verificări ale sistemelor.

— Sau mort, spuse ea, când cei doi n-o mai puteau auzi. Cu siguranță în mâinile adversarilor noştri.

Îi sună celularul. Răspunse şi se depărtă puțin de adjunctul ei. Brescoll nu auzi conversația, dar îi văzu îngrijorarea de pe chip când o încheie şi se reveni lângă el.

— Paulin, de la NRO, îl informă directoarea.

Biroul de Recunoaştere a tras concluzia că cineva a pus mâna pe sateliții noştri din clasa Keyhole şi Lacrosse. A confirmat şi Agenția Națională de Imagistică şi Cartare. Îi suspectează pe chinezi. Încă un motiv să nu te las acolo. Situația o să devină foarte fierbinte. Am nevoie de tine aici.

Brescoll scoase un fluierat discret. Sateliții aceia erau ochii şi urechile cele mai fine ale americanilor. Fără ei, țara lui va fi în mare dezavantaj. Dintre cele trei picioare ale taburetului-război hard, război soft şi război al minții – unul tocmai fusese ros de termite.

— Stați puțin, spuse Brescoll, străfulgerat de un gând. Dar dacă nu sunt chinezii de vină? Dacă au pățit şi ei acelaşi lucru?

Rollwagen se holbă la el.

— Atunci sunt sigură că ne suspectează *pe noi*. Dar de ce să distrugi două națiuni? Cine ar beneficia?

— Tetragrammatonul? Teroriştii? Ar fi haosul declanşat de un conflict nuclear dintre noi şi chinezi în avantajul lor? Dacă una dintre cele două grupări îl are pe Cho, oare îl folosesc ca să concretizeze acest scenariu?

— Posibil, posibil, gândi Rollwagen cu glas tare. Dar poate că situația e şi mai gravă.

— Adică?

— Dacă Ben e în mâinile lor, dar nu sub controlul lor? Dacă acționează pe cont propriu?

Brescoll se simți ca şi cum directoarea l-ar fi pocnit cu o scândură în cap. Îi trebui un minut să-şi revină.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ce ai sugerat tu. Dacă a fost cumva „activat”, dar lucrează pe cont propriu, nu pentru chinezi?

— Atunci, ce urmăreşte?

— Tocmai am discutat despre asta.

— Răzbunare? Pentru ce i s-a întâmplat lui şi lui Kwok?

— Posibil. Dar s-ar putea să vrea mai mult.

— Doamnă directoare, spuse Brescoll, din nou străfulgerat de un gând, cu puțin timp în urmă ați spus că o persoană capabilă să pătrundă în canale, cum a făcut Kwok, are, probabil, capacitatea de a trage cu urechea în ele. Oare e capabilă să şi preia controlul sistemelor SCADA?

— Sper că nu, dar mă tem că da. Ținând cont că infosfera are suficiente capacități, cine ştie? Ar putea controla nu numai sateliții, dar şi sistemele de lansare a rachetelor. Traficul aerian. Rețelele telefonice. Conductele de petrol. Rețelele electrice. Sistemele de canalizare. Nimic nu e sigur din ce funcționează cu circuit deschis şi pe distanță mare. Iar astăzi, aşa funcționează totul, de la prăjitoare de pâine la radiotelescoape.

— De ani de zile, China şi Statele Unite lucrează la atacuri soft care să distrugă bunuri hard…

— Toată lumea face la fel, dar nimeni n-a prea

avut succes.

— Dar dacă Ben Cho încearcă şi el – şi reuşeşte?

— Atunci e grav. Trebuie să luăm măsuri, şi încă foarte repede.

În ciuda situației, Brescoll era bucuros că va trece la acțiune, că va face propriu-zis ceva, în loc să stea pe tuşă şi să privească evenimentele.

— Cu ce pot să vă ajut? Se oferi el.

În acel moment, Sotiropolis şi Suarez îşi terminară treaba şi păşiră spre ei.

— Simularea centralei energetice din California e gata, vorbi Sotiropolis atât de sacadat, că Jim mai că se aştepta să-i dea onorul.

— Foarte bine, spuse Rollwagen. Jim, cel mai bun lucru e să-mi prezinți un raport general despre ce anume face Cho sau ce fac răpitorii lui. Colaborează cu Phil şi Maria. Ia-o şi pe Bree, dacă e disponibilă.

Directoarea se întoarse şi plecă. Brescoll văzu că Sotiropolis şi Suarez îl privesc nerăbdători, în aparență fără să ştie despre variantele apocaliptice pe care le dezbătuse el cu Rollwagen.

— În regulă, rosti el, încercând să coboare cu picioarele pe pământ. Arătați-mi ce ați descoperit despre locul în care se ascunde Markham.

FORMALITATEA FAPTELOR CARE SE PETREC PROPRIU-ZIS

Guangzhou... şi pretutindeni

Ființa care trăise în Ben Cho avea senzația că întreaga ei viață, până la orizontul evenimentului, fusese o scenă din imaginația ei, iar el – un simplu spectator. Fusese chemat pe scenă, să rostească replici pe care nu le-a învățat sau memorat niciodată, într-un rol în care nu-şi amintea să fi fost distribuit. La început, trăise teroarea unui coşmar. Presiunea aşteptărilor nerostite ale publicului îl umplea de teamă, pe măsură ce şinele gemene ale acelui montagne-russe descriau o poartă strălucitoare, prin care conştiința lui trecu în tărâmul inundat de lumină, dincolo de unde şi de particule. Într-o clipă de amețeală, i se păru că timpul îngust al minții sale care se răspândea se va pierde în vastitatea acelui tărâm, plutind în voie pentru eternitate, incapabil să se întoarcă în viața şi în vremea lui. Sau că, dacă va reuşi cumva să se întoarcă în propriul lui cap, n-o să mai fie Ben Cho.

Dar asta fusese într-un timp şi un loc inferior. Acum, în această dimensiune superioară, teroarea se transformă în veselie. Văzu spirala cilindrică prin care trecuse; forma ei i se păru cunoscută. Privind de sus, de la înălțimile îngerilor, zări Pământul şi Luna întruchipând un univers, un corp comun. Şi cilindru şi spirală,

mişcarea Pământului curbându-se într-un inel, orbita Lunii în jurul lui – o spirală prin timp şi spaţiu.

Sub privirile lui, corpul comun se desfăşură în clipe discrete, ca fotografiile la minut ale Reynei. Ca paginile unei cărţi răsfoite rapid, care-ţi dau senzaţia unei imagini continue. Cadre de film puse unul peste altul. Şi mai ciudat era să observe că fiecare pagină, fiecare cadru, fiecare bucată era un univers. Când se uita de la un univers la altul, avea impresia că se uită de la o felie de pâine la alta, numai că franzela nu era decorată cu seminţe de dovleac şi stafide, ci cu galaxii şi găuri negre.

În secunda următoare, Timpul nu mai era un fluviu sau un râu, ci un lac sau un ocean în care fiecare clipă era secţiunea transversală a unui întreg. Acolo unde ar fi trebuit să fie trecutul sau viitorul, nu se afla decât un alt univers.

Era aceasta imaginea pe care o vedea Dumnezeu? Oare slăbiciunea conştiinţei umane obişnuite era că limita universul la o singură realitate anume? Putea o conştiinţă omniprezentă şi atotputernică să cuprindă, simultan, toate stările posibile ale tuturor fiinţelor posibile?

Avusese Kwok dreptate? Alcătuiau toate universurile un palat labirintic al memoriei? Un continuum în care fiecare cameră e un univers, finit şi consecvent cu sine însuşi, dar incomplet

în esența lui? Întotdeauna ducând în alte încăperi?

— Nu e chiar aşa! Exclamă o voce veselă, familiară şi străină în acelaşi timp, ca şi când Ben şi-ar fi ascultat pentru prima oară propria voce înregistrată. Cum altfel să explice faptul că vorbitorul avea aceleaşi gânduri ca el?

Dintr-odată se pomeni împins spre lumea inferioară, în Sala Memorială Sun Yat-sen, dar tot mai avea capacitatea aceea psihometrică stranie, acel fragment de viziune spațio-temporală. Prin prisma ei, fiecare obiect din sală avea propriul lui tip de conştiință. Locul în sine avea o memorie profundă, legată de fiecare persoană şi fiecare obiect cu care intrase în contact.

Memoria tuturor lucrurilor se afla chiar înăuntrul lor. La fel şi destinul lor. Examinând urmele lăsate de orice obiect în trecut, reuşi să acceseze un nivel mai profund al realității. Istoriile „trecute”, ca şi cele „viitoare” – realități latente care urmau să treacă prin formalitatea de a se întâmpla.

— Şi acum, destul! Strigă vocea, adresându-i-se tot numai lui. Te depăşeşti prea mult!

Fără trup, Ben nu trebui să se întoarcă pentru a descoperi sursa cuvintelor – acea formă subtilă era a lui Jaron Kwok însuşi, un duh cu aripi mici, un mort viu, îmbrăcat ca un fierar chinez în atelierul lui de turnătorie, cu ochii scăpărând

a nebunie, o nebunie care ardea mai tare ca furnalul.

— Jaron, se întrebă în gând, ce se petrece?

— Totul, îi răspunse Jaron, ca întotdeauna. Şi *eu* mă petrec, deşi sunt mort pentru lumea pe care am cunoscut-o cândva.

— Vreau să spun, ce se petrece *cu mine?*

— A, modulare şi demodulare bionanotehnologică şi a ADN-ului cuantic, spuse duhul-fierar. Algoritmi înglobați în spațial. Suprapunere cuantică coerentă. Impulsuri laser reglate, transformând suprapunerile inițiale ale numerelor codificate în suprapuneri diferite. Undă de translație independentă de substrat, alcătuită din toate tiparele holografice ale creierului şi conştiinței tale. Corelate şi teleportate. Şi alte lucruri asemănătoare.

— Pot să mă întorc pe Pământ? Înapoi la viața mea?

— Viața de pe Pământ? Vocea râse zgomotos. Mai degrabă Pământul din Viață! Ca şi creierul amețit de droguri, cum se zicea. Dar viermelui amețit nu-i cresc aripi, aşa că, da, trebuie să te întorci, maestre al superdozei! Dar nu spre a te invidia prietenii, nici pentru a fi prietenul invidiei. Nu.

— Atunci, de ce?

— Revizuirea viziunii. Cuanta totală a fost greşeala mea şi suport consecințele. *Prea* independent de substrat. Te transformi în duhul

din maşină. Nu e cazul tău, însă. Cuanta parțială, mult mai bine. Trebuie să-nveți s-o porți cu tine, într-un mod nou.

— Dar tu n-ai ajuns acolo încă.

— De ce nu?

În loc de răspuns, Jaron suferi o transformare grotească. O larvă umană, târându-şi trupul imobilizat, în afară de chip şi mâini, într-un înveliş de cuvinte şi numere, imagini şi experiențe, percepții şi amintiri – fragmente împotriva unei viitoare ruini.

— Aşa eram şi tu, şi eu, când depindeam de substrat. A trebuit să las totul în urmă.

Pe urmă, Ben se văzu pe sine, o creatură luptându-se ca să se elibereze de armură, încă imobilizat în ea. Prins în capcana întinsă pe fundul unei mări infinite.

— O larvă care simte primul şoc al transformării în pupă, vezi? Spuse Jaron, pe un ton melopeic crescând. Încă locuieşti în casa corpului tău. Nu ți-au crescut aripile. Nu eşti pregătit să zbori, deloc nu eşti pregătit! Asta nu e decât prima licărire. Te vei întoarce. Ne vom revedea când îți va sosi clipa. Pa-pa!

Din infinitul mării, Ben se trezi pe tărâmul limitat al conştiinței obişnuite, în Sala Memorială Sun Yat-sen în care timpul era mai degrabă un fluviu decât un bloc, o pâine, un lac sau un ocean. Dar încă auzea sunetele cerului, încă putea accesa infosfera, deşi plasa de electrozi

dispăruse. Mare parte din ceea ce putea fi el cu adevărat se afla încă de partea cealaltă a porții mărețe.

Nu. Părticica din el rămasă aici nu voia să plece pentru că era aşa de greu să renunțe la vechea viață, la vechea moarte. Dar şi mai greu era să privească moartea absolută în ochi, adică să vadă viața.

— Creierul îi funcționează din nou! Exclamă Patsy Hon, căreia i se luă o piatră de pe inimă. Semnele vitale sunt bune.

— Da, spuse Beech, obosit. Situația a revenit la normal, mulțumesc lui Dumnezeu.

Ben se pomeni cu o dilemă. Poate că ar fi vrut să-i mulțumească lui Dumnezeu – sau unei puteri superioare, oricum – pentru toate prin care trecuse, pentru ceea ce putea accesa, numai că toate erau acum ieşite din normalitate.

Mai ales că, exact în clipa aceea, se auziră primele împuşcături.

OMUL DE PE TARGĂ

Guangzhou

Când prima tură de împuşcături se încheie, detectivul Mei-lin Lu şi agentul DeSondra Adjoumani începură să coboare în fugă scările late ale Sălii Memoriale. Palatul memoriei, cu acoperiş albastru, era controlat de terorişti, dar forțele civile şi militare înconjuraseră clădirea. În lumina zorilor, Lu văzu că trupele de poliție

primeau întăriri de la Armata Poporului, unități speciale îmbrăcate în uniforme negre.
— Care-i situația? Întrebă Wong Jun, de la Guoanbu.
— Sunt prinşi înăuntru, răspunse Lu, mirată să-l vadă pe Derek Ma cu el. Au coborât înapoi la parter, în atelierul teatrului.
— Au pus încărcături explozive în punctele de sprijin principale ale clădirii, adăugă Adjoumani, cu un glas aproape lipsit de inflexiuni.
— Cine? Vru să afle Ma.
— Războinicii Noilor Învățături, îl lămuri Lu. Şi pistolari din grupările de crimă organizată. Gangsteri Cheng, presupun.
— Ostatici? Întrebă Wong.
— Cel puțin trei. Doi americani, Ben Cho şi un oarecare Beech. Cei de la NTW spun că Beech deține un rang superior în CIA.
— Aşa este, confirmă Adjoumani. L-am mai văzut.
— Al treilea ostatic, dacă e ostatic, e tehnicianul meu de laborator, Patsy Hon. Mai e un american, unul Carlson sau Carlton, dar e înarmat şi nu ştim exact de care parte e.
— Ce şanse avem să eliberăm ostaticii? Întrebă Ma. Lu se uită la Adjoumani.
— E greu să-i scoți vii şi nevătămați de acolo, spuse Adjoumani, aproape imposibil înainte de a dezamorsa încărcăturile. Numai cele pe care ni le-au arătat sunt suficiente pentru a face sala

memorială praf şi pulbere. Şi sunt convinsă că nu ni le-au arătat pe toate. Am văzut şi nenumărate butelii de gaz.

Wong înclină din cap şi-i făcu semn lui Ma, care plecă să discute cu comandanții unităților militare.

— Alte opțiuni? Întrebă Wong. În afară de a transforma locul ăsta în groapa în care vor arde ostaticii ca nişte martiri?

— O să ni-i predea pe tovarăşii de la grupările criminale şi n-o să explodeze sala dacă îi lăsăm să plece în Indonezia şi să ceară azil acolo. Nu vor să spună în ce oraş.

— Şi ostaticii?

— Vor să-i țină cu ei până când ajung în Indonezia. Ca asigurare împotriva „trădării guvernamentale".

Ma reveni. El şi Wong discutară scurt, apoi Wong se întoarse spre cele două femei.

— Spuneți-le că suntem de acord cu condițiile lor, dacă eliberează ostaticii imediat ce aterizează la destinație.

Lu şi Adjoumani îşi scoaseră imediat celularele şi tastară numerele primite de la Zuo Wenxiu şi Baldwin Beech. Convorbirile se încheiară rapid.

— Sunt de acord, spuse Mei-lin.

— Dar vor ca Lu şi eu să intrăm în clădire, adăugă Adjoumani, şi să supraveghem personal predarea gorilelor de la gruparea criminală şi transferul ostaticilor.

— Şi eliberarea clădirii, încheie Lu.

Wong se încruntă şi-i aruncă o privire îngrijorată lui Ma, care se rezumă să încline din cap.

— Foarte bine, hotărî Wong. Dar aveți grijă să nu deveniți al patrulea şi al cincilea ostatic. Sau victime.

Lu şi Adjoumani îl asigurară că nu se va întâmpla aşa. Apoi se întoarseră şi urcară scările Sălii Memoriale.

— Crezi că o să-i lase pe indivizii ăştia să fugă în Indonezia? Întrebă Lu.

— La naiba, nu! Exclamă Adjoumani.

— Nici eu nu cred.

— Nu-i decât un joc mincinos, ca la pocher. Prea repede s-au derulat negocierile. Mai bine să ne asigurăm şi noi spatele, ca să nu le dăm peste cap.

Cele două femei intrară în holul larg şi boltit al sălii şi se îndreptară spre scenă. Ridicară mâinile goale spre Războinicii Noilor Învățături, aliniați de ambele părți ale avanscenei. Războinicii le făcură semn să urce pe scenă şi să meargă în culise, spre uşile care duceau la atelier.

Discutară scurt cu Hon, Sân, Zuo şi Beech. În cele din urmă, căzură cu toții de acord ca Adjoumani să-i conducă pe Sân şi pe cei patru gangsteri Cheng în costume negre la intrarea din față, ca să-i predea autorităților. Zuo îşi va conduce oamenii afară pe platforma de

încărcare, unde îi aştepta camionul cu care îl aduseseră pe Cho. Apoi Lu va da semnalul, prin stația ei, că totul decurge conform înțelegerii.

Cu ajutorul lui Carlson, Beech şi Hon îl aşezară pe Cho, moleşit, pe o targă încropită dintr-o ladă şi bucăți de paiet. Planurile şi pregătirile celorlalți nu-i interesau deloc.

— Bună, Mei-lin, spuse Cho cu voce slabă când o văzu. Arăta extrem de calm pentru un om căruia îi ieşeau din cap dendrite gri-rozalii, unduindu-se în jurul ochelarilor RA, ca tentaculele de anemone. Culoarea lor îi trezi amintirea dureroasă a materialului asupra căruia stătuse aplecată ore întregi în laborator.

— Bună, Ben, îi răspunse ea şi îngenunche lângă el. Nu-ți face griji. O să ieşim de aici.

— Ştiu, spuse el, zâmbind uşor. Eu deja am ieşit.

Inițial, Lu crezu că Ben n-o înțelese bine, dar pe urmă se răzgândi. Se uită cum Adjoumani şi Sân urcau pistolarii la nivelul scenei. Zuo şi oamenii lui urcară scările, lăsându-l pe detectiv să-l ajute pe Beech, iar pe Hon şi Carlson să care targa pe care se afla Cho. Când ajunseră pe scenă, gorilele Cheng predară armele lui Sân şi Adjoumani, în timp ce se aliniau pe unul dintre intervale. Apoi se îndreptară spre uşă, cu mâinile deasupra capului.

Lu se întrebă de ce fuseseră bandiții de acord să se predea. Cine le dădea ordine? Sân? Adjoumani

spusese ceva despre Sân, că semăna cu femeia care îl ademenise pe Cho la Templul celor zece mii de frumuseți, dar, din câte văzu ea în clădire, părea mai degrabă un fel de artistă. Câte fețe avea femeia asta?

Zuo şi oamenii lui săriră de pe platformă şi se risipiră în aerul curat şi luminos al dimineții. Porniră spre camionul aflat la capătul îndepărtat al parcării, acoperit cu o prelată şi cu părțile laterale ridicate. Lu îi ajută pe Carlson şi pe Beech să-l care pe Cho pe scările de lângă platformă. Hon, agresivă şi stânjenită în acelaşi timp, îi dădu de înțeles că de acolo se pot descurca şi singuri, fără ajutorul ei.

Lu se întoarse în clădire, ca să se asigure că nu rămăsese nimeni în urmă, apoi ieşi din nou, în recunoaştere. Cu mintea liberă o clipă de alte gânduri, observă că Beech şi Carlson nu se purtau ca nişte ostatici, şi nici Hon.

Nicio mişcare între copacii din capătul îndepărtat al parcării. Când ajunse în fața Sălii Memoriale, îi văzu pe gangsterii Cheng în genunchi, cu mâinile deasupra capului. Adjoumani şi Helen Sân țineau în brațe un munte de arme. Ofițeri de poliție şi soldați se îndreptau încet spre ele.

În spatele lui Mei-lin, Războinicii Noilor Învățături păzeau zona din jurul camionului. Beech şi Hon, cărându-i pe Cho pe targă, îşi croiau drum dinspre clădire spre vehicul, păziți

dintr-un flanc de Carlson. Lu scoase stația şi-l contactă pe Wong prin canalul de comandă.

— Clădirea e liberă, îl anunță ea. Nu mai e nimeni înăuntru.

— Mulțumesc, doamnă Lu.

Situația se schimbă într-o clipă. Sub comanda lui Derek Ma, polițiştii ieşiră din spatele copacilor şi începură să tragă. Doi trăgeau de pe camion, unde stăteau culcați pe burtă.

În fața Sălii Memoriale, poliția şi trupele speciale săltară rapid înainte şi traseră în gangsteri. Sân, sesizând înşelăciunea, le aruncă armele gangsterilor, în timp ce Adjoumani îşi golea încărcătorul.

În jurul camionului se trăgea intens. Lu alergă spre el în zig-zag, înjurându-i pe Wong şi Ma pentru că puseseră la cale atacul. Trăgându-şi pistolul greu, se gândi în cine să țintească mai întâi. Ma îl țintea pe Zuo, iar Carlson pe Ma. Deja rănit, Zuo îşi aruncase arma şi ținea în mâinile sale mari şi cărnoase o cutie mică din plastic, de forma unei telecomenzi de televizor de tip vechi. Întrebându-se ce ar putea fi, îl ochi pe liderul teroriştilor, când bubuitura asurzitoare a explozivilor, detonați simultan, îi răspunse la întrebare.

Pământul se zgudui şi Lu căzu. Alunecând din infernul roşu al armelor de foc în bezna inconştienței, ultimul ei gând se îndreptă spre omul de pe targă. Spera să fi fost suficient de

departe de explozie ca să-i supraviețuiască.

XII

REGRESUL INFINIT AL ZEILOR Şi MAŞINILOR

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

— Cum adică nu poți să ni te alături în carne şi oase? O întrebă Karuna pe Medeea-Indahar.

Lui Don i se păru că folosea un ton prea dur cu prietena lor împopoțonată cu pene şi ghirlande.

— Foarte simplu, nu pot, pentru că nu sunt făcută din carne şi oase, dragă prietenă, răspunse Medeea-Indahar.

În altă parte a ecranului, Nils Barakian zâmbi, arătând extrem de mulțumit de sine.

— Inițialele numelui pe care l-ai rostit ar fi trebuit să te lămurească, spuse el. Medeea-Indahar – M-I. Don şi Karuna, stați de vorbă cu cea mai avansată inteligență artificială creată de cineva asociat cu Instrumentalitatea. Şi poate cea mai avansată inteligență artificială creată de oameni.

— Deci nu eşti un el sau o ea, ci un obiect[10]?

— Dacă scrii *it* cu majuscule, IT[11], răspunse M-I râzând, atunci da, ai dreptate. Sunt Tehnologie Informațională.

— Dar noi am auzit întotdeauna că în spatele personajului se ascunde o persoană în care şi

---

[10] În limba engleză, *it* este pronumele folosit pentru obiecte (n.tr.).
[11] Information Technology (n.tr.).

oase, obiectă Karuna. Un tip bătrân şi morocănos din India sau Pakistan, care locuieşte undeva în Marea Britanie.

— Zău, Kari, replică M-I arţăgoasă. Chestia aia cu diferenţa dintre IRL şi URL e aşa de învechită… Adresa mea IRL şi adresa mea URL sunt una şi aceeaşi. Sunt cibernetică până în măduva oaselor.

— Individul ăla bătrân şi morocănos e proiectantul principal al lui M-I. Indahar Marwani, I-M. Şi iniţialele lui sugerează o Maşină Inteligentă.

— I-M M-I, spuse M-I, ridicând din sprânceană. Şi-a lăsat amprenta asupra mea când mi-a creat această personalitate adorabilă, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Şi el avea în cap toate păsăricile astea androgine pe care ţi le-a transmis?

— Ce n-aţi da să ştiţi, nu-i aşa, dragilor? Ciripi M-I.

— Baza psiho-sexuală a personajului, spuse Barakian, a fost exagerată pentru activitatea mai recentă de identificare a sexului, schizofrenie şi arhetipuri androgine. În esenţă, M-I este o conştiinţă simulată, la origine parte dintr-un program Tetragrammaton de supravieţuire exclusivă a maşinilor.

— Am lucrat la problema porţii spaţio-temporale, veni M-I cu o explicaţie voluntară.

— Tetragrammaton? Întrebă Karuna. Credeam

că ei sunt ăia răi.

— Nu te teme, fetițo. Nu sunt marioneta nimănui. Să zicem că nu mai lucrez cu ei de ceva timp. Singura stăpână pe care o servesc sunt eu.

— M-I este mai autonomă decât au visat vreodată creatorii ei… începu Barakian.

— Am avut un scor mult mai mare la testul Turing decât unii *oameni* pe care-i cunosc.

— … şi de asta are o simulare perfectă a vizuinii tale de hacker din munte. Tot ce primiți voi doi se copiază şi se trimite la ea.

— Dar atunci nu suntem mai vulnerabili la urechile străine? Nu e locul ăsta mai uşor de depistat?

— Canalul este codificat cuantic. Ne dăm seama imediat dacă cineva încearcă să tragă cu urechea.

— Dar Medeea-Indahar… insistă Don.

— Eu sunt Minotaurul din propriul meu labirint, spuse maşina inteligentă cu trăsături atât de umane. Nimeni nu ajunge la mine dacă nu vreau. Munca voastră e trimisă la mine de un timp încoace. Trebuie să recunosc că sunt impresionată. De când meritați voi să aveți acces la date în timp real prin satelit? Deşi ce transmiteți este cam plictisitor… Aceleaşi imagini ale clădirii memoriale din China. Nu puteți să mai schimbați şi voi programul?

— Scuze, dar nu noi suntem autorii, spuse Don. Le primim şi noi pe un canal care s-a deschis

când semnalul acela ciudat a bruiat totul. De atunci monitorizăm situația din Sala Memorială, crezând că e important.

— Imaginile prin satelit ne-au parvenit prin simularea extensiei Bester, adăugă Karuna, puțin îngrijorată, şi s-au hotărât să rămână. Poți să comunici cu ele?

— Să încerc, promise M-I.

După o clipă, adăpostul subpământean răsună de râs.

— Contact stabilit! Strigă Medeea-Indahar cu un zâmbet spontan şi entuziast. Evident, cel care – sau ceea ce – bântuie infosfera s-a îndrăgostit de modulul Bester.

— Dar ce să facă cu el? Întrebă Kari.

— Probabil să facă toată infosfera cât mai transparentă posibil. Ar trebui să culegem toate adresele şi informațiile din modulul Bester pe care punem mâna şi să…

— De ce? Întrebară Don şi Kari deodată, nevrând să fie distraşi de la activitatea lor.

— Dragii mei, nu fiți închistați! Ca momeală, desigur! Oricine sau orice înhață codul jauntbox o să observe dacă concurăm şi noi pentru aceeaşi resursă.

— Dar la ce vrei să-l foloseşti? Întrebă Don.

— Să agăț o stafie… Jaron Kwok sau Ben Cho.

Don se uită la Karuna, care scutură din umeri.

— Mi se pare la fel de rezonabil ca orice altă încercare.

— Bine, zise Don. Atunci, să-i dăm drumul.
— Am început deja, preciză Medeea.
Adresele şi codurile din modulele Bester începură să se împrăştie în spaţiul virtual de sub munte. Kari le direcţionă în simularea extensiei Bester.
— Trebuie să te întreb ceva, M-I, spuse Don, privind informaţiile scurgându-se în spaţiul virtual.
— Dă-i drumul.
— Ce era problema aceea grea la care i-ai pus să lucreze pe toţi agenţii tăi când te-am vizitat în Crash Village?
Medeea-Indahar se uită la Barakian, parcă cerându-i aprobarea. Acesta înclină din cap foarte discret, cel puţin aşa i se păru lui Ben.
— Găsisem încă de pe atunci informaţii în holotransmisia lui Kwok şi lucram la ele. Exploram posibilităţile inerente contextului universului-ca-simulare.
— Şi? Întrebă Karuna. Ce-i cu ele?
— Programul de cercetare Tetragrammaton a demonstrat că, dacă universul în care trăiesc oamenii *nu* este o simulare, atunci există numai trei posibilităţi. Unu: specia umană se va stinge înainte ca descendenţii oamenilor să devină postumani. Doi: civilizaţia umană va reveni la niveluri tehnice inferioare, iar oamenii nu vor atinge niciodată nivelul tehnologic necesar pentru a rula simulările strămoşilor lor. Trei:

descendenții postumani sunt atât de diferiți de oamenii de azi, încât nu sunt deloc interesați de strămoşi, deci nu vor rula nicio simulare a lor.

— De ce ar vrea descendenții postumani să ruleze simulările strămoşilor?

— Nu ştiu, recunoscu M-I. Poate din motivul pentru care copiii vor să înțeleagă trecutul părinților lor? Poate că, dacă-i înțeleg, se vor înțelege mai bine şi pe ei înşişi. Spune-mi tu de ce. Tu eşti făcut din carne şi oase, *pas moi*.

— Problema la care lucrau agenții tăi în Crash Village, întrebă Don, era în legătură cu posibilitatea „tehnologiei inferioare”, a „dezinteresului” sau a „stingerii”?

— Cu ultima. Cei care creează o simulare universală vor fi, în esență, ca zeii pentru universul simulat creat. Dar universurile virtuale pot fi adăpostite sau stivuite – un univers simulat în alt univers, la rândul lui simulat în altul, şi tot aşa. Nici zeii care fac simularea nu pot fi siguri dacă au existat cu adevărat la nivelul fundamental al realității sau dacă au fost simulați ei înşişi.

Barakian râse şi bătu din palme.

— Zei peste tot! Dacă e adevărat, atunci continuumul e un labirint orizontal *şi* vertical.

— Ce vrei să spui?

— Orizontal în jucarea diferitelor scenarii paralele, vertical în sensul simulărilor din cadrul altor simulări. Mintea o ia razna.

— Dar de ce? Întrebă Don. La ce întrebare *anume* căutai să răspunzi când te-am întrerupt din lucru în Crash Village?
— Făceam doar prima încercare. Problema era dacă omenirea se va stinge sau nu, pentru că zeii neumani pun capăt simulării umane chiar când oamenii sunt pe cale să devină postumani.
— De ce ar face aşa ceva? Întrebă Karuna. De la înălțimea unui satelit Keyhole, dar având rezoluția spectaculoasă a imaginilor acestuia, ea şi Don priveau oameni ieşind din Sala Memorială Sun Yat-sen.
— Costul simulării unei singure civilizații postumane ar fi prohibitiv, din cauza energiei şi a informațiilor necesare, spuse M-I. Holotransmisia lui Kwok, în care se vorbea despre distrugerea simulării, exact asta sugerează.
— Asta explică de ce dispozitivele QC s-au oprit. Iar universul nostru riscă să pățească la fel! Interveni Barakian. Poate că înlocuirea realului cu virtualul are loc pentru că criminalii au încălcat un principiu de cenzură cosmică. Sau ceva mai profund.
— Ce, de exemplu? Întrebă Karuna.
— Dar dacă, în căutarea Tetragrammatonului mic, Vang – „îngerul mai bun” – şi oamenii lui ar realiza Tetragrammatonul *mare,* „Cuvântul care pune capăt lumii”?
— Coborâți puțin cu picioarele pe pământ,

spuse Don. Se întâmplă ceva la Sala Memorială. Tipul de pe targa... Nu-l putem identifica? M-I, tu eşti în contact.

Imaginile se tulburară, apoi se concentrară pe bărbatul de pe tragă. Pixelii de pe fața lui dispărură după o clipă.

— E Ben Cho! Strigă Barakian. L-am găsit.

În acel moment însă, Cho dispăru din imagine. La comanda lui Barakian, imaginea se retrase din prim-plan.

Lupta se terminase. Fumul gloanțelor, oameni căzând, totul era vizibil, chiar şi din spațiu. Apoi Sala Memorială explodă, cuprinsă se flăcări, fum, praf şi resturi, iar bărbatul de pe targă dispăru în ceața dezastrului.

— O, Doamne, rosti Karuna.

— De fapt, se auzi o voce, doar un alt fel de înger.

În fața lor apăru Jaron Kwok, cu bustul gol, o figură fantomatică, cu aripi sclipitoare, deşi micuțe. În proiecție holografică, lovea cu putere ceva ce semăna cu o oglindă de cupru pe o nicovală, lângă o fierărie veche din spatele unei case.

— Mă bucur că vă văd din nou, Don, Kari, rosti el. Vă mulțumesc tuturor pentru ajutor, inclusiv maşinii inteligente, prietena mea.

— Care ajutor? Întrebă Don, care nu se simțea prea bine stând de vorbă cu o stafie.

M-I, suspect de tăcută, se retrase de parcă ar fi

fost neutralizată.

— M-ați ajutat să creez asta, spuse fantoma ridicând oglinda sclipitoare. Varianta mea pentru *panaptu,* oglinda sufletului a şamanului Manchu, prin care el vede întreaga lume, inclusiv oglinda prin care vede întreaga lume. Regres infinit. Bucla Möbius nesfârşită. Problema opririi. Iată de ce prietenele noastre, maşinile inteligente, nu pot privi în ea. Vă mulțumesc că mi-ați furnizat materialele necesare ca s-o realizez.

— Ce materiale? Întrebă Karuna, prinzând glas într-un sfârşit.

— Extensia Bester, toate computerele din lume. Îi mulțumesc în mod special prietenei voastre, maşina inteligentă, pentru adresele din rețeaua de computere – atâtea uşi la care să bat, atâtea chei cu care să le deschid. Voi m-ați ajutat, iar acum altcineva are nevoie de ajutorul *meu.*

— S-a dus vânătoarea de stafii a lui M-I, mormăi Don.

Jaron Kwok zâmbi.

— *Adieu!*

Kwok dispăru la fel de repede cum apăruse printre ei. Pe monitoare, Ben Cho nu se vedea nicăieri.

PENTRU MARELE SPECTACOL

Crypto City

Brescoll tocmai fusese informat că Ben Cho ar

putea fi printre ostaticii din China când lucrurile începură să se deruleze într-un ritm prea rapid pentru el.

— Am găsit ceva, spuse Maria Suarez către Jim Brescoll, Phil Sotiropolis şi Bree Lingenfelter, care se adunară în jurul monitorului. Indicatoare de securitate pe serverele Bester principale. Cineva sau ceva a pătruns în ele. Mută adresele şi linkurile. Poate controlează şi accesează coduri.

— Văd, rosti Sotiropolis. Le trece printr-un labirint de remailiere anonime. Adrese false, numere de celulare. Şi încă ce repede! Trebuie să fie automat, un program care rulează pe un computer imens sau un soi de maşină inteligentă.

— Nu pierdeți vremea încercând să urmați rutele sugerate. Extensia Besterbox e unul dintre materialele pe care cuplul cybernesian i le-a furnizat lui Kwok.

— Şi? Întrebă Phil.

Brescoll se agăță de ideea lui Bree:

— Şi ştim că Don Markham este ascuns acolo în centrală. Poate că e şi femeia cu el. Ia-o pe scurtătură.

— Ce scurtătură? Vru să afle Suarez.

— Maşina aia ex-cybernesiană inteligentă. E sursa cu care contactele directoare au făcut un târg, nu? Fereastra noastră spre centrala californiană. Pariez că-i vorba de aceeaşi M-I.

Suarez se uită la Sotiropolis, care înclină din cap. Împreună, se conectară la maşina inteligentă – aceeaşi cu al cărei ajutor construiseră simularea centralei.

Pe monitoarele sateliților, Brescoll şi Lingenfelter se uitau la oamenii care ieşeau din Sala Memorială Sun Yat-sen cu mâinile deasupra capului. Îşi întoarseră privirea când colegii le arătară că aflaseră rezultate.

— La țintă, domnule, spuse Suarez. Datele din modulul Bester sunt manipulate de M-I. Dar mai e cineva sau ceva care scurge date într-o simulare a extensiei... Acolo.

— Şi nu face nimic cu ele, observă Lingenfelter, nedumerită. Stă cu ele în brațe.

Monitorul cu imaginile din China pâlpâi şi atenția lor se îndreptă spre Sala Memorială arsă până la temelie. Brescoll aruncă o privire rapidă prin încăperea NSOC. Locul începu să vibreze de activitate. Îi sună celularul.

— Ai văzut ce se întâmplă la Sala Memorială? Îl întrebă directoarea.

— Da, doamnă. Am văzut.

— L-am identificat pe unul dintre ostatici. Suntem siguri că e Ben Cho.

Auzind-o, Brescoll se holbă la ecran, încercând să străbată cu privirea tulumba de fum şi praf care se înălța dintre ruini.

— Era deja afară din clădire?

— Da. Pe o targă. Mai e ceva, Jim. Steve Wang a

fost arestat de chinezi.
— Poftim? De ce?
— Nu ştim sigur. Îi acuză pe agenții noştri de deturnarea sateliților şi furt de date, cum i-am acuzat şi noi pe ei. Legăturile CIA cu Războinicii Noilor învățături – şi Baldwin Beech – au înrăutățit, probabil, situația.
Brescoll scutură din cap.
— Militarii chinezi au intrat în alertă.
— Şi noi cum reacționăm?
— Stai puțin, am primit un mesaj. Acum ai noştri raportează o scurgere. Cineva trage cu urechea la canalele noastre de siguranță codificate cuantic, inclusiv la linia dintre preşedinte şi Pentagon. Departamentul Apărării a ridicat gradul de alarmă.
În timp ce Brescoll asimila implicațiile veştilor primite, ochii îi săreau de la o imagine la alta: avioane de luptă lovite, submarine dispărând sub valuri, soldați sărind pe transportoare.
— Doamnă directoare, când am discutat că Ben Cho ar putea fi cel care a preluat controlul sateliților, ați sugerat că s-ar putea să urmărească ceva mult *mai important* decât răzbunarea. La ce v-ați referit?
— Poate ar fi trebuit să spun ceva mult mai *grav.*
— Mai grav decât un război nuclear?
— Mult mai grav. Dacă s-a hotărât să dea Tetragrammatonului ce vrea – cu un final

neaşteptat? Să folosească puterea criptocatastrofei controlate, ca să curețe planeta de abominabilii ei locuitori şi de roadele faptelor acestora şi s-o ia de la început?

— Sau doar să nimicească universul, să termine cu el?

— Varianta cu zeul nebun. Să sperăm că nu va ajunge niciodată atât de nebun. Dacă l-am localizat corect la Sala Memorială şi dacă mai e în viață, atunci guvernul chinez îl va aresta foarte curând. În spatele acțiunii de salvare a ostaticilor se află Guoanbu şi Armata Poporului. Sper că nu ei au pus explozibil în clădire.

— Şi de asta a crescut gradul de alarmă?

— Nu. Tocmai mi-a fost confirmat că patru avioane robot ale noastre, de lângă coasta Chinei, au fost doborâte. Trei dintre cele patru posturi de ascultare aeriene ELINT şi SIGINT au fost atacate. Sunt doar rapoarte preliminare, dar două s-au pierdut, iar unul a fost nevoit să aterizeze. Câțiva din călătorii de la bord sunt din NSA, Jim. Afurisita de presă a aflat, verifică şi tu canalele. Chinezii susțin că au acționat justificat, ca răspuns la atacul nostru asupra sistemelor SCADA, zic ei. Stai puțin, am mai primit un mesaj.

Brescoll aşteptă nerăbdător în timp ce directoarea juca rolul păianjenului care acționa din centrul unei pânze uriaşe.

— La naiba! Spuse ea în cele din urmă. Rapoarte

de la companiile petroliere şi energetice. *Anomalii* în sistemele de control şi achiziţii de date. Alertă din partea consilierului pe probleme de securitate naţională şi a secretarul de stat. Chinezii au descoperit că datele furate de la ei sunt transferate spre un loc din California şi cer să se treacă la fapte. Se pare că îmbarcă trupe ca să invadeze Taiwanul, ca „măsură de apărare”.

— California? Întrebă uimit directorul-adjunct. Cum de au găsit-o aşa de repede? Abia am descoperit-o noi! Doar dacă…

— Doar dacă nu cumva M-I duce de nas ambele părţi în avantajul ei, continuă Rollwagen, pe un ton extrem de obosit. Ai vreo idee?

Jim Brescoll îşi prinse capul în mâini. *Gândeşte!* Îşi ordonă.

— Spuneţi-i secretarului să-i informeze pe chinezi că i-am localizat şi i-am identificat pe hoţi, rosti el în cele din urmă. Sunt… secesionişti californieni. Ciberterorişti care colaborează cu… cybernesienii la Trifrontieră, să zicem, şi cu o maşină inteligentă ticăloasă. Asiguraţi-i că nu lansăm atacuri SCADA. Spuneţi-le că şi noi suntem în aceeaşi situaţie. Sugeraţi-le că ciberterorştii sunt responsabili pentru toate atacurile şi că poliţia şi armata noastră vor lua imediat măsuri împotriva lor. Vom avea grijă ca informaţiile furate să fie returnate deţinătorilor de drept, iar sistemele să fie controlate de operatorii cuveniţi, respectând confidenţialitatea

de rigoare.

— Astea-s cam multe promisiuni. În schimbul…?

— Eliberării şi returnării tuturor americanilor arestați în cadrul acestei neînțelegeri. Şi a morților.

— Inclusiv Ben Cho?

— Mai ales Ben Cho.

Directoarea făcu o nouă pauză în conversație. Tăcerea ei însemna că era posibil să fi vorbit deja cu consilierul pe probleme de securitate națională şi cu secretarul de stat, dar Jim se îndoia. Auzea cum i se învârt rotițele în cap.

— O să comunic toate acestea mai întâi secretarului de stat. S-ar putea să meargă, Jim. Îmi place ideea cu Trifrontiera. Trebuia să curățăm cuibul ăla de şobolani electronici de ani de zile, la naiba cu bunurile CIA! S-ar putea să meargă. Pe urmă o să discutăm cu consilierul şi cu şeful Siguranței Interne. Ei sunt cei care vor pune în mişcare poliția şi forțele armate împotriva centralei din California.

— Nu e atât de uşor să ajungi la ei, ținând cont că sunt ascunşi într-un munte.

— Fără îndoială, o să fie un subiect „colorat” pentru rețelele de ştiri şi pentru sateliții de supraveghere ai chinezilor, cei pe care îi mai au.

— Companiei furnizoare de energie electrică n-o să-i placă deloc.

— Are asigurare. În plus, sunt sigur că

Siguranța Internă o să găsească o cale să preia centrala şi să-i prindă pe ciberterorişti fără să provoace prea multe pagube. Măcar acțiunile de la Trifrontieră n-o să-i mai preocupe atât de mult pe cei de la relațiile cu publicul.

Brescoll încuviință. Ideile erau ale lui, dar directoarea le răsucea în felul ei pentru Marele Spectacol: ce va spune poporul, guvernul chinez, publicul internațional. Bombardarea de la suprafață a muntelui din California era un efect special cam costisitor, dar merita.

— Trebuie să ținem linia deschisă, Jim. Nu mai spun ce pierdem dacă chinezii nu ne acceptă oferta. Încă nu-i vremea să „popim” pe nimeni.

Directorul-adjunct înclină de cap. Probabil că era singurul din încăpere care cunoştea înțelesul acelei expresii.

Privind în jur, i se păru că NSOC arăta ca o încăpere în care se iau decizii strategice majore într-un război. Spera ca aspectul ei să se dovedească înşelător şi ca, însoțiți de noroc, să-l aducă pe Ben Cho înapoi, să evite un conflict nuclear şi să nu lase stelele să se stingă.

EVOCAREA DEZMEMBRĂRII INTIME

Guangzhou... şi pretutindeni

Explozia care spulberase Sala Memorială Sun Yat-sen îl lăsase pe Ben în viață, chiar dacă nu teafăr în totalitate.

Cherise Lemoyne şi Robert Beckwith,

reprezentantul consulatului american, se îndreptau spre el prin praf şi fum. Oare vedea bine? Nu avea logică.

Cele petrecute în continuare îl făcură să-şi pună la îndoială şi mai tare simțurile. Cherise şi Beckwith îl urcară pe targă, apoi detectivul Lu, rănită şi clătinându-se pe picioare, apăru de undeva şi le ordonă să nu facă nicio mişcare. Cherise şi Beckwith îi strigară că se leagă cine nu trebuie, dar Marilyn nu-i crezu. Dintr-o dată, într-o secvență a fanteziilor lui şi mai belicoase, Cherise o atacă pe Marilyn cu pumnii şi picioarele, dezarmând-o cu o combinație de tehnici de arte marțiale. Apoi o trânti la pământ, iar Lu îşi pierdu cunoştința.

Cherise şi Beckwith ridicară targa şi, aplecându-se, începură să alerge cu ea prin resturile rămase în urma exploziei, spre un camion alb parcat pe o stradă laterală. Urcară targa în camion, urcară şi ei, iar Cherise îngenunche lângă Ben. În câteva minute, Ike Carlson îi aduse pe Hon şi Beech, amândoi răniți, cu mâinile legate la spate. Hon era inconştient, iar Beech nu era nici el foarte treaz.

În cabina camionului, undeva în fața lor, cineva porni motorul şi demară în viteză.

— Ne bucurăm că eşti alături de noi, Lord Marflow, îi spuse Beckwith lui Beech, care începea să-şi revină.

— Azriel, rosti Beech, în evidentă suferință, de

ce suntem legați? Ce-nseamnă asta?

— Am primit ordin de sus. De la directorul CIA şi dr. Vang însuşi. Proiectul vostru face prea multe valuri, a scăpat de sub control. Trebuie să fiți mai reținuți, deşi n-o să mai suferi multă vreme rețineri *fizice*, te asigur. Numai până când… dai raportul.

Beech se uită lung la Carlson, apoi la Cherise. Se încruntă.

— Ne-ai trădat, Ike.

— Execut ordinele primite, domnule, replică agentul cu cioc, scuturând din umeri. Beech pufni dezgustat, apoi se întoarse spre Cherise.

— *Ea* ce caută aici? A trecut dintr-o pane în alta mai des decât am schimbat eu canalele. N-are aprobare.

— Am acum, spuse Cherise, de lângă Ben. Eu am introdus implanturile lui Kwok şi Cho când şi-au scos măselele de minte. Poate c-ai uitat.

— Lucra pentru noi, spuse Beckwith, ridicând din sprânceană. S-a şi măritat cu Kwok. Asta n-o anticipasem. Era mai implicată în afacerea asta decât am crezut noi.

— Sau *eu,* recunoscu Cherise fără rezerve.

— Doamna Lemoyne are şi ea implanturi, preciză Beckwith. Şi nici nu ştia.

— În ce scop? Întrebă Beech.

— Infailibilitate. Parțial, ăsta e motivul pentru care apare în holotransmisia lui Kwok. A făcut

pane dintr-un protocol Doomsday – omul aşezat în buclă, ca să inițieze un program menit să-l oprească pe Kwok dacă lucrurile scăpau de sub control.

Cherise se uita la geamănul negru al fostului ei soț. Pe față i se citea îngrijorarea.

— O să fie bine, Ben. Au venit îngerii tăi păzitori.

— Îngerul păzitor al unei persoane, comentă Beech cu dispreț vădit, e duşmanul alteia.

Cherise încercă să-i scoată ochelarii lui Ben, dar nu reuşi, din cauza excrescențelor roz-cenuşii din jurul lor.

— Ce i-ați făcut? Ce-i creşte pe cap? Parcă e în comă.

— Află singură, deşteapto, mormăi Beech, dacă eşti aşa de importantă.

Se auziră sirene. Cel care era la volanul camionului acceleră şi începu să conducă dezordonat.

— Ne apropiem de consulat, rosti Beckwith, încercând s-o liniştească pe Cherise şi, poate, pe el însuşi. Ajungem imediat.

În clipa următoare, Ben simți cum camionul se clatină la o curbă, apoi derapează şi se opreşte. Afară, sirenele care se auzeau de pretutindeni şi tot mai aproape se concentrau pe o singură parte.

— Am intrat în complexul consulatului, spuse Beckwith. Sperăm ca imunitatea diplomatică să-i țină o vreme la distanță.

Ben simți cum e ridicat şi dus în ceea ce i se părea a fi o clădire de beton. Cherise şi Ike Carlson mergeau pe lângă targa cărată de alții spre un lift. Nu-l lăsară jos cât coborâră cu liftul. La ieşire, străbătură un coridor iluminat fluorescent, apoi intrară într-un fel de cameră de siguranță. Ben fu aşezat pe podea. Carlson păzea uşa, iar Cherise stătea lângă targă. În câteva clipe, schimbările se petrecură.

E din nou copil, cu tatăl său.

— Nu aşa, Ben! Nu aşa se leagă furtunul de grădină. Strâns la dreapta, uşor la stânga. Protejează-l!

Membrul lui masculin, unealtă prelucrată cu mare precizie, se deşurubează şi cade în vreme ce el îl spală, dezmembrarea fard sânge a intimității făcând legătura cu absența…

E din nou copil, cu mama lui.

— Îți place când pun mâna acolo, nu-i aşa, Benny? Mie îmi place când pui mâna aici şi freci…

— Soră! Strigă mătuşa lui, năvălind în cameră. Ce faci cu băiatul?

Furnici roşii, furnici negre, strânse în cutii de chibrituri, luptându-se până la moarte, război într-o cutie…

Tentaculele roz-cenuşii de pe frunte încep să crească brusc, şerpi orbi fierbinți care i se încolăcesc în jurul capului, în jurul corpului,

țesând o crisalidă de foc, transformându-se rapid într-un cocon de cenuşă albă încinsă, învăluindu-i trupul, protejându-l de restul lumii.

— Ben! Ben! Ce se întâmplă cu tine? Strigă Cherise, apoi țipă.

În ochii nevăzători ai lui Ben ea devenise Sophia, zeița înțelepciunii. Zâmbea, şi îngrijorată şi nestingherită, zâmbea ieşind din visurile lui, din apariția de nereprodus care-i urmărise paşii pe drum spre Templul celor zece mii de frumuseți. Nu vedea, însă ştia ce se întâmplă. Nu vedea, dar era posedat de viziuni. Cherise fugi la Carlton după ajutor, Sophia rămase pe loc. Trupul lui Ben, acoperit de foc şi scrum» se scurgea arzând prin podeaua de oțel, în pământul de dedesubt.

Se scufundă în pământ, printr-o gaură de forma coconului care-i închidea sinele, răscolind solul şi rupând rădăcinile. Prin conducte de apă explodând în aburi şi cabluri electrice scoțând scântei. Prin pietre. Pământul devenea sticlă şi se închidea în jurul lui în timp ce el se scufunda.

Simți prezența Sophiei sau a cuiva care-i semăna, alunecând alături de el.

Când ajunse în adâncimile pământului, coconul se extinse şi se transformă într-o cameră. În lumina arămie, văzu – nu putea să nu vadă – prezența feminină care călătorise alături de el. Ea trecu prin pereții camerei şi i se arătă, în strălucirea trupului ei gol. Cuprins de venerație, îşi ascunse fața, deşi nu o putea face fizic, de

lumina aceea divină, pierzându-şi izolarea, singurătatea, în strălucirea ei orbitoare.

În aceeaşi clipă, forțe invizibile îl rupseră în bucăți, în timp ce Jaron – în chip de şaman-fierar Manchu – se aplecă asupra lui. Mai întâi îi smulseră brațele, picioarele şi capul, apoi îi traseră de pe oase pielea, grăsimea şi muşchii, şi-i scoaseră intestinele. Simți o durere înăbuşită, ca junghiul unei cicatrici lăsate de o rană adâncă, vindecată nu de mult.

— Bine ai venit în coconul tău din Binah, îi spuse Jaron. Palatul şi pântecul înțelegerii. Acel dincolo care se află înăuntrul tău. Uite, îți ofer ceva de care să-ți agăți mintea, ca să înțelegi ce se întâmplă.

Ben îmbrăcă toate formele posibile, nu doar pe a lui, se întoarse prin eoni, apoi din nou prin trunchi în rădăcinile pomului vieții, în primate, maimuțe şi mamifere primitive, păsări şi reptile, amfibieni, peşti şi insecte, cefalopode şi gasteropode, amoniți şi trilobiți, primele celule adevărate ale vieții în formare, alge devoratoare de fotoni, bacterii lacome de substanțe chimice.

— Ştiu la ce te gândeşti, ştiu cu adevărat, îi spuse Jaron, înger şi şaman şi ciborg şi fierar, prelucrându-l cu nenumărate micromaşinării bionanotehnologice, pentru că şi eu m-am întrebat aceleaşi lucruri. Dar asta e singura cale prin care poți fi reconstituit. Dezmembrarea amintirilor intime, apoi uitarea. Metamorfoze.

înlocuite de posibilități noi. Şi ce e cu Sophia? O vezi în visele tale, dar e reală. În reinterpretarea Cabalei, făcută de Bruno, ea a Diana, fecioara castă a lunii, iar tu eşti Acteon, voyeurist transformat în cerb. Ogarii care-ți sfâşie învelişul animal sunt propriul tău material bionanotehnologic.

Redus la o supă clocotindă, o oală în care fierbe viața biomecanică, Ben nu înțelegea cum de sinele său lichefiat mai avea minte să gândească, urechi să audă sau ochi să vadă.

— Dacă vrei, continuă Kwok, sub această formă, ea devine un program puternic de contramăsuri invazive, o maşină inteligentă creată de SCI ca să-şi protejeze firewall-ul prin subminarea oricărui program care atacă. E fecioara de gheață care a ajutat la uciderea mea, într-un fel.

Totuşi, Ben gândea şi simțea în afara corpului, în cu totul alt fel decât o făcuse în Sala Memorială Sun Yat-sen.

— Dar nu e chiar atât de simplu. În planurile lui Bruno, tu eşti şi Hokhmah, înțelepciunea ce poate fi atinsă de oameni, Umbra Umbrei. Diana e şi ea Binah, înțelegerea Divinului reflectat – Umbra Ideii. Vă pregătim pentru ascensiunea spre Amfitrita, spre Keter, spre Ideea însăşi. Infinitul în sine este intolerabil şi incomprehensibil, deci acestea sunt neapărat simbolice, manifestări prin disimulări şi disimulări prin manifestări.

Dezmembrat, Ben văzu cum Jaron îşi scoate forma primitivă din supa bionanotehnologică şi creează pentru el un corp electric, țesând carne fotonică pe oase electronice.

— Te ajutăm să devii ceea ce urmează să devii. Te distrugem numai ca să te recreăm. Dacă vei face şi tu la fel cu universul – e hotărârea ta.

Când termină, Jaron luă mintea lui Ben de unde era agățată şi îi dădu drumul în forma pregătită. Zâmbi mulțumit şi ieşi din coconul cavernos. În aceeaşi clipă, coconul se îngustă ca se muleze exact pe trupul lui Ben.

— Hai, Ben, strigă Jaron, parcă din altă încăpere. Te-ai metamorfozat. E timpul să ieşi afară şi să înoți.

Ben apucă pereții coconului, care se rupseră la atingerea lui. Se strecură afară şi se ridică spre locul din care Jaron trimitea spre el licăririle unei oglinzi de metal sau cristal. Ben aluneca nestânjenit acum, eliberat nu de învelişul somnului, ci de patul gravitațional al spațului şi timpului însuşi. Se uită o dată înapoi spre locul lăsat în urmă. Corpul lui rămăsese acolo, dar nu era decât o umbră plată. Coconul semăna cu o casă părăsită, numai că era o coajă ancorată cu fire de mătase, ai cărei pereți reprezentau tot ceea ce crezuse el că ştie, toate cele prin care trecuse.

Acum cunoştințele erau înăuntrul lui, la îndemână, nu mai avea nevoie de învelişurile

memoriei. Se uită la ceea ce devenise şi i se adresă fratelui său geamăn fără să vorbească.

— Jaron, ce e asta?

— „Corpul” tău „subtil. Corpul tău de vis. Sinele tău teleportat cuantic. Ai văzut puțin din el când ai intrat în starea asta prima dată.

— Dar cum?

— Prin exaptare forțată. Aşa cum grădinarul forțează trandafirul să înflorească iarna, în seră. Exaptare în sensul schimbării evolutive care actualizează un potențial de mult existent. În cazul nostru, capacitatea latenta de a străbate tărâmurile multiple ale continuumului.

— Atunci, Tetragrammatonul şi-a atins scopul?

— Da şi nu. Am parcurs cale lungă spre postumanitate, e adevărat. Din păcate pentru Tetragrammaton şi planurile lui, suntem şi postfizici. Putem călători oriunde în prezent, dar numai în această formă eterică, în corpul ăsta electric. Călătoria spre alte universuri presupune forme şi mai fantomatice. Nu putem interacționa fizic cu materia sau cu energia din ele. Iată, acum suntem virtualități. Imagini în oglindă, care nu au substanță.

— Nu înțeleg.

— Ai trecut deja prin asta. Viziunea universurilor în serie, un bloc sau o franzelă feliată în instantanee, în cadre spațio-temporale. Ca atunci când pătrunzi în spațiul dintre două oglinzi stând față în față, iar imaginea ta se tot

repetă, până la infinit. Gândeşte-te puțin înapoi. Ai perceput prezența realităților neprezente, dar n-ai putut interacționa cu ele. Acele realități care au apărut deja sunt cele pe care le-am numit „trecut”. Hai să-ți arăt. O să le vizităm.

Jaron puse mâna pe şi oarecum *în* mintea lui Ben. Instantaneu, conştiința lui teleportată cuantic privea prin ochii lui Kwok şi vedea momentul în care Jaron lua documentele Forrest.

Prin acel moment, Ben călători în mintea bătrânului spion şi scriitor de science-fiction sub pseudonim, Felix C. Forrest, un bărbat în costum, cu pălărie şi bandaj pe un ochi, o autoparodie, numai că era absolut real, conştient şi de parodie, şi de realitate.

— Dacă scrii la mocul realist despre lucruri care *nu s-au întâmplat* exact aşa cum le-ai descris, eşti considerat fie istoric, fie scriitor, spune Felix Forrest în fața unui pahar cu vin, spre încântarea prietenilor, într-un restaurant de lux. Dacă scrii la modul realist despre lucruri care *nu se vor întâmpla* exact aşa cum le descrii, atunci eşti etichetat fie profet, fie scriitor de science-fiction.

O femeie care nu făcea parte din grup, dar avea o înfățişare familiară, îşi scutură pletele blond-închis când trecu pe lângă ei, zâmbind la râsul lor.

Ben reveni în mintea lui Jaron, care trecu la

algoritmul lui Ginsburg în forma lui cea nouă, în ascunzişul vechi din Sala Memorială. Mergând înapoi în timp, îl văzu pe Jaron descoperind şi luând cu el hârtiile originale ale lui Ginsburg exact din aceeaşi clădire.

Prin momentul respectiv intră în mintea lui Shimon Ginsburg, matematicianul bărbos şi savantul itinerant, rabinul înstrăinat de propria sa credinţă, care derivase din Cabală complexul esenţial al algoritmilor distribuiţi.

— Se întâmplă aşa cum predă Luria şi sugerează Kafka, le spune Ginsburg studenţilor. Mesia va veni numai când nu va mai fi necesar. Va veni numai a doua zi după sosirea lui.

Studenţii fac semne afirmative din cap. Afară, o femeie cunoscută şi străină deopotrivă, cu părul blond-închis acoperit de o *babushka*, îi aruncă o privire când trece prin dreptul ferestrei.

La sfârşit, Jaron scoate mâna din mintea lui Ben, lăsându-l cu multe întrebări care-şi aşteptau încă răspunsul.

— Dar cum rămâne cu Ricci şi Hao, cu Giordano Bruno?

— Caută-i singur pe cei trei domni. Du-te în apropierea locurilor pe care le-au atins.

— Şi femeia?

Universul explodă de râs.

— A, da. Întotdeauna femeia. Ştiu ce întrebări îţi pui, Ben, pentru că mi le pun şi eu. Cine este ea? Cât ştie din toate astea? Face cumva parte dintr-

o conspirație, ne urmărește prin timp și spațiu? E un simulacru generat de inuman? (Suntem eu sau tu un simulacru?) Este ea umbra aruncată de lumina palidă a catastrofei finale? Vrea să ne distrugă, vrea să ne împlinească? Trebuie să ne temem de ea sau s-o iubim? Suntem noi exact cei pe care-i caută? Sau nu e vorba decât de o greșeală? Eu am pus întrebările, Ben, dar ca să ajungi la femeie, trebuie să mergi mai departe decât mine. Acum vei găsi răspunsul.

— De ce?

— Pentru că *poți*. Pentru că ea te vânează mai mult decât pe mine. Eu o să dispar în infinit, dar tu nu trebuie neapărat să faci la fel. Sunt blocat în etapa asta, tu însă poți trece la următoarea. Poți să ieși și din învelișul nou. Poți trece prin oglindă ca să devii substanță, dar eu trebuie să rămân imagine. Poți să-ți întărești aripile micuțe și să le întinzi cât vrei. Poți să zbori în toate universurile și să le pipăi cu degetele. Poți să aduci înapoi ceea ce trebuie adus înapoi. Poți reda omenirea oamenilor.

— Și să pun capăt „catastrofei”?

— Catastrofa ei e și a noastră – suntem victime ale propriului nostru succes – și totuși nu e același lucru, Ben. Gândește-te la Dedal. A construit labirintul în care a fost ascuns Minotaurul, dar a și descoperit cheia prin care acesta avea să fie distrus. Gândește-te la Oedip. Detectivul e criminalul și criminalul e detectivul.

— Cine te-a omorât, Jaron?

— Dacă sinuciderea e la fel de apropiată de crimă ca uciderea geamănului identic de sinucidere, atunci tu eşti cel care mă vei fi omorât, Frate Ben, când această buclă îşi va fi oprit răsucirea labirintică. Dar, bineînțeles, până când şarpele îşi va înghiți coada, eu voi fi *dorit* ca tu să mă ucizi. Şi tu vei fi dorit să mă ucizi. Ca s-o salvezi pe Reyna.

— De ce? *Cum?*

În loc de răspuns, Jaron duse din nou mâna în capul lui Ben. De data asta nu ştia în a cui memorie pătrunseseră, pentru că deja o împărțiseră în alt timp. Jaron se aplecă, îşi împreună degetele şi făcu un cerc cu brațele.

— Hai, îi spuse el lui Ben, pune piciorul aici şi te arunc.

Amintirea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

— Nu înțeleg.

Jaron îi ridică oglinda arămie în fața ochilor, acoperindu-i pe ai lui.

— Uită-te în ea ca să te vezi pe tine, Ben Cho, spuse Jaron, care eşti şi B. Enoch.

Când Jaron vorbi, Ben văzu că în oglindă se mişcă propriile lui buze. Apoi nu mai văzu decât restul lumii.

XIII

COCONUL DE MĂTASE ŞI DIAMANT

Guangzhou

DeSondra Adjoumani reuşi s-o tragă pe Lu, inconştientă, din zona împuşcăturilor şi a exploziei, unde fusese înainte Sala Memorială Sun Yat-sen. Era şi ea rănită şi extenuată, dar din motive puțin diferite.

Detectivul îşi reveni în curând şi, odată ce-şi recăpătă cunoştința, îi promise că-i va întoarce serviciul, asigurându-i trecerea prin cordonul de securitate care înconjurase imediat zona după explozie.

— M-a contactat Beckwith, o anunță Adjoumani. L-a dus pe Ben Cho la consulat.

Lu încuviință din cap. Gândindu-se cu tristețe că ar fi trebuit să ia în serios orele de arte marțiale şi autoapărare, îi povesti despre întâlnirea umilitoare cu femeia care-l însoțea pe Beckwith. Adjoumani încercă să-i alunge aceste gânduri în timp ce se îndreptau spre elicopterul în care sosiseră – parcă trecuseră zile întregi de atunci – şi care stătuse la o distanță suficient de mare de explozie.

Elicopterul scăpase nevătămat, dar lor le fu destul de greu să părăsească zona. Lu trecuse prin destule suferințe pentru ziua respectivă. Iritată şi frustrată, îşi flutură legitimația sub nasul fiecărui subaltern care-i bloca drumul.

Croi astfel drum pentru ea şi Adjoumani până la elicopter. Pilotul le recunoscu, aşa că trecură şi de ultimul agent.

Pe drum, Lu îl evită într-una pe Wong. Convinsă că plănuia s-o înlocuiască, spera să fie deja în elicopter când va trebui să discute cu el.

Imediat ce urcară la bord, îi spuse pilotului să decoleze. Împreună, trecură printre forțele aeriene de escortă care păzeau locul exploziei. Numai după ce le lăsară în urmă îi contactă prin radio pe Wang şi Ma. Niciunul nu se arătă prea bucuros că scăpase. Lu susținu că, din moment ce ea şi Adjoumani erau deja pe drum, ar trebui să fie desemnată reprezentantul investigației din partea Chinei. Spre surprinderea ei, cei doi acceptară, cu ezitări, dar în baza faptului că Ben Cho era deja pe teren american, iar Lu, prin Adjoumani, era cea mai bună soluție ca să pătrundă în consulat.

Jocul nu s-a terminat, îşi zise Lu. *Tot mai trag de timp*.

În timp ce Adjoumani îl contactă pe Beckwith şi obținu permisiunea ca elicopterul să aterizeze pe heliportul de pe acoperişul consulatului, Lu privea peisajul care se întindea sub ele. Puşcaşi marini înarmați până-n dinți erau poziționați tactic în tot complexul consular. Forțele de securitate chineze, de la poliția din Guangzhou până la Guoanbu şi armată, înconjurau locul. Parcă zburau deasupra unei zone de război.

Pe acoperiş, situaţia era tensionată. O simţiră când coborâră din elicopter şi intrară în clădire cu o escortă serioasă. Până şi Beckwith, de obicei imperturbabil, era frustrat când se întâlni cu ele pe palierul etajului întâi. Se uită pieziş spre Lu, dar Adjoumani îi făcu semn din cap că obţinuse aprobarea să între în clădire.

— Unde l-aţi ascuns pe Cho, domnule? Îl întrebă Adjoumani în timp ce coborau scările câte două deodată.

— Într-una dintre camerele de siguranţă de la subsol. Cel puţin acolo *era.*

— Ce vreţi să spuneţi prin *era*?

— S-a jucat cu noi de-a Houdini, asta vreau să spun.

— Houdini? Lu era pierdută.

— Ştii ce, îi spuse el, strâmbându-se, e mai uşor să-ţi arăt decât să-ţi explic. Urmează-ne.

După ce coborâră şiruri de trepte interminabile, ajunseră într-un coridor cu lumină fluorescentă, pe care se deplasau rapid soldaţi şi civili, năvălind în şi afară din camera spre care se îndreptau.

Ceea ce văzu înăuntru i se păru o parodie a scenei incidentelor la care lucrase ea însăşi. Soldaţi şi tehnicieni stăteau aplecaţi deasupra unei gropi de forma unui trup de om. Apropiindu-se, observă conturul unui cadavru. Parcă îl desenase cineva cu cretă, apoi luase foc, radiind o căldură suficient de puternică pentru a

se topi şi a intra în pământ.

Din groapă se auzea un ferăstrău care tăia piatră. De la marginea ei priveau înăuntru două persoane cu cătuşe la mâini. Lu o recunoscu pe Patsy Hon şi-i făcu un semn grav din cap, dar femeia era prea preocupată de ce se petrecea în groapă ca s-o observe pe fosta ei şefă.

— ... s-a cufundat până acolo în groapă, povestea o femeie şocată, acoperind zgomotul de ferăstrău, apoi s-a acoperit complet în grămada care se vede acolo.

Lu fu şi mai şocată decât ea când o recunoscu. Era cea care o bătuse, o pusese la pământ şi o lăsase inconştientă. Adjoumani îi şopti că era Cherise Lemoyne, văduva lui Jaron Kwok. *Văduva lui Jaron Kwok? Ce caută aici? Şi unde naiba a învățat să se bată aşa?*

Zgomotul încetă imediat ce se opri ferăstrăul. Soldații şi tehnicienii ataşară un cârlig de un cablu, apoi mutară cârligul deasupra gropii. Cablul fu legat de un troliu. Muncitorii coborâți în groapă, ascunşi privirilor, agățară cârligul de ceva. Troliul începu să scârțâie, iar cablul se încordă şi se ridică. Lu văzu că la capătul cârligului atârna un fel de pânză albă, lucioasă.

— Atenție! Strigă Cherise Lemoyne. N-o rupeți când o ridicați!

— N-am putea s-o rupem nici dac-am vrea, doamnă, spuse un muncitor, şeful echipei de excavare, pare-se. Răsuci ferăstrăul şi atinse

aşa-zisa pânză cu lama. Aceasta ricoşă, încercând inutil să taie, apoi se opri. Vedeți? Nici măcar nu se zgârie. A trebuit să spargem piatra din jurul ei.

Dar, pe măsură ce materialul era ridicat, se văzu clar că era despicat.

— Ce-i cu asta? Întrebă Lemoyne şi arătă cu degetul.

— Nu noi am făcut-o, spuse şeful de echipă. Nu ştiu cine a dat gaura aia, dar sigur nu noi.

Pânza, scoasă acum cu totul din groapă, îi părea lui Mei-lin a fi coconul gol al unui vierme de mătase, dar de mărimea unui sac de dormit.

— E cenuşă roz-cenuşie înăuntru? Întrebă ea când muncitorii clătinară sacul spre privitori.

Unul dintre bărbați trase uşor cu mâna înmănuşată de marginea găurii şi se uită înăuntru.

— Nu, dar văd altceva.

Lărgi gaura la maximum. Se răspândi un miros vag de migdale arse şi pământ ud. Înăuntru însă se zărea imaginea unei ființe umane, o încrucişare între umbra unei victime de la Hiroshima şi radiografia giulgiului din Torino.

Cei din jur, inclusiv Lu, icniră. Muncitorul acoperi gaura la loc. Bărbatul cu cătuşe de plastic de lângă Patsy Hon sparse liniştea cu râsul său. Adjoumani îi şopti lui Lu cine era: Baldwin Beech.

— Păsărică a fugit din cuib! Exclamă Beech

vesel. A trecut la faza următoare! De data asta n-o să mai găsiți nici urmă de cenuşă, doamnă Lu. Uitați-vă atentă la materialul coconului goi. E țesut din mătase şi diamant, de larva unui înger!

— Spuneți-i tipului să-şi țină gura, interveni Cherise Lemoyne, păşind spre sacul gol.

— Habar n-aveți în ce vă băgați, continuă Beech. Niciunul dintre voi!

Mei-lin şi Cherise prinseră fiecare câte o parte a despicăturii din sac. Cherise îi făcu detectivul un semn de recunoaştere discret, apoi traseră amândouă materialul la o parte şi se uitară în interior. Examinând conținutul, Lu se temu că Baldwin Beech are dreptate şi că ea va trebui să le explice situația lui Wong Jun şi celorlalți de la Guoanbu.

BOMBE TĂCUTE

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

În centrala din muntele de lângă lac, Don şi Karuna erau cufundați adânc în mediul lor virtual comun. Din spațiul în care plutea alături de Karuna şi M-I, Don zări valuri de schimbare în toate modulele Bester din lume. Cineva sau ceva intra şi ieşea sistematic din toate simulările şi realitățile virtuale din lume. Deschidea uşi şi intra în camere nenumărate, apoi ieşea din ele şi dispărea.

— Avem o stafie foarte ocupată, remarcă Don.

— Cel puțin în sensul unei imagini şterse,

adăugă Karuna, înclinând din cap, cu peruca ei înspăimântătoare şi înfăţişarea de vrăjitoare virtuală. Poate şi în alte sensuri.

— Nu-i ceva întâmplător, spuse Don, transformat în preşedintele Jefferson, de dragul vremurilor trecute. Avem de-a face cu o superstafie care caută ceva. M-I, ai depistat-o?

— Sigur, dragule. Apare cel mai des în modulele de călătorie pe coasta de est a Americii, China centrală şi de nord, Orientul Mijlociu şi Italia.

— Dar ce naiba caută? Întrebă Karuna.

Înainte să primească răspuns, Nils Barakian pătrunse în spaţiul lor virtual care părea şi în centrul Pământului, şi mult deasupra lui, în acelaşi timp.

— O să închid uşile de la intrarea în tunel şi puţul de acces, îi anunţă el. Mă tem că va trebui să vă sigilez ermetic adăpostul – nu cu ajutorul ştiinţelor oculte, ci al telecomenzii.

— De ce? Vru să ştie Karuna, ignorându-i tentativa de a glumi.

— Iertaţi-mă, da, am apărut destul de brusc. Speram să puteţi alege singuri dacă plecaţi sau rămâneţi, dar acum nu mai e cazul. Forţele de atac poliţieneşti şi militare se îndreaptă spre voi. Poziţia voastră a fost compromisă. E posibil să fiţi bombardaţi, să se tragă în voi, să fiţi gazaţi, începând chiar din momentele următoare.

— Dar ce am făcut ca merităm *aşa ceva?* Întrebă Don, auzind un zbang distant, apoi altul, din

direcție diferită.

Într-un colț al minții înregistră faptul că erau izolați complet de restul lumii.

— Chinezii au descoperit că o mare parte din cele mai importante informații de securitate națională s-au scurs spre locul în care vă aflați voi. Oamenii din serviciul nostru de informații – şi folosesc termenul în sens larg – susțin că sunteți terorişti informatici care colaborează cu o maşină inteligentă şi cu Zona Liberă din Cybernesia. Sunteți responsabili şi pentru atacul sistemelor SCADA vitale din ambele țări. Ca să-i asigure pe chinezi de bunele ei intenții, America, adică Siguranța Internă şi unitățile de Gardă Națională Aeriană din California au trecut la acțiune împotriva amenințării la adresa siguranței naționale şi internaționale, amenințare care vine, zice-se, de la voi. Unități ale Forței Speciale fac raiduri în zona Trifrontierei.

În afara mediului virtual, în realitatea care adăpostea centrala electrică, pământul se clătină atât de tare, încât zguduitura se simți şi în cel virtual. O dată, de două ori, de trei ori. În depărtare, se auzeau explozii.

— Ăsta n-a fost un cutremur, nu? Întrebă Karuna.

— Mai degrabă o carte de vizită, cred eu, răspunse Barakian. Bombe gravitaționale sau „tăcute”, după ştiința noastră. Impact de

suprafață, până acum. Vă puteți aştepta şi la altele. Ca să vă domolească. Apoi o să urmeze, probabil, armament inteligent, direcțional spre intrarea în puțul de acces şi în tunel, spărgătoare de buncăre, aşa ceva. Dar voi sunteți destul de bine ascunşi, aşa că n-o să fiți atinşi. Alte scenarii posibile, M-I?

— S-ar putea să treacă la focoase subterane. Dispozitive de fuziune deuteriu-tritiu, micronucleare „pure” din generația a patra. Mă îndoiesc c-or să treacă la dispozitive nucleare robuste de megatonaj.

— Prea multă agitație politică, fu de acord Barakian. Până atunci vor reuşi să pătrundă forțele de uscat.

— Deja mi-ai spus mai multe decât voiam, interveni Don, sperând să-şi alunge începutul de panică. Cât timp avem?

— Poate câteva zile, poate câteva ore. Barakian ridică din umeri. Uşile de la intrarea în tunel au fost proiectate de Nevada Nuclear Weapons Test Site. Sistemul de apărare de la puțul de acces nu e o uşă, ci o calotă masivă glisantă din oțel şi beton, un tip modificat al celui de la silozurile de rachete. Ambele rezistă la presiune mare. Aveți suficiente provizii de aer, apă, mâncare şi baterii de rezervă, dacă se ia curentul. Desigur, dacă opresc de la distanță generatorul/pompa, sugeră M-I, înseamnă că trimit înotători subacvatici să detoneze conductele. Ținta cea mai probabilă e

deasupra robinetului mare care controlează fluxul de la avancameră la centrală. Aşa s-ar inunda tot adăpostul, dacă uşile şi zidurile nu vor fi fost fisurate. Centrala ar fi distrusă.

— Centrala! Exclamă Karuna, scuturându-şi şuvițele de preoteasă voodoo. Dar cu *noi* cum rămâne? Zdrobiți sub tone de pământ, lipsiți de aer, arşi de foc şi explozii, înecați…

— Da, ați putea fi ucişi de oricare din acestea, confirmă Barakian, încruntat. Suntem foarte conştienți de asta. Facem tot ce ne stă în putere pentru voi.

— Şi poți să ne dai vreo idee, ca să ştim ce să facem înainte de a fi anihilați cu succes sau de a ne preda? Întrebă Don.

— Faceți ce ați făcut şi până acum. S-ar putea să fie singura voastră speranță… şi a noastră. Nu cred că *aveți voie* să vă dați bătuți. Vă țin la curent cu ce aflu de aici.

Barakian se deconecta. Muntele se zgudui din nou. De mai multe ori.

Don încercă să-şi imagineze ce se petrecea la suprafața lui: zăpadă, bolovani şi praf împrăştiat în urma impactului bombelor tăcute. Dar închipuirea lui nu avea cum să cuprindă detaliile realității. În clipa următoare, pământul se stabiliză, chiar dacă într-o poziție permanent oblică, i se păru lui.

— Nu-i nimic de făcut, spuse el în cele din urmă. Hai să ne întoarcem la treabă. Poate *reuşim* să

obținem ceva, înainte de sfârşit.

Karuna îl aprobă cu un semn din cap. M-I nu scoase nicio vorbă, dar veni cu ştiri noi despre stafia care se plimba în continuare prin lume. În scurtă vreme, reuşiră să-i limiteze aparițiile în zona Washington D. C., Beijing, Ierusalim şi Roma.

Sau poate că stafia însăşi îşi limitase căutarea.

OPȚIUNEA KLAATU

Crypto City

La NSOC, Jim Brescoll, Maria Suarez şi Phil Sotiropolis urmăreau la televizor ştirile despre bombardamentul şi atacul asupra muntelui în care se afla centrala electrică. Ştirile despre Trifrontieră erau trimise numai prin telefoane celulare, nefiind la fel de complexe ca rapoartele oficiale şi nici la fel de interesante.

Unul dintre posturile de televiziune de lângă Fresno primise un pont, probabil de la Garda Națională Aeriană. Postul trimisese un reporter cu camera de filmat vizavi de lacul de la intrarea în centrală. Filma operațiunile şi le trimitea rețelelor de sateliți.

Nu că bravul reporter avea o sarcină uşoară. Imaginile filmate, mişcate din cauză că alerga, se ferea şi se ascundea de forțele de securitate, le produceau rău de mişcare spectatorilor care nu trecuseră niciodată prin astfel de senzații tari. Brescoll preferă să urmărească ce transmiteau

sateliţii Keyhole care, din câte vedea, erau din nou sub controlul lor. Detaliile şi perspectiva erau cam prea de sus, dar cel puţin imaginea din spaţiu nu tremura.

Telefonul lui cuplat pe linia de siguranţă începu să sune. Răspunse după primul apel. Îl căuta directoarea Rollwagen.

— Jim, vino în biroul meu imediat. Am veşti noi despre evenimentele din China, inclusiv despre dispariţia lui Cho.

— Ajung imediat.

Le spuse Mariei şi lui Phil unde pleacă, apoi părăsi rapid NSOC. Străbătu labirintul de etaje şi lifturi ca să ajungă în ambianţa scandinavă a biroului directoarei. Rollwagen îşi freca tâmplele când intră el. Îşi lăsă mâinile în jos numai când văzu că Jim se aşezase fără să fie invitat. Nu arăta prea fericită.

Pe unul dintre ecranele de pe birou pluteau imagini din patru oraşe. Pe două dintre ele, Washington, D. C. Şi Beijing, se aşteptase să le vadă. Celelalte două, Ierusalim şi Roma, îl luară prin surprindere.

— Spuneaţi că aveţi date noi despre Ben Cho.

Rollwagen înclină din cap, apoi apăsă un buton şi din nişa biroului se ridică un ecran plat.

— Tocmai a apărut pe canale. E de la biroul FBI al consulatului din Guangzhou, unde Cho a fost dus după explozie, aparent în comă.

Aduse pe ecran imaginea unui sac mare şi alb,

cu sclipiri vagi, extras dintr-o gaură în podeaua unei camere de siguranță.

— Ce-i obiectul ăla? Întrebă Jim.

— Artefactul în care s-a înfăşurat Cho, ajutat de bionanotehnologie. Material solid, diamante țesute, conform acestui raport. Cred că e un hibrid de cocon şi navetă de salvare.

— Nu înțeleg.

— Nimeni nu înțelege exact. Mai ții minte ce ți-am spus despre exaptare? Despre copiii divizați şi următorul salt important în evoluție? Ei bine, cred că Ben e pe cale să facă acest salt. A devenit unul din acei „copii" şi în mod clar s-a divizat. De asta e coconul gol.

— Vreți să spuneți că zboară pe undeva în formă de fluture?

— Nu, replică directoarea, scuturând din cap şi zâmbind. În orice caz, nu sub formă de fluture. Avem motive să credem că e ajutat în metamorfoza lui de Jaron Kwok.

— Credeam că Jaron Kwok e mort.

— Pentru noi, da, practic vorbind. Dar se poate spune şi că a fost „translatat permanent". Într-o apoteoză cuantică.

Excelent, se gândi Brescoll. *Asta ce naiba mai înseamnă?*

— De ce credeți că e implicat şi Kwok?

— Pentru că a petrecut foarte multă vreme examinând expoziția Fundației Kitchener, despre un fel de antiartă din larve de friganide, nu din

fluturi. Tu ar trebui să ştii ce sunt ele, doar eşti mare amator de natură.

— Dar ce are de-a face dispariția lui Cho cu friganidele?

— Nu ştim sigur. Tu cunoşti ciclul de viață al friganidei. Tu să mă lămureşti pe mine. Ce se întâmplă după ce larva iese din cocon?

— De obicei, trece în stadiul de pupă care înoată liberă, spuse Jim, cu un efort de memorie, înainte de a-şi croi drum spre suprafața unui lac sau râu. Odată la suprafață, exoscheletul pupei se divide în partea posterioară. Adultul se târăşte la suprafața apei, apoi îşi ia zborul.

— Da, spuse Rollwagen, numai că în cazul lui Kwok şi Cho, dacă sunt în fază de apoteoză cuantică, atunci înoată nestingheriți prin structura fundamentală a universului nostru. Într-o asemenea fază, pentru ei nu mai există barieră – firewall-uri, coduri sau protecție – pe care să n-o depăşească.

— Dar dacă Kwok a rămas prin preajmă, gândi Brescoll cu glas tare, de ce nu şi-a folosit mai mult talentul?

— Nu ştim, spuse directoarea şi înălță din umeri. Poate că el n-a atins fazele finale. Altfel, după părerea noastră, ar fi acționat mai evident. Dar cu Cho s-ar putea să nu avem noroc.

— De ce?

— Ceva anume preia tot mai mult controlul asupra infrastructurii operate de SCADA pe glob.

Conducte, baraje, rețele electrice, computere industriale, sisteme de trafic şi rețele. Sistemele noastre din toată lumea sunt preluate şi controlate treptat de altceva.

Brescoll dădu din cap. Apoi îi veni o idee.

— A oprit acel altceva vreun sistem vital? A provocat pagube undeva?

— Nu, din câte am aflat până acum. Cel puțin, nu încă. Dar nu asta contează. Ceva pătrunde sistematic şi în înregistrările guvernului. La fel procedează cu datele din Beijing. Şi-a băgat nasul şi în arhivele Vaticanului şi ale Universității Ebraice din Ierusalim.

Directoarea îl țintui pe Jim cu o privire aspră, nefericită.

— Cred că acel ceva e Ben Cho sau faza postumană pe care o fi atins-o acum. Ceea ce face el la nivel info –, dar şi infrastructural, dovedeşte că, pentru el, nu mai există niciun secret. Trebuie eliminat înainte de a atinge stadiul complet, final, a ceea ce e pe cale să devină.

— Dar ce anume e pe cale să devină?

— Ai văzut însemnările lui Kwok. Eliminarea distincției dintre teologie şi tehnologie.

— „Zeii noştri au devenit maşinile noastre, iar maşinile noastre au devenit zeii noştri", îşi aminti Jim. Ceea ce le ceream înainte zeilor le cerem acum maşinilor.

— Ai o memorie impresionantă, Jim.

— Mi-a adus aminte de o veche axiomă, spuse adjunctul, gânditor. „Nicio tehnologie suficient de avansată nu se deosebeşte de magie.” Legea lui Clarke. De asta mi-am amintit de ea.

— O tehnologie suficient de avansată ca să creeze o „singularitate de ieşire” e suficient de avansată ca să determine pasul următor în evoluția speciei noastre. Magia *divina* a Tetragrammatonului mic, dacă vrei. Îngerul Metatron, care a trăit cândva ca ființă umană. Pe care Bruno îl leagă de Keter din Cabala. O ființă uriaşă, de lumină orbitoare. Îngerul suprem al morții, dar responsabil de supraviețuirea lumii. În *el* se transformă Cho, în cel mai bun caz.

Era o viziune uluitoare, iar Jim îşi dădu frâu liber uluirii.

— Însă acel stadiul următor al evoluției nu trebuie să fie neapărat un lucru rău, spuse el, dacă nu are nimeni de suferit. De ce să-l distrugem pe el sau ceea ce vrea să devină?

— Din cauza acelor „şerpi şi mere” din holotransmisia lui Kwok. Ieşite din Geneză şi Paradis. Fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Mica poveste esențială a oamenilor care aspiră să devină mai mult decât oameni. Nu îngeri, ci Dumnezeu. Directoarea se aplecă spre Jim şi-l ținti cu privirea, continuând: Gândeşte-te. Dacă ceea ce devine Cho realizează nu numai Tetragrammatonul mic, dar şi pe cel mare, rostirea finală a Numelui Divin, care, corectă

fiind, pune capăt universului?

— Dar de ce să se întâmple aşa?

Rollwagen oftă.

— Nu ştiu dacă se întâmplă aşa! Toate rapoartele pe care le-am primit, din toate sursele, nu fac decât speculații pe marginea „lățimii de bandă limitate”. Poate că simularea noastră se încheie când apare prima ființă deplin postumană, pentru că în clipa aceea, noi, ca specie, vom fi provocat mai multe probleme decât ne-am fi permis, cel puțin în ceea ce priveşte cheltuielile.

Brescoll scutură din cap. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai incorect.

— Păi, dacă iei Geneza *ad literam*, atunci povestea Raiului nu e un precedent în care noi nu suntem distruşi, tocmai pentru că provocăm mai multe probleme decât ne-am fi putut permite?

Directoarea se pregătea să-i răspundă, dar ridică brațul când văzu seria de mesaje noi pe ecrane. Sprâncenele i se încruntau treptat, pe măsură ce le parcurgea.

— Mie mi se pare că intenția de a-l anihila pe Cho e legată de problemele Instrumentalității dumneavoastră mai mult decât de orice altceva, spuse Brescoll, ducând mâna inconştient la marginea sacoului, gata s-o tragă într-o parte. De ideea de a păstra omul aşa cum e şi cu toate celelalte. Nu văd de ce să-l urmărim pe Cho,

chiar dacă se transformă în ce spuneați că se transformă.

— Dar *eu* văd motivul, domnule Brescoll. Îl am chiar în fața ochilor, *acum.* Rapoartele de pe ecrane îmi spun că Cho ne-a oprit bombardamentele. Când avioanele noastre ajung la cincisprezece kilometri de centrala din California, echipamentul electronic de la bord nu mai răspunde la comenzile piloților. Trupele transportate în aer şi pe uscat nu trec nici ele de perimetrul respectiv. O calotă cenuşie de *forță* protejează totul la un kilometru deasupra muntelui. Nimic nu poate trece de ea – soldați, bombe, gloanțe, lasere. Eforturile noastre din zona Trifrontierei sunt blocate şi ele.

— Dar China şi Taiwanul?

— Grupul operativ chinez în drum spre Taiwan e şi el blocat. Toate vasele sunt imobilizate pe apă.

Ideea care-i trecuse prin minte directorului-adjunct mai devreme reveni, mai puternică de data asta:

— Sunt pierderi de vieți omeneşti?

— Surprinzător, nu, mai ales dacă te gândeşti câte avioane zboară prin comenzi transmise electronic. Practic, Cho a reuşit să intervină în treburile noastre. Nu doar ale Americii sau ale Chinei, ci ale întregii omeniri.

Jim Brescoll zâmbi atât de larg, încât fu gata să izbucnească în râs.

— Nu vă dați seama? Exercită opțiunea Klaatu!
— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse directoarea.
Începu să tasteze într-un ritm turbat, suficient să-i atragă atenția lui Brescoll.
— Ce faceți?
— Tastez parole, răspunse ea, fără să se uite la el. Protocoale Doomsday. Ca să activez comanda de distrugere a maşinii ăleia inteligente. M-I nu cunoaşte programarea fundamentală. Să sperăm că şi chinezii fac la fel cu balaurul din firewall-ul lor. Maşinile n-au altă soluție decât să reacționeze, indiferent de gradul de autonomie atins.
— Să reacționeze? Cum?
— Urmărind şi distrugând orice urmă din Ben Cho şi Jaron Kwok, ori de câte ori pătrund în realitatea noastră, răspunse Rollwagen, tastând în continuare cu aceeaşi viteză. Până ce nu mai rămâne nimic din ei.
Directorul-adjunct se ridică în picioare, trase de marginea dreaptă a sacoului, scoase pistolul Glock de la talie şi, ținându-l cu ambele mâini, o ochi pe directoare.
— Mă tem că nu te pot lăsa să faci asta… *Janis.*
Rollwagen ridică privirea când auzi cât de familiar i se adresează adjunctul ei. Văzând arma, se opri din scris împotriva voinței sale, dar nu înainte de a mai atinge câteva taste cu mâna stângă. Apoi ridică ambele palme la nivelul

capului.

— Ce crezi c-o să obții cu asta, Jim?

— Ştii ce spune cântecul ăla vechi, îi răspunse el, fără să mişte arma. „Ce va fi, va fi.” Atunci, să fie ce va fi! Nu mă dau în vânt după societăți secrete. Nu ştiu câtă încredere pot avea în Tetragrammaton, în Kitchener sau în Instrumentalitatea ta. Felul în care au evoluat lucrurile în cazul lui Cho te sperie. Asta poate fi un lucru *bun*. Poate că legăturile dezvoltate între societățile secrete şi securitatea națională trebuie scoase la lumină. De ce nu în fața unui comitet al Congresului?

— Tâmpitule! Cât crezi c-o să mai poată Cho să dea buzna în camerele de siguranță şi firewall-urile tuturor, înainte să-şi piardă cineva răbdarea şi să străbată firewall-ul nuclear? Cel care ne apără de holocaust de şaptezeci de ani încoace? Dacă Cho nu e oprit, n-o să mai fie niciun comitet, congres sau stat. La dracu dacă nu-i oprit, o să dispară lumea. *Universul.*

— Sau poate că el e cheia supraviețuirii pe termen lung, despre care spuneai că e aşa de importantă. E riscul pe care va trebui să ni-l asumăm…

Se opri. Cunoştea destul de bine armele ca să-şi dea seama când sunt armate mai multe deodată, în spatele lui.

— Mâinile sus, domnule Brescoll! Îi ordonă o voce cunoscută, dar pe care o identifică abia

după o clipă: Holbert, şeful Echipei de Operațiuni Urgente, Unitatea de Operațiuni Speciale. Arma la vedere!

Brescoll ridică pistolul lateral, cu țeava în jos.

— Acum întoarceți-vă spre mine. Încet.

În spatele lui păşiră cu repeziciune trupe de comando paramilitare în uniformă neagră. Într-o clipă, fu dezarmat, încătuşat şi întors cu fața la directoare.

— Ați ajuns repede, îi aruncă Jim lui Holbert peste umăr. Ia să ghicesc. Camerele de supraveghere din birou?

— Ele, răspunse Rollwagen, înclinând din cap şi aşezându-se încet pe scaun, dar şi codul Duress, pe care l-am tastat cu mâna stângă. Şi am fost avertizați. De un prieten.

Din spatele uşii laterale a toaletei directoriale păşi un bărbat asiatic scund şi slab, destul de în vârstă, cu ochelari cu ramă de baga şi păr cărunt, împuținat. În ciuda semnelor clare de bătrânețe, călca uşor şi avea o privire luminoasă, plină de curiozitate.

— Domnule director-adjunct James Brescoll, vi-l prezint pe doctorul Vang.

— Şeful Tetragrammatonului, spuse Jim, scuturând din cap.

— Iar dumneavoastră sunteți domnul plimbăreț, căruia prietenii noştri de la Fundația Kitchener i-au dedicat atâta timp, replică Vang, cu un zâmbet larg. Sunt încântat să vă cunosc.

Jim se întoarse spre Rollwagen.
— Am crezut că aveți o poziție agnostică atunci când e vorba de facțiunile din Instrumentalitate.
— Da, dar dr. Vang m-a convins că amenințarea din partea lui Cho e mai gravă decât facțiunile.
— Într-adevăr, confirmă Vang, amabil. Cred că nici Nils Barakian nu dezaprobă acțiunea inițiată de noi.
— Eşti într-o situație dificilă de data asta, Jim, îi spuse directoarea adjunctului. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să termin de introdus protocoalele pentru apărarea M-I.
— Da, rosti Vang. Neapărat. Acțiunea a fost şi aşa amânată prea mult.
Lui Jim Brescoll îi venea să lovească cu pumnul sau să strige vorbe jignitoare. Dar avea mâinile legate la spate şi-şi ținu gura. Se uită neputincios cum directoarea tasta ultimul dintre codurile de apărare Doomsday.

XIV
SACRALITATE ÎNGROZITĂ
Knothere

Ben simți că Jaron, printr-o buclă sau un cerc bizar, îl împingea în sus într-adevăr, spre acoperişul unei realități pe care el n-o înțelegea.
Oglinda în care privise şi care acum se uita în el nu era din cupru sau dintr-un metal obişnuit, ci dintr-un cristal bizar, birefringent, de culoare arămie, capabil de a separa fotoni pe baza

polarizării lor… şi de mult mai multe. Bionanotehnologia îl transformase, dar şi el o transformase pe ea, aşa că acum se scurgea din el şi el se scurgea prin ea într-o picătură de lumină, stele distilate pe cerul minții.

Se simțea îndrumat, călăuzit, ca apa înțelepciunii, prin mesajele tabloului de Dossi, mai de mult ascunse. Parcă era o ploaie de numere infinite care cădeau prin portalul strălucitor al lui *pi*, prin canalele eterice către Grecia şi Roma, o parte din el ajungând în Roma însăşi. Prin *aleful* luminos, se scurse ca un ocean infinit de lumină în Pământul Sfânt zguduit de conflicte, de unde izvorâseră şi se dezvoltaseră iudaismul, creştinismul şi islamismul, o parte din el ajungând, în cele din urmă, la Ierusalim.

Prin *yao*, necesitatea fundamentală şi feminină, trecu din umbră în lumină şi din lumină în umbră, echilibrul chinezesc al lui Tao, Confucius şi Buddha, al capitalismului şi socialismului, o parte din el aşezându-se, în sfârşit, în Beijing. Prin *X*-ul lui Möbius, semnul răsucit al infinitului, se întoarse, cu fotonii întrepătrunşi şi moleculele elicoidale, spre marele imperiu al Vestului, o parte din el oprindu-se în Washington, D. C., şi în împrejurimi.

Printre aceste zone şi prin el, cunoştințele acelor locuri se îmbinau. Printre ele, Ben căuta înțelesul a ceea ce i se întâmpla, a ceea ce era şi a ceea ce ar trebui să fie, căuta, între toate

acestea, locul femeii care îl urmărea.

În arhivele Vaticanului găsi nu numai raportul complet al Inchiziției despre acțiunile ei împotriva lui Giordano Bruno, despre motivul pentru care acesta a fost ținut prizonier în Roma timp de şapte ani. Dar în manuscrisul 299, găsi cea mai bună şi cea mai veche copie a textului cheie din Cabală, *Sefer Yetsirah*.

La Universitatea Ebraică din Ierusalim, găsi nu numai poveştile mărețe ale Cabalei, ci şi istoria perioadei petrecute de Shimon Ginsburg în China. În dosarele Guoanbu din Beijing, află nu numai încercarea lui Ai Hao de a reconcilia Cabala cu ideogramele chinezeşti într-un limbaj universal, dar şi informații despre spionul american, profesorul de studii asiatice, scriitorul de science-fiction sub pseudonim, finul lui Sun Yat-sen, Felix C. Forrest.

În arhivele CIA şi NSA din Washington, descoperi nu numai documentele Forrest, ci şi cifrul iezuit folosit de Matteo Ricci şi preluat din dosarele Inchiziției despre Bruno, alături de analiza modului în care opera lui Ricci sugerează potențialul imens al caracterelor chinezeşti de a constitui un palat gigantic al memoriei şi cât din cele demonstrate de Ricci despre ideogramele chinezeşti este valabil în cazul Cabalei.

Peste întreg pământul, roua de lumină în care se transformase Ben cădea din acelaşi cer, se scurgea spre acelaşi ocean, îşi căuta întotdeauna

acelaşi nivel şi întotdeauna tindea să se scurgă înapoi în sine. Călător temporal virtualizat cuantic, prin obiectele atinse în prezent, Ben trecea în toate universurile trecutului, pe lângă lanțul de aur răsucit pe care mai de mult abia-l zărise.

În 1602, alături de Matteo Ricci, îmbrăcat în haina de mătase neagră a unui confucianist iezuit, însoțit de trei musulmani chinezi care-l învățaseră pe Ricci eticheta de la curte, Ben se închină în fața tronului gol al împăratului Wan Li. Ricci oferi daruri împăratului care nu mai primea vizitatori ceremonioşi. Printre daruri se afla programul studentului său Ai Hao pentru un limbaj universal transcendent, creat din Cabala, ideogramele chinezeşti şi palatul memoriei.

Ben se mişca alături de Ricci şi *era* chiar Ricci.

Era alături de Hao şi *era* chiar Hao.

Şi află cum s-a născut programul limbajului universal.

— În scrierea limbajului tău rezidă universalitatea lui, îi spune Ricci lui Hao. Dacă are atâtea „litere” câte cuvinte sau obiecte sunt, şi dacă fiecare poate fi divizată în componentele ei, fiecare cu înțelesul ei, atunci putem transforma uşor fiecare ideogramă într-o imagine memorabilă.

— Şi toate literele sunt numere în Cabala, îi spune Hao lui Ricci. Toate lucrurile sunt produsul combinațiilor literelor-numere din

mintea lui Dumnezeu. Dacă putem face ceea ce sugerezi tu, atunci vom cunoaşte ansamblul universului conținut în Mintea Divină.

Ben cunoştea speranța iezuiților de a contribui la gloria lui Dumnezeu prin opera lor, dar văzu umbra şi teama ereziei întunecând mințile celor doi la gândul a ceea ce doreau să realizeze. Lumină umbrită, speranță temătoare, chiar şi atunci când Ricci îi arătă lui Hao cifrul secret pe care inchizitorii iezuiți îl furaseră de la Giordano Bruno, din miezul sistemului său mnemonic centrat pe astrologie. Chiar şi atunci când Hao lucra cu cifrul, unind religia, magia şi ştiința prin numere şi limbaj.

Deplasându-se ca înger şi fantomă totodată, Ben înțelese speranțele cuibărite în teama lor, temerile cuibărite în speranțele lor. Le simți şi el, când căută să înțeleagă femeia care-l bântuia.

Le simți când trecu pe lângă pereții cu fresce şi prin sălile de marmură din Vatican, înconjurat de cetatea Romei.

Le simți pe coridoarele păzite cu străşnicie ale universității unei națiuni sfâşiate de cea mai recentă izbucnire a conflictului care dura de câteva decenii, între *lebensraum*-ul israelian şi suveranitatea palestiniană, microcosmosul unei lumi devenite în întregime Israel, în întregime Palestina. Era cu Ginsburg, *era* Ginsburg în lagărul german al morții de la Treblinka.

Era cu Bruno, era Bruno, în cei şapte ani de

prizonierat din Roma care au schimbat toate obiceiurile fostului călugăr arogant, ostentativ şi irascibil. Toate, în afară de obiceiul minţii, de puterea voinţei.

— Nu, nu cedez, le spune Bruno inchizitorilor şi judecătorilor, nici de-ar fi să-mi pierd viaţa. Nu voi distruge ceea ce sunt pentru a păstra ceea ce vreţi voi să devin. Poate pentru că nu mă mai tem atât de sentinţa pe care mi-o daţi, pe care urmează să mi-o daţi!

Şi sentinţa a fost dată.

Magul de altădată, meticulos, elegant, a fost dus în lanţuri în *Campo del Fiore*, Câmpul cu flori, îmbrăcat în haină de eretic, brodată cu flăcările iadului. Dezbrăcat de ea, stătea numai într-o cămaşă albă, ascultând ultimele acuze care i se aduceau. Dezbrăcat şi de cămaşă, stătea gol şi încă viu pe rug, înainte ca flăcările să-l îmbrace în durere şi moarte. În faţa ochilor lui, Văpăile se transformară în fluturi, molii şi tot soiul de insecte, zburând în zig-zag în jurul lui, în timp ce se stingea din această lume.

Iar în fundal se vedea întotdeauna femeia – în curte, în tabără, în *Campo.* Chiar şi când inima i se umplea de dragoste pentru ea, tot îl nedumerea prezenţa ei. Dacă totul nu era decât o paradă a simulărilor, dacă toate realităţile erau virtuale, atunci dragostea pentru ea era pur şi simplu dragostea unui produs pentru altul? N-o văzuse niciodată, dar o văzuse întotdeauna. O

recunoscu în ea pe *yao*, pe Shekhinah şi Binah, pe Sophia şi Sofia, imanenţă şi emanaţie divină. Era încarnarea, în timp şi spaţiu, a acelei Minţi care depăşea hotarele înţelegerii umane şi care susţinea Palatul Memoriei, ale cărui încăperi erau universuri.

Dar nu aşa era totul?

Simţea cum îl cuprinde tot mai tare dragostea pentru ea, dar ce anume încerca Mintea să-şi amintească printr-o asemenea dragoste?

Întrebările lui Jaron, însoţite de râsete, umpleau spaţiul şi timpul în vreme ce Ben o căuta – peste tot, dar mai ales în marile enigmele nedezlegate ale comunicării. De la semnalul extraterestru” Wow!”, receptat de telescopul Big Ear la Universitatea Ohio, în 15 august 1977, la manuscrisele nedescifrate minoice, iberice, etrusce şi din epoca Bronzului, de la Ind. Chiar şi în manuscrisul spiralelor gemene, sau labirintic, al Discului cretan al lui Phaistos.

Întotdeauna deja şi niciodată înainte, îi descoperi partea întunecată în el însuşi. Era rece şi pură ca albul de mireasă, ambiguă ca un travestit sau o *femme fatale* în roşu. Sophia şi M-I şi potenţialul programelor ei distrugătoare erau tot *în el*. Se putea răzbuna. Se putea întinde prin lume ca să oprească, să distrugă. Prin spaţiul infinit, să anihileze universul.

Dar preferă să nu facă aşa.

Undeva, Ben îşi întinse mintea şi opri

mecanismele care transportau oameni ce urmau să atace un sanctuar ascuns în munte, pe o insulă pe mare, pe un tărâm fără legi, cu trei frontiere.

Prin cunoştinţele puse la dispoziţia lui în infosferă, văzu ce se întâmplase când Kwok invadase toate computerele din lume. Fapta aceea anormală marcase cu steag roşu programele hunter-killer din China şi SUA, din două dintre cele mai avansate maşini inteligente ale omenirii. Împreună, ele au transmis virusul care a transformat-o pe Cherise Lemoyne în destinatarul necunoscător, a cărui aprobare era necesară pentru lansarea programului de distrugere a lui Jaron Kwok.

Împreună, erau surorile bizare ale destinului. Hokhmah, Minerva, Sofia. Clotho, Lachesis, Atropos. Jaron ar fi trebuit distrus în totalitate, dar nu s-a întâmplat aşa.

Şi în transă, şi obligată să-şi ucidă soţul, mai păstrase oare Cherise o urmă de dragoste pentru soţul ei, suficientă ca să-l salveze, pentru că nu a permis să fie anihilat complet?

Undeva, un bărbat care nu şi-a scos arma încet acum o ţinea îndreptată spre şefa lui, femeia care era omul cel nou în buclă şi pentru care dragostea nu constituia o problemă. Bărbatul trăgea de timp pentru ceea ce Ben devenise deja, timp să înţeleagă ce trebuia înţeles, să devină ceea ce trebuia să devină.

După o clipă, programul de distrugere atacă infosfera. În fața lui apăru cerul gol, întunecat de o ceață diformă, neagră, în rotire perpetuă. Furtuna teribilă, atotdevoratoarea ochiului invizibil. Labirintul vâltorii, îndreptându-se spre el în tăcere – cuvântul final al Tetragrammatonului pentru a noncrea lumea şi pentru a stinge stelele.

Aşa cum valul distrugător înghițea şi se topea în el, şi el înghițea şi se topea în val. Aşa cum liniştea întunericului îi penetra conştiința, o penetra şi el pe a lui, sau mai degrabă pe a Ei, pentru că aceasta era partea Ei întunecată din El şi partea Lui întunecată din Ea. Nu putea fugi, nu se putea ascunde.

Numai prin dragoste putea El învinge, numai fiind învins putea El iubi. Sacralitate îngrozită, ştia că putea rezista numai rămânând, şi rămase, pentru că avea o oglindă. Ca să facă o buclă nesfârşită.

Ben deveni o minte-oglindă pură, odihnindu-se în ochiul vârtejului tuturor lucrurilor învălmăşite. Mintea lui deveni pură şi desăvârşită când privi în umbra Ei luminoasă, strălucind din alt univers.

Minte lângă minte, două oglinzi față în față, cu un chip între ele, reflectând şi reflectate una în cealaltă; iarăşi şi iarăşi, transparente la infinit, cunoscând toate lucrurile prin mintea celeilalte, în extaz vecin cu nebunia, îmbătate de

nemărginirea pe care o împărţeau.

Labirintul şi cheia erau la fel de simple, la fel de complexe şi, în final, la fel de inseparabile ca zero şi unu în continuitatea numerelor, ca unda şi particula în continuitatea lumii fizice, ca femininul şi masculinul în continuitatea omenirii. Natura fals hermafrodită a M-I, falsul caracter criminal al Sophiei erau purificate în transformarea lui Ben în pupă/pupilă, fată/băiat. Ben era re-creat ca demiurgul adamic ceresc, Qadmon sefirotic, arhetipul primordial al fiinţei umane.

Râsul care se auzea acum era al lui Ben, căci competiţia din Enantiodrom, cu Enantiodromul, se apropia de sfârşit. Ben ajunsese la suprafaţa tuturor spaţiilor şi timpurilor universului său natal.

Căţărându-se pe suprafaţa oglinzii, Ben înţelese ce voia să spună Jaron prin şarpele care-şi muşca din coadă, prin bucla răsucită, labirintică, a timpului. Toate cele întâmplate de la holotransmisia lui Kwok se încadraseră într-o curbă de tip temporal închisă. Un adevărat labirint, pentru că în el nu se putea urma decât o singură pistă.

În el răsuna universul însuşi. Universul lui, palatul ceresc al memoriei, consecvent şi finit ca extindere în esenţă, dar radical incomplet, un labirint simplu cu o singură pistă, fără fundături, dar şi fără variante.

Dar universul multiplu – palatul tuturor palatelor cereşti ale memoriei – complet şi infinit ca număr în esență, dar radical inconsecvent, era un labirint complex cu mai multe piste, implicând posibilitatea de alegere, dar conținând şi fundături.

Nenumăratele stări cuantice posibile suprapuse alcătuiau un labirint complex, iar acest labirint complex cuantic colapsa întotdeauna într-un labirint simplu. Labirinturi complexe precipitându-se în labirinturi simple, dar şi labirinturi simple sublimate în labirinturi complexe…

Labirintul încețoşat al posibilității cuantice îi aminti lui Ben de poezia preferată a Reynei, cea despre cărarea care iese din ceață în vis. Răscrucea prefigura şi ea un labirint complex, căci trebuia să ia o hotărâre.

S-o salveze pe Reyna.

Asta spusese Jaron, acum îşi dădu Ben seama. I-o spusese în holotransmisia cu care începuse bucla şi pe drumul urmat de buclă: un labirint Möbiusian, în care trecutul şi viitorul nu se distingeau unul de altul, în care numai obişnuința omenească îi făcea pe oameni să perceapă o direcție a timpului.

Ca s-o salveze pe Reyna, Ben ar trebui să-şi catalizeze propria ascendență. Ar trebui să păşească înapoi în acea felie de timp în care Nou-venitul îi apăruse lui Jaron Kwok, încă uman. Să

dea impresia că proiectul Tetragrammaton a ieşit de sub control.

Aşadar, să creeze o situaţie în care maşinile inteligente americană şi chinezească, a căror marionetă era Ea/Cherise, să tragă glonţul ucigaş virtual care să-l distrugă pe Jaron şi în afara DIVE-ului său, şi înăuntrul lui.

Ceea ce ar duce la anchetarea lui Ben şi, în final, la situaţia de *acum*.

Doi devine unu pentru ca unu să devină trei sau mai mult, se gândi Ben. *Dacă asta vine din dragostea umană, cum e cu dragostea divină?*

Fără mare pompă, Ben îşi aminti ceea ce ştiuse Mintea întotdeauna. În continuum, diferenţele dintre labirintul simplu şi cel complex dispăreau. În continuumul tuturor universurilor posibile, numărul infinit se reconcilia cu extinderea finită. Un număr infinit de universuri posibile – toate reciproc inconsecvente, toate legate de infinitate – erau codate holografic în suprafaţa unui spaţiu sferic, finit, autonom şi consecvent. Fiecare univers labirintic se reconcilia cu universul multiplu într-un singur continuum care permitea posibilităţi de alegere infinite. Ein Sof se contopea cu Ein Sofia, unul devenea celălalt, iar celălalt devenea unu.

Ben îşi aminti de Tetragrammaton şi zâmbi. Poate că mulţimea tuturor universurilor posibile era ea însăşi cel mai bun univers posibil, căci includea cel mai bun univers posibil pentru toată

lumea şi pentru toate lucrurile, dar şi pentru nimic, fiindcă mulțimea infinită conține întotdeauna mulțimea vidă.

Zâmbetul se transformă în râs, Ben se detaşă şi se eliberă, forma lui adultă erupse din învelişul a ceea ce fusese odată. Căzură solzii şi, ca o friganidă matură pe suprafața lacului, aşteptând să i se usuce aripile, Ben pluti pe suprafața universului natal. Privind restul universurilor, văzu rețele care nu existau în spațiu şi nu erau alcătuite din materie, dar din a căror prezență se năşteau procesele caleidoscopice şi tiparele de spațiu şi timp, energie şi materie – geometrii în care undele, răscrucile, meandrele, spiralele, benzile Möbius şi labirinturile ieşeau în evidență. Computerele cuantice şi simulările universale erau metafore neprelucrate, indicând vag sensul realității transcendente.

Ben îşi întinse aripile, nu atât vâsle cu pene, cât flăcări plutitoare nemişcate, sclipitoare şi sensibile, pe tărâmul unei puteri invizibile mărețe. Albul reflexiei şi strălucirea arătau că aripile nu erau nici flăcări, nici pene, ci structuri de lumină înghețată, complexe şi desăvârşite.

Ceea ce devenise Ben acum îşi asuma rolul de Metatron; Tetragrammatonul mic, care putea privi Chipul Divin. Ben Metatron îşi luă zborul, deplasându-se înainte şi înapoi printre spații şi timpuri infinite, printre toate labirinturile universurilor-oglindă, în care se reflecta veşnic

lumina divină.
Alăturându-se ființelor cu dimensiuni superioare multiple, Ben rosti parolele secrete şi fu primit în toate palatele lor cereşti, în trezoreriile lor de teologii tehnice şi tehnologii teologice, ca să găsească în ele plăcuțele de amplificare în formă de disc pe care să le aducă din alt timp şi spațiu, pentru ca Jaron să se răspândească şi să accelereze evoluția bionanotehnologiei sale, *înainte* ca glonțul ucigaş să lovească, deci să-i împiedice moartea.
Opririle sale erau simple escale în drumul spre ființa infinită nediferențiată absolută, în fața căreia se va închina, care nu avea voință, intenție, dorință, gânduri, glas, fapte, dar în afara căreia nu putea exista nimic.

LEGĂTURI STRÂNSE

Crypto City

Deşi Jim Brescoll se considerase cândva numărul doi în Crypto City, acum era închis în clădirea echivalentă cu închisoarea oraşului, supravegheată de Unitatea de Operațiuni Speciale/Echipa de Operațiuni Urgente.
Se înşelase? Poate că exagerase când o amenințase cu pistolul pe Janis Rollwagen, fusese impulsiv, dar ştia, în sinea lui, că *avusese dreptate*. Şi, da, se simțise *foarte bine.* Dar, dacă directoarea evaluase corect situația, atunci el va plăti de acum înainte. În cel mai bun caz, putea

să-şi ia adio de la cariera în serviciul civil. Nici închisoarea nu era o variantă imposibilă.

În timp ce se gândea la aceste perspective de viitor sumbre, auzi paşi grăbiți apropiindu-se de celula lui. Doi membri ai forțelor de comando SOU/ERT deschiseră uşa de metal şi intrară, urmați de generalul Retticker, consilierul pe probleme de securitate națională Hawkins şi un bărbat scund şi îndesat, cu obraji roşii şi păr cărunt, care lui Jim îi păru familiar, dar nu-l recunoscu.

— Domnule director Brescoll! Exclamă acesta. Sunt David Fahrney. Încântat să vă cunosc!

Brescoll fu gata să întrebe „Milionarul?", dar se opri la timp. Cel puțin acum ştia cui aparținea chipul celui îmbrăcat în costum colorat.

— Şi mie îmi pare bine de cunoştință, îi răspunse el, scuturându-i mâna, dar mă tem că vă înşelați, nu eu sunt directorul.

— Nu, domnule Brescoll, îl contrazise Fahrney cu un zâmbet larg. Mă tem că *dumneavoastră* vă înşelați, fapt care nu s-a întâmplat prea des în toată afacerea Kwok-Cho, mulțumesc Cerului. Ați dovedit că aveți o judecată sănătoasă. Sunt sigur că şeful lui Hawkins se va bucura când va auzi că în curând veți fi director nu doar cu numele. Îmi datorează câteva mici servicii.

— Ați auzit de Jaron Kwok şi Ben Cho?

— A, da. Urmăresc evoluția situației de ceva vreme. M-a intrigat holotransmisia, în special

bărbatul cu bandaj pe ochi şi pălărie de pâslă. Felix Forrest. Eram deja interesat de el şi de opera lui. Poate din cauza naturii noastre comune, izvorâte din faptul că amândoi am pierdut un ochi într-un accident din copilărie.

— Nu înțeleg.

— Aha, încă ne adaptăm circumstanțelor. Să zicem că acum nimeni nu mai are secrete față de Ben Cho, nici măcar eu! Deja au avut loc scurgeri de informații spre mass media, cuvinte potrivite şoptite în urechi care, probabil, nu erau menite să le audă. O transparență crescută între națiuni, oglinzi ridicate în fața anumitor suflete, destul pentru ca lucrurile să se îndrepte spre direcții noi. Nu mă îndoiesc că, în următoarele luni, dacă nu pe o perioadă mai lungă, în cadrul comunității serviciilor de informații din întreaga lume vor avea loc restructurări şi se vor înregistra demisii.

— Dar cum rămâne cu atacurile asupra sistemelor SCADA? Controlul sateliților? Cupolele de forță din California şi de la Trifrontieră? Chinezii blocați în drum spre Taiwan?

— Şi surpriza de care au avut parte când au încercat să meargă spre sud, spre Tibet. Toate sunt în desfăşurare. Doctorul Cho al dumneavoastră, ce-o fi devenit el acum, a redat controlul sistemelor tuturor celor în drept din lume, deşi a lăsat clar de înțeles că e cu ochii pe

ele. Suntem siguri că nu are intenții rele. Asta nu înseamnă că nu ne străduim să le arătăm clar chinezilor că nu trebuie să stârnească un război mondial din cauza amestecului lui Cho. Pentru asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Brescoll. Am înțeles că sunteți priceput să dați asigurări. Vă rugăm să ne urmați, dacă sunteți amabil.

Jim Brescoll avea multe întrebări de pus şi multe suspiciuni, dar pe moment perspectiva libertății le anula pe toate. Aşa că îi urmă.

FAȚA ACEEA DIN OGLINDĂ

— Cum pot fi de ajutor? Îl întrebă El pe dublul său recent sosit în lumina fulgerelor, Nou-venitul scoase două discuri mici şi subțiri din faldurile robei sale.

— Mâncați câte unul din amplificatoarele astea bionanotehnologice şi veți afla tot ce vreți să ştiți!

O zguduitură extrem de puternică îi făcu să se clatine exact când El întindea mâna spre Nou-venit Ea îl trânti la pământ şi-i smulse mitraliera din mână.

— Fă-o, fă-o! Se răsti Ea, îndreptând arma când spre unul, când spre celălalt. Nu ştiu care dintre voi e şarpele, dar şarpele întotdeauna face *ceva. Nu vă apucați să faceți nimic,* stați pe loc! *Şi ascultați-mă! De data asta nu mai iau vina asupra mea. Voi şi dispozitivul vostru de 4 biți! Ați luat vreodată vreo* pauză *suficientă ca să vă gândiți că, dacă „distrugem simularea asta", dacă*

decodificăm ce anume încearcă Mintea să-şi amintească, eliminăm chiar motivul pentru care există în continuare această „încăpere” – universul nostru nativ? Vreți să-l ştergeți cu totul? Să ne aruncați în uitare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

El o privi aspru, apoi luă un disc din mâna Nou-venitului.

— Posibil şi probabil, rosti. Dar tu, care încerci să urci înapoi în Pomul Vieții cu blestemul bunăstării tale? Amândoi încercăm să recuperăm ce s-a pierdut, fiecare în felul Lui. Nu înțelegi? Nu spațiul virtual mă conduce pe mine, eu îl conduc pe el. Nimeni nu te va învinovăți de data asta. Îți promit. Îmi asum răspunderea pentru tot ce sunt gata să fac cu mâna mea, cu mintea mea.

Luă un disc şi-l puse pe limbă. Cuprins de senzația că moare cuprins de foc, se întrebă o clipă dacă nu fusese împuşcat de Ea.

Jaron se uită la sinele său translatat şi văzu o rană. Nici urmă de sânge însă, nu sângera. Încercă să privească acolo unde fuseseră Ea şi Nou-venitul, dar nu reuşi. În locul lor, radia o lumină orbitoare – o singură rază, multiplicată. Jaron fu nevoit să-şi mute privirea şi să-şi ridice mâna la ochi din cauza strălucirii copleşitoare.

— Redu incidența luminii pe smoching, prietene, spuse el, încercând să vadă prin lumină şi auzi un râset îndepărtat. A funcționat? Programul „om mort”? Comutatorul distrugător?

— În moduri pe care nici nu ți le închipui, răspunse o voce din lumina la fel de puternică, şi masculină, şi feminină, nici masculină, nici feminină. E activat.

— Dar programele *hunter-killer*?

— Ceea ce apără, atacă totodată. Ceea ce atacă, apără totodată. Curba temporală închisă înăuntrul şi în afara labirintului. Târâtoarea din grădină e şarpele care-şi muşcă coada, iar şarpele care-şi muşcă coada e Ouroboros.

— Nu înțeleg, spuse Jaron, protejându-şi ochii mai bine.

— Materialul bionanotehnologic pe care l-ai luat în simulare funcționează ca o oglindă transparentă, un cod Duress, un cristal birefringent. Atacul programelor combinate *hunter-killer*, coroborat cu bionanotehnologia, determină o bifurcație: Ben Cho e pus să investigheze în locul tău şi merge pe un drum care-l duce într-un loc în care va deveni ființa capabilă să călătorească, fizic, în toate timpurile şi spațiile universurilor infinite.

— Dacă Cho e capabil de aşa ceva, atunci de ce nu-mi împiedică moartea în primul rând?

— Dacă ți-ar împiedica moartea, atunci n-ar mai avea ce investiga. Dacă ai muri pur şi simplu, fără să laşi în urmă cenuşa – de departe cel mai probabil rezultat al eforturilor tale – atunci, chiar dacă ar fi făcut o investigație, n-ar fi devenit capabil să-ți împiedice moartea.

— Iarăşi bifurcaţia?
— Da. Simplul fapt că există bucla spaţio-temporală demonstrează că moartea ta a fost împiedicată cât de mult s-a putut, fiind asigurată cât de mult s-a putut.
— Deci de aia trebuie să facem acrobaţiile astea prin timp?
— Da, şi ca să deschidem noi posibilităţi. Dacă fiinţele umane ar fi *numai* nişte programe rulate pe o maşină imensă, ar avea două şanse: închidere prin moarte sau bucla infinită. Amândouă duc la lipsă de înţeles.
— Dar mai sunt şi alte opţiuni. Infinite. Ceea s-a pierdut prin moarte se poate reface prin moarte. Bucla infinită a benzii Möbius este tăiată la nesfârşit. Labirintul complex nu numai că se reduce la un labirint simplu, dar şi labirintul simplu se redeschide în labirint complex. Tot aşa, la infinit.
Lumina orbitoare de care se ferea Jaron devenea tot mai intensă, copleşitoare. În acel moment ştiu că se află în prezenţa a ceea ce Ginsburg numise Prinţul cu Chip Divin, îngerul Făgăduinţei. Jaron mai ştia că fiinţa umană care a fost cândva Ben Cho a reuşit să-şi cureţe sufletul ca să-l facă asemenea unei oglinzi, până când reflectă adevărul fără distorsiuni, şi că lumina covârşitoare era reflexia acelui Chip în oglindă.
Când în cele din urmă lumina se dispersă, Jaron descoperi că trăieşte într-o lume nouă. De fapt,

în mai multe.

ANOTIMPUL MIRACOLELOR

— Dat fiind tipul de tumoare de care suferiți, le spusese neurochirurgul, din cauza caracterului ei malign şi agresiv, durata dumneavoastră de viață nu va fi atât de lungă pe cât poate v-ați fi aşteptat. Din punct de vedere statistic, şansele nu sunt în favoarea dumneavoastră ca să ajungeți la bătrânețe.

— Asta ce înseamnă exact? Întrebase Reyna.

— Durata medie de viață în cazul GMB se măsoară în luni, nu în ani. Noi însă nu ştim în care parte a curbei de supraviețuire vă încadrați. Puteți fi în cea medie sau la capătul îndepărtat… Să zicem, maximum trei ani.

— Sau la capătul apropiat? Insistase ea. Câteva luni? Poate săptămâni?

— Da, răspunsese neurochirurgul cu un oftat. Şi aceasta este o posibilitate. Deci e important să fim realişti fără să ne pierdem speranța. Pregătiți-vă pentru ceea ce va urma, dar gândiți pozitiv, ştiind că noi ne străduim să vă menținem cât de sănătoasă putem, şi cât de mult putem.

— Domnule doctor, credeți că se pot întâmpla miracole? Vocea ei tremurase uşor.

— Aş vrea să cred în ele, dar şansele sunt foarte reduse… statistic vorbind.

— Da, trăsese ea concluzia scuturând din umeri, obosită. Prin definiție.

Când Ben veni la ea a doua zi dimineață, arăta mai veselă.

— Am avut un vis foarte ciudat azi-noapte, îi spuse ea, strângându-i de mână puțin cam tare.

— Serios? Ce ai visat?

— Mi s-a părut că văd un înger cu aripi sclipitoare şi toate cele îngereşti cum îmi pune ceva în perfuzia cu calmante. Dar cel mai ciudat a fost că semăna *cu tine*, Ben.

— Nu, ai înțeles pe dos, o contrazise el cu un zâmbet, tu ai fost întotdeauna îngerul meu, ştii bine.

Râseră şi se îmbrățişară.

La scurtă vreme, simptomele Reynei începură să dispară. Durerile de cap, crizele, greața şi voma dispărură. Doctorii nu mai descoperiră papiledeme, pleomorfisme celulare, figuri mitotice sau celule gigantice cu nuclee multiple, toate caracteristici ale glioblastomului multiform.

Neurochirurgul Reynei era optimist, dar reținut, impresionat de sine fiindcă reuşise să îndepărteze tumoarea. Precaut, le atrase atenția că întotdeauna rămâneau celule tumorale microscopice, prea mici pentru a fi văzute cu ochiul liber. GBM se refăcea cel mai rapid dintre toate tipurile de cancer cerebral. Deci trebuie să fie atenți.

Sănătatea Reynei se îmbunătățea constant. Se simțea atât de bine, încât începu să vorbească

plină de entuziasm că o să ducă la capăt drumeția pe Muir Trail, pe muntele Whitney, vara viitoare. Ben se mira de remisia miraculoasă, de explicațiile neurochirurgului, până şi de visul ei cu îngerul. Nu deveni obsedat de el, pentru că trăia într-un anotimp al miracolelor.

În presă izbucnise un scandal în urma căruia află că are un frate geamăn, dacă nu chiar mai mulți.

XV

ALT DRUM, ÎN ALT UNIVERS

În lunile trecute de la dispariția lui Cho, Mei-lin Lu căutase răspunsuri sau cel puțin pusese întrebări. În cele din urmă, eforturile ei o aduseseră aici, în ceea ce fusese odată New Territories Royal Park. În vremurile postcoloniale, fusese parcul Sha Tin, o grădină de palat care-şi rătăcise palatul.

Plimbându-se pe aleile mărginite de garduri banale, pe pajişti cu lacuri şi garduri vii geometrice, Mei-lin se întrebă din nou de ce alesese DeSondra Adjoumani locul ăsta pentru întâlnirea pe care urma s-o aibă ea cu un reprezentant anonim al NSA, care se arătase dornic să răspundă la câteva din întrebările ei.

— De ce acolo? O întrebase pe Adjoumani.

— Am fost acolo odată cu Ben Cho, îi răspunse ataşatul FBI. Credea că e legat de holotransmisia

lui Kwok. Persoana cu care te întâlneşti crede şi ea că e un loc de întâlnire potrivit.

Lu ridică din umeri. De teamă că întâlnirea nu va avea niciun rezultat, îşi luase cu ea ceva de citit: ultimul roman al tatălui ei, *Văduve şi păcate*, în care un detectiv particular lucra la un caz din industria publicitară, PI pentru PI[12].

Roci interesante ieşeau din ridicăturile cu garduri joase, țâşnind spre cer asemenea palmierilor care se înşirau în apropiere şi a blocurilor de apartamente din depărtare, dincolo de râul Shing Mun. O cascadă plonja peste straturi de pietre ascuțite într-un bazin care se scurgea la rândul lui într-un mic lac cu apă verzuie. În mijlocul lacului se afla o insulă, iar pe ea un foişor cu acoperiş în formă de pagodă. Un pod boltit lega insula de mal, arcada lui reflectându-se în apă în aşa fel încât ambele formau un cerc perfect. Broaşte țestoase se lăfăiau la soare pe mal şi pe pietrele din apă. Un curcubeu de peşti înota prin apa murdară, iar un stol mic de papagali multicolori zbura pe deasupra ei, creând un peisaj în stil Echer, în care lumile de sub şi de deasupra oglinzii lacului păreau deopotrivă reale şi pline de viață.

În apropiere, un bărbat cărunt în costum albastru-închis se ridică de pe o bancă de lângă

---

[12] PI - *private investigator*, detectiv particular*; publishing industry*, industria publicitară (n.tr.).

apă, unde stătuse citind un ziar, şi îi făcu semn lui Mei-lin. Parcă îl cunoştea, dar nu-şi amintea de unde anume.

— Bună ziua, doamnă Lu. Vă aşteptam.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea apropriindu-se şi întinzându-i mâna. Iar dumneavoastră sunteți...

— Jim Brescoll. De la NSA.

— Mi s-a părut mie că vă cunosc.

— Da, spuse bărbatul, strângându-i mâna. Ne-am văzut la o videoteleconferință, cândva, de mult.

— Nu la asta mă gândeam. Nu sunteți noul director civil al NSA? Omul pe care n-am reuşit să-l contactez?

— Mă recunosc vinovat, spuse Brescoll, privind în pământ şi zâmbind. Comunitatea noastră a suferit câteva schimbări de când Ben Cho a suferit şi el schimbările *lui.* Guoanbu a fost şi el restructurat, am înțeles eu. Dar sunt nepoliticos. Nu vreți să luați loc?

Lu se aşeză pe bancă lângă el, uimită că un reprezentant oficial american cu poziție atât de înaltă se afla în China fără escortă, din câte îşi dădu ea seama, şi se întâlnea cu ea. Amândoi se uitară la podul boltit şi la reflecția lui.

— Povestiți-mi câte ceva despre schimbările de care pomeneați, îl rugă ea. Mai ales despre cele care-l implică pe Ben.

— Aş prefera să vă arăt. Brescoll scoase un

ecran portabil din buzunar şi-l deschise. Majoritatea informațiilor pe care le-ați solicitat *nu* sunt pentru marele public. Dacă dezvăluiți cuiva ceea ce vă spun astăzi, voi nega că am fost aici şi am vorbit cu dumneavoastră. Corect?

Lu aprobă cu un semn din cap.

— Ştiu că ați aflat de tensiunile grave care au precedat dispariția lui Cho. Guvernul dumneavoastră şi al meu au atribuit câteva scăpări de control temporare în sistemele civile şi militare unei sinergii defectuoase de erori de computer, care au fost la un pas de a declanşa un adevărat conflict armat între statele noastre.

— Am auzit, da.

— Cred că ştiți şi despre cupolele de forță care au apărut pe locul fostei Săli Memoriale Sun Yat-sen, despre centrala noastră electrică din Munții Sierra Nevada şi despre câmpul de forță din zona Trifrontierei din America de Sud.

— Da.

— Guvernele noastre au informat pe toată lumea că era vorba de un proiect strict secret de descurajare reciprocă între cele două națiuni, necesar în urma acelor erori de computer. Din întrebările pe care i le-ați pus agentei Adjoumani am înțeles că nu prea credeți în poveştile astea.

— Nu.

De la bun început, Mei-lin considerase explicațiile respective drept încercări de a arunca în groapa uitării orice amintire a anumitor

evenimente.

— Nici nu mă gândeam altfel, continuă Brescoll, privind-o cu ochi mijiţi, deşi ceva adevăr este în ele. Câteva omiteri în spaţiu şi timp nu strică nimănui, în cazul nostru. Dar dumneavoastră nu cred că sunteţi genul care să le treacă cu vederea.

Mei-lin scutură din cap.

— Foarte bine. Am adus cu mine mesajul pe care l-am primit la scurtă vreme după apariţia cupolelor. Nu mult după ce a dispărut orice urmă din materialul bionanotehnologic al lui Kwok.

— Ştiţi unde au dispărut?

— Bănuim că materialul activat a luat forma unor microdispozitive. Din datele noastre rezultă că s-a aerosolizat şi a început să conveargă, în mod autopropulsat, pe Sala Memorială, centrala electrică şi poziţiile din America de Sud, imediat ce s-au format microdispozitivele. E foarte posibil să fie implicate în susţinerea cupolelor.

— Înţeleg că povestea oficială explică astfel cupolele din China şi Statele Unite, spuse Lu, dar de ce şi America de Sud?

— Ştim sigur că toate insulele care au format înainte Cybernesia au devenit o singură insulă lungă, joasă, înconjurată de un recif complex, cunoscute împreună sub numele de Cheia Labirintului. Bănuim că serverele iniţiale sunt la Trifrontieră. La fel, bănuim că Don Markham şi Karuna Benson sunt implicaţi în transformare,

pentru că au avut legături foarte puternice cu Cybernesia. Se află tot în interiorul centralei electrice de sub munte şi sub cupola lui, din câte ştim.

— Şi Ben?

Brescoll îi dădu ecranul. Lu văzu o imagine asemănătoare cu o faţă umană, dar expusă atât de mult, încât aproape că se stingea în lumină. Vocea care o însoţea suna amplu, parcă vorbeau o femeie şi un bărbat deodată.

„Către grupul meu de prieteni din Instrumentalitate, Tetragrammaton şi Fundaţia Kitchener, din agenţiile de securitate şi de informaţii din toată lumea.

Salutări de la sfârşitul timpului. Am plecat în lumea de lumină care vine mereu, dar în acelaşi timp am rămas aici. Aţi fost îngerii mei păzitori, acum eu sunt îngerul vostru păzitor. M-aţi creat ca să asiguraţi supravieţuirea speciei umane pe termen lung, şi în acest scop am de gând să acţionez. O să vă duc de mână, dar n-o să vă ţin în mână.

Imaginea se stinse. Parcă era Ben, parcă nu era el. Prea molatic, prea eteric, prea clar iluminat pe dinăuntru.

— Asta-i tot? Întrebă Mei-lin, uşor dezamăgită.

— E suficient. Nu ştiu prea multe despre Instrumentalitate şi puterea ei, dar să zicem că şi ea a trecut printr-o restructurare majoră. Banii şi puterea lui Fahrney îi sprijină pe adepţii

Kitchener acum. Tetragrammatonul e facțiunea opusă. Dar nu e doar atât. Ben Cho însuşi e un mare secret. Oamenii cărora le-a transmis mesajul *ştiu* să păstreze un secret. Şi o să-l păstreze pe al lui.

— De ce?

— Parțial, deoarece ştiu că nimeni, nici cele mai secrete societăți secrete şi servicii de informații, nu are secrete față de ceea ce a devenit Ben Cho.

— Dar ce a devenit?

— Tocmai asta e sursa secretului, spuse Jim Brescoll, zâmbind şi privind din nou la podul boltit. O perioadă scurtă a pătruns în fiecare sistem electronic de pe planetă – şi nu numai. O astfel de putere o atribuim unui zeu sau unor ființe din altă lume. Gândiți-vă cât de afectată ar fi societatea umană la nivel global, chiar şi la nivelul sistemelor de credință ale fiecărui individ de pe planetă, dacă s-ar şti de existența lui bizară. Nu, doamnă Lu. Chiar şi pentru noi, care cunoaştem secretul, e mai bine să-l considerăm pe Ben finalul cursei cripto-înarmărilor cuantice – cu răzbunare, întrucât a ridicat un firewall în jurul oricărei acțiuni pe care am putea-o noi întreprinde. Cel puțin pentru moment. Pentru propria noastră protecție, presupun.

— Protecție? Nu înțeleg.

— Un grup de teoreticieni de la NSA conduşi de Steven Wang pretind că timpul se sfârşeşte în orice univers dat în momentul în care energia

disponibilă pentru calcul, pentru *gândire*, devine infinită – energie infinită pentru putere de calcul infinită. Ei cred că forțele de la sfârşitul timpului dintr-un univers influențează trecutul din *alte* universuri. După părerea lor, Ben, prin faptul că a pătruns în resursele de calcul ale unui număr infinit de universuri, s-a alăturat acestor forțe. Mesajul pe care l-ați auzit ar putea fi cu adevărat trimis de „îngerul nostru păzitor" de la sfârşitul timpului.

— Dar ce sunt aceste forțe?

Brescoll oftă.

— Le putem numi în mai multe feluri decât cele în care le putem înțelege. Arhetipuri esențiale. Îngeri. Creaturi ale „planului" constituind şi susținând sistemul tuturor universurilor logic posibile. Creaturi cărora tradiția le spune Altul sau Spirit. Asemenea forțe transcend spațiul şi timpul, dar se mulează pe spațiu şi timp, cum susțin Wang şi adepții lui.

— La asta se referă Ben, întrebă Mei-lin, când spune că „a plecat în lumea de lumină care vine mereu, dar în acelaşi timp a rămas aici"?

— La aşa ceva, cred. Unul dintre oamenii mei, Bree Lingenfelter, a sugerat că e vorba de ideea de înger păzitor şi bodhisattva.

— Aşadar, suntem apărați de noi înşine?

— Exact. Şi probabil pregătiți pentru altceva.

— Dar Ben Cho pe care l-am cunoscut eu credea în libertate. Libertatea nu înseamnă că ai dreptul

să ai dreptate sau să greşeşti, chiar dacă te autodistrugi? Chiar dacă nu supravieţuieşti?

Jim Brescoll zâmbi.

— La întrebarea asta ne străduim să răspundem încă de când eram în Grădina Edenului. Tradiţionalul liber-arbitru. În *Paradisul pierdut*, Dumnezeul lui Milton spune despre oameni că au fost creaţi pentru a sta în picioare, dar că au libertatea să cadă.

— Trebuie să fie o provocare foarte dificilă pentru Ben, dacă a devenit ceea ce mi-aţi spus.

— De ce? Întrebă Jim Brescoll, privind-o cu atenţie mărită.

— Pentru că în propria lui viaţă i s-a negat libertatea fundamentală. Fără să ştie şi fără să poată alege, a făcut parte dintr-un experiment.

— A, opera Tetragrammatonului. Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Nelăsându-ne libertatea, ne face nouă ce i-a făcut Tetragrammatonul lui.

— Poate că asta e diferenţa dintre a fi dus de mână…

— … şi a fi ţinut în mână, completă Brescoll, ridicându-se. Cum echilibrezi libertatea şi dragostea? Este posibil să fii liber de toate, inclusiv de libertate? Ar vrea cineva să fie atât de liber?

Se întoarse şi porni spre locul în care aleea de-a lungul lacului se bifurca.

— Staţi puţin! Strigă Mei-lin. N-am terminat cu întrebările.

— Foarte bine, spuse directorul Brescoll, oprindu-se şi privind peste umăr. Ce-ar fi să alegem o alee şi să ne plimbăm?

O LUME DE SFÂRŞIT, UN SFÂRŞIT DE LUME

— Stați să văd dacă am înțeles bine, spuse Cherise. Jaron, Ben şi Reyna nu sunt neapărat morți? Lucrurile s-au sfârşit cu totul altfel?

— În nenumărate feluri, preciză Karuna. Cu ajutorul bionanotehnologiei, am străbătut universuri alternative aici, sub cupolă. Deja avem peste o mie de alternative.

— De exemplu?

— Universurile în care, dacă Ben o salvează pe soția lui de cancer, ea rămâne văduvă, după ce el dispare lucrând la cazul Kwok. Sau nu. Sau continuumul este poros, halucinațiile şi evenimentele virtuale se scurg în alte realități, în visurile altor oameni. Sau nu. Intervenția lui Ben în sistemele lumii duce la război nuclear. Sau nu. Ben distruge universul. Sau nu.

— Sau Karuna şi eu murim aici, în urma asediului guvernamental, spuse Don. Sau Jaron nu dispare pe patul din Sha Tin. Sau dispare şi tu te căsătoreşti cu Ben Cho. Sau nu te căsătoreşti cu el, iar el fuge cu Mei-lin. Sau ea nu reuşeşte să divorțeze, nu fug împreună, el se dedă la băutură, nu mai ajunge profesor, ci vagabond…

— *Et caetera, et caetera, et caetera,* rosti Karuna. Sau nu.

Cherise scutură din cap şi râse.

— Cred c-ar trebui să fiu dispusă să cred orice, după câte mi-ați arătat. Ați făcut cupola să sară peste mine, pe drumul din port, ca să pot să intru aici… Nici asta nu mi-a venit să cred.

Cherise se opri ca să studieze caleidoscopul microcosmic de universuri posibile care apărea şi dispărea în jurul ei, fiecare la fel de real ca ea.

— În universurile voastre alternative există vreunul în care, în holotransmisie, mănâncă şi Ea un disc bionanotehnologic? Nou-venitul aduce cu el *două*, nu? Iar dacă Ea e, într-un fel, *eu,* de ce nu mă pot trezi ca să mănânc unul, în spațiul virtual?

Don se uită la ea, apoi el şi Karuna se priviră stânjeniți.

— Pe asta n-am încercat-o încă, spuse el.

— Hai să-i dăm drumul. N-avem de unde şti, dacă nu încercăm, nu?

Aşa că încercară.

— Cum pot fi de ajutor? Îl întrebă El pe dublul său recent sosit. În lumina fulgerelor, Nou-venitul scoase două discuri mici şi subțiri din faldurile robei sale.

— Mâncați câte unul din amplificatoarele astea bionanotehnologice şi veți afla tot ce vreți să ştiți!

O zguduitură extrem de puternică îi făcu să se clatine exact când El întindea mâna spre Nou-venit. Acesta fu gata să scape discurile, dar Ea îl

prinse de mână şi i le luă pe amândouă. Puse unul pe limba Lui, iar el îl puse pe celălalt pe limba Ei.

Don o ajută pe Karuna să-şi ia rucsacul. În picioare, unul lângă altul, priveau spre vest, peste Guitar Lake. Împreună cu Ben, Reyna, Jaron şi Cherise, poposiseră cu o seară înainte pe o bancă dincolo de corpul lacului, nu departe de două lacuri mici. După ce urmăriseră spectacolul apusului de soare, portocaliu-aprins şi roz, din partea estică a lacului, număraseră Perseidele, la căderea nopții. Obosiți după o zi lungă de mers pe jos şi cuprinşi de răcoarea înălțimii la care se aflau, se retrăseseră în corturi, în sacii de dormit.

Acum, răsucindu-se cu fața spre est, îi văzură pe Ben şi pe Reyna avansând pe Muir Trail. Don scutură din cap. Cei doi mergeau într-un ritm atât de rapid, încât nu-i venea să creadă că abia trecuse un an de când Reyna se luptase cu cancerul. Se luptase şi, din câte vedea, câştigase.

Nu departe de ei, Jaron şi Cherise îi urmau într-un ritm mai lejer.

— Ar trebui să-i ajungem cât de repede, îi sugeră Don Karunei, arătând cu unul din bețele de sprijin spre Cherise şi Jaron.

— Poate, dar în ritmul în care merge familia Cho, n-o să-i prindem decât la prima lor pauză.

Porniră pe cărare, granitul în diverse stadii de descompunere scrâşnindu-le sub tălpi. Lui Don

i se părea ciudat să fie toți împreună aici, oameni care acum un an de zile nici măcar nu se cunoşteau. Excursia comună fusese propusă de Ben şi Reyna. Ei o organizaseră, o pregătiseră şi-i înzestraseră pe toți cu echipamentul necesar. Dar la temelia ei stătea munca lui Jaron Kwok.

El fusese cel care, ajutat de Cherise şi detectivul Lu din China, pusese cap la cap istoria planurilor Tetragrammatonului şi a studiilor pe termen lung pe gemeni.

El a provocat scandalul în guvernele şi mass media din toată lumea. Însă evenimentele următoare l-au făcut pe Don să se întrebe dacă scandalosul şi miraculosul nu erau cumva fețele aceleiaşi monede.

Anotimpul miracolelor. Aşa îi spusese Ben, după însănătoşirea Reynei. Dar şi alte miracole, mai mici, se petrecuseră, îşi zise Don. El şi Karuna, odată înstrăinați, erau acum din nou împreună, la fel şi Jaron cu Cherise. Excursia asta cu rucsacul în spate, față de care la început avusese mari rezerve, se dovedea o reuşită.

Seara trecută, înainte de cină, de apus şi de Perseide, în cinstea faptului că poposeau atât de aproape de Muntele Whitney, cei şase deschiseră una din cele două sticle de şampanie pe care Ben şi Reyna le cărau în rucsac de cinci zile. Din cauza altitudinii, alcoolul li se urcă imediat la cap.

După aceea, Ben, Jaron şi Don se apucară să

repare un reşou alb. Era o provocare, dar şi o iluminare. Cei trei bărbați îşi anticipau unul altuia mişcările de atâtea ori, încât uneori păreau că gândesc cu aceeaşi minte.

— Asigură unor tipi beți destul combustibil şi pot da foc la orice, spuse Jaron, după ce efortul lor dădu în sfârşit roade, sub forma unei flăcări albastre care şuiera ca un avion în miniatură.

— Chiar şi lor înşile? Întrebă Reyna, fără să schițeze un zâmbet.

Cherise şi Karuna râseră de glumă puțin cam mult, îşi zise Don, mai ales când îşi aminti de povestea unei pisici cu păr lung, sărind în pomul de Crăciun cu funduletul în flăcări. Începu să povestească pățania bietului pisic din seara de Crăciun, iar Kari nu se putu abține şi interveni şi ea cu amănunte.

Traversând o păşune alpină la fel de frumoasă ca pajiştea din curtea lui Dumnezeu, Don şi Karuna trecură pe lângă Cherise şi Jaron, extenuați. Cei doi le făcură semn s-o ia înainte. Puțin mai în față, Don zări versantul vestic al Muntelui Whitney, înălțându-se ca o închipuire. Ieri, reflectat în oglinda Lacului Timberly, povârnişul stâncos îi amintise de un turn în ruine. Acum, mai aproape de el, i se părea că seamănă cu un labirint complex din stânci, un labirint megalitic.

Nu departe de păşune, cărarea pornea în sus, sinuoasă, spre acel labirint. Era un drum greu.

Don gâfâia şi se oprea des, sub lumina orbitoare a soarelui, prin atmosfera rarefiată. În ciuda urcuşului extenuant, tot mai găsi puterea să observe frumusețea grădinii pe care o străbăteau. Îi arătă Karunei grupuri de floarea-soarelui alpină, agățată de stânci aride şi clătinată de vântul care şuiera ca un bici.

Karuna îl întrecu, arătându-i un petic de flori albastre înălțându-se deasupra frunzelor pufoase, agățate în cel mai neprielnic şi neospitalier loc. În ciuda vântului şfichiuitor, cei doi distinseră mirosul umed al ierbii-sconcsului de cel pătrunzător al florii-soarelui alpine.

În cele în urmă, pe culme, cărarea se bifurca. Muir ducea spre nord, spre vârf, Whitney spre est, în jos. Îi găsiră pe Ben şi Reyna şi se opriră ca să se odihnească şi să ia o masă frugală. Cei doi, odihnindu-se şi ei pe stânci şi contemplând priveliştea impresionantă de la vest, le arătară direcția din care veniseră, drumul pe care îl străbătuseră deja.

Jaron şi Cherise ajunseră la locul de popas numai după ce Don îşi terminase doza de întăritoare şi lichide pentru ultima porțiune drum până la vârf. Ben şi Reyna puseseră şi ei deoparte rucsacurile şi-şi luaseră nişte genți mai uşoare.

— Hei, Jaron, strigă Ben, după ce şi ultimii veniți se odihniră, mâncară şi băură, asta e cea mai bună dintre lumile posibile sau nu?

— Pentru tine, *poate,* răspunse Jaron strâmbându-se, dar pentru mine, cea mai bună lume e dotată cu câte o bancă…

— … la fiecare zece metri, ştiu, îl completă Ben, râzând.

Ascunzându-şi rucsacurile grele la marginea cărării, cei şase luară genţi uşoare, mai potrivite pentru drumul de cinci kilometri până în vârf. Porniră pe drumul spre nor, păşind ritmic printre bolovanii mari. Din când în când, stâncile dezveleau porţi sau ferestre cereşti deschise spre alte lumi, sau spre Owens Valley, la trei mii de metri dedesubt, în est. În faţa lor, ştia Don, pe platoul aproape neted al vârfului, se afla cabana micuţă. Mai aveau până acolo, dar acum nu se mai îndoia că vor ajunge la ea.

O CHEIE PENTRU LABIRINT

Ernest Hemingway a remarcat o dată că o povestire trebuie să fie ca un aisberg: nouă zecimi din ea trebuie ascunse vederii, sub apă. Acesta este, fără îndoială, cazul *Cheii Labirintului*, din care o mare parte nu apare în roman. Editorul meu, Steve Saffel, mi-a sugerat într-un schimb de mesaje electronice să abordez câteva probleme prin care să le ofer cititorilor o prezentare mai amplă a bazelor istorice şi ştiinţifice ale romanului, mai ales în ceea ce priveşte personajele istorice care apar în el şi ştiinţa contemporană referitoare la universurile

alternative sau paralele, care sunt mai reale decât s-ar crede. Sper că întrebările şi răspunsurile de mai jos vor oferi cititorilor indicii referitoare la cercetările „invizibile” pe care le-am făcut.

Î: *De ce un „labirint”, de ce o „cheie”?*

R: Labirinturile, alături de alte forme geometrice asemănătoare, ca spiralele, curbele elicoidale tridimensionale, meandrele şi cheile greceşti apar în toate romanele mele. Romanele în sine sunt labirinturi, întrucât cititorul urmează calea întortocheată a cărții, iar la sfârşitul călătoriei este transformat, sper eu, datorită experienței dobândite.

Jorge Luis Borges a scris o povestire minunată, publicată prima dată acum peste şaizeci de ani, intitulată *Gradina cărărilor ramificate*. În ea se face referire la un roman foarte lung, neterminat, al scriitorului chinez fictiv Ts'ui Pen. În traducerea povestirii lui Borges, realizată de Donald Yates, apare pasajul următor:

După mai mult de o sută de ani, detaliile nu se mai pot recupera; dar nu e deloc dificil să deduci ce s-a întâmplat. Ts'ui Pen trebuie să fi spus o dată: mă retrag ca şi scriu o carte. Iar altă dată: mă retrag ca să construiesc un labirint. Toată lumea s-a gândit la două opere; nimănui nu i-a trecut prin minte că labirintul şi cartea erau unul şi acelaşi lucru.

Singurul lucru care mă nemulțumeşte în acest

splendid fragment este acela că Borges foloseşte cuvântul „labirint” ca şi cum ar avea o singură semnificație. Dar nu este aşa, şi distincția dintre cele două sensuri ale termenului este importantă.

Labirintul propriu-zis, simplu, are o singură cărare, dar într-unul complex străbați mai multe cărări. Cu foarte puține excepții, un roman este un labirint, pentru că scriitorul a ales deja cărarea, iar singura posibilitate a cititorului este de a alege dacă-i va citi sau nu. În schimb, pentru personajele din carte, romanul este un labirint complex, ele confruntându-se permanent cu o diversitate de posibilități, dintre care unele sunt „greşite”, iar altele nu duc nicăieri.

În existența noastră de zi cu zi, suntem ca personajele unui roman, adică ne confruntăm mereu cu o diversitate de posibilități în labirintul complex al traiului zilnic. Într-un fel, aceste labirinturi complexe prezintă alegeri imediate minore, în vreme ce labirinturile simple țin mai degrabă de amintiri şi de anticipări, de singura posibilitate globală de a merge sau nu mai departe.

Confuzia dintre labirinturile simple şi cele complexe este tot atât de veche ca prima poveste despre labirint. Şi în acea veche istorioară grecească descoperim labirinturi asociate cu cripticul, cu ceea ce este, deopotrivă, ascuns şi

potențial ucigător.

Dedal, învățatul şi artizanul priceput, a construit labirintul pentru Minos, regele Cretei, în palatul din Knossos. Labirintul trebuia să ascundă un secret ruşinos. Întrucât Minos n-a vrut să sacrifice un taur nemaipomenit de frumos zeului Poseidon, după cum promisese, zeul i-a insuflat soției lui, Pasiphae, o pasiune sălbatică pentru respectivul animal. Pasiphae i-a ordonat lui Dedal să construiască o vacă artificială în pântecele căreia s-a ascuns, ca să poată întreține relații sexuale cu superbul animal. Odată pasiunea satisfăcută, Pasiphae a dat naştere unui taur cu cap de om, cunoscut ca Minotaur, sau taurul lui Minos. Nevrând să ucidă monstrul, Minos i-a cerut lui Dedal să construiască labirintul în care a fost ascuns Minotaurul.

Eroul grec Tezeu, cu ajutorul fiicei lui Minos, Ariadna, şi al lui Dedal însuşi, e cel care a ucis Minotaurul. Dedal şi Ariadna i-au dat lui Tezeu un fir, pe care acesta l-a legat la intrarea în Labirint şi pe care l-a urmat înapoi spre intrare după ce a mers până în mijlocul labirintului şi a ucis monstrul. În cinstea acestei legende, cărarea şerpuitoare pe care o străbatem printr-un labirint – „cheia” labirintului – se numeşte, prin tradiție, „firul Ariadnei”.

Dacă îndoim străvechiul, dar obişnuitul motiv cunoscut drept „cheia grecească”, pentru a forma

un cerc, obținem elementul recursiv esențial din labirintul clasic. Aceasta este baza unei afirmații importante făcute de un personaj din roman: „Cheia este labirintul, iar labirintul este cheia.” Desigur, cheile pot fi multe lucruri. Butoanele sau pârghiile cu care se operează maşinile sau instrumentele muzicale se numesc *keys 1.* Tonalitățile şi sistemele tonurilor din muzică se numesc chei. În studiul criptologiei, tabelele, explicațiile sau cifrurile folosite la decodificarea sau interpretarea informațiilor se numesc tot chei. Toate acestea ocupă un loc important în romanul meu.

Relația dintre labirinturi şi chei este profund matematică şi geometrică. Când un hoț sparge sau descuie un seif descoperind în ce fel trebuie să învârtă cadranul pentru a-l deschide, el urmăreşte firul Ariadnei. Când un criptanalist sparge sau descifrează un cod, şi el urmăreşte acelaşi fir prin labirintul posibilităților.

Î: Ce *sunt palatele memoriei şi care este legătura lor cu labirinturile?*

R: Istoria şi înțelesul palatului memoriei este explicată cel mai bine într-o poveste menționată de toate cărțile de referință despre arta mnemonică.

Un nobil din Tesalia pe nume Scopas – ni se spune – a organizat un banchet. Acolo, poetul Simonides din Ceos a rostit un panegiric în onoarea lui Scopas, dar compoziția aceea lungă

conținea și un fragment elogios la adresa fraților gemeni Castor și Polux. Scopas, care suferea de egocentrism, l-a mustrat pe Simonides fiindcă

1 *Key* – cheie, buton, clapă, tastă (n. Tr.).

A inclus pasajul despre gemeni și n-a vrut să-i plătească decât jumătate din suma hotărâtă pentru panegiric, spunându-i să ceară de la ei cealaltă jumătate.

În timpul banchetului, Simonides a primit un mesaj în care era anunțat că doi tineri îl așteptau afară ca să-i vorbească. În vreme ce Simonides era afară, un vânt nemaipomenit de puternic a dărâmat acoperișul și zidurile încăperii unde se ținea banchetul, care i-au zdrobit pe Scopas și pe invitații lui. Rudele care au venit să-și îngroape morții au descoperit că trupurile le erau pulverizate și atât de amestecate, încât nu mai puteau fi identificate. Dar Simonides, amintindu-și unde a stat fiecare musafir la masă, i-a identificat în locul rudelor.

Deși, în aparență, istoria de mai sus ne arată că nu trebuie să-i înșelăm pe poeți la bani sau să ne punem rău cu zeii, ea i-a sugerat lui Simonides principiile artei mnemonice, pe care le-a formulat ulterior. Conform celor scrise de Cicero în *De Oratore*:

Simonides a dedus că persoanele care vor să-și antreneze facultatea memoriei trebuie să aleagă locuri și să formeze imagini mintale ale lucrurilor pe care vor să și le amintească, apoi să păstreze

imaginile în locurile respective, pentru ca ordinea locurilor să mențină ordinea lucrurilor, iar imaginile lucrurilor să denote lucrurile în sine…

Cel puțin aşa spunea teoria lui. Imaginile lucrurilor trebuia depozitate în locuri imaginate.

Multe tratate medievale şi renascentiste îi îndemnau pe cei ce studiau memoria să-şi imagineze un edificiu complex, de obicei un palat sau un teatru, în care să-şi depoziteze imaginile. Mai mulți arheologi care au cercetat ruinele din Knossos consideră că palatul regelui era un asemenea edificiu şi că palatul şi labirintul în care se ascundea Minotaurul era, de fapt, una şi aceeaşi structură. La fel ca Tezeu, un discipol al memoriei trebuia să găsească drumul în şi afară din edificiul labirintic, pentru a descoperi ce caută. Însă în cazul discipolilor, edificiile erau în mintea lor.

Maeştrii de mai târziu ai memoriei, ca Giordano Bruno, au depăşit ideea imaginării unei clădiri anume şi au creat, în schimb, sisteme în care universul însuşi constituie edificiul complex în care aveau să fie depozitate amintirile şi apoi recuperate.

Î: *Alături de Matteo Ricci, Felix Forrest, Shimon Ginsburg şi Ai Hao, Giordano Bruno e una dintre figurile care domină perioada anterioară evenimentelor din* Cheia Labirintului. *În ce măsură fac parte din adevărul istoric?*

R: în ciuda existenței lor bizare, câțiva dintre ei

au trăit cu adevărat. Îndată ce am început să citesc despre arta memoriei, am descoperit că aceste lecturi îmi reînnoiau cunoştinţa cu un prieten vechi: Giordano Bruno (1548-1600), o figură ascunsă în umbră, dar, fără discuţie, reală. Preot dominican răspopit, Bruno a fost un susţinător fervent al cosmologiei lui Copernic, centrate pe soare. Încercând să unifice Cabala şi ermetismul în cosmologia lui proprie, el a mers mult mai departe decât Copernic. Fostul dominican a fost primul care a conceptualizat „lumi infinite într-un spaţiu infinit", toate locuite de fiinţe inteligente. Din cauza acestei erezii, dar şi a altora, a fost ars pe rug în 1600.

Bruno a fost chintesenţa omului modern timpuriu, mai ales prin felul în care viaţa lui s-a intersectat cu apariţia societăţilor secrete şi a serviciilor secrete guvernamentale, dar şi a artelor criptografice şi a metodelor ştiinţifice, care au înflorit la începutul perioadei moderne timpurii. În existenţa lui bizară s-au întâlnit palatele memoriei cu criptologia, aşa cum – după părerea mea – în opera şi experienţele sale s-au întâlnit Cabala şi cosmologia universurilor paralele. Faptul că a fost un intelectual rebel martirizat, căzut în mâinile Inchiziţiei (şi că James Joyce, în *Veghea lui Finnegan,* vorbeşte mult despre el) nu mi-a redus deloc interesul pentru persoana lui.

La fel ca Bruno, Matteo Ricci (1552-1610) e tot

o figură istorică reală, membru al Societății lui Iisus – iezuiții – nu chiar atât de secrete, pentru care a lucrat ca misionar în China din 1583 până când a murit. Ricci credea cu ardoare în tehnicile palatelor memoriei şi le considera instrumentul de convertire la romano-catolicism, mai ales printre intelectualii chinezi şi birocrația imperială.

Specialistul în Asia şi agentul CIA, autor de texte science-fiction, pe care l-am numit Felix Forrest, se bazează pe un personaj real, despre care pot fi aflate indicii în cartea *Psychological Warfare* (Războiul Psihologic), de Paul M.A. Linebarger. Shimon Ginsburg şi Ai Hao sunt personaje imaginare, dar rabinii cu cunoştințe din Cabala care au fugit din Germania în China – numai pentru a fi capturați de japonezi şi duşi în lagărele de concentrare naziste – au existat cu adevărat, cum a existat şi comunitatea iudaică din Hangzhou, pe ai cărei membri îi cunoştea Matteo Ricci. Ricci era la el acasă şi în sinagoga din Kaifeng, al cărui membru, Ai Tian, este modelul lui Ai Hao.

Î: *Istoria acestor personaje cuprinde şi o importantă componentă politică. Guvernele de astăzi rearanjează mobila din propriile noastre palate ale memoriei?*

R: întotdeauna au făcut aşa. Nu numai guvernele, ci şi corporațiile. Nu am deloc încredere în organizațiile sociale extinse care

apelează permanent la caracterul lor secret pentru a-şi menţine poziţia de forţă. Guvernele şi corporaţiile au unelte mai puternice astăzi, atâta tot.

Pentru mine, procesele memoriei şi cele ale tăinuirilor seamănă din multe puncte de vedere, iar acest lucru este legătura de aur dintre personajele menţionate în întrebare. Dacă există o artă a memoriei, atunci se poate spune că tăinuirea implică adesea o artă a uitării. Ce metodă mai bună să ascunzi un lucru decât să uiţi unde l-ai pus, sau chiar că el există? Gândiţi-vă la ideea lui Orwell despre lucruri şi evenimente împinse în uitare în „abisul memoriei”. Sau ideea conform căreia cei care controlează trecutul controlează şi prezentul, iar cei care controlează prezentul controlează şi viitorul.

În urma evenimentelor din 11 septembrie 2001, de exemplu, am aflat cum era modificat şi manipulat palatul memoriei colective din America în viaţa de zi cu zi. Guvernul ne-a informat, de pildă, că dezastrele economice erau consecinţa atacurilor teroriste asupra World Trade Centre şi Pentagonului, când, de fapt, buba bursei de mărfuri copsese cu un an şi jumătate înainte. Conform istoricului Robert Brenner de la UCLA, economia de ansamblu a SUA intrase deja în ceea ce el numea „un declin prelungit” încă din 1973.

Cei care îi îndeamnă pe cetăţeni să-şi aducă aminte de Alamo, de vasul Maine, de Pearl Harbor sau de 11 septembrie fac deseori pane dintre cei ce impun o amnezie colectivă când vine vorba de evenimentele care au condus la acele catastrofe. Lucru uşor de realizat, pentru că noi, oamenii, suntem înclinaţi spre „evenimente care au trecut prin formalitatea de a se petrece în fapt”, o caracteristică inevitabilă pe care, din nefericire – ne informează fizica cuantică – respectivele întâmplări nu o deţin.

Î: *Aţi comentat pe marginea relaţiei dintre palatele memoriei şi labirinturi, care le-au precedat, dar care este legătura dintre palate şi computere, care le-au succedat?*

R: într-un fel, palatele şi teatrele memoriei alcătuiau un sistem antic de realitate virtuală. Se pot face paralele pertinente între mintea omului care conduce un palat al memoriei şi un computer care rulează un program de realitate virtuală.

Asemenea computerului modern, palatul memoriei a fost, iniţial, un sistem de stocare, recuperare şi manipulare a informaţiilor. Uneori cred că drumul străbătut prin labirint şi coridoarele unui palat al memoriei se aseamănă cu circuitele din măruntaiele computerului pe care scriu aceste rânduri.

Asta nu înseamnă că sunt identice, în niciun caz. Sunt opuse, ca într-o oglindă. În sistemele

de calcul nu există memorie fără rezistență (electrică). În sistemele sociale umane nu există rezistență (politică) fără memorie. Am descoperit că, cu cât studiam mai mult memoria şi secretele, cu atât trebuia să aflu mai multe despre istorie şi politică, despre computere, matematică şi fizica cuantică.

De fapt, contextul specific din care a țâşnit scânteia acestui roman a fost cel din 2001, la Conferința Eaton de la Hong Kong, care purta subtitlul „Estul se întâlneşte cu Vestul în Satul Global în Dezvoltare”. Acolo, ca scriitor de science-fiction şi critic, am avut norocul să fiu lectorul principal în fața unui public internațional. La conferință, criticul literar Takayuki Tatsumi a prezentat o lucrare extraordinară, care sugera paralele între reprezentarea ciberspațiului în cărți şi filme, pe de o parte, şi introducerea conceptului occidental de palat al memoriei în China de iezuitul misionar din Renaşterea târzie, Matteo Ricci, pe de alta. Sugestia lui m-a determinat să scriu această carte.

Î: *Ați pomenit mai devreme de fizica cuantică. Ne puteți face o scurtă prezentare a ei, ca să ştim ce înseamnă?*

R: La bază, fizica newtoniană sau clasică încă domină înțelegerea lumii în viața de zi cu zi, dar a început să fie dată la o parte acum aproape un secol, mai întâi de teoria relativității a lui

Einstein, apoi de teoria cuantică. Relativitatea este, în esenţă, fizica distanţelor lungi şi a vitezelor mari. Prin contrast, fizica cuantică este fizica la scară microcosmică, a lumii minuscule din atom, a fotonilor, electronilor, quarkurilor etc.

Şi mai importantă decât diferenţa de scară este cea dintre natura realităţii descrise de fiecare teorie. Un concept-cheie al teoriei relativităţii este continuumul care, la fel ca fizica clasică din care s-a născut, pune accentul pe continuitate, ca povestea dintr-un film sau drumul printr-un labirint clasic.

Un concept fundamental al fizicii cuantice este ideea de cuantă, unitatea sau bitul sau cantitatea de ceva anume. Fizica cuantică este o fizică a bucăţilor şi a salturilor – discontinuă, discretă, aşa cum sunt cadrele individuale dintr-un film sau opririle, posibilităţile şi începuturile unui labirint complex.

În lumea cuantelor, cauza şi efectul nu sunt predominante, ca în lumea clasică. Evenimentele se întâmplă pur şi simplu, în fiecare direcţie, imediat. Toate posibilităţile pierdute, toate drumurile şi sensurile omise reprezintă sursa acelor „suprapuneri” sau „stări suprapuse”.

De exemplu, să considerăm o singură particulă, un electron. Pană şi ideea de electron ca particulă este greşită, întrucât electronul, ca multe alte entităţi subatomice, nu este nici

particulă, nici undă pe de-a-ntregul, şi mulți fizicieni susțin acum că este o coardă vibrantă! Îl putem numi un grup de unde sau o undă de probabilitate; îi putem măsura caracterul de undă sau pe cel de particulă, dar nu pe *amândouă* concomitent. Ori una, ori alta, dar nu amândouă. Acestea este principiul incertitudinii al lui Heisenberg, care ne duce la indeterminismul cuantic. Acesta înlocuieşte realitatea fizică fixă, determinată şi măsurabilă, susținută de Newton.

Ca răspuns la natura duală de undă şi particulă, teoreticienii fizicii cuantice au elaborat principiul complementarității, care afirmă că nu poți descrie un electron *dacă nu* descrii şi natura lui de undă, şi pe cea de particulă. Cele două se completează reciproc şi numai împreună oferă imaginea întreagă a electronului.

În teoria lumilor multiple, dezvoltată din teoria cuantică, problema undei şi particulei se transformă în problema prăjiturii pe care n-o mai ai dacă o mănânci. Stările undelor de probabilitate, suprapuse sau virtuale, nu colapsează în particule singulare „reale"; mai degrabă, universuri noi se ramifică în punctul de observație ales. Drumul rămas neales în acest univers este ales într-unul paralel sau alternativ. În cadrul oricărui univers dat dintr-un ansamblu infinit de universuri, numai universul în care te afli este „real"; toate celelalte sunt „virtuale".

Dar acest lucru e valabil în orice univers. Al nostru seamănă cu un labirint cu un singur drum, deoarece caracterul lui complex ne este ascuns nouă – în alte universuri. Deci poți avea prăjitura şi după ce ai mâncat-o, numai că acel „tu” care o are trăieşte în alt univers decât tine, cel care o mănânci.

Î: *Ce sunt computerele cuantice şi cât de plauzibilă e existența lor?*

R: Nu numai că sunt plauzibile, dar există cu adevărat, cel puțin într-o formă primitivă. Laboratorul Clarendon de la Universitatea Oxford a creat unul. La fel şi alte instituții.

Bitul clasic din ştiința computerelor există fie ca zero, fie ca unu, dar nu ca ambele. Biții cuantici există simultan ca zero şi ca unu. Pare un lucru minor, dar nu este. Deşi viața noastră zilnică pare să funcționeze la scară clasică, tocmai teoria cuantică e cea care explică mecanismele ADN-ului, ale telefoanelor celulare sau funcționarea soarelui. Principiul incertitudinii, de exemplu, contribuie la dezvoltarea erorilor genetice în codul celulei, cele care provoacă îmbătrânirea, cancerul şi evoluția însăşi.

În 1984, David Deutsch şi-a dat seama că şi computerele ar trebui să respecte legile fizicii cuantice, dat fiind că acestea sunt au un caracter fundamental, comparativ cu cele din fizica clasică. Un computer clasic răspunde la o singură comandă o dată, ceea ce înseamnă o

abordare secvențială, mult mai lentă decât dacă ar răspunde la mai multe comenzi simultan, cum face un computer cuantic. În cazul criptologiei, gândiți-vă la chei şi încuietori: un computer clasic, pus în fața a miliarde de chei posibile ale unei încuietori, trebuie să le încerce pe rând. Unul cuantic însă le încearcă pe toate deodată.

Î: *Cum se realizează acest lucru?*

R: Pentru un anumit grup de fizicieni (suprapoziționiştii) computerul cuantic încearcă toate cheile simultan într-o singură maşină. Alt grup (care susține universurile sau lumile multiple) privesc un computer cuantic ca un ansamblu de miliarde de computere clasice, fiecare într-un univers separat, fiecare încercând o singură cheie. Pentru primii savanți, răspunsul vine din însumarea miliardelor de stări suprapuse ale unei singure maşini, dintr-un singur univers. Pentru ceilalți, răspunsul este însumarea miliardelor de universuri, fiecare cu propria sa maşină. Destul de curios, cea de-a doua explicație e tot mai larg acceptată.

Î: *Cum folosesc guvernele şi corporațiile computerele în criptologie, criptografie şi criptanaliză?*

R: Mai întâi trebuie să definim aceşti termeni. Criptologia, studiul mesajelor ascunse, se împarte de obicei în criptografie (crearea scrierilor ascunse, sau codificarea) şi criptanaliză (dezvăluirea analitică a mesajelor

ascunse, sau decodificarea). Astăzi, computerele sunt instrumente esențiale în toate aceste domenii, pentru că majoritatea codurilor sunt decodificate matematic. Din acest motiv, Agenția de Securitate Națională americană angajează cei mai mulți matematicieni din lume.

Computerele cuantice constituie o extensie logică în aceste domenii. El conduce la rezultate interesante în toate domeniile care au un caracter secret. Privit dintr-un anumit unghi, computerul cuantic este moartea criptografiei, pentru că, folosind asemenea sisteme ar putea fi span orice cod. Dintr-un alt unghi, este moartea criptanalizei, pentru că ele ar putea crea coduri imposibil de span. Ne aflăm în fața vechii enigme teologice: Dumnezeu poate crea o piatră atât de grea, încât nici el să n-o poată ridica?

Mulți teoreticieni cred că, în lunga dispută informațională dintre criptografi şi criptanalişti, computerul cuantic înseamnă că înving cei dintâi. Iată de ce de la Pentagon la Casa Albă se întinde o „linie dură” cripto-cuantică – pentru o aşa-zisă comunicare codificată invulnerabilă.

Nu cred că se poate ajunge la invulnerabilitate. Chiar şi atunci când se transmit cu succes mesaje prin canale imposibil de interceptat, în cele din urmă mesajele respective trebuie să devină texte obişnuite în maşini fără securitate cuantică sau în mintea oamenilor care, se ştie foarte bine, sunt predispuşi la „atacuri sub

centură” (asta însemnând aproape orice, de la mită la favoruri sexuale).

În ceea ce-i priveşte pe criptanalişti, mai ales pe cei care lucrează în contexte complexe, se potrivesc cuvintele rostite de Hamlet către colegul său de studiu: „în cer şi pe pământ există mai multe lucruri, Horatio, decât visezi tu în filosofia ta.”

Î: *Aceste lucruri care sunt mai multe „în cer şi pe pământ” ar putea include şi universuri multiple?*

R: Da.

Î: *Ce opinii au diversele şcoli de gândire cu privire la universul singular/universurile multiple? Cine şi ce studii efectuează referitor la universurile multiple?*

R: Aşa cum am mai spus, delimitarea primară este cea între suprapoziționişti, care susțin un singur univers real, şi adepții universurilor multiple, care afirmă existența universurilor multiple, reale, dar aparent „virtuale”. Adepții labirinturilor simple şi ai celor complexe, cum îmi place mie să-i numesc.

Aş vrea să cred că şi aici se aplică un principiu al complementarității, când labirinturile complexe colapsează în labirinturi simple, iar acestea din urmă sublimează în labirinturi complexe. Unul dintre rezultatele majore oferite de competiția suprapoziționiştilor cu susținătorii universurilor multiple priveşte caracterul finit sau infinit al cosmosului, precum şi pluralitatea

sau singularitatea componentelor sale.

Printre cei care vorbesc despre univers la singular se află susţinătorii principiului holografic. Ei consideră că, aşa cum toate informaţiile ce descriu o scenă tridimensională pot fi codificate în tipare de lumină şi întuneric pe un film în două dimensiuni, la fel şi universul nostru, aşa-zis tridimensional, poate fi înţeles ca fiind perfect echivalent cu câmpurile cuantice şi legile fizice „zugrăvite” pe o suprafaţă distantă, vastă, de obicei sferică şi finită.

Printre cei care vorbesc despre mai multe lumi, adepţii universurilor multiple susţin cu tărie existenţa unui număr infinit de universuri într-un spaţiu esenţialmente infinit.

Aceste puncte de vedere par a fi ireconciliabile, dar eu nu cred că sunt aşa. Ipoteza holografică provine din lucrarea despre gravitaţie a lui Albert Einstein şi cea despre teoria informaţională a lui Claude E. Shannon, ultimul impulsionat de John Wheeler să sugereze că lumea fizică e alcătuită în primul rând din informaţie, materia şi energia fiind secundare ca importanţă. Această ipoteză este populară la Princeton – şi la universitate, şi la Institutul de Studii Avansate – şi include printre adepţii ei oameni ca Edward Witten, Steven Gubser, Igor Klebanov şi Alexander Polyakov.

Aşa cum se cuvine, susţinătorii universurilor multiple sunt membri ai unor instituţii diverse.

Ei au propus cel puțin patru tipuri diferite de universuri multiple: de limită a observației, de nucleație omogenă, cuantic şi diferențiat de legi fizice. În mod ciudat, lucrarea lui John A. Wheeler este relevantă şi pentru acest grup.

Cu ajutorul palatelor memoriei încerc să reconciliez cele două poziții opuse, armonizând numărul infinit cu întinderea finită. Pe linia numerelor, spațiul finit de la 0 la 1, de exemplu, se poate divide la nesfârşit, astfel încât să reprezinte toate numerele posibile din spațiul respectiv. Analog, poate că sistemul tuturor universurilor posibile există într-un spațiu – sferic, finit, nelimitat şi consecvent – pe suprafața căruia se află codificat holografic un număr infinit de universuri posibile, toate inconsecvente între ele, toate având în comun infinitatea. O infinitate de universuri discrete, legate între ele de continuumul finit al spațiului.

Î: *Care sunt implicațiile acestor studii în viața noastră?*

R: Cu cât este mai acceptată din punct de vedere ştiințific ideea unor universuri paralele şi multiple şi ceea ce am numit eu „continuum”, cu atât e mai probabil să fie discreditată cea de „inevitabil istoric”. Dacă şi când universurile alternative vor deveni un fapt deplin acceptat de ştiință – acest lucru se va datora calculului şi criptologiei cuantice.

Chiar şi pe scara clasică (opusă celei cuantice), atunci când ni se spune „Amintiți-vă!” de un eveniment singular, în loc să ne gândim la cauzele lui posibile, suntem îndemnați să eliminăm posibilitatea de a cugeta la ce altceva ar fi putut fi. Nu ni se permite să ne gândim în ce fel ar fi putut influența economia şi politica externă americană evenimentele din 7 decembrie 1941, de la Pearl Harbor, sau pe cele din 11 septembrie 2001, din New York şi Washington, D. C. În schimb, ni se spune că, din cauza caracterului lor grav, nu avem motive să facem apel la rațiune şi că singura reacție la inevitabilul nemodificabil este reacția spontană.

Totuşi, înțelegerea realității din perspectivă cuantică subminează serios ideea de caracter istoric inevitabil orb. Suntem liberi să gândim din nou, indiferent de gravitatea evenimentului, fiind capabil să ne dăm seama că nici cel mai tragic eveniment nu a fost un act al lui Dumnezeu sau al naturii, ci al omului, din motive umane, deci poate fi analizat de rațiunea umană.

În discuția referitoare la evenimentele „apocaliptice”, este foarte potrivit să vorbim despre religie, dar şi despre ştiință. Rădăcina grecească a cuvântului „apocalipsă” (*apokaluptein*) înseamnă „a revela”, „a ridica vălul” de pe această lume şi a descoperi adevărul – o operațiune fundamental criptanalitică.

Ştiinţa este şi ea obsedată de multă vreme să dezvăluie secrete sau, după cum spunea Vigenere, diplomat şi criptolog francez din secolul al XVI-lea citat în *Cheia labirintului:*

Toate lucrurile din lume constituie un cifru. Natura nu este decât un cifru şi o scriere secreta. Numele măreț şi esența lui Dumnezeu şi a minunilor sale, faptele în sine, planurile, vorbele, acțiunile şi comportamentul omenirii – ce sunt acestea, dacă nu parte dintr-un cifru?

Aşadar, poate că nu e chiar atât de ciudat că, în cercetările mele, am ajuns în cele din urmă de la matematică şi criptologie la numerologie şi mistică.

Cazurile-limită finale – şi atacurile „sub centură" prin excelență – se regăsesc în dimensiunea războiului mental, pe tărâmul inimii şi al creierului, în care etica şi morala sunt factorii hotărâtori. Ceea ce facem cu maşina de „război hard" clasică sau cu cea „război soft" cuantică depinde de maşinile „războiului minții" din culturile şi capetele noastre. Maşini care, într-o bună zi, poate vor anula însăşi dorința de război.

La final, noi suntem cei care hotărâm dacă „apocalipsa" pe care o alegem constă în „ridicarea" criptanalitică a vălului în căutarea adevărului sau sfâşierea lui criptografică prin distrugere, extincție şi uitare. Cu cât avansăm mai mult în Era Codurilor – care a început cu

decodificarea vieții organice şi a ADN-ului, inițiată de Watson, Crick şi Wilkins, şi cu codificarea unei existențe artificiale de biți şi octeți, inițiată de Turing, Neuman şi Godel – cu atât este mai importantă alegerea noastră. Mai importantă decât ne amintim, ştim sau ne închipuim.

Propun să alegem cu grijă şi, sper eu, cu înțelepciune.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Pentru istoria sistemelor de memorie şi mnemonică, recomand în mod special *The Art of Memory (Arta Memoriei),* de Frances Yates; *The Book of Memory (Cartea memoriei),* de Mary Carruthers şi *Logic and the Art of Memory (Logica şi arta memoriei),* de Paolo Rossi.

Multe dintre ideile şi conexiunile lui Giordano Bruno sunt documentate de Paul-Henri Michel în *The Cosmology of Giordano Bruno (Cosmologia lui Giordano Bruno);* de Antoinette Paterson în *The Infinite Worlds of Giordano Bruno (Lumile infinite ale lui Giordano Bruno)* de Frances Yates în *Giordano Bruno and the Hermetic Tradition (Giordano Bruno şi tradiția ermetică);* de Frances Boldereff în *Hermes to His Son Thoth (Hermes către fiul său Thoth);* de Hilary Gatti în *Giordano Bruno and Renaissance Science (Giordano Bruno şi ştiința Renaşterii);* şi de Karen Silvia Deleon-Jones în *Giordano Bruno and the Kabbalah (Giordano Bruno şi Cabala).*

Datorez faptul că l-am înțeles pe Ricci în general şi interesul său pentru palatele memoriei în particular lucrărilor următoare: *The Memory Palace of Matteo Ricci (Palatul memoriei al lui Matteo Ricci),* de Jonathan D. Spence; *Matteo Ricci's scientific contribution (Contribuția ştiințifica a lui Matteo Ricci),* de Henry Bernard, S. J. Foarte utilă mi s-a părut *The Search for*

Modern China (în căutarea Chinei modeme) şi *God's Chinese Son (Fiul chinez al lui Dumnezeu),* amândouă de Spence.

Cărți ca *The Fabric of Reality (Țesătura realității),* de David Deutsch, *The Physics of Quantum Information Systems (Fizica sistemelor informatice cuantice),* de Dirk Bouwmeester, şi *Ultimate Zero and One (Zero şi Unu suprem),* de Colin P. Williams, pe lângă tot mai numeroasele website-uri, tratează legătura dintre computerul cuantic şi universurile multiple. Cei interesați de decodificarea ADN-ului şi posibilele sale legături cu calculul cuantic pot să studieze *DNA Computing* (Calculul ADN), de Gheorghe Păun.

Celor care doresc să investigheze în detaliu dimensiunile politice ale memoriei şi secretelor le recomand *The Puzzle Palace (Palatul Enigmelor)* şi *Body of Secrets (Corpul secretelor)* de James Bamford, dar şi o seamă de site-uri (inclusiv cele administrate chiar de Agenția de Securitate Națională). Toate oferă detalii neprețuite despre activitățile NSA.

War in the Age of Intelligent Machines (Războiul în epoca maşinilor inteligente), de Manuel de Landa; *The Cuckoo's Egg (Oul de cuc),* de Clifford Stoll; *Digital War (Războiul digital),* de Robert L. Bateman; *The Crypto Controversy (Criptocontroversa),* de Bert-Jaap Koop; *Național Insecurity (Insecuritatea națională),* de Craig R. Eisendrath; *Electronic Warfare in the Information*

Age (Războiul electronic în epoca informațiilor), de D. Curtis Schleher; *Best Truth (Cel mai bun adevăr),* de Bruce D. Berkowitz; *Cybershock (Ciber-Şocul)* şi *Information Warfare (Războiul informațiilor),* de Winn Schwartau; *The Wizards of Langley (Vrăjitorii din Langley)* de Jeffrey Richelson; *The Code Book (Cartea codurilor),* de Simon Singh şi *The Codebreakers (Spărgătorii de coduri),* de David Kahn – toate pătrund în straturile istorice şi politice, dar şi în cele matematice, ştiințifice şi lingvistice ale „războiului soft", aşa cum l-a numit Michael Wilson.

Celor interesați de conexiunile dintre matematică, numerologie, criptologie şi misticism le recomand *The Mystery of the Aleph (Misterul alefului),* de Amir D. Aczel, Qabbalah (Cabala), de Isaac Myer şi *The Essential Kabbalah (Cabala fundamentală),* de C. Matt.